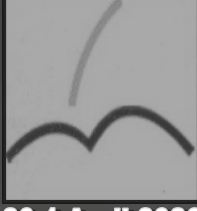


Arimaa Nokku



20:1 April 2026

R. No. TNTAM/25/A0204

ISSN 2320-4842

அரிமா நோக்கு

நிறுவன ஆசிரியர்: ஈரோடு தமிழன்பன்

கண்ணீர் அஞ்சலி



19.08.1947 – 04.02.2026

மொழி, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, வரலாறு, மெய்யியல், அறிவியல்சார் பன்னாட்டுக் காலாண்டிதழ்
INTERNATIONAL QUARTERLY ON LANGUAGE, LITERATURE, ART, CULTURE, HISTORY, PHILOSOPHY AND SCIENCE

PEER REVIEWED JOURNAL SINCE 2007

UGC - CARE LISTED JOURNAL [From 2020 till the discontinuation of the UGC-CARE listing]



நிறுவன ஆசிரியர்

ஈரோடு தமிழன்பன்

ஆசிரியர் & பதிப்பாளர்
வ. ஜெயதேவன்

ஆசிரியர் குழு

நா. கணேசன் (அமெரிக்கா)

நா. சுப்பிரமணியன் (கனடா)

பொன். செல்வகணபதி

ஓம்பிலா மதிவாணன்

சீதா லட்சுமி (சிங்கப்பூர்)

மு. பரமசிவம் (மலேசியா)

பத்மாவதி விவேகானந்தன்

இரா. பீரோமா

பா. கிரவிக்குமார்

மருதூர் அரங்கராசன்

பெ. கலைக்குமிநாராயணன்

அறிவுரைக் குழு

இந்தியாவிலும் அயல்

நாடுகளிலும் உள்ள

தமிழியல் அறிஞர்கள்,

பல்கலைக்கழகப்

பேராசிரியர்கள்

மற்றும்

படைப்பாளிகள்

அச்சீட்டாளர்

அலி முகமது சயீத்

ஜே.எம். பிராசஸ்

29 வி.என். தாஸ் சாலை

பார்டர் தோட்டம்

அண்ணாசாலை

சென்னை 600 002

காட்சி ஊடக விளம்பரங்கள் கட்டமைக்கும்
நவீன பண்பாடு

இராஜம் கிருஷ்ணன் - மன்னு பண்டாரி சிறுகதைகள்: த. காந்திமதி
ஓர் ஒப்பீடு

பண்பாட்டு மானிடவியலும் தொல்தமிழர் வாழ்வும்

குறிஞ்சிக்கலியில் எடுத்துரைப்பியல்

உமை நங்கையின் குழல் அழகும் திருஞானசம்பந்தரின்
தீந்தமிழும்

நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவப் பேச்சுக்களின்
ஒலியனியல் மாற்றம்

அசோகமித்திரன் நாவல்களில் சமுதாய நிலை

பூமணியின் நாவல்களில் சமூக உறவுகள்

கவித்தொகையில் இடம்பெறும் மருத்துவத் தாவரங்கள்

திருக்குறள் புலப்படுத்தும் வாழ்க்கை நலம்

பன்முக நோக்கில் சூ.செல்லப்பாவின் தேன் கிண்ணம்

ஊராளி இன மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள்

பெருமாள் முருகனின் பூக்குழி புதினத்தில்
பெண் சித்திரிப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக் கட்டமைப்பு

வண்புகழ் மூவரின் தன் பெரு அடையாளங்கள்

மு. ராஜேந்திரனின் காலபாணியில் கோட்டைகள்

ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் விதவை
மகளிர் நிலை

தமிழர் பண்பாட்டில் விருந்தோம்பல்

மெளனி சிறுகதைகளில் உளவியல் கூறுகள்

லம்பாடி இன மக்களின் முற்போக்கான பெண் சமூகம்

ஐந்திணைகளின் பண்கள்

ஆய்ச்சியர் குரவை காட்டும் மாயவனின் பெருமைகள்

தமிழிலக்கண வரலாறு எழுதியலில் கால நிர்ணய சிக்கல்

பண்டைத் தமிழரின் போர்ப்பண்பும் ஆளுமையும்

முல்லைக்கலியில் உரையாடலியம்:

உரையாடற் பொருள் - இயல்பு - சூழ்நிலை

A postcolonial scientific discourse: Resistance and
Oppression in Margaret Atwood's The Handmaid's Tale

Constitutional Safeguards, Policy Interventions, and the
Lived Realities of Women in India

Error Corpora Analysis of Speech Corpus in Tamil
Language Learning among the Plus Two Students of
Madurai District

Environmental Sustainable Development Goals Through
Afforestation Scheme in Tamil Nadu: An Overview

Innovative methods for Translating a short story from
the Book titled OTHTHA MARA THOPPU from Tamil to
English: An Analysis

Ecology, Politics and Poverty in Kamala Markandya's
Nectar in the Sieve

The Entangled Lives: A Bowenian Analysis of Family
Dysfunction in Adichie's Purple Hibiscus

Psychological Torment of Sethe in Toni Morrison's Beloved

Retelling Myth through Multilinear narration in
Amish Tripathi's Ram Chandra Series

த. தனஞ்செயன் 07

த. காந்திமதி 13

திவ்யா, இரா. கு. 18

வி. மோனிகா யாழினி 21

அ. ஜெயக்குமார் 26

இரா. குமாரசாமி 29

பி. பாலவிக்களேஷ் 33

க. திலகா 35

ர. ஆர்த்தி 39

ம.ஏ. கிருட்டினகுமார் 42

மா. முனிராஜ் 45

ரமேஷ், ல. 50

மா. பகுத்தறிவு 54

பொ. அருள் 57

சே. செந்தமிழ்ப்பாவை 62

இரா. அகல்யா 66

மு. முகேஷ்கண்ணன் 70

சல்மா மஹஜபீன் த. மு. 75

மு. ஈஸ்வரி 79

மு. ஈஸ்வரி 82

க. நிவேதா 85

அ. ஆர்த்தி 91

ஆ.கமலேஷ் 96

சௌ.கௌரி 99

கா.பிரியங்கா 103

A. Madhumathi 108

S. Jeevanandam 111

V. Selvakumar 115

Anupriya. M. 121

K. Poomalar 126

G. Prabu 131

P. Sivashankari 134

M. Paul Joses 140

R.Lavanya 142

தலைவாயில்

உ. ரெஜயதேவன்



மக்களாட்சி குறை

இந்தியத் தேர்தல் ஆணையம் 2024இல் வெளியிட்ட கணக்கின்படி, இந்தியாவில் தேசியக் கட்சிகள் 6, மாநிலக் கட்சிகள் 58, அங்கீகரிக்கப்படாத கட்சிகள் 2763 உள்ளன. உலகிலேயே மிகுதியான கட்சிகள் கொண்டதும், மாபெரும் மக்களாட்சி முறை உடையது மான நாடு இந்தியாதான். இதுவே இந்தியாவின் வலுவும் வலுவீனமும் ஆகும்.

சீனா, கியூபா, வட கொரியா முதலிய நாடுகளில் ஒரே ஒரு கட்சிதான் உண்டு. அமெரிக்கா, கானா, மால்டா ஆகிய நாடுகளில் இரண்டு கட்சிகள் மட்டுமே உண்டு. இந்தியா, பாகிஸ்தான், செருமனி, இத்தாலி, பிரேசில் முதலிய நாடுகளில் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட கட்சிகள் உண்டு.

பல கட்சி அமைப்பின் நன்மைகள் வருமாறு:
1. ஜனநாயகத்திற்கு இடமளித்தல், 2. அதிக கருத்து நிழல்களை அனுமதித்தல், 3. பரந்த தேர்ந்தெடுப்பை வழங்குதல், 4. சர்வாதிகாரியின் தோற்றத்தைத் தடுத்தல், 5. அரசியல் கல்வியை விரிவுபடுத்துதல், 6. அரசியல் சுமுக மாற்றத்தை உறுதி செய்தல், 7. மனித உரிமைகளை அனுமதித்தல், 8. பரந்த அளவில் சித்தாந்தத்தை அனுமதித்தல்.

பல கட்சி அமைப்பின் தீமைகள் வருமாறு:
1. வளங்களை வீணாக்குதல், 2. மிகுந்த செலவீனத்திற்கு வழிகோலுதல், 3. ஆரோக்கியமற்ற போட்டிக்கு வழிவகுத்தல், 4. ஊழலை ஊக்குவித்தல், 5. தேர்தல் வன்முறை, 6. மக்களிடையே நல்லிணக்கத்தைக் குலைத்தல், 7. தேசியச் சிதைவுக்கு அடிகோலுதல், 8. அரசியலில் உறுதியற்ற தன்மைக்கு வழிவகுத்தல்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை, பல கட்சி அமைப்பால் நன்மைகளைக் காட்டிலும் தீமைகளே மிகுதி என்பதே அனுபவம் கற்பித்துள்ள பாடமாகும். ஆட்சியைப் பிடிக்கவும், அதைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும், கொள்ளையடிக்கவும் எந்த அளவிற்கும் கூச்சநாச்சமின்றி அறக்கேடான

வழிகளில் பயணிப்பனவாகவே கட்சிகள் எல்லாம் உள்ளன. நாட்டின் வளர்ச்சியினும் தமது வளர்ச்சியிலேயே அவை அக்கறை செலுத்துகின்றன. மக்களின் வாக்குகளைப் பெற மாய வலைகளை வீசுவதிலேயே அவை குறியாய் இருக்கின்றன. சாதி, மதம், இனம்.

மொழி, பண்பாடு முதலியவற்றின் அடிப்படையில் மக்களைப் பிரித்துவைத்துக் குளிர்காய்கின்றன அவை. 180 நாடுகளில் காணப்படும் ஊழல் நிலையை ஆராய்ந்து 2024ஆம் ஆண்டு ஊழல் புலனுணர்வுக் (The 2024 Corruption Perceptions Index)

குறியீடு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அதன்படி, இந்தியா 38% மதிப்பெண் பெற்று 96/180 தர நிலை எய்தி நிற்கிறது. இதிலிருந்து எந்த அளவு ஊழல் இந்தியாவில்

மலிந்துள்ளது என்பதை அறியலாம்.

தமிழ்நாட்டில் மக்கள் தரும் இலஞ்சம் 62% ஆக மதிப்பிடப்பட்டு ஊழல் மிக்க மாநிலங்களின் பட்டியலில் 8/20 தர நிலை பெற்றுள்ளது தமிழ்நாடு. இவற்றையெல்லாம் நோக்கும்போது இந்தியாவிலும்

தமிழ்நாட்டிலும் ஊழல் மிகுந்ததற்கு அரசியல் கட்சிகள் பெரும் பங்காற்றியுள்ளன.

ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மையினரின் கொடுங்கோன்மையே தவிர வேறில்லை, எல்லாவற்றிலும் மிகவும் அருவருப்பான கொடுங்கோன்மை...அது வெறும் எண்ணிக்கையில் மட்டுமே உள்ளது.

மக்களின் பெயருக்குப் பின்னால் ஜனநாயகம்

ஒளிந்துகொள்கிறது என்கிறார் பியர்-ஜோசப் புரூதோன் (Pierre-Joseph Proudhon). இப்படி மக்களாட்சி முறை அல்லது ஜனநாயகத்தின்மீது எண்ணற்ற குறைகளை, குற்றச்சாட்டுகளை அடுக்கலாம்.

எனினும், என்ன விலை தந்தாகிலும்

ஜனநாயகத்தைக் கட்டிக் காத்தாக வேண்டும்.

ஏனெனில், ஜனநாயகத்தில் ஆயிரம் குறை

இருப்பினும், அதற்கு அதனினும் சிறந்த

மாற்று இல்லை. ஆதலின் அதை

வலுப்படுத்தவும் மேம்படுத்தவும் வேண்டும்.

முக்கிய அறிவிப்பு IMPORTANT ANNOUNCEMENT

<https://ugccare.unipune.ac.in/apps1/home/index> என்னும் வலைத்தளத்தில்
இடம்பெறும் முக்கிய அறிவிப்பு வருமாறு:

The UGC-CARE List has not been updated since October 2024 and will not be updated further, as per the UGC Public Notice dated February 11, 2025.

The website is available for information purposes only.



The Public Notice (F.No.1-1/2018(CARE/JOURNAL)-Part File dated 11 February 2025) issued by Prof. Manish R. Joshi, Secretary, University Grants Commission states the following:

In supersession of the Public Notice dated 28th November 2018 for establishing UGC Consortium for Academic and Research Ethics (UGC- CARE), the Commission, in its 584th meeting held on 3rd October 2024, based on the recommendations of the expert committee, has decided to discontinue UGC-CARE listing of Journals.

கட்டண விவரம்

வாழ்நாள் உறுப்பினர்	ரூ. 5000/-	US \$ 200
புரவலர்	ரூ. 7000/-	US \$ 300
பெரும்புரவலர்	ரூ. 10,000/-	US \$ 500
மீப்பெரும் புரவலர்	ரூ. 20,000	US \$ 1000
நிறுவனம்சார் உறுப்பினர் (Institutional Membership)		
	ரூ. 15,000/-	US \$ 700

விளம்பரக் கட்டணம்

பின்னட்டை (பல வண்ணங்கள்)	ரூ. 15,000/-
உள்ளட்டை (பல வண்ணங்கள்)	ரூ. 10,000/-
முழுப்பக்கம் (கருமை & வெண்மை)	ரூ. 3, 000/-
அரைப்பக்கம் (கருமை & வெண்மை)	ரூ. 1, 500/-

கட்டணம் செலுத்த:

NEFT/ DD in favour of ARIMAA NOKKU payable at Chennai

HDFC Bank (IFSC Code: HDFC0000795), Perungudi Branch, Chennai 600 096

Current Account No. 50200006240790

அரிமா நோக்கு, அன்பகம், # 1, 15ஆவது குறுக்குத்தெரு, குறிஞ்சி நகர், பெருங்குடி, சென்னை 600 096

ARIMAA NOKKU, Anbaham, # 1, 15th Cross Street, Kurinji Nagar, Perungudi, Chennai 600 096

மின்னஞ்சல் (Email): nokku2007@gmail.com

வலைத்தளம் (Website): <http://www.arimaanokku.in>

செல் (Mobile): 91-9444932320

நரியும் காகமும்

நரி-காகம் கதை அறியாத தமிழரைக்காணல் அரிதினும் அரிது எனலாம். அந்த அளவுக்கு இக்கதை பிரபலமானது. இது பிள்ளைப் பிராயத்தில் முதன்முதலில் அறிமுகம் செய்யப்படும் இதன் வரலாறு யாது?

பண்டைய கிரேக்க நாட்டில் ஈசாப் (Aesop) (கி.மு. 620—564) என்பவர் நீதிக்கதை ஆசிரியராகவும் (fabulist), கதை சொல்லியாகவும் இருந்தார். இத்திறன் காரணமாகவே அடிமையாக இருந்த அவர் விடுவிக்கப் பெற்றுச் சுதந்திரமாக வாழ்ந்ததாகவும் அரசர்களுக்கும் ஆட்சியாளர்களுக்கும் மதியுரைஞராக இருந்ததாகவும் கூறப்படுகின்றன.

அவர் கதைகள் ஈசாப் நீதிக்கதைகள்/ஈசாப்கதைகள் (Aesop Fables/Stories) எனத் தொகுக்கப்பெற்று, நூலாக வெளியிடப்பெற்று, உலகெங்கும் பரவியும் உள்ளது. பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்ப்பும் கண்டுள்ளது. கடந்த ஈராயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உலகப் புகழ் பெற்ற சிறார் கதையாளராக அவர் இருந்து வருகிறார்.

ஈசாப் நீதிக்கதைகளுள் ஒன்று நரியும் காகமும் என்கிற தலைப்பிலான தும் உரைநடையில் அமைந்ததுமான கதை ஆகும். இந்தக் கதையின் சுருக்கம் வருமாறு:

ஒரு காகம் ஒரு பாலாடைக்கட்டித் துண்டைக் கண்டுபிடித்து, அதை உண்ண ஒரு மரக்கிளையில் அமர்ந்தது. அந்தப் பாலாடைக்கட்டியைத் தனக்கே உரியதாகக் விரும்பிய ஒரு நரி, காகத்தைப் புகழ்ந்து, அது அழகாக இருப்பதாகக் கூறி, அதன் குரலும் அதற்கேற்ப இனிமையாக இருக்குமா என்று கேட்டது. காகம் கரைந்தபோது, பாலாடைக்கட்டி கீழே விழுந்தது, அதை நரி தின்றுவிட்டது.

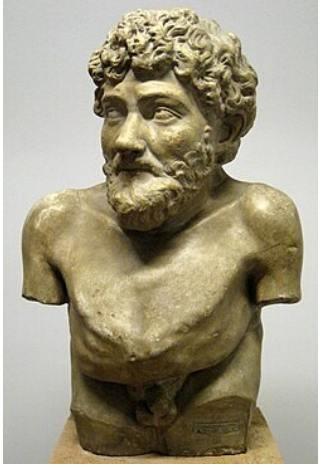
இந்தக் கதை கி.பி. முதல் நூற்றாண்டிலேயே கிரேக்க மொழியிலும் இலத்தீன் மொழியிலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதற்கு முன்பே ஹொரேஸ் (Horace) என்பார் தமது இலத்தீன் கவிதைகளில் இக்கதையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முகமனுக்குக் கிடைத்த வெகுமதி பற்றிய ஒரு கீழைநாட்டுக்கதை, பௌத்த ஆகமங்களில் ஜம்பு—சுதக—ஜாதகம் என்ற பெயரில் காணப்படுகிறது. அதில், ஒரு நரி, ஒரு நாவல் மரத்தில் உணவு அருந்திக்கொண்டிருந்த காகத்தின் குரலைப் புகழ்கிறது. அதற்கு அந்தக் காகம், மற்றவர்களிடம் உள்ள நல்லியல்புகளைக் கண்டறிய உன்னத குணம் தேவை என்று பதில் அளித்து, நரிக்கும் பகிர்ந்துகொள்ளும் வகையில் சில பழங்களைக் கீழே உதிர்க்கிறது.

எழுத்தாளர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் தன் வலைத் தளத்தில் கூறியுள்ள பின்வரும் அரிய தகவல்களும் இத்தொடர்பில் குறிக்கத் தக்கவை:

பாட்டியிடமிருந்து காகம் வடையைத் திருடிய சிறார் கதையை நாம் அறிவோம். நூற்றாண்டுக் காலமாக அக்கதை தமிழகத்தில் பிரபலமாக இருந்தபோதும் அதற்கு எங்கேயாவது யாராவது சிலை செய்திருப்பார்களா என யோசித்தேன். நான் அறிந்தவரை அப்படி எதுவுமில்லை.

ஆனால் இக்கதையின் மாறுபட்ட பிரெஞ்சு வடிவத்தில் காகத்திடமிருந்து வெண்ணெய்யை நரி தந்திரமாக ஏமாற்றிப் பிடுங்கிக்கொள்கிறது. லா ஃபோந்தேன் 1668இல் வெளியிட்ட இந்தப் பிரெஞ்சுக்கதையை அவர் ஈசாப் கதையிலிருந்து மீள் உருவாக்கம் செய்துள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.



Plaster cast of a Hellenistic statue thought to depict Aesop; original in the Art Collection of the Villa Albani, Rome.



A 19th century Minton tile illustrating the fable .

பூந்துணர்

வ. ரெய்னோவ்



ஒரு கதையைக் கௌரவப்படுத்த இதைவிடச் சிறந்த வழி என்ன இருக்கிறது?

இக்கதை ஸ்பெயினில் உள்ள San Martín de Fromista தேவாலயத்தில் சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சீனா வில் இக்கதையைப் பீங்கான் கோப்பைகளில் சித்திர மாக வரைந்திருக்கிறார்கள். ஜெர்மனியில் உள்ள பல மிருகக் காட்சிச் சாலைகளில் இக்கதையினை நினைவு கூரும் சிற்பங்கள் உள்ளன. கதைகளின் தாயகம் எனப்படும் இந்தியாவில் இக்கதையின் சிற்பம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பாரீஸில் உள்ள இச்சிற்பத்தில், நரியின் விடைத்த காதுகளும் காலூன்றி நிற்கும் விதமும், புகழ்ச்சியில்

மயங்கிய காகத்தின் தோற்றமும் சிறப்பாக உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இதே காட்சியின் செதுக்கு ஓவியம் ஒன்றைப் பார்த்தேன். அதில் காகம் தவறவிடும் வெண்ணெய்த் துண்டினை நரி பிடித்துச் சாப்பிடும் தருணம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நரியின் கண்களில் தந்திரம் ஒளிர்கிறது. அப்பாவிக்காகம் தன்னை மறந்து பாடுவது எள்ளலாக வரையப்பட்டுள்ளது.

காகம் நரியைவிடவும் ஓவியத்திலுள்ள இடபாடுகளும் பெரிய மரமும் என்னை மிகவும் வசீகரித்தன.

ஈசாப் கதையில் துவங்கி லா ஃபோந்தேன் வரை எங்குமே இக்கதையில் பாட்டி வருவதில்லை; நம் ஊருக்கு வரும்போதுதான் பாட்டி நுழைந்திருக்கிறாள்.



அறிவிப்பு

அனைவருக்கும் வணக்கம்...

ஏறத்தாழ பத்தொன்பது (2007) ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, தமிழியலின் வளர்ச்சியைக் கருத்தில் கொண்டு அரிமா நோக்கு எனும் இக்காலாண்டிதழ் தொடங்கப்பட்டது. கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களை ஆசிரியராகவும் பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்களை இணை ஆசிரியர் மற்றும் புதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு இவ்விதழ் வெளியாகி வந்தது. இந்நிலையில் கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களின் மறைவிற்குப் (22.11.2025) பின்பு, பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்களே ஆசிரியராகவும் புதிப்பாசிரியராகவும் இருந்து இதழைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டார். பின்னர், பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்களும் கடந்த 04.02.2026 அன்று மறைந்த காரணத்தால், இனி வரும் நாட்களில் புதிய ஆசிரியரைக் கொண்டு இவ்விதழ் வெளிவரும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

(குறிப்பு: பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்கள் உயிரோடு இருக்கும்போதே இவ்விதழை வடிவமைத்து, இறுதி செய்து முடித்திருந்த காரணத்தால் அவர் பெயரிலேயே இவ்விதழ் வெளிவருகிறது.)

விடியல்

An angel, robed in spotless white,
Bent down and kissed the sleeping Night.
Night woke to blush; the sprite was gone.
Men saw the blush and called it Dawn.

- Paul Laurence Dunbar
(பால் லாரன்ஸ் தன்பார்)

கறை படியாத வெள்ளை ஆடை
அணிந்த தேவதை,
உறங்கும் இரவை
முத்தமிட்டது குனிந்து.
விழித்தெழுந்த இரவு நாணியது;
தேவதை போய்விட்டது.
நானத்தைக் கண்ணுற்ற
மக்கள் விடியல் என்றனர் அதனை.

தமிழில்: வ.ஜெயதேவன்

அகராதியியலில் ஆழம் கண்ட அறிஞர்

கடந்த 04.02.2026 அன்று அதிகாலை பலருக்கும் கிடைத்த ஒரு தகவல், பேராசிரியரும் அகராதியியல் அறிஞருமான வ.ஜெயதேவன் அவர்கள் மாரடைப்பால் காலமானார் என்ற செய்தி. அகராதியியல் பணிக்கென்றே தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணித்த அறிஞர் பெருமக்களைப் பட்டியலிட்டால் அவர்களுள் முன்வரிசையில் ஒருவராகப் பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்கள் இடம்பெறுவார். எனவே இவரது மறைவு பலரையும் அதிர்ச்சிக் குள்ளாக்கியது.



(1947-2026)

திருச்சி மாவட்டம் உப்பிலியாபுரத்தில் 19.08.1947 அன்று வரதராஜன்-சரோஜா தம்பதியின் மகனாகப் பிறந்தவர் பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்கள். சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தாவரவியல் துறையில் 1969ஆம் ஆண்டு இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றதுடன், அங்கேயே முதுகலைத் தமிழ் பயின்று 1971இல் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சியும் பெற்றிருக்கிறார். இக்காலத்தில் மொழியியலில் முதுகலைப் பட்டயப் படிப்பையும் பேராசிரியர் வ. ஜெயதேவன் அவர்கள் முடித்திருந்தார். பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில், 'தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு' என்ற பொருள்மையில் முனைவர் பட்ட ஆய்வுப் படிப்பை மேற்கொண்டு 1979ஆம் ஆண்டு முனைவர் பட்டமும் பெற்றார். இதனைத் தொடர்ந்து சென்னை (1974), ஐதராபாத் (1975), ஷில்லாங் (1976) எனத் தொடர்ச்சியாகப் பல்வேறு இடங்களில் மொழியியல் பயிற்சியைப் பேராசிரியர் பெற்றிருக்கிறார். முன்னதாக, விவேகானந்தர் கல்லூரியில் 1971இல் தமிழ்ப் பயிற்றுநராகப் பணியைத் தொடங்கிய பேராசிரியர், மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு 1973இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியில் சேர்ந்து பத்து ஆண்டுகளும் (1973-1983), இணைப் பேராசிரியர் (1984-1989), பேராசிரியர் (1990-2007) என ஏறத்தாழ 37 ஆண்டுகள் கற்பித்தல் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். இக்காலத்தில் பதினொரு (1988-2007) ஆண்டுகள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்புத்துறை இயக்கு நராகவும் பணியாற்றிய பேராசிரியர், தம்முடைய பணி ஓய்விற்குப் பின், மூன்று ஆண்டுகள் (2007-2009) அதே பல்கலைக்கழகத்தின் இலக்கியத்துறையில் தகைசால் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய பெருமையையும் பெற்றிருக்கிறார். இவ்வாறு பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் இவரின் மேற்பார்வையின் கீழ் ஒருவர் டி.லிட். பட்டத்தினையும் 39 ஆய்வாளர்கள் முனைவர் பட்டத்தினையும் 78 மாணவர்கள் ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்டத்தினையும் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வகையில் ஆய்வாளர்களை நெறிப்படுத்தி வழிநடத்துவதில் பிற பேராசிரியர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர், ஆய்வாளர்கள் தேர்வு செய்த புலங்களில் நிறைந்த அறிவைப் பெறுவதற்கு உற்ற துணையாக விளங்கினார். இதன் காரணமாக ஆய்வாளர்களால் கொண்டாடப்படுபவராகப் பேராசிரியர் இறுதி வரை வாழ்ந்தார்.

கற்பித்தல் பணியிலிருந்து பேராசிரியர் ஓய்வு பெற்றிருப்பினும் அவரது அகராதியியல் அறிவின் மூலம் 2003இல் பெற்ற பரிமாணம் அவரை அத்துறையில் 15 ஆண்டுகள் இயங்க வைத்தது. அவ்வகையில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதித் திருத்தப் பணித்திட்டத்தின் முதன்மைப் பதிப்பாசிரியராகச் செயல்பட்ட பேராசிரியர், தமது ஆழ்ந்த புலமையனைத்தையும் அப்பணியில் பயன்படுத்தினார். இக்காலத்தில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்புத்துறை வழியாகப் பத்துக்கும் மேற்பட்ட நிகண்டுகளையும் அகராதி களையும் களஞ்சியங்களையும் பதிப்பித்த பேராசிரியர், திருத்தப்பட்ட தமிழ்ப் பேரகராதிகளின் (Tamil Lexicon) முதல் மூன்று தொகுதிகளையும் வெளியிட்டார். இவை தவிர, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் வழியாகப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு: சொல்லடைவையும் தொகுத்துப் பதிப்பித்துள்ளார். மேலும் ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தின் (Oxford University) 'ஆங்கிலம் - ஆங்கிலம் - தமிழ்' அகராதிகள் இரண்டையும் பழனியப்பா பிரதர்ஸ் பதிப்பகத்திற்காகத் 'தமிழ் - தமிழ் - ஆங்கில' அகராதியினையும் பதிப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பாக, பேராசிரியரின் தமிழ் அகராதியியல், தமிழ் அகராதியியல் வளர்ச்சி வரலாறு, தமிழ் அகராதியியல் அன்றும் இன்றும், அகராதியியல் களங்கள் முதலானவை அகராதியியலுக்கான மிகச்சிறந்த வழிகாட்டி நூல்களாக

விளங்கி வருகின்றன. மேலும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் முதலாகத் தமிழ்நாட்டின் புகழ்பெற்ற பல்கலைக் கழகங்களில் வழங்கிய சிறப்புச் சொற்பொழிவுகள் மற்றும் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மூலம் அகராதியியலில் மேற்கொள்ள வேண்டிய பணிகள், அகராதியியல் எதிர்கொள்ளும் சவால்கள், அகராதியியல் துறையில் ஈடுபட விரும்புவோருக்கான நெறிப்படுத்தல், எதிர்வரும் காலங்களில் அகராதியியலில் கையாள வேண்டிய உத்திகள், அகராதியியல் துறையை வளர்த்தெடுக்க வேண்டியதன் இன்றியமையாமை முதலானவற்றை மாணவர்களிடமும் ஆய்வாளர்களிடமும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார்.

பதிப்பு மற்றும் இதழியல் பணி

பேராசிரியரைப் பொறுத்தவரையில் அகராதியியல் துறை சார்ந்த பணிகள் மட்டுமின்றித் தமிழியலின் பல்வேறு புலங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட நூல்கள் பலவற்றையும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யும் பணியிலும் ஈடுபட்டுள்ளார். அந்த வகையில் பேராசிரியர் ந.சஞ்சீவி, பேராசிரியர் க.ப.அறவாணன், எ.என்.சட்டநாதன் முதலானோரின் நூல்களையும் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து வெளியிட்டுள்ளார். குறிப்பாக, அறிஞர்கள் சூ. இன்னாசி மற்றும் ந. இளங்கோ ஆகியோரின் ஒன்பது நூல்களைப் பதிப்பித்தது, கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பின் 87 கவிதை நூல்களைப் பூம்புகார்ப் பதிப்பகத்திற்காக 10 தொகுதிகளாகத் தொகுத்துப் பதிப்பித்தது எனப் பல்வேறு நூல்களைப் பதிப்பித்த பெருமைக்கும் உரியவராகப் பேராசிரியர் திகழ்கின்றார். மேலும் பேராசிரியரின் இத்தகைய பதிப்புப்பணி மட்டுமின்றி, இதழியல் பணியிலும் பேராசிரியர் மிக நீண்ட காலமாகத் தம்மை ஈடுபடுத்தி வந்திருப்பதையும் காண முடிகின்றது.

கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களை நிறுவன ஆசிரியராகவும் தம்மைப் பதிப்பாசிரியராகவும் கொண்டு கடந்த 2007ஆம் ஆண்டு 'அரிமா நோக்கு' என்ற தமிழியல் ஆய்விதழ் ஒன்றையும் பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்கள் நடத்தி வந்தார். முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் அவர்களின் வாழ்த்துரையுடன் வெளிவந்த அரிமா நோக்கு என்ற இக் காலாண்டிதழ், கடந்த ஜனவரி 2026 இதழுடன் பத்தொன்பது ஆண்டுகளையும் நிறைவு செய்துள்ளது. இவ்விதழில் 'தலை வாயில்' என்ற தலைப்பில் கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்கள் எழுதிய பகுதியும் 'பூந்துணர்' என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் வ. ஜெயதேவன் அவர்கள் தமிழியலை மையப்படுத்தி எழுதிய சிந்தனைப் பகுதியும் அரிமா நோக்கு வாசகர்களிடையே பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. இவை மட்டுமின்றி, இதழின் பின் அட்டையின் உள்பகுதியில் பேராசிரியரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட உலகப் புகழ்பெற்ற கவிதை ஒன்றும் பின் அட்டையில் கவிஞர் ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களின் கவிதை ஒன்றும் தவறாமல் இடம்பெற்று வந்தன.

பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணி - அகராதியியல், பதிப்பியல், இதழியல் முதலானவற்றுடன் நின்றுவிடாமல், பன்னாட்டு மற்றும் தேசியக் கருத்தரங்குகளை ஒருங்கிணைத்து நடத்துவது என்ற அளவிலும் தொடர்ந்தது. அந்த வகையில் 1974இல் பேராசிரியர் ஒருங்கிணைத்து நடத்திய, திராவிட மொழிகளின் நுட்பங்களை எடுத்துரைத்த நான்காவது அனைத்திந்தியக் கருத்தரங்கம் மொழியியல் ஆய்வாளர்கள் பலரையும் ஒருங்கிணைத்தது. மேலும் ஈரோடு தமிழன்பின் கவிதைகள் குறித்து 2003 டிசம்பரில் ஒருங்கிணைக்கப்பட்ட இரு நாள் தேசியக் கருத்தரங்கம் கவிஞரின் கவிதைகளைக் குறிப்பாக, மாணவர்களிடம் பெருமளவில் கொண்டு சேர்த்தது. இவை மட்டுமின்றிக் கடந்த 2007ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலேயே முதல்முறையாக அகராதியியல் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கை நடத்தியது உட்பட 100க்கும் மேற்பட்ட கருத்தரங்குகளைப் பன்னாட்டு, தேசியம் என்ற அளவில் வெற்றிகரமாக நடத்தியும் காட்டியுள்ளார். இவை தவிர திராவிட மொழிகள் கூட்டமைப்பு, இந்திய அரசியல் அறிவியல் கூட்டமைப்பு முதலான பல்வேறு அமைப்புகளிலும் வாழ்நாள் உறுப்பினராக இருந்து பேராசிரியர் பங்கெடுத்து வந்துள்ளார்.

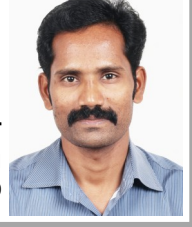
தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், உ.வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலைய அறக்கட்டளை முதலானவற்றில் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்த பேராசிரியர், அவற்றில் திறம்படச் செயல்பட்டுள்ளார். குறிப்பாக, அகராதிகளுக்கான கருவி நூல் உருவாக்கத்தில் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களுக்குப் பின்பு குறிப்பிடத்தக்க பங்கினைப் பேராசிரியர் வ.ஜெயதேவன் அவர்கள் ஆற்றியுள்ளார். இவ்வாறு தமிழியல் துறையில் அகராதிப் புலத்தை உலகம் தழுவிய அளவில் கொண்டு சேர்ப்பதிலேயே பேராசிரியர் தமது வாழ்நாளைச் செலவிட்டார். அந்த வகையில் தாம் தொட்ட பணிகளின் வழியாகத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்தால் என்றும் நினைவு கூரப்படுவார்.

- த. தனஞ்செயன்

காட்சி ஊடக விளம்பரங்கள் கட்டமைக்கும் நவீன பண்பாடு

முனைவர் த. தனஞ்செயன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பாட்ரிஷியன் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
சென்னை 600 020



மனித சமூகம் பரிணாம வளர்ச்சியையும் பண்பாட்டுத் தெளிவையும் பெற்று வந்த ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒளிவடிவம், குறியீட்டு வடிவம், சித்திரவடிவம், வரிவடிவம் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் கருத்துப் பரிமாற்ற முறை படிப்படியாகத் தோற்றம் பெற்றது. மேலும், அறிவியலின் வளர்ச்சியால் பல எல்லைகளும் விரிவடைந்தது. குறிப்பாக, வேளாண்மையிலும் பிற பயன்பாட்டுப் பொருட்களின் உற்பத்தியிலும் உபரி அதிகமானபோது, வணிகம் தோன்றிய நிகழ்வு தவிர்க்க முடியாததாகியது. இதன் காரணமாக ஏற்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சி சமூகத்தில் பெரும் மாற்றங்களை உருவாக்கியது. இம்மாற்றத்தின் தொடக்க காலகட்டம் பண்டமாற்று முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பினும் அரசு மற்றும் அதிகார மையத்தின் தோற்றம் காரணமாக நாணய முறையாக மாற்றம் பெற்றது. இவ்வாறான மாற்றத்திற்குப் பின்பு தொழில்துறையில் போட்டி என்பது வெளிப்படையான நிகழ்வாக மாறியது.

இவ்வாறு தொழில்துறையில் ஏற்பட்ட வணிக அடிப்படையிலான போட்டியின் காரணமாக, ஒவ்வொரு உற்பத்தி மையமும் தங்களின் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளப் பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டன. அவ்வாறு கையாளப்பட்ட உத்திகளுள் எழுத்து மற்றும் காட்சி வழியிலான விளம்பரங்கள் முதன்மை யானதாக இருந்தன. குறிப்பாக, எழுத்து வழியான விளம்பரங்களைக் காட்டிலும் காட்சி வழியிலான விளம்பரங்கள், வணிகம் என்ற எல்லையைக் கடந்து, மனித உளவியலைக் கட்டமைக்கும் சக்தியாக மாறியது. இப்பின்னணியில் ஊடகங்களில் வெளியாகும் விளம்பரங்கள் அனைத்துத் தரப்பினரையும் ஏதேனும் ஒரு வகையில் கவர்வதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறு காட்சி ஊடக விளம்பரங்கள் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்ததன் காரணமாக, நுகர்வுக் கலாச்சாரம் மெல்ல மாற்றமடைந்து கவர்தல் கலாச்சாரம் வேரூன்றியது.

தொலைக்காட்சியும் தொழில்துறையும்

இருபத்தோறாம் நூற்றாண்டில் தொழில்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்கினை அளித்து வருபவை தொலைக்காட்சிகளே ஆகும். குறிப்பாக, தனிநபர்களின் கைகளுக்குத் தொலைக்காட்சிகள் வந்தபோது படிப்படியாக வளர்ந்து மூன்றில் ஒரு பங்கு நேரம் முழுவதும் விளம்பரங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக நாள்கணக்கில் ஒரு பொருள் பற்றிய விளம்பரம் திரும்பத்திரும்ப ஒளிபரப்பப்பட்டது. இச்செயலானது மக்களின் மனத்தில் மாற்றத்தை உருவாக்கி, விளம்பரப்படுத்தப்படும் பொருட்களை ஒருமுறை பயன்படுத்திப் பார்த்தால்தான் என்ன என்ற மனநிலையை வளர்த்தெடுத்தது. பிறகு அதனைச் சாதிக்கவும் செய்தது. மேலும், வெள்ளை - அழகு, கருப்பு - அவமானம் என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டும் விளம்பரங்களும் வேலைக்கான நேரத்தைக் குறைத்தல் என்ற பெயரிலான விளம்பரங்களும் இதுதான் நாகரிகம் என்பன போன்ற விளம்பரங்களும் மக்களின் சிந்தனையாற்றலை மழுங்கச் செய்தது. இத்தகைய காட்சி விளம்பரங்களின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட சிந்தனை மழுங்கல் மற்றும் தாழ்வு மனப்பான்மை, நுகர்வுப் பண்பாடு வளர்ச்சிபெறக் காரணமாக அமைந்தன. இப்பின்னணியில் அழகு சாதனப் பொருட்களின் பயன்பாடு, வீட்டு உபயோகப் பொருட்களின் பயன்பாடு முதலானவற்றைப் பொருத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. குறிப்பாக, பணிச்சுமையைக் குறைப்பதாக விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட கருவிகளின் வரவால் உடலுழைப்பற்ற நிலை உருவாகி, நோய்கள் பெருகுவது தவிர்க்க முடியாததாக மாறியது. மேலும், காட்சி ஊடக விளம்பரங்களில் காலந்தோறும் அதிக முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றிருப்பது, அழகு சாதனப் பொருட்களைப் பற்றிய விளம்பரங்களே ஆகும். இதன்படி முகப்பூச்சாகப் பயன்படும் பவுடர், கிரீம், முகமழிப்புக் கருவிகள், குளியல் சோப் முதலானவை இன்றுவரையில் அதிக அளவில் ஒளிபரப்பப் படுகின்றன. அவ்வகையில் அழகை முதன்மைப்படுத்தி வரும் இத்தகைய விளம்பரங்கள், விற்பனை என்ற நிலையைக் கடந்து அதனைப் பயன்படுத்துவதற்கான காரணங்களாகவும் பலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றன.

விளம்பரங்களில் தண்ணீர் அரசியல்

மனித சமூகத்தின் அடிப்படைத் தேவைகளுள் முதன்மையான ஒன்றாக விளங்குவது தண்ணீர் ஆகும். இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தண்ணீர், விற்பனைப் பொருளாக மாற்றப்பட்டுக் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டாகப் பெரும் லாபமீட்டும் வணிகப் பொருளாக மாறியுள்ளது. குறிப்பாக, காட்சி ஊடகங்களில் காட்டப்படும்

தண்ணீர் பற்றிய விளம்பரங்கள். மக்கள் வழக்கமாகக் குடிக்கும் தண்ணீரை இரண்டாம் தரமானதாக உணரவைத்தது. சான்றாக, **Bisleri** நிறுவனத்தின் ஒரு விளம்பரத்தில், பாலைவனத்தில் ஒரு பெண் ஓட்டகம் தன் பிள்ளையான குட்டி ஓட்டகத்துடன் தண்ணீர் தேடி அவைவதாகக் காட்டப்படுகிறது. பிறகு ஓரிடத்தில் குளம்போல் தேங்கியிருக்கும் தண்ணீரைக் காணும் குட்டி ஓட்டகம், 'அம்மா தண்ணீர் கிடைத்துவிட்டது' எனக் கூறித் தனது தாயை அழைக்கிறது. பிள்ளையாகிய குட்டி ஓட்டகத்தின் குரலைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கும் தாய் ஓட்டகம், உனக்கு இதைவிட நல்ல தண்ணீர் குடிக்கக் காட்டுகிறேன் என அழைத்துச் செல்கிறது. பிறகு சுற்றுலா வாசிகள் தங்கியிருக்கும் கூடாரத்திற்குச் செல்லும் தாய் ஓட்டகம், அங்கிருக்கும் பெரிய **Bisleri** தண்ணீர் **Can**ஐத் திறந்து தன் பிள்ளைக்குக் குடிக்கக் கொடுக்கிறது. இக்காட்சியுடன் விளம்பரம் முடிந்து விடாமல் கடைசியாக,

புத்திசாலிங்க எப்பவுமே Bisleriயத்தான் குடிப்பாங்க...

என்ற வாசகம் ஒலிக்கவிடப்படுகிறது. இங்கு, இந்த விளம்பரத்தின் கூற்றுப்படிப் பார்க்கையில் **Bisleri**-யைத் தவிர பிற தண்ணீரைக் குடிப்பவர்கள் அறிவற்றவர்களா? என்ற கேள்வி எழுகின்றது. மாறாக, தண்ணீர் பற்றிய உண்மை வேறாக உள்ளது. இதனை,

புவிப்பரப்பில் எழுபத்தைந்து சதம் நீரால் சூழப்பட்டுள்ளது. 25 சதம் மட்டுமே நிலப்பரப்பில் உள்ளது. புவியில் கிடைக்கும் நீராதாரத்தை 100 சதம் எனக் கொண்டால், 97 சதம் நீரானது கடலில் உள்ள உவர்ப்பு நீராக இருக்கின்றது. இவைதான் உலகின் மழைப் பொழிவுக்கு முக்கியக் காரணியாக உள்ளது. எஞ்சிய 3 சதம் மட்டுமே உலகின் நன்னீராக உள்ளது. இந்த 3 சதத்தில் 68.7 சதம் உலகில் பனிப்பாறைகளாக உறைந்துள்ளன. நிலத்தடி நீராதாரமாக 30.1 சதமாக உள்ளது. 2 சதம் நீர் நதிகளில் பாய்கின்ற நன்னீராகவும், அந்த 2 சதமான நீரில் 0.87 சதம் ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் தேக்கி வைக்கப்படுகின்ற நீராகவும் உள்ளது. எஞ்சிய சொற்ப அளவு நீரானது மட்டுமே கடலில் கலக்கின்றது. (கண்ணுக்குப் புலப்படாத தண்ணீரும் புலப்படும் உண்மைகளும், ப.4) என நீர் மேலாண்மை பற்றிய UNESCOவின் அறிக்கை சுட்டுவதாக மா.அமரேசன் அவர்கள் குறிப்பிடுவதைக் கவனிக்க வேண்டியுள்ளது. இது தண்ணீர் பற்றிய உண்மைகளில் சிறு பகுதி மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பற்பசையும் நவீன பண்பாடும்

காட்சி ஊடக விளம்பரங்களில் அதிக முக்கியத்துவத்தைப் பெறும் விளம்பரங்களில் பற்பசை பற்றிய விளம்பரங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவையாகும். இதன்படி, Colgate, Pepsodent, Close-up, Sensodyne, Dabur

Red முதலான பெயரில் பற்பசை விளம்பரங்கள் ஒவ்வொரு விளம்பர இடைவெளியிலும் தவறாமல் ஒளிபரப்புச் செய்யப்படுகிறது. இவ்வாறு தொடர்ச்சியாகப் பல நிறுவனங்களால் சந்தைப்படுத்தப்படும் பற்பசைகளால் பற்களுக்குக் கிடைக்கும் நன்மை என்பது மிகச்சொற்ப அளவிலேயே உள்ளது. மாறாக,

- **நாள் முழுவதும் பற்களில் துர்நாற்றம் இல்லாமல் செய்யும்**
- **பற்களில் புத்துணர்ச்சியைத் தக்கவைக்கும்**
- **பற்கள் வெண்மையாக இருந்தால் பெண்களை மயக்கிவிடலாம்**

முதலான பொய்களே திரும்பத்திரும்பக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. உண்மையில் பற்பசை பற்றிய உண்மைகள் வேறாக உள்ளன. இதன்படி பற்பசையில் பொதுவாக சோடியம் லாரைல் சல்பேட், தைமால், ப்ரைட், சார்பெட் ஆல், தண்ணீர், கிளிசரீன் ஆகிய ஆறு வகையான மூலப் பொருட்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இந்த ஆறு மூலப் பொருட்களாலான 200 கிராம் அளவுள்ள பற்பசையில் 20 விழுக்காடு மட்டுமே இயற்கை மூலப் பொருட்களைக் கொண்டவைகளாகும். மாறாக, எஞ்சிய 80 விழுக்காடு, மேற்கூறப்பட்ட மூலப் பொருட்களின் சேர்க்கையாகவே இருக்கும். இவ்வாறு தயாரிக்கப்படும் பற்பசைகளைப் பெரியவர், சிறியவர் எனத் தனித்தனியாகப் பிரித்துப் பயன்படுத்த வேண்டும். காரணம், பெரியவர்களுக்கான பற்பசைகளில் 1000 PPM என்ற அளவிலும் குழந்தைகளுக்கான பற்பசை 500 PPM என்ற அளவிலும் ப்ரைட் கண்டன்ட் இருக்கவேண்டும். இவைதவிர, விளம்பரங்களில் காட்டப்படும் பற்பசைகள் மட்டுமே அனைத்தையும் செய்துவிடுவதில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் இவை எதையும் பற்பசை விளம்பரங்கள் ஒருபோதும் வெளிப்படையாகக் கூறுவது கிடையாது.

நவீன பண்பாட்டில் தேநீரும் காஃபியும்

நவீன உலகின் எந்திரத்தனமான வாழ்க்கைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் தேநீர் மற்றும் காஃபி அருந்தும் முறையைப் பின்பற்றுவதை அனைத்து இடங்களிலும் காணமுடியும். குறிப்பாக, அதிகாலை எழுந்ததும் நீராகாரத்தைப் பருகிவிட்டு வயல்வெளிக்குச் செல்லும் கிராமத்து மக்கள்கூட, இன்று தேநீரும் காஃபியும் அருந்துவதை வழக்கமாக்கியுள்ள முறை, தேநீர் மற்றும் காஃபி நிறுவனங்களின் சாதனையாகச் சுட்டப்படுகிறது. இம்மாற்றம் அவற்றை அருந்துபவர்களுக்கு நலத்தைக் கொடுக்கின்றதோ இல்லையோ... மாறாக வளங்கள் பல நிறைந்த மழைக்காடுகளை அளவற்று அழிக்கச் செய்திருக்கிறது. உண்மையில் மழைக்காடுகளை அழித்தே பெரிய பெரிய தேயிலைத் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு உருவாக்கப்படும் தோட்டங்களி

லிருந்து பறிக்கப்படும் தேயிலைகளே... சுவை, மணம், திடம் என்ற பெயரிலும் தமிழர்களுக்கான பாரம்பரிய டீ என்ற பெயரிலும் தொடர்ந்து நம்மிடம் விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. இதேபோன்று வறுத்த காஃபி கொட்டையிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் காஃபித் தூளும் அமைந்துள்ளது. இவ்விரண்டும் உடல்நலத்தைக் கெடுப்பது ஒருபுறமிருக்க, அவை ஏற்படுத்தும் பின் விளைவுகளும் பாதிப்புகளும் எண்ணிலடங்காதன வாக உள்ளன. சான்றாக, AVT நிறுவனத்தின் ஒரு விளம்பரம்,

காட்சி: வீட்டு வேலைகளை அம்மா மற்றும் மருமகள் செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். கணவன் நாளோடு படித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இச்சூழலில்...

மகன்: அவ Perfect மா... அப்படியே உன்ன மாதிரி... ஆனா உன் டீ இருக்கே... சூப்பர்...

அம்மா: என்ன... இப்ப டீ வேணுமா... (மகன் சினுங்குகிறான்)

(உடனே சமையலறை சென்று...)

உமா இன்னிக்கு நீ டீ போடு...

மனைவி: ஆனா... அம்மா... அவருக்கு உங்க டீதான்...

அம்மா: (டீ பாக்கெட்டைக் காட்டியபடி...)

இது நம்ம குடும்பத்தோட பேவரட் டீ...

பின்னணிக் குரல்: நல்ல சில விஷயங்கள் தலை முறைகளைத் தாண்டும்...

AVT பிரீமியம் டீபோல...

அசாம் மற்றும் தென்னிந்தியாவின்

ஸ்ட்ராங்கான டீயின் சிறந்த Blood...

மகன்: எங்கம்மா டீ சூப்பர்ல...

அம்மா: அம்மால்ல... அவ பண்ண டீ...

பின்னணி: AVT பிரீமியம் டீ...

மிக ஸ்ட்ராங்கான டீ... என்றென்றும்...

என்பதாக அமையும். இந்த விளம்பரம் ஆண் - பெண் சமத்துவத்தை மமுங்கடிக்கச் செய்வது போன்று வெளிப்படையாகத் தெரியும். ஆனால், 'ஸ்ட்ராங்கான டீயின் சிறந்த Blood' என்ற வாக்கியம் தேயிலைச் சாறை இரத்தத்துடன் ஒப்பிட்டிருப்பது நவீன பண்பாட்டுச் சிந்தனையின் எச்சத்திற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளது. அதேசமயம் காஃபி பற்றிய ஒரு விளம்பரம், காஜல் அகர்வாலைப் போலவே நம்மையும் காஃபி அருந்தத் தூண்டுகிறது. உண்மையில் தேயிலை மற்றும் காஃபி ஆகியவை அளவற்ற நீராற்றலை உறிஞ்சிய பின்பே நம் கைகளில் வந்தடைகின்றன. இங்கு இஸ்ரேல் மற்றும் இலண்டனைச் சேர்ந்த கிடான் பிஷ்லன் (Gideon Fishelson 1937-1996), ஜான் அந்தோனி ஆலன் (John Anthony Allan 1937) ஆகியோர் தண்ணீர் பற்றிய பல அரிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு அவற்றின் அடிப்படையில் புலப்படாத தண்ணீர் (Vital Water) கோட்பாட்டை 1990களில்

உருவாக்கினர். இவ்வாய்வில் ஒரு மனிதன் நாளொன்றுக்கு 3496 விட்டர் தண்ணீரைத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் பயன்படுத்துவதாகக் கண்டறிந்தனர். அவ்வகையில் இவர்களின் ஆய்வு முடிவின்படி,

• ஒரு கோப்பைத் தேநீர் (250 மி) தயாரிக்க 34 விட்டர் தண்ணீர் தேவைப்படுகின்றது.

• ஒரு கோப்பைக் (125 மி) குளம்பியைத் (காஃபி) தயாரிக்க 140 விட்டர் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது.

• ஒரு கிலோ காஃபி கொட்டையை உற்பத்தி செய்ய 18,900 விட்டர் தண்ணீர் தேவைப்படுகிறது

என்ப பல்வேறு உண்மைகளை வெளிப்படுத்தினர். இந்த உண்மைகளின் அடிப்படையில் காண்கையில், தேநீர் மற்றும் காஃபி ஆகியவற்றிற்கான மூலப் பொருட்களின் உற்பத்திக்காகக் கோடிக்கணக்கான விட்டர் தண்ணீர் செலவழிக்கப்படுவதை அறிய முடியும். மேலும் இத்தகைய பானங்கள் அருந்தும் கலாச்சாரம் பெருகப் பெருகப் பல்வேறு மலைகளின் மழைக்காடுகள் தொடர்ந்து அழிக்கப்பட்டு, அங்கெல்லாம் தேயிலைத் தோட்டங்கள் உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. இதனை அண்டை மாநிலமான கேரளாவிற்குச் சுற்றுலா சென்றவர்கள் கண்கூடாகக் கண்டிருக்க முடியும். இவை ஒருபுறமிருக்க தேயிலைத் தூள் தயாரிப்புத் தொழிலில் போட்டியைச் சமாளிப்பதற்காக இஞ்சி, அல்வகந்தா, அதிமதுரம், துளசி, ஏலக்காய் ஆகிய வற்றைச் சேர்த்துத் தேயிலையுடன் உட்கொண்டால் ஜலதோஷத்திலிருந்து நிவாரணம் கிடைக்கும் என மற்றொரு நிறுவனத்தால் விளம்பரப்படுத்தப்படுகிறது. இவற்றையும் நுகர்வோர்களாகிய மக்கள் கூடுதல் கவனத்துடன் எதிர்கொள்ள வேண்டும்.

தங்கமும் நவீன பண்பாடும்

உலகில் மனிதனால் கண்டறியப்பட்ட இரும்பு, எஃகு, அலுமினியம், யுரேனியம் முதலான தனிமங்களைக் காட்டிலும் தங்கம் மிகவும் மதிப்பு வாய்ந்த ஒரு உலோகமாகக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் தங்கத்தின் இருப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே அந்நாட்டின் பொருளாதாரமும் இறுதி செய்யப்படுகின்றது. அவ்வகையில் உலக அளவில் தங்கம் இறக்குமதியில் இந்தியா தொடர்ந்து முதலிடத்தில் நீடித்து வருவது தங்கத்தின் மீதான மதிப்பை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இப்பின்னணியிலேயே இந்தியர்களின் தங்க நுகர்வை அணுக வேண்டியுள்ளது. மேலும், 'இந்தியர்கள் அம்மணமாகத் திரிந்தாலும் அரைகாசு தங்கம் இல்லாமல் திரியமாட்டார்கள்' என்ற மேற்கத்திய வியாபாரிகளின் கூற்றின்படி, தாங்கள் எத்தகைய சூழலில் இருந்தாலும் தங்கம் வாங்குவதை இந்தியர்கள் கைவிட்டது கிடையாது என்பதை அறிய முடிகின்றது. இதனை உணர்ந்துகொண்ட தங்க நகை விற்பனை

யாளர்கள் பல வகைகளில் கவர்ச்சிகரமான விளம்பரங்களைத் தொடர்ந்து காட்சிப்படுத்தினர். குறிப்பாக, தங்க விற்பனையில் ஏற்படும் போட்டியைச் சமாளிக்க ஒவ்வொருவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு கிராமுக்கு இவ்வளவு தள்ளுபடி, பவுனுக்கு இவ்வளவு தள்ளுபடி என அறிவித்துக் கொள்ளை இலாபம் பார்த்து வருகின்றனர். மறுபுறம் நகைசேமிப்புத் திட்டங்களை அறிவிப்பதுடன் வேறுபல சலுகைகளை அறிவித்து, வாடிக்கையாளர்களைக் கவரும் வேலையும் நடைபெறுவதைக் காணமுடிகின்றது. இதற்குச் சான்றாக நடிகர் பிரபு அவர்கள் தோன்றும் ஒரு விளம்பரம்,

இந்தியாவிலேயே முதல் முறையாக, கல்யாண்வ ஒரு புதிய திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தறோம்.

4 Level Assurance Certificate...

- தங்கத்தோட தரத்திற்கு...

- Manufacturing Quality - க்கு

- Reseller Exchange Value - க்கு

- Raw Materials - க்கு ன்னு

நாலு உத்தரவாதம் தரறோம்...

இறுதியாக : கல்யாண் ஜிவ்வல்லர்ஸ்

4 Level Assurance Certificate

இந்தியாவிலேயே முதல் முறையாக...

என முடிகின்றது. இவ்விளம்பரம் வாடிக்கையாளர்களுக்கு ஏற்படும் பல்வேறு ஐயங்களைக் களைவதுடன் புதிய அணுகுமுறையுடன் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அவ்வகையில் இம்முறையைப் பின்பற்றி Lalitha, GRT, ஜோல் ஆலுக்காஸ் முதலான ஒவ்வொரு நகைக்கடையும் வெவ்வேறு வகையான கூடுதல் வசதிகளையும் சிறப்புகளையும் அறிவித்து வாடிக்கையாளர்களைக் கவர்ந்து வருகின்றன. இவ்வாறு நகை விற்பனை விளம்பரங்கள் ஒருபுறமிருக்க நகையை அடகு வைத்தல், அடகு வைத்த நகையை மீட்டு மறுவிற்பனை செய்தல் முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல நிறுவனங்கள் தோன்றி வளர்ந்து வருகின்றன. இதற்குச் சான்றாக Attica Gold கம்பெனி விளம்பரத்தைக் காணலாம். நடிகை தமன்னா பேசுவதாக வரும் இந் நிறுவனத்தின் ஒரு விளம்பரத்தில் அடகு வைக்கப்பட்ட நகையை மீட்டு, அதனை மறுவிற்பனை செய்வது வரை அதனை ஒரு தொழிலாகவே இந்நிறுவனம் கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகின்றது. மேலும் இவ்விளம்பரத்தைப் போன்றே பழைய நகையை மாற்றிப் புதிய நகை வாங்குதல், நகையை விற்பனை செய்தல் ஆகியவற்றைச் சுட்டும் விளம்பரங்களையும் Attica Gold கம்பெனி தமன்னாவை வைத்தே வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அகர்பத்திகளும் நவீன பண்பாடும்

இந்தியச் சமூகத்தில் ஊதுபத்தியின் பயன்பாடு என்பது மதத்தோடு பிணைந்த ஒன்றாக உள்ளது. தமிழில் காலத்தால் முதலில் தோன்றியவையாகச் சுட்டப்படும் பன்னிரு திருமுறைகள், ஆழ்வார் பாசுரங்கள் மற்றும் இவற்றிற்கு முன்பு பக்திப் பின்னணியுடன் தோன்றியிருந்த பரிபாடல் முதலான எவற்றிலும் இறைவழிபாட்டில் ஊதுபத்திகள் பயன்படுத்தியதாகச் சான்றுகளே இல்லை. மாறாக, இடைக்காலத்தில் மாற்றம் பெற்ற வழிபாட்டுமுறை, பல்வேறு வகையான துணை வழிபாட்டு முறைகள் தோன்றிக் காரணமாக அமைந்தது. மேலும் இவ்வழிபாட்டு முறைகள், குறிப்பிட்ட ஒரு மதம் சார்ந்த அடையாளமாக மாற்றப்படுவதுடன், அம்மதத்தின் சின்னங்களுள் ஒன்றாகவும் மாற்றப்படுகிறது. இதற்குச் சான்றாக,

(காட்சி: பூசையறை வழிபாடு செய்யும் பின்னணியில்...)

- * பூசையறையில் ஒரு தம்பதி (பெண்): பணம் கூரையை பிச்சுக்கிட்டுக் கொட்டலும்...
- * மற்றொரு பெண் (கருவறையில்): ஆரோக்கியம்தான் உண்மையான செல்வம்.
- * மூன்றாவது பெண் (இரண்டு குழந்தைகளுடன்): குழந்தைச் செல்வங்கள் வளம் பெறலும்
- * கணவன் & மனைவி: வாழ்க்கையே இனிப்பா இனிக்கலும்
- * ஒரு அம்மா (தன் மகன் & மகளுடன்): குடும்ப ஒற்றுமைதான் முக்கியம்
- * கடைசியாக ஒரு பெரியவர்: இவங்க எல்லா ருடைய வேண்டுகூலும் நிறைவேறும். வாழ்க்கையினுடைய இலக்கு எதுவாயிருந்தாலும் அது குரு பிரார்த்தனையின் தொலைவதான்.
- * கடைசியாக (ஊதுபத்தி படங்களின் பின்னணியில்): பிரார்த்தனைக்கே பலம்... சைக்கிள் ப்பூர் அகர்பத்திகள்...

என ஒரு விளம்பரம் அமைவதைக் காணமுடியும். இவ்விளம்பரம் செல்வம், ஆரோக்கியம், குழந்தைப் பேறு, மகிழ்ச்சியான வாழ்வு, குடும்ப ஒற்றுமை என அனைத்தும் ஒரு பிரார்த்தனையின் தொலைவில் இருப்பதாகச் சுட்டுகிறது. விளம்பரம் இந்தக் காட்சியுடன் நின்றுவிடாமல், அடுத்துவரும் கடைசிக் காட்சியில், 'அந்தப் பிரார்த்தனைக்கே பலமளிப்பது சைக்கிள் ப்பூர் அகர்பத்திகள்' என ஒலிக்கும் ஒரு வசனம், குறிப்பிட்ட அந்த பிராண்ட் தயாரிப்புகளை மொத்தமாகக் காட்டும் படத்தோடு இடம்பெறுகிறது. இக்காட்சி, பக்தியால் நிறைந்திருக்கும் மனம் கொண்டவர்களை வாடிக்கையாளர்களாக்குவதுடன் 'வழிபாட்டின்

அடையாளம் அகர்பத்திகள்' என்ற சூழலை உருவாக்கவும் காரணமாக அமைகின்றது.

சலவைப் பவுடரும் நவீன பண்பாடும்

ஆடைகளைச் சலவை செய்யப் பயன்படுத்தப்படும் முதன்மையான ஒரு பொருளே 'Detergent soap' எனும் சலவை சோப்புகளாகும். இத்தகைய சலவை சோப்புகள் தயாரிப்பில் உள்ளூர், மாநிலம், தேசியம், உலகம் ஆகிய அளவில் பல நிறுவனங்கள் ஈடுபட்டுள்ளன. உலக அளவில் தங்களின் தயாரிப்புகளைச் சந்தைப்படுத்தும் Rin, Surf Excel முதலான நிறுவனங்கள் காலத்திற்கேற்பத் தங்கள் தயாரிப்புகளில் சில மாற்றங்களைச் செய்து தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருகின்றன. மாறாக, மாநில அளவில் செயல்படும் அரசன், நிர்மா முதலான சில நிறுவனங்கள், பன்னாட்டுக் கம்பெனிகளின் விளம்பர வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாவிட்டாலும் தங்கள் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள குறைந்த அளவு விநாடிகளையேனும் கொண்ட விளம்பரங்களை ஒளிபரப்ப வேண்டிய அழுத்தத்திற்கு உள்ளாகின்றனர். இதன் காரணமாக, வகைவகையான விளம்பரங்கள் இல்லா விடினும் குறைந்த அளவு மூலதனத்தைக் கொண்ட விளம்பரங்களைத் தயாரித்து வெளியிட்டன. இவை தவிர உள்ளூர் அளவில் செயல்படும் பல சோப்பு நிறுவனங்கள் வட்டார அளவில் இன்றும் தங்களின் இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. இங்குப் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மேற்கொள்ளும் விளம்பர உத்தியைச் சற்று விரிவாகக் காண வேண்டியுள்ளது. இதனை, 'மணி மாமாவுக்குப் பத்துக் கைகளின் சக்தி கிடைக்குமா?' எனத் தலைப்பிட்டு வரும் ஒரு விளம்பரத்தின் வழியாகக் காணலாம். இவ்விளம்பரத்தில் வரும் ஒரு பெரியவர், பெரிய அளவுள்ள பல அடுக்குகளைக் கொண்ட டிபன் கேரியரை முதல் தளத்திற்குத் தூக்கிச் செல்கிறார். இவ்வாறு அவர் மூச்சு வாங்கியபடி கேரியரைத் தூக்கிச் செல்வதைக் காணும் சிறுவர்கள், அந்த கேரியரைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து ஆளுக்கொரு பகுதியாகப் பிரித்து முதல் தளத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்து உதவுகின்றனர். அப்போது கேரியரில் உள்ள பலவகை எண்ணெய்க் கரைகள் குழுந்தைகளின் ஆடைகளில் பட்டுக் கரையாகிவிடுகின்றது. அப்போது-

பெரியவர்: இவங்க பத்து கை, கஷ்டமான வேலைய ஈசியாக்கிடிச்சி...

வயதான அம்மா : ஆனா இந்தக் கற...

உடனே மருமகள் : கறைய நீக்குறது ஈசிம்மா...

தயாரிப்புகளின் பின்னணியில்: Surf Excel Easy Wash இன்

பத்து கையின் சக்தி

விடாப்பிடியான கறைய

ஈசியா நீக்கும்...

கடைசியில் : 'கறை நல்லது'.

என்ற வசனத்துடன் சலவை பவுடர் பாக்கெட் காட்சிப் படுத்தப்படுகிறது. மற்றொரு விளம்பரத்தில் இடம் பெறும் 'இந்தியாவின் விடாப்பிடியான கறைகளை அகற்றுகிறது' எனும் வசனம், 'இந்தியாவுக்கென்று தனி கறை உள்ளது' என்ற நவீன பிம்பத்தை உருவாக்குவதைக் காணமுடிகின்றது. மாறாக இவை எவையும் உள்ளூர் (மாநிலம், தேசியம்) விளம்பரங்களில் இல்லாமல் ஒரே வகையான, நிரந்தர விளம்பரங்களாகத் தயாரிக்கப்பட்டு ஒளிபரப்பப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்குச் சான்றாக, 'அரசன்' சோப்பு நிறுவனத்தின் 'அரசன்... என்னும் அரசன்...' என நடன அசைவுகளுடன் கூடிய ஒரு பாடலின் பின்னணியிலேயே விளம்பரம் அமைந்துள்ள மையைக் காண முடிகின்றது. இங்கு சோப்பு மற்றும் சோப்புத் தூள் ஆகியவற்றின் விற்பனை குறையும் போதெல்லாம் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் சில இலவச அறிவிப்புகளைச் செய்து, வாடிக்கையாளர்களைத் தக்கவைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுவதையும் காணமுடிகின்றது. இதனை 75 கிராம் வாஷிங் பவுடர் விலையிலேயே 100 கிராம் பவுடர், ஐந்து கிலோ வாங்கினால் ஒரு கிலோ இலவசம் முதலான விளம்பரங்களின் வழியாகக் காணமுடியும். இவ்வாறு சலவை சார்ந்த தயாரிப்புகள் ஒருபுறமிருக்க சலவை செய்தபின் ஆடைகளில் நல்ல மணம் (?) நிலைத்திருப்பதற்காக 'Comfort' முதலான தயாரிப்புகள் பெருமளவில் விற்பனையாவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

உணவு மசாலாக்களும் நவீன பண்பாடும்

உணவுப் பொருட்கள் தயாரிப்பில் உலக அளவில் முன்னணியில் உள்ள நிறுவனங்களுள் இரண்டு நிறுவனங்கள் தமிழகத்தைச் சேர்ந்தவையாக உள்ளன. அவ்வகையில் 1975ஆம் ஆண்டு P.C. துரைசாமி - சாந்தி தம்பதியரால் தொடங்கப்பட்டு, ஆண்டொன்றுக்கு 400 கோடி ரூபாய்க்கு வர்த்தகம் செய்யப்படும் 'சக்தி மசாலா' நிறுவனம் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு மசாலா நிறுவனமாக உள்ளது. இந்நிறுவனத்திற்கு ஈடாக, 1998இல் A.D. பத்மசிங் ஐசக் அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட 'ஆச்சி மசாலா' நிறுவனம், 50,000 ரூபாய் முதலீட்டில் தொடங்கப்பட்டு 300க்கும் மேற்பட்ட வகைகளில் பொடிகள் தயாரிக்கப்பட்டு 60க்கும் மேற்பட்ட நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இந்த இரண்டு மசாலா தயாரிப்பு நிறுவனங்களும் போட்டிபோட்டுக் கொண்டு மசாலாக்களைத் தயாரித்து சமையல் துறையில் ஒரு புரட்சியையே ஏற்படுத்தியுள்ளன. மேலும் இந்த இரண்டு நிறுவனங்களும் தயாரிக்காத மசாலாக்களே இல்லை எனும் அளவிற்கு மசாலா தயாரிப்பில் இந்நிறுவனங்கள் ஈடுபட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக, இவ்விரு நிறுவனங்களும் தங்கள் தயாரிப்புகளை விளம்பரப்படுத்தும்போது இரு நிறுவனங்களுமே பாடல் வடிவத்தில் காட்சிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகின்றது.

அவ்வகையில் சக்தி மசாலாவின் ஒரு விளம்பரம், “**குறை ஒன்றும் இல்லை/மறை மூர்த்தி கண்ணா.../குறையொன்றும் இல்லை கண்ணா.../குறையொன்றும் இல்லை கோவிந்தா...**” என ஒலிக்கும் பாடலின் பின்னணியில் மாற்றுத்திறனாளிகள் மசாலாக்களைத் தயாரிக்கும் காட்சிகளும் Packing செய்யும் காட்சிகளும் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வாறு அமையும் பாடல் முடிவில், “**வரவேற்போம்... வாய்ப்பளிப்போம்... சக்தி மசாலா...**” என்ற வாசகம் ஒலிக்கவிடப்படுகிறது. மேலும் சக்தி மசாலாவின் மற்றொரு விளம்பரம், மணலில் ஒரு பாதம் மட்டுமே நடந்துசெல்லும் ஒரு காட்சியைக் காட்டிக்கொண்டே... ‘**இவர்கள் நம்மிடம் எதிர்பார்ப்பது கருணையல்ல... வேலை... இவர்களின் ஊன்றுகாவாக நாயிருக்கலாம்... சக்தி மசாலா...**’ எனக் கூறி முடிகின்றது. மாறாக, ஆச்சி மசாலா நிறுவனத்தின் ஒரு விளம்பரம் அதன் நிறுவநர் பாட்டுப்பாடுவதன் பின்னணியில் மிளகாய்த் தோட்டத்தில் நடப்பது, அங்கிருந்து கொள்முதல் செய்வது, வடமாநிலங்களுக்குச் சென்று பட்டாணியை அள்ளிப் பார்ப்பது, தமிழகத்தில் மஞ்சளை உடைத்துப் பார்ப்பது, கேரளாவில் மிளகு மற்றும் ஏலக்காயை அள்ளிப் பார்ப்பது ஆகிய காட்சிகளின் பின்னணியில்,

“**ருசியாய்.. ருசிருசியாய்..
ருசியாய்.. ருசிருசியாய்.. சுவையாய்..
இயற்கையின் பொற்காலம் இனிதே ஆரம்பம்...
பார்த்துப் பார்த்து வாங்கினோம்
தரமான பொருட்கள் வாங்கினோம்...
இனியொரு விதி செய்வோம்
ஆச்சி மசாலா வாங்குவோம்...**”

எனப் பாடல் முடிகின்றது. மேலும், இப்பாடல் முடிவதற்குள் விவசாயிகளிடம் கொள்முதல் செய்யப்பட்ட பொருட்கள் தொழிற்சாலைகளில் மசாலாக்களாகத்

தயாரிக்கப்படும் காட்சி, பிறகு அவை அங்காடிகளில் அடுக்கிவைக்கப்பட்டு விற்பனையாகும் காட்சி, கடைசியாக நுகர்வோர்களால் அம்சாலாக்கள் வாங்கப்பட்டு சமையல் செய்து குடும்பத்திற்குப் பரிமாறுவது வரை அவ்விளம்பரத்தில் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது. இவையனைத்தின் கடைசியில், “**உங்கள் ஆரோக்கியம்.. எங்கள் இலட்சியம்...**” என்ற வாசகம் ஒலிக்கவிடப்படுகிறது. இவ்வாறு இரண்டு மசாலா தயாரிப்பு நிறுவனங்களும் தங்கள் தரப்பில் நின்று விளம்பரங்களை உருவாக்கியிருப்பது பார்வையாளர்களிடம் ஒருவித நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தி வருவதைக் காணமுடிகின்றது. இவை தவிர வட்டார அளவில் பல மசாலா தயாரிப்பு நிறுவனங்களும் இத்தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

நிறைவாக

காட்சி ஊடக விளம்பரங்கள் என்பவை இன்றைய நவீன உலகின் வணிகத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் கட்டமைக்கும் சக்தியாக மாறியுள்ளது. இத்தகைய ஊடக விளம்பரங்களைத் தவிர்த்துவிட்டு, வணிகம் செய்து வெற்றிபெறுவது என்பது மிகவும் கடினமான ஒன்றாக மாறியுள்ளது. மேலும், மக்களின் உணவு, உடை, இருப்பிடம் முதலான அடிப்படைத் தேவைகள் அனைத்திலும் நவீன பண்பாட்டைக் கட்டமைக்கும் சக்தியாக இவ்விளம்பரங்கள் மாறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த உண்மையை நன்குணர்ந்து இயற்கையான வாழ்க்கை முறைக்குச் சற்றும் பாதகம் ஏற்படாமல் இவ்விளம்பரங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. மா. அமரேசன், கண்ணுக்குப் புலப்படாத தண்ணீரும் புலப்படும் உண்மைகளும், பூவுலகின் நண்பர்கள், சென்னை-92, 2014.
2. விளம்பரங்களைக் காட்சிப்படுத்திய இணையதளங்கள்.

மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன் நூல்கள் நாட்டுடைமையாக்கம்



நடராசன் செகதீசன் எனும் இயற்பெயர் கொண்ட ஈரோடு தமிழன்பன் (Erode Tamilanban, 28 செப்டம்பர் 1933 – 22 நவம்பர் 2025) தமிழலகம் அறிந்த ஒரு மகாகவிஞர் ஆவார். ஆசிரியர், மரபுக் கவிஞர், கவியரங்கக் கவிஞர், வானம்பாடி இயக்கக் கவிஞர், சிறுகதை ஆசிரியர், புதின ஆசிரியர், நாடக ஆசிரியர், சிறார் இலக்கியப் படைப்பாளி, வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர், பயண இலக்கியப் படைப்பாளி, திறனாய்வாளர், கட்டுரையாளர், ஓவியர், சொற்பொழிவாளர், திரைப்பட இயக்குநர், திரைப்படப் பாடலாசிரியர், தமிழில் ஹைக்கூ-லிமரிக் ஆகிய வடிவங்களை இணைத்து ‘லிமரிக்’ எனும் புதிய இலக்கிய வடிவம் கண்டவர் எனப் பன்முகப்பட்ட ஆளுமைகளைக் கொண்டிருந்தவர். 2004 ஆம் ஆண்டு ‘வணக்கம் வள்ளுவ! என்ற புதுக்கவிதை நூலுக்காகச் சாகித்திய அகாடெமி விருது பெற்றவர். முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட விருதுகள், 102 கவிதை நூல்கள், 28 உரைநடை நூல்கள் எனப் பலவாறு இலக்கியப் பணியாற்றிய மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன் அவர்களின் நூல்கள் தமிழ்நாடு அரசால் நாட்டுடைமையாக்கப் பட்டுள்ளன. அதற்கான அரசாணையைக் கவிஞரின் குடும்பத்தாரிடம் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் திரு.மு.க.ஸ்டாலின் அவர்கள் வழங்கினார். கவிஞருக்கு இச்சிறப்பை வழங்கிய தமிழ்நாடு அரசுக்கு அரிமா நோக்கு சார்பில் நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இராஜம் கிருஷ்ணன் – மன்னு பண்டாரி சிறுகதைகள்: ஓர் ஒப்பீடு



முனைவர் த. காந்திமதி

உதவிப் பேராசிரியர், முதுகலை மற்றும் தமிழாப்துறை, மதுரைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
மதுரை 625 011

சாதிவாதம், மதவாதம், ஆண்நிலைவாதம் ஆகிய நிலைப்பாடுகள் பல நூறு ஆண்டுகளாக வலுவாகக் காலூன்றிய நிலம் இந்தியா. இம்மூன்றின் நசுக்குதல்களில் காணாமல்போன-காணாமல் செய்யப்பட்ட பெண்களின் எண்ணிக்கை கோடிகளில் இருக்கும். இந்திய மண்ணில் பெண்ணினத்திற்கு எதிரான கருத்தியல்கள்-துன்புறுத்தல்கள்-பாலியல் சீண்டல்கள்-வல்லுறவுகள் முதலானவை அங்கிங்கெனாதபடி என்றென்றும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளன.

கடந்தகாலத்தில் இன்று இருப்பதைவிட எண்ணிப்பார்க்க முடியாத கொடுமைகள் பெண்களுக்கு இழைக்கப்பட்டன. சான்றுக்கு, சதி, பொட்டுக் கட்டுதல், குழந்தைத் திருமணம், குழந்தை விதவையர் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்தமை, பெண் சிசுக்கொலை முதலானவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஆங்கிலேயர் வருகைக்குப்பின் இந்தியாவில் தோன்றிய சமூகப் பண்பாட்டு இயக்கங்கள் பெண் கொடுமைகளுக்கு எதிராகக் குரல்கொடுத்தன. அவ்வகையில் பெண் விடுதலை குறித்த பங்களிப்பில் இராஜாராம் மோகன்ராய் மற்றும் இரவீந்திரநாத் தாகூரால் உருவாக்கப்பட்ட பிரம்ம சமாஜம் (20.08.1828), தயானந்த சரஸ்வதியின் ஆரிய சமாஜம் (07.04.1875), வீரேசலிங்கம் பந்துலு வின் ஹிதகாரினி சமாஜம் (நலம்புரி சங்கம்) ஆகிய அமைப்புகளின் செயல்பாடுகள் முதன்மையானவை.

வெளிநாடுகளில் அடிமைத்தனத்தை எதிர்த்துக் கிளம்பிய அமெரிக்கப் புரட்சியும் (1776), சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகியவற்றை முன்னிலைப்படுத்திய பிரெஞ்சுப் புரட்சியும் (1789), இங்கிலாந்தில் தொழிற்புரட்சியும் (1790) தோன்றியிராவிடில் ஐரோப்பியச் சமூகத்தில் பெண்குறித்த மரபான மதிப்பீடுகள் மாறி இரா. உலகெங்கும் பெண்கள் இரண்டாம் பாலினமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளனர். **பெண் என்பவள் பிறப்பதில்லை; உருவாக்கப்படுகிறாள்** என்பர். இவை எல்லாவற்றையும் கடந்துதான்-எதிர்கொண்டுதான் பெண் தனக்கான இருப்பினை நிலைநாட்டுகிறாள்; தனக்கான எழுத்தை எழுதிக்கொள்கிறாள். சில சாதியைச் சார்ந்த பெண்கள் தோள்சீலை அணிவதற்குக்கூடப் போராட வேண்டியிருந்தது. இதனைத் தோள்சீலைப் போராட்டம் என்றனர் வரலாற்றாய்வாளர்கள். கயவர்கள் சிலர் இதனைத் தோள்சீலைக் கலகம் என்றனர். மார்புகளை மறைக்கப் போராடினால் ஏதோ தெருக்குழாயில் தண்ணீர் பிடிக்கக் கலகம் செய்ததைப்போல் குறிப்பிட்டு, அதற்காகப் போராடிய பெண்களைக் கொச்சைப்படுத்தினர். இது ஆணாதிக்கச் சமூகத்தின் விளைபயன்.

பெண்கள் பலர் இவ்வாறான சவால்களை எதிர்கொண்டு அறிவுத்தளத்தில் இயங்கலாயினர். கல்விதான் முன்னேற்றத்தின் ஒற்றைவழியென்று அறிந்து அதைநோக்கி நகர்ந்தனர். இவ்வாறானவர்களுள் இந்திய விடுதலைக்கு முந்தைய பெண் சிறுகதையாசிரியர்களுள் வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள், கு.ப.சேது அம்மாள், கமலாட்சி, அநுத்தமா முதலியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் பெண்கல்வி, வரதட்சணைக் கொடுமை, சொத்துரிமை, அரசியல் பங்கேற்பு முதலான பல கருத்துகளை மையமிட்டுத் தம் படைப்புகளை அளித்துள்ளனர். இந்திய விடுதலைக்குப்பின் சமூக உணர்வுடன் எழுதவந்த பெண் சிறுகதையாசிரியர்களுள் இராஜம் கிருஷ்ணனும் சூடாமணியும் குறிப்பிடத்தக்க சாதனையாளர்களாக விளங்குகின்றனர்.

இராஜம் கிருஷ்ணன் முதன்முதலில், *இந்தியன் விமன் ஆக்ஸிலரி கார்ப்ஸ் கர்னலி* என்னும் ஆங்கில இதழில் 1946ஆம் ஆண்டு *லேகினி* என்ற புனைபெயரில் *போனஸ்* என்ற ஆங்கிலச் சிறுகதை ஒன்றை எழுதினார். 1946ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பட்ட *வெள்ளிமணி* எனும் கிழமை இதழில் *வெள்ளி டம்ளர்* எனும் தலைப்பில் தமது முதல் தமிழ்ச் சிறுகதையை எழுதினார். 1959இல் இவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு *கல்வி* வெளியானது (கட்டுரையாளர் பார்வைக்கு இந்நூல் கிடைக்கவில்லை). *சிவப்பு ரோஜா*, *ஊசியும் உணர்வும்*, பச்சைக் கொடி, நித்திய மல்லிகை, வடிகால் என்பன இவரது புகழ்பெற்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளாகும்.

ஒத்த காலத்தில் வாழ்ந்த இந்திமொழிச் சிறுகதையாசிரியர் மன்னுபண்டாரியின் கதைகளை இராஜம் கிருஷ்ணன் கதைகளுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதன்வழியாகத் தென்னிந்திய அளவிலும் வடஇந்திய அளவிலும் காணப்படும் பெண்குறித்த மதிப்பீடுகளை-பண்பாட்டுச் சூழல்களை அறிந்துகொள்ளலாம். ஒப்பிலக்கியத்துறையில் பாலினம் சார்ந்த அடிக்கருத்தியல் ஆய்வு அணுகுமுறையில் இக்கட்டுரை அமைகிறது. அதற்குமுன்பாகத் தமிழ் இலக்கியச் சிறுகதை முயற்சிகள், முன்னோடிகள் குறித்து ஓரளவு நம்மவர்கள் அறிந்திருப்பர். இந்தி மொழியில் உருவான தொடக்ககாலச் சிறுகதை முயற்சிகள் குறித்துப் பெரும்பாலோர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. அதற்கான சிறு அறிமுகத்தைக் காண்போம்.

இந்தி எழுத்தாளர்கள்

இந்திமொழியில் *கிஷோரிலால் கோஸ்வாமி* எழுதிய *இந்துமதி* (1901), *ஷீக்ல ஜிஜ்ஜு* எழுதிய *க்யாரஹ் வர்ஷ சமய* (11ஆண்டுக் காலம் - 1903), *மங்க மகிளாவின் துலாயிவாலி* (மணமகள் - 1907), *சந்திரதர் சர்மா குலேரியின் உஸ்னே கஹதா* (அவள் சொன்னாள்-1916) ஆகியவை தொடக்ககாலச் சிறுகதைகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்திச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிநிலை பாரதேந்து யுகம், த்விவேதியுகம், ஜய சங்கர் பிரசாத் யுகம், ப்ரேம்சந்த் யுகம் என நால்வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்திய விடுதலைக்கு முன் சாதனை படைத்த இந்திச் சிறுகதையாசிரியர்களாக *ஜயசங்கர் பிரசாத்தும் பிரேம்சந்தும்* திகழ்கின்றனர்.

பிரேம்சந்துக்குப்பின் செல்வாக்குப் பெற்ற இந்திச் சிறுகதையாசிரியர்களுள் உளவியல் தாக்கம் பெற்ற *ஜைனேந்திர குமார்*, *இலாசந்திர ஜோஸி* ஆகியோரும் நவீனத்துவப் படைப்பாளியான *ஆக்ரோயாவும்* மார்க்சியத் தாக்கம் பெற்ற *யஷ்பாலும்* குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளிகளாவர்.

இந்திய விடுதலைக்குப்பின் இந்திச்சிறுகதையின் புதிய போக்குகளும் புதிய படைப்பாளர்களும் மலர்வதற்குப் பின்புலமாக இருந்த சிறுகதை இதழ்களாள் *கஹானி*, *ஸாரிகா*, *நஃ கஹானியா(ங்)* ஆகிய மூன்றும் குறிப்பிடத்தக்கவை. இந்திச் சிறுகதையுலகில் நவீனத்துவப் போக்கை வளர்த்தெடுத்தவர்களுள் *மோகன் ராகேஷ்*, *கமலேஷ்வர்*, *ராஜேந்திர யாதவ்* ஆகிய மூவரும் குறிப்பிடத்தக்கோராவர். இவர்கள் *நஃ கஹானியா(ங்)* இதழை மையமாகக்கொண்டு செயல்பட்டனர். வட்டாரச் சிறுகதைப்போக்கினை வளர்த்தெடுத்தவர்களுள் *பணீஷ்வர்நாத் ரேணு* முதன்மையானவர்.

மன்னு பண்டாரி, 1950க்குப் பிறகுதான் இந்தி இலக்கியத் துறைக்கு வந்தார். இவரும் இவருடைய கணவர் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள இராஜேந்திர யாதவும் இணைந்து எழுதிய நூல் *ஏக் இஞ்ச் முஷ்கான்* (ஒரு சிறு புன்னகை) என்பதாகும். ஆப்காபண்டி (உங்களுடைய பண்டி), மஹாபோஜ் (மிகுதியான உணவு), *த்ரிசங்கு*, *யஹி ஸச் ஹை* (இதுதான் உண்மை), *தீன் விகாஹோ(ங்) கீ ஏக் தஸ்வீர்* (ஒரு படத்தின் மூன்று கோணங்கள்) ஆகியவை மன்னு பண்டாரியின் புகழ் பெற்ற படைப்புகளாள் சிலவாகும்.

பாலினக் கடமைக்கூறுகள்

சமூக உறவு நிலைகளிலும் தனிமனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுநிலைகளிலும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொருத்தமானவையாகக் கருதப்படுகிற சமூக நடத்தை விதிகளின் தொகுப்பே *பாலினக் கடமைக்கூறு* ஆகும். வரலாற்றுச் சூழலுக்கும் பண்பாட்டுச் சூழல்களுக்கும் ஏற்பப் பாலினக் கடமைக்கூறுகள் மாறுபடும். சமூகத்தில் மட்டுமின்றிக் குடும்பத்திலும் ஆணின்நிலை மேலானதாகவும் பெண்ணின்நிலை தாழ்வானதாகவும் கட

டமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆணுக்கு இன்னின்ன குணங்கள் என்றும் பெண்ணுக்கு இன்னின்ன குணங்கள் என்றும்வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆண் வேலைக்குச் செல்பவனாகவும் குடும்பத்தலைவனாகவும் மனைவியை அதிகாரம் செய்பவனாகவும் பெண்ணை அடக்கியாளும் உரிமை படைத்தவனாகவும் வெளிவேலைகளில் கவனம் செலுத்துபவனாகவும் மட்டுமே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறான். அதற்கு மாறாகப் பெண், குடும்பத்தைக் கவனிப்பவனாகவும் கணவனுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் அடங்கி நடப்பவனாகவும் அடக்கமானவனாகவும் குழந்தைகள் பெறும் இயந்திரமாகவும் வீட்டிலிருந்தபடியே பெற்ற குழந்தைகளைப் பேணிக் காக்கும் பொறுப்பான தாயாகக் கடமையாற்றுவவனாகவும் கட்டமைக்கப்படுகிறாள். இதனால், ஆண் என்பவன் எல்லாவற்றிலும் முதன்மை பெறுபவனாகவும் அறிவு, ஆற்றல், வீரம், வலிமை, அடக்கியாளும் தன்மை, சுயசிந்தனை முதலிய வற்றைக் கொண்டவனாகவும் கற்பிக்கப்படுகிறான். பெண் என்பவள் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு, கற்பு, கீழ்ப்படிதல், அடக்கம், மென்மை, காதல், அமைதி, எதிர்ப்புக் காட்டாமலிருத்தல் முதலான குணங்களைக் கொண்டவளாகப் பல்லாண்டு காலமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வருவதால் சமூகச்செயல்பாட்டின் எல்லா அம்சங்களிலும் இரண்டாம் நிலையையே வகிக்கிறாள். இந்த இரண்டாம் நிலை சமூகவயமாதலின் (Socialisation) ஒரு பகுதியாகவே நிகழ்கிறது. சமுதாயத்தில் பெண் இரண்டாம் பாலினமாகக் கருதப்படுவதை வெளிப்படுத்துவது பெண்ணியச் சிந்தனையின் முதன்மை நோக்கமாகும்.

பெண்கள் கல்வி, வீட்டுப்பணி முதலான தமது பாலினக் கடமைக்கூறுகளில் (Gender Roles) இரண்டாம் நிலை வகிப்பதை இராஜம் கிருஷ்ணனும் மன்னு பண்டாரியும் தத்தமது சிறுகதைகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். இவ்விருவரும் தமது சிறுகதைகளின் கதைக்கருக்களிலும் கதைப்பின்னலாக்கத்திலும் பாத்திரப் படைப்பாக்கத்திலும் மரபான பெண் பாலினக் கடமைக்கூறுகளையும் பெண்கள் ஆணதிகாரத்துக்கு அடங்கியிருப்பதையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அதேசமயத்தில், பெண்கள் தமது மரபான பாலினக் கடமைக்கூறுகளிலிருந்து விலகி, புதிய பாலினக் கடமைக்கூறுகளை நோக்கிப் பயணம் செய்வதையும் இவ்விருவரும் தத்தம் கதைமாந்தர்களின்வழிப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

வீட்டடிமைகளாக இருந்து இரக்கத்தையும் தியாகத்தையும் சேவையையும் மட்டுமே தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைபிடிக்கும் பெண்களும், இவற்றிலிருந்து மாறுபட்ட கடமைக்கூறுகளைப் பின்பற்றுகின்ற பெண்களும் தாய், மனைவி எனும் இரண்டு நிலைகளில் இருந்துகொண்டுதான் பெரிதும் வினையாற்றுகின்றனர். எனவே, இவ்விருவரது கதைகளில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள பெண்பாலினக் கடமைக்கூறுகள், தாய் மற்றும் மனைவியாகக் கடமையாற்றும் கதைமாந்தர்கள்வழி ஆராயப்படுகிறது. மேலும், மாற்றுக் கடமைக்கூறுகளில், மரபான

கடமைக்கூறுகளிலிருந்து வெளிவருவதற்காகப் பெண் செய்யும் முயற்சி மட்டும் இங்குச் சொல்லப்படுகிறது.

இராஜம் கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளுள் *களம்*, *கைப் பிடித்தே காதலொருவனை*, *வேலி*, *மேம்பாலம்*, *வெளிச்சம்*, *பக்தி*, *குடும்பம்*, *அச்சம்*, *வால் ஆகியவையும்* மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளுள் *ஏகானே ஆகாஷ் நாடா...* (எல்லையற்ற வானம்...), *யஹி ஸச் ஹை* (இது தான் உண்மை), *ஏக்பார் அவர்* (மேலும் ஒரு முறை), *கமரே*, *கமரா அவர் கமரே* (அறைகள், அறை மற்றும் அறைகள்), *ஊஞ்சாயி* (உயர்வு), *பாஹோ(ங்) கா கேரா* (அரவணைப்பு), *பந்த் தராஜோ(ங்) கா ஸாத்* ஆகியவையும் தம் கடமைக்கூறுகளினின்றும் வழுவாத பெண்களைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன.

படைப்பாளிகள் இருவரும் பெண் முதன்மைத்துவத்தையும் பெண்ணுரிமைகளையும் பெண்விடுதலையுணர்வையும் போற்றக்கூடியவர்கள். என்றாலும் சமூக எதார்த்தத்திற்கேற்ப இவர்களுடைய சிறுகதைகளில் தாய்க்கதைமாந்தர்கள் இரக்கம், தியாகம் முதலிய நடத்தைக்கூறுகளுடனேயே அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவ்விருவர் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் மனைவியருள் பெரும்பாலோர் வீடு எனும் அமைப்புக்குள் இயங்கிச் சமையல், குழந்தை வளர்ப்பு ஆகிய மரபான கடமைக்கூறுகளைப் பின்பற்றுபவர்களாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

குடும்பத்தில் பெண் எவ்வளவுதான் படித்திருந்தாலும் அதிகமாகச் சம்பாதித்தாலும் தன்னைவிடக் கீழானவளாகவே அவளை ஆண்(கணவன்) கருதுகின்றான்; நடத்துகின்றான். சொற்களாலும் செயல்களாலும் ஏதேனும் ஒருவகையில் பெண்ணின் மனத்தைக் காயப்படுத்தி இன்பமடைகின்றான் என்பதை இராஜம் கிருஷ்ணன், மன்னு பண்டாரி ஆகிய இருவரும் தத்தமது சிறுகதைகளில் சித்திரித்துள்ளனர்.

பெண் தன் எண்ணங்களுக்கும் செயல்பாடுகளுக்கும் ஏற்ற ஆண் துணையைத் தெரிவுசெய்தல், பழமையான மரபிலிருந்து வெளிவர முயற்சி மேற்கொள்ளுதல் ஆகியவை இருவருடைய சிறுகதைகளிலும் மாற்றுக் கடமைக்கூறுகளாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன.

காதலின் காரணமாகப் பெண் மிகுந்த பிரச்சினைகளைச் சந்திப்பதாக இராஜம் கிருஷ்ணன் தம் சிறுகதைகளில் முன்வைக்கிறார். ஆனால், மன்னு பண்டாரி காதலை வெறுக்கவில்லை. அவர் வாழ்ந்த சூழலில் காதலுக்கு எதிர்ப்புகள் இல்லை. பெண்கள் தம் உள்ளத்தில் எழும் உடல்சார்ந்த உணர்ச்சிகளை அந்தரங்கமானவை, வெளியிடக்கூடாதவை என்று சமூகம் கட்டுப்படுத்துகிறது. இவ்வடிப்படையில் இராஜம் கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகள் அமைந்துள்ளன. ஆனால், ஆண் எவ்வாறு தனக்குப் பிடித்த பெண்ணைக் கற்பனைசெய்து விருப்பத்தை வெளியிடுகிறானோ, அவ்வாறே பெண்ணுக்கும் கற்பனை செய்ய, உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த உரிமையுண்டு என்பதை மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன.

மரபான குடும்ப அமைப்புக்குட்பட்ட விடுதலையை முன்வைக்கிறார் இராஜம் கிருஷ்ணன். அதாவது, சமூகத்தளத்தில் சமூக இயக்கத்துடன் இணைந்து செயல்படுகின்ற முனைப்பான பெண்களைக் கதைப்பாத்திரமாக் கியுள்ளார்.

மன்னு பண்டாரி, படித்த மேல்தட்டுப் பெண்களைப் படைத்து, அவர்தம் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவரது சிறுகதைகளில் தனிமனித உணர்வுகளுடன் தொடர்புடைய பெண் கதைமாந்தர்கள் உலவுகின்றனர்.

பெண்கள் அதிகாரமேற்பு

குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் செயல்படக்கூடிய ஆணாதிக்கம் சார்ந்த அதிகார உறவுகளை மாற்றியமைத்தலும் புதிய அதிகாரங்களைப் பெறுதலும் அதனை நோக்கிப் பெண்களை அணிதிரட்டலுமே *பெண்கள் அதிகாரமேற்பு* (Women Empowerment) எனப்படும். மாறிவரும் சமுதாயச்சூழலில் பெண்கள் தமக்கான இருப்பையும் அதிகாரத்தையும் உறுதிப்படுத்துகின்ற புதிய நகர்வுகளும் அவற்றிலுள்ள சிக்கல்களும் இருவரது கதைகளிலும் பேசப்பொருள்களாகியுள்ளன.

பெண்கள் கல்வியின் வாயிலாக அதிகாரப்படுத்தப்படுவதை இருவரின் சிறுகதைகளிலும் காணமுடிகிறது. 1. தன் முயற்சியால் படித்த பெண்கள், 2. தன்னால் கல்வி கற்க முடியவில்லையெனினும் குடும்பச்சூழல் வறுமையிலிருப்பினும் தன் குழந்தைகள் படிக்க வேண்டும் என்றெண்ணும் பெண்கள், 3. படிக்க விருப்பம் இருப்பினும் ஆணின் ஆதரவு இன்றிப் பெண்ணால் கல்வி கற்க முடியாத சூழல் ஆகிய முந்நிலைகளையும் இவ்விருவரும் தத்தம் சிறுகதைகளில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

அலுவல் மகளிர் பற்றியும் அதிகாரமேற்பால் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் இருவரும் தத்தம் சிறுகதைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சமூகத்தளத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் மகளிரைச் சித்திரித்தாலும் அவர்கள் பணியாற்றும் அலுவல்தளம் மிகுதியாகச் சித்திரிக்கப்படவில்லை. மாறாக, அவர்களின் குடும்ப வெளியிலுள்ள சிக்கல்களே இருவரின் சிறுகதைகளிலும் காட்டப்பட்டுள்ளன. அலுவலகங்களில், பள்ளி / கல்லூரிகளில் வேலை பார்க்கும் பெண்களின் முடிவுகள், செயல்பாடுகள், திறமைகள், தன்முனைப்பு, துணிச்சல் ஆகியவை காட்சிப்படுத்தப்படவில்லை. மாறாகக் குடும்பச்சூழலில் மகளிர் சந்திக்கும் சிக்கல்களே இருவரின் சிறுகதைகளிலும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இருவரின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் அலுவலகப் பெண்டிர் முடிவெடுக்கும் திறன் பெற்றவர்களாகவும் ஆண்களின் அதிகாரத்தை மறுப்பவர்களாகவும் ஆணாதிக்கத்திலிருந்து தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்வோராகவும் பொருளாதாரத் தற்சார்புடன் இயங்க வல்லவர்களாகவும் திகழ்கின்றனர். மேலும், தம் பேச்சாலும் செயல்களாலும் ஆணின் அதிகாரத்திற்கு எதிராக

நிற்கின்றனர். **பெண் எவ்வளவு துன்பம் வரினும் எதற் காகவும் பாருக்காகவும் தன் தன்மானத்தை விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது** என்னும் கருத்து இவ்விருவரு டைய சிறுகதைகளின் வழியாகப் புலனாகிறது.

இயக்கரீதியாக மக்களை அணிதிரட்டி, ஆதிக்க நிலை களுக்கு எதிராகப் போராடுவதே இவ்வாறு அதிகார மேற்பின் உச்சநிலையாகும். ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிராக அணி திரட்டும் பெண்களையும் இராஜம் கிருஷ்ணன் தமது சிறுகதைகளில் படைத்துக்காட்டியுள்ளார். களம், விழிப்புணர்வு ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளின்வழி ஒட்டுமொத்த மகளிர் முன்னேற்றத்திற்காக இயக்கம், சங்கங்கள் (பெண்கள் மறுமலர்ச்சி உரிமைக் கழகம், சுடரொளி இயக்கம்) நடத்திப் போராடும் பெண்களைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். அவர் **தேசிய மாதர் சம்மேள னத்தின்** உறுப்பினராக இருந்தமையே இத்தகைய போராட்ட மகளிரைப் படைப்பதற்குக் காரணமாகும்.

மன்னு பண்டாரியின் கதைகளில் தனிமனித விடுதலை என்ற நிலையில் மட்டுமே ஆண்களுக்கு எதிரான அதிகார மறுப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இராஜம் கிருஷ்ண னைப் போன்று பெண்களை அணிதிரட்டுதல், இயக்கம் நடத்துதல் ஆகிய தலைமைப்பண்புகளைக் கொண்ட பெண்களை அவர் சித்திரிக்கவில்லை, மொத்த பெண் ணினத்திற்கும் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தும் கருத்துகளும் இவர் சிறுகதைகளில் காணப்படவில்லை. எந்தவொரு சமூகமறுமலர்ச்சி அமைப்பிலும் இயக்கத்திலும் மன்னு பண்டாரி பங்கேற்காமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

இந்திய மகளிர் அலுவல் பணிக்குச் செல்வதென்பது அவர்களது தனிப்பட்ட சாதனையாக-அதிகாரமேற்பின் ஒரு பகுதியாக இருந்தாலும் அவர்கள் வீட்டுவேலை களையும் செய்யக்கூடிய இரட்டைப் பணிச்சுமைக்கு ஆளாகின்றனர். மேலும், அவர்கள் ஈட்டிய பணத்தின் மீது அவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை. அலுவல் மகளிர் அதிகாரம் ஏற்பின் இத்தகைய பிரச்சினைகளை இராஜம் கிருஷ்ணனும் மன்னு பண்டாரியும் தத்தமது சிறுகதைகளில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

கல்விகற்று, அலுவலகம் செல்லும் பெண்களின் ஊதி யமும் கணவனிடம் அல்லது குடும்பத்தினரிடம் அப் படியே சென்று சேர்வதால் பெண்களுக்குப் பொரு ளாதாரச் சுதந்திரம் இல்லை என்பதை இராஜம் கிருஷ் ணனின் சிறுகதைகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளில் பெண்களின் பொருளா தாரச் சுதந்திரம் குறித்த பிரச்சினைகள் பேசப்பட வில்லை. கல்விகற்று வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் மட்டுமன்றிப் பணக்காரர்களின் வீடுகளில் வேலைக் குச் சென்று பொருளீட்டும் உழைக்கும் மகளிரும் இராஜம் கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளில் காட்டப்பட்டுள் ளனர். மன்னு பண்டாரி பணக்காரர்களின் வீடுகளில் வேலைசெய்யும் பெண்களைத் தம் சிறுகதைகளில் படம் பிடித்துக் காட்டவில்லை. அவர், தான் வாழ்ந்த சூழ லுக்கேற்பப் படித்த, நடுத்தர வருக்கத்துப் பெண் களை மட்டுமே பெரிதும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

இராஜம் கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளுள் களம், உருவாக் குகிறார்கள், சந்தர்ப்பம், பிரச்சனை, கைப்பிடித்த காதலொருவனை, வேலி, விடுதலை, மேம்பாலம், டென்ஷன், வாணிபம், அவல்காரி, டீச்சரும் மாமர மும், குடும்பம், ஆரங்கள், தலைமுறைச் சங்கிலி, அச்சம், கல்யாண வீட்டில் ஆகியவையும் மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளுள் நஈ நௌகரி (புதிய வேலை), பந்த் தராஜோ(ங்) கே ஸாத் (மூடிய மேஜைடிராயருடன்), ஏகானே ஆகாஷ் நாஈ (எல்லை யற்ற வானம்), யஹி ஸச் ஹை (இதுதான் உண் மை), ஆதே ஜாதே யாயாவர் (நாடோடி), சத் பனானேவாலே (கூரை வேப்பவன்), கமரே கமரா அவர் கமரே (அறைகள், அறை மற்றும் அறைகள்), த்ரிசங்கு (திரிசங்கு) ஆகியவையும் பணிக்குச் செல் லும் பெண்களையும் அதிகாரங்களை ஏற்கும் பெண் களையும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளன.

குடும்பத்தில் பெண் ஒடுக்கப்படுவதையும் பெண்ணடி மைத் தனத்தையும் கண்டித்துப் பேசக்கூடிய, தன் னிலையை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய பெண்களையும் இரா ஜம் கிருஷ்ணன் தமது சிறுகதைகளில் படைத்துள் ளார். மன்னு பண்டாரி கதைகளில் சமூகக் கொடுமை களை எதிர்த்து ஆவேசப்படும் - தன்னிலையை உறுதிப்படுத்தும் பெண் கதைமாந்தர்கள் சித்திரிக்கப் படவில்லை. பொருளாதாரச் சுயசார்பற்ற, அதிகார மில்லாப் பெண்டிரும் இவ்விருவரின் சிறுகதைகளி லும் படைத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளனர். ஆயின், வறுமை யில் வாடும் அப்பெண்டிர் குறித்த சித்திரிப்பு மிகக் குறைவே.

பெண்மை கட்டமைக்கப்பட்ட விதம்

சமூகத்தினரால் பெண்களுக்காகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள நடத்தைக்கூறுகள், பண்புகள், கடமைக்கூறுகள் ஆகிய வற்றைப் **பெண்மை** என வரையறுக்கலாம். பெண்மை இயல்பானதா அல்லது உருவாக்கப்படுவதா என்பது குறித்த வாதங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுவருகின்றன. பெண்ணின்மீது பண்பாட்டு அடிப்படையில் ஏற்றிவைக் கப்பட்டுள்ள கற்பிதங்களே (பண்புகள், நடத்தைகள்) பெண்மையாகும் என்று தெளியலாம்.

பெண்மை சார்ந்த அடையாளச் சிக்கல்களையும் பெண் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளையும் பெண்ணை அடிமைப் படுத்தும் **கற்பு** எனும் கருத்தியல் குறித்தும் இராஜம் கிருஷ்ணன், மன்னு பண்டாரி ஆகிய இருவரும் தத்தம் சிறுகதைகள் வழியாக விவாதித்துள்ளனர். உடல், ஆடை, அணிகலன்கள் சார்ந்து பெண்கள் அடையாளப்படுத் தப்படுவதை இருவரும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளனர். அவற் றைமீறித் தன்முனைப்பாகச் செயல்படும் பெண்ணின் நிலையை இராஜம் கிருஷ்ணனின் கதைகளில் மட்டும் காணமுடிகின்றது. நவீன பெண்களின் சுதந்திரமான ஆடை வடிவமைப்பில் இராஜம் கிருஷ்ணனுக்கு உடன்பாடில்லை என்பது அவரது சிறுகதைகள்வழிப் புலனாகின்றது.

திருமணம், பெண்மை சார்ந்த சிக்கல்களுள் முதன்மையாக விளங்குவதை இருவரின் சிறுகதைகளும் புலப்படுத்துகின்றன. பெண்கள் திருமணத்திற்கும் அதற்குப் பிந்தைய மணவாழ்க்கைக்கும் வரதட்சிணை ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக இருப்பதை இராஜம் கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளில் பெண்மை எதிர்கொள்ளும் வரதட்சிணை என்ற சமூகப்பிரச்சினை பேசப்படவில்லை.

அன்புக்காகக் காத்திருத்தலும் பாதுகாப்புக்காக ஏங்குதலும் பெண்ணின் உளவியலாகும். எளிதில் உணர்ச்சி வயப்படுதலும் உறவுகளுடன் இணைதலும் இந்தியப் பெண்களின் உள்ப்போக்கில் காணப்படும் முக்கிய பண்புகளாகும். பெண் உளவியல் சார்ந்த இத்தகைய உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளை இருவரும் தத்தம் கதை மாந்தர்வழிச் சித்திரித்துள்ளனர். இருப்பினும், பெண்மையின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளில் ஆழமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. இராஜம் கிருஷ்ணன் அகமன உணர்ச்சிகளின் முரண்களைவிட, சமூக முரண்களையே தமது சிறுகதைகளில் ஆழமாகக் காட்டியுள்ளார். வெளிச்சம், டீச்சரும் மாமரமும், பக்தி ஆகிய சிறுகதைகள் இதற்குச் சான்றாகும்.

முதுபெண்டிரின் மனநிலை மன்னு பண்டாரியின் தீவிர கவனிப்புக்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. தனிமையில் வாடுகின்ற, பாசத்துக்காக ஏங்குகின்ற முதுபெண்டிர் பலர் அவருடைய சிறுகதைகளில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். அகேளி (தனிமை), மஜ்பூரி (வேறு வழியில்லாமல்), ஸங்க்யா கே பார் (எண்ணிக்கைக்கு அப்பால்) ஆகிய சிறுகதைகள் உறவுகளிடமிருந்து அன்பை எதிர்பார்க்கும் முதுபெண்டிரின் ஏக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

கற்பு எனும் கருத்தியல் பெண்ணின் கழுத்துக்குச் சுருக்குக் கயிறாக இருந்து, அவளை ஆணின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் முடக்கிப்போடுவதை இராஜம் கிருஷ்ணனின் களம், உருவாக்குகிறார்கள், முழுமை ஆகிய சிறுகதைகள் உணர்த்துகின்றன. தன்னைப் புறக்கணித்த ஆடவனைத் தானும் புறக்கணிக்கும் பெண்களையும் காதலன்/கணவன் வேறொரு பெண்ணை நாடிச் சென்றால் வாழ்நாள் முழுவதும் அவனுடைய நினைவிலேயே வாடாமல், தனக்கேற்ற இன்னொரு ஆடவனைத் தெரிவுசெய்யும் பெண்களையும் பண்பாட்டு அதிர்வினை உண்டாக்கும் வகையில் மன்னு பண்டாரி தமது ஊஞ்சாயி (உயர்வு), பந்த் தராஜோ(ங்) கோஸாத் (மூடிய மேஜை டிராயருடன்), யஹி ஸச் ஹை (இதுதான் உண்மை) ஆகிய சிறுகதைகளின்வழிப் படைத்துக்காட்டியுள்ளார்.

நிறைவாக

இராஜம் கிருஷ்ணன், மன்னு பண்டாரி ஆகிய இருவரும் தத்தமது சிறுகதைகளில் பெண் கதைமாந்தர்களை மரபான பாலினக் கடமைக் கூறுகளிலிருந்து விலகி, மாற்றுப்பாலினக் கடமைக்கூறுகளை நோக்கிப்

பயணம் செய்கிறவர்களாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளனர்.

இவ்விருவரின் சிறுகதைகளில் இடம்பெறும் பெண்கதைமாந்தர்கள், ஆணாதிக்கம் சார்ந்த அதிகார உறவுகளை மறுதலித்தல், புதிய அதிகார உறவுகளைத் தகவமைத்தல் ஆகியவற்றின் வாயிலாக அதிகாரப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இருவரும் பெண்ணிய உணர்வு நிலைகளிலிருந்து தத்தம் சிறுகதைகளை உருவாக்கியுள்ளனர்.

இருவரும் முதல்அலைப் பெண்ணியத்தில் முன்வைக்கப்பட்ட ஆணுக்கு இணையான பெண்களின் சமத்துவத்திற்கான சமூக உரிமைகளையே பெரிதும் வலியுறுத்தியுள்ளனர். இரண்டாம்அலைப் பெண்ணியத்தில் பேசப்பட்ட பாலின வேறுபாட்டை-பெண் இரண்டாம் பாலின மாக்கப்படுவதை-இருவரும் தத்தமது சிறுகதைகளில் பேசுபொருளாக்கியுள்ளனர். இரண்டாம் அலைப் பெண்ணியத்தின் விடுதலைக் காதலும் உடலரசியலும் அவர்கட்கு உவப்பானவையாக இல்லை.

இவ்விருவரும் குடும்ப அமைப்பிற்குட்பட்ட பெண் விடுதலையையே வலியுறுத்தியுள்ளனர். இவ்வகையில் அவர்கள் மிதவாதப் பெண்ணிய நிலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளனர். காதல் திருமணத்தை இருவரும் ஆதரித்தாலும் இராஜம் கிருஷ்ணன் காதல் திருமணத்தின் எதிர்விளைவுகள் குறித்து எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டுமென்று அறிவுறுத்துகின்றார். மன்னு பண்டாரி பெண்களின் மண உறவுகளில் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை ஆதரிக்கிறார். ஆனால், பல ஆண்களுடனான உறவை அவர் வலியுறுத்தவில்லை. மண உறவுகள் குறித்த பெண்களின் சுதந்திரத்தை இராஜம் கிருஷ்ணன் தமது சிறுகதைகளில் பேசவில்லை.

கற்பு என்னும் கருத்தியல் பெண்ணின் சுதந்திரமான நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதை இராஜம் கிருஷ்ணன் தம் சிறுகதைகளில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். மன்னு பண்டாரியோ கற்புநிலைச் சார்பும் பிறழ்வும் ஆண்-பெண் இருவருக்கும் பொதுவானது என்ற நிலைப்பாடுடையவர். பெண் தனது காமத்தை வெளிப்படுத்துவதும் விரும்பிய ஆடவனுடன் இன்பம் துய்க்க எண்ணுவதுமான பண்பாட்டு அதிர்வுகளைத் தம் கதைமாந்தர்கள்வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இருவருடைய சிறுகதைகளும் பெண்மை சார்ந்த சிக்கல்களை, முரண்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஆயின், இராஜம் கிருஷ்ணன் சிறுகதைகள் பெண்மையின் சமூகம் சார்ந்த முரண்பாடுகளை விவாதிக்க, மன்னு பண்டாரியின் சிறுகதைகளோ பெண்ணின் அகமன முரண்பாடுகளில் அகவுணர்ச்சியின் ஆழங்களில் பெரிதும் காலூன்றி நிற்கின்றன.

இவ்விருவரது படைப்புகளின்வழி, ஆண்கள் பெண்களுக்கு எதிரிகள் அல்லர் என்பதும் பெண்களை அடிமைப்படுத்தக்கூடிய, கீழானவர்களாக எண்ணக்கூடிய, இரண்டாம் பாலினமாகக் கருதக்கூடிய

(தொடர்ச்சி பக். 69)

பண்பாட்டு மானிடவியலும் தொல்தமிழர் வாழ்வும்



திவ்யா இரா கு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த் துறை
இராணி மேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி), சென்னை 600 004

நெறியாளர்: முனைவர் இரா. அனூராதா
இணைப்பேராசிரியர் & தலைவர், தமிழ்த் துறை
இராணி மேரி கல்லூரி (தன்னாட்சி), சென்னை 600 004



பரிணாம வளர்ச்சியின் விளைபொருளான மனிதன் தொடக்க காலத்தில் கடவுளின் மீத்திறன் பெற்ற படைப் பாகவே பார்க்கப்பட்டான். கி.பி.1300க்கு முற்பட்ட காலத்தில் இறைத்துவத்தை மையமாகக் கொண்டு இது போன்ற தத்துவங்கள் நிலவியிருந்தாலும், கி.பி.1800க்குப் பிந்தைய கட்டத்தை அடைந்தபோது, ஒருமித்த தன்மையற்ற இத்தத்துவ சிந்தனைகள் தம் செல்வாக்கை இழந்தன. கற்பனைக்கு இடம் கொடுக்காத அறிவியலின்பால் அறிஞர்கள் நம்பிக்கை செலுத்தி, அச்சவடே மனிதனின் பண்பாடு, பழக்கவழக்கம், நம்பிக்கை முதலியவற்றை அடியாக வைத்து மானிடத்தின் வேர்களைத் தேடி மானிடவியல் என்னும் நெடும்பயணம் ஒன்றைத் துவங்கினர். அன்பிற்கும் அறத்திற்கும் சான்றாய் நின்று கொண்டிருக்கும் சங்க இலக்கியம் அறிவியல், சமூகம், வானியல், மருத்துவம் போன்ற துறைகளைக் கொண்டு கனத்து இருந்தாலும் கடந்த காலம், நிகழ்காலம், பண்பாடு, உயிரியல் என்ற நான்கு நிலைகளிலும் செயல்பட்டு ஓரிடத்தில் தேக்கம் காணாது மானிடவியல் பயணத்தில் தம்மை ஆழ்த்திக் கொண்டு பயணிக்கிறது.

பண்பாட்டுப் பரவல் கொள்கை

முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலப்பரப்புகளுக்கு இடையே சில பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஒருமைத்துவம் பெற்றுக் காணப்படுவது வழக்கம். இதுபோன்ற இணையொத்த தன்மைக்குக் காரணமாக இடம்பெயர்வைச் சுட்டுகிறார் ஹெரோட்டஸ் (தி ஹிஸ்டரிஸ்). நிலையான வாழ்வியலைப் பேணாத காட்டாண்டி மனிதன், நகர்தலையும் தேடலையும் கேந்திரக் கருத்தாக்களாய்க் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தான். தம் வாழ்வியல் கூறுகளில் சிறு சிறு மாற்றம் எய்தி அடுத்தடுத்தப் படிமலர்ச்சி நிலைகளை அவன் அடைந்தான். உலகின் அனைத்துப் பண்பாடுகளும் ஓரிடத்தில் இருந்து பல திசைகளுக்கு நகர்ந்து வளர்ந்துள்ளன என்பார் ஆஸ்திரேலிய - ஜெர்மனிய இனவியலாளர் லியோ பிரோபனியஸ். இயற்கை எச்சங்களைத் தம் தேவைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள விழைந்ததன் எதிர்வினையாகப் பண்பாட்டுப் பரவல் ஏற்பட்டது.

தமிழ் நாட்டு மக்கள் மேலை நாடுகளோடு கொண்ட வணிகத் தொடர்பினையும் தமிழ் நாட்டிலும் மேலை நாடுகளிலும் வளர்ந்த தத்துவச் சிந்தனைகளையும் மையமாக வைத்து நோக்கும் போது இவ்விரு நாடுகளுக்கிடையே பண்பாட்டுப் பரிவர்த்தனைகள் இருந்தன என்றும் இப்பண்பாட்டுக் கலப்பின் மூலம் ஒருங்கிணைந்த சிந்தனைகள் தோன்றின என்றும் கருதமுடிகிறது.

[ப. எண்: 35; பண்பாட்டுக் கலப்பும் இலக்கிய ஒருமையும்]

பழந்தமிழர் அரேபியா, கிரேக்கம், உரோமாபுரி, பாபிலோன், எகிப்து உள்ளிட்ட வளர்ச்சி பெற்ற நாகரிகங்கள் எழுந்த நிலப்பரப்புகளோடு நேரடி வணிகத்தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். ஆதிச்சநல்லூர் அகழாய்வில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மண்பாளை ஓடுகள் பெருங்கற்காலத்திற்கும் முற்பட்டவை என்றும் அங்கு கிடைத்த வெண்கலப் பொருட்களும் தங்க மகுடங்களும் கி.மு. 12ஆம் நூற்றாண்டில் பாலஸ்தீன், சிரியா மற்றும் சைப்ரசில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தொல்பொருட்களுடன் பெருமளவு ஒப்புமை கொண்டுள்ளன என்றும் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி 'எ ஹிஸ்டரி ஆஃப் செளத் இந்தியா' நூலில் குறிப்பிடுகிறார். டேரியஸ் ஆட்சிக்காலத்தில் கிரேக்கர்களும் உரோமானியர்கள்களும் யவனர்கள் என்ற பொதுச்சொல்லால் இனங்காணப்பட்டதும், தமிழர்களோடு அவர்கள் கொண்டிருந்த வணிக உறவையும் அகநானூறு எடுத்துக்காட்டும்.

யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளங்கெழு முசிறி [அகநானூறு 149:9-11]

கி. மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுத் துவக்கத்தில் இருந்து தமிழர்களுடன் வணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த கிரேக்கர்கள், பல தமிழ்ச் சொற்களைத் தம் மொழியில் கொண்டிருந்தனர் என்று கிரேக்க அறிஞர்கள்

குறிப்பிடும் கே. கே. பிள்ளை அதனை அடிக் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார்.

“ ‘அரிசி’ என்னும் தமிழ்ச் சொல் கிரேக்க மொழியில் நுழைந்து ‘அரிஸா’ என்று உருக் குலைந்தது. அம் மொழியில் கருவா (இலவங்கம்) என்னும் தமிழ்ச் சொல் ‘கார்ப்பியன்’ என்றும், இஞ்சி வேர் ‘சின்னிரேரால்’ என்றும், பிப்பாவி ‘பெர்ப்பெரி’ யாகவும் உருமாற்றம் அடைந்தன. இரு வேறு மொழிகளுக்கிடையே தோன்றும் சொற்கலப்பு களைக் கொண்டே அம்மொழி பேசும் நாடுகளுக்கிடையே நிலையான வாணிகத் தொடர்பு இருந்து வந்தது என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது; எனினும், அந்நாடுகள் ஒன்றோடொன்று கடல் வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கவேண்டும் என்று ஒரு முடிவுக்கு வரலாம்.”

[ப. எண்:53; தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்]

1498இல் போர்ச்சுகீசியரின் வருகையை அடுத்து இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பண்பாட்டுக் கலப்புக்கு முன்பே இதுபோன்ற வணிக மையத் தொடர்பால் ஏற்பட்ட பண்பாட்டுப் பரவலைச் சங்க இலக்கியத் திலேயே பார்க்க இயல்கிறது.

நம்பிக்கை

மனிதன் இனக்குழுக்களாகப் படிமலர்ச்சி நிலையை அடைந்தபோது, தம் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளைப் பாதுகாக்கச் சமயத்தை நிறுவி அதன்படி வாழ்ந்தான். சமய நம்பிக்கையின் மையக்கருவாய் விளங்கும் இறைவழிபாடு ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஒவ்வொரு வழிபாட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டு சமயங்களை இயக்கின என்பது அறிஞர்கள் கருத்து.

இயற்கையின் ஆர்ப்பரிப்பிற்கும் சமநிலையின்மைக்கும் பழக்கப்படாத விலங்காண்டி மனிதன், இயற்கைப் பேரிடர்களை எதிர்க்க முடியாமல் அழிந்தொழிந்தான். பெரும் ஓசைகளுக்கும் விண்ணைக் கிழித்த பேரொளிக்கும் தம் புலனறி உணர்வுகளை பலியாக்கிக் கொண்டான். திடீரெனச் சீற்றம் கொள்ளும் பெருங்கடலின் தன்மை புரியாமல் கொத்துக்கொத்தாய்ச் செத்துப் போனான். தம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடியாத இயற்கையைத் தன் சமயக் கோட்பாட்டினுள் முதன்மை பெற்ற கருப்பொருளாய் அமைத்து அவற்றிற்கு நிலையானதொரு இடம் வகுத்தான். கண்களுக்குப் புலப்படாத இயற்கையின் சிக்கல்களைக் கண்டு அச்சம் கொண்டவன், அவற்றிற்குப் பயந்து பணிந்து வாழத் துவங்கினான். இயற்கையின் விழுமியங்களை வழிபடுவதன் மூலம் அவை சாந்தி பெறும் என மனக்கணக்கிட்டவன், வழிபாடு என்ற கோட்பாட்டை இவ்வாறே முதன்முதலில் தம் வாழ்வில் இணைத்துக் கொள்கிறான்.

19ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஆங்கில மானுடவியலாளரான எட்வர்ட் ப்ரூனட் டைலர், காட்டாண்டி

மனிதனுக்கு இறைக்கோட்பாடு, ஆவி வழிபாட்டில் இருந்தே முகிழ்ந்தது என்கிறார். நாம் அறிந்திருக்கும் மிகக் கீழ்நிலைக் கலாச்சாரங்களில் கூட மனித உடலுக்குள் ஆவிகள் செயல்படும் என்றும், கனவு மற்றும் வழிபாட்டினால் அவை உடலைவிட்டு வெளிப்படும் என்றும் ஆழமான நம்பிக்கை பதிந்து இருக்கின்றது. இதுபோன்ற நம்பிக்கைகளைக் காட்டாண்டிகள் தம்மினும் மேம்பட்ட இனத்தின் தொடர்பிலிருந்து கற்றுக் கொண்டதாகக் கருத எக்காரணமும் இல்லை அதுபோல உயர்ந்த கலாச்சாரத்தின் எச்சமாகவும் இதனைக் கருத முடியாது.

[ப. எண்: 499; Primitive Culture]

ஆவி வழிபாட்டுக் கொள்கையை அடுத்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்வதாய் பானோவ் விக்டரின் விளக்கம் இருந்தது.

ஆன்மா அல்லது ஆவி, அவன் பயன்படுத்திய கருவியில் மறைந்திருந்தது என்ற முடிவுக்கு அவனால் வர முடிந்தது

[ப. எண்:24; மந்திரமும் சடங்குகளும்]

இயற்கை உற்பத்திகளை நுகர்பொருளாகப் போற்றி வாழ்ந்தவன், அதன் எல்லா வடிவங்களிலும் ஆவி குடி கொண்டிருந்ததாக எண்ணினான்.

ஞாயிறு, திங்கள், மேகம், இடி, மின்னல், மலை, மரம் முதலான இயற்கைப் பொருள்கள் தமக்குள் ஆற்றலைப் பெற்றுள்ளன என்பதும், அந்த ஆற்றலே மனித வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்பதும் இயற்கை வாழ்வைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்பதும் இயற்கை வழிபாட்டில் முதன்மையாகக் கருதப் பெற்றன.

[ப. எண்: 53-54; பண்டைச் சமூக உருவாக்கமும் சிலப்பதிகாரத்தின் இலக்கிய அரசியலும்]

குறுந்தொகை 87ஆம் பாடலில் காதல் வேட்கையில் தலைவியைப் பிரியேன் எனக் கடம்ப மரத்தில் உறைந்திருக்கும் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் சூளுரைத்த தலைவன் பொருள்வயிற்பொருட்டு அவளைப் பிரியும் சூழல் ஏற்பட, தம் கொடுநிலைக்குக் காரணமான தலைவனைத் தண்டிக்க வேண்டாமென்று தெய்வத்தை வேண்டுகிறான். இதுபோல் நற்றிணையின் 83ஆவது பாடலும் கடவுள் வசிக்கும் முதுமரத்தில் அமர்ந்திருக்கும் கூகையை நோக்கித் தோழி பாடும் குறிப்பும் உண்டு.

கடவுள் முதுமரத்து உடன் உறை பழகிய
தேயா வளை வாய் தெண் கண் கூர் உகிர்
வாய்ப்பறை அசாஅம் வலி முந்து கூகை

[பா. எண்:83, நற்றிணை]

பின்னர் மனிதன் அடுத்தடுத்தப் படிமலர்ச்சி நிலையை அடைந்தபோது, வாழ்வியல் பொறிகளிலும் வாழ்க்கை

முறைகளிலும் பல மாற்றங்களைப் புகுத்தித் தம் பண்பாட்டையே மறுநிலைக்கு நகர்த்தினான். அவன் அஞ்சி வணங்கிய தெய்வமும் இம்மாற்றத்திற்கு உட்பட்டு உருவம் பெற்றது.

ஆவி வழிபாடு, பல கடவுள் வழிபாடு, ஒரு கடவுள் வழிபாடு எனும் ஒருவழிப்பாதைப் படிமலர்ச்சி நிலையை அடியொட்டியே மனிதனின் சமய நம்பிக்கை மருவி வந்தது என்று டைலர் முன்வைப்பதை பக்தவத்சல பாரதி உரைக்கிறார் [ப.எண்:35; மானிடவியல் கோட்பாடுகள்].

குறிஞ்சியில் முருக வழிபாட்டுடன் அம்மக்களால் மேவப்பட்ட கொற்றவை வழிபாடு, பல கடவுள் வழிபாட்டையும், மேல்நிலையாக்கம் பெற்ற சமுதாயத்தில் எழுந்த சைவ வைணவ பௌத்த சமயங்களில் நிலவிய ஒரு தெய்வ வழிபாட்டுக் கொள்கையும், ஆவி வழிபாட்டைத் தொடர்ந்தே பல கடவுள் வழிபாடும் ஒரு கடவுள் வழிபாடும் பிரசவித்தன என்ற டைலரின் கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

தாய்வழிச் சமூகம்

பண்பாட்டுப் படிவளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பை மனிதன் தோற்று வித்தான். பண்பாட்டுப் படி வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு புதிதுண்டையும் ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்புடன் தொடக்கம் பெறுகிறது என்பார் அமெரிக்க மாகாண செயலாளர் லூயிஸ் ஹென்றி மார்கன். கண்டவருடன் பாலுறவில் இருந்த கீழ்விலங்காண்டி சமூகத்தில், பிறந்த குழந்தை தந்தையை இனங்காண இயலாமல் பெற்றவளை மட்டும் அண்டியிருந்த சூழ்நிலையில் தாய் வழி சமூகமே நிலைத்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் ஜான் ஜேக்கப் பகோஃபன். பிற பாலுறவுகள் தாயை மட்டும் இனம் கண்டு அதனால் வழிப்படுத்தப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப் படுவதோடு தம் கருத்தை ஒப்பிட்டு விளக்குகிறார். படிமலர்ச்சி நிலையின் மேம்பட்ட நாகரிகம் என்ற படிநிலையில் மக்கள் ஒரு துணை மணமுறையை மேற்கொண்டனர்.

தொல் தமிழர்கள் தாய்த்தாய் வழியில் இல்லறத்தை மேவினர். லூயி ஹென்றி மார்கன், ஃபெட்ரிக் எங்கல்ஸ், ஜான் ஜேக்கப் பகோஃபன், ஜான் எஃப். மக்லீன்ன் உள்ளிட்ட ஆய்வாளர்களும் மனித இனத்தின் புராதனச் சமூகமாகத் தாய்வழிச் சமூகத்தையே அடையாளம் காட்டுகின்றனர்.

**வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
இழை அணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி!**

[ப. எண்:51; திருமுருகாற்றுப்படை உரை]

என்ற அடிகளில் முருகக் கடவுள் தாயின் பெயரால் அடையாளப்படுத்தப்படுவதைக் காண இயலும். பெண்களால் முன்னிலைப்படுத்தப்பெற்ற சமூகத்தில் குடும்பத்தை வழிநடத்திச் செல்லும் பெரும் பொறுப்பு அவர்களிடமே இருந்தது. அவ்விலக்கியங்

களிலும் புற இலக்கியங்களிலும் பாத்திரமான பெண்கள் தம் குடும்பத்தின் எல்லா முக்கிய முடிவுகளிலும் பெரும்பங்கு புரிபவர்களாக வெளிப்படுத்தப்படுகிறாள்.

தாய்வழிக் குடும்பம் என்பதாலேயே களவு வாழ்வின் போது தன் மகளை இறச்செறித்தல், அலர், அம்பல் கண்டு வருந்துதல், வெறியாட்டு நிகழ்த்துதல், உடன்போக்கில் சென்ற மகளைத் தேடிச் சுரவழியில் செல்லுதல், தமரை அனுப்பிப் போரிடச் செய்தல் என அனைத்தையும் நற்றாயே முன்னின்று செய்தாள். இவை யாவும் அன்றைய தாய்வழிச் சமூகத்தின் பண்புகளாக வெளிப்பட்டன எனலாம்.

[ப. எண்: 91; பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு]

தந்தை வழிச் சமூகத்தில் கணவன் பெயரால் மனைவி அறிமுகப்படுத்தப்படுவது (சிலம்பு, 60:1) போன்று, தாய் வழிச் சமூகத்தில் மனைவியின் பெயர் கொண்டு கணவன் அறியப்பட்டான். பதிற்றுப் பத்தில் பல இடங்களில் மனைவி வழி அழைத்தல் இடம்பெற்றதை பக்தவத்சல பாரதி பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு நூலில் பதிவு செய்கிறார்.

நிகரில்லாக் கற்பொழுக்கம் வாய்ந்தவளின் கணவனாகப் பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழி குறிக்கப்படுகிறார் (புறம். 3:6).

பெண் குழந்தை வேண்டி குன்றக்குறவன் கடவுளை நாடி நின்றதை ஐங்குறுநூறு 257 எடுத்தியம்பும். உலகின் வெவ்வேறு திசைகளில் உள்ள காசி, காரோ, மினாங்கபாவ், மொசுவோ போன்ற தாய்த் தாய் சமூகங்கள் பெண் மகவுகளைக் கொண்டாடி வரவேற்பதற்கு ஒத்ததாக இச்செயல்பாடு நுகரப்படுகிறது.

சமுதாயத்தின் ஓர் அங்கமான மனிதன் தான் கற்கும் கலை, அறிவு, வாழ்வியல் நெறி, சட்டம், பழக்கவழக்கம் இவற்றுடன் இன்னபிற திறமைகளும் அடங்கிய முழுத் தொகுதியே பண்பாடு. மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட இக்கருவியே, அவன்தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவும் உதவுகின்றது. பண்பாட்டு அடையாளங்கள் பழக்கவழக்கங்களால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் கால, நிலப்பரப்பு எல்லைகளுக்கு உட்பட்டவை. தமிழர் பண்பாடு சிறு சிறு மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொண்ட பொழுதும் உள்ளார்ந்த விழுமியங்களை அப்படியே காத்து அடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தி வருகிறது. தோன்றி வளர்ந்து வழக்கொழிந்துபோன பல பண்பாடுகளுக்கு மத்தியில் இன்றும் தன் பண்பாட்டு அடிப்படகளை வலுவுடன் பற்றிக் கொண்டு தமிழர் பண்பாடு நிலைத்துள்ளது .

துணைநூல் பட்டியல்

1. பண்பாட்டுக் கலப்பும் இலக்கிய ஒருமையும், ஜி. ஜான்சாமுவேல், ஆசியவியல் நிறுவனம், 2021.
2. அகநானூறு மணிமிடை பவளம் மூலமும் உரையும் புலியூர்க் கேசிகன், ப. ஆ: எஸ். சாரதா பதிப்பகம், 2010.

(தொடர்ச்சி பக். 32)



வி. மோனிகா யாழினி (பதிவு எண்: MKU23FFOL11000)

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ் உயராய்வு மையம்,
மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி (த.), மதுரை 625 004

(இணைவு: மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்)

நெறியாளர்: முதுமுனைவர் ப. திருஞானசம்பந்தம்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், மன்னர் திருமலை நாயக்கர் கல்லூரி (த.),
மதுரை 625 004 (இணைவு: மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்)



குறிஞ்சிக்கலியில் எடுத்துரைப்பியல்

எடுத்துரைப்பியல்

எடுத்துரைப்பு என்பது ஒரு நிகழ்வு, அல்லது ஒரு கதையினைப் பற்றி நாம் கேட்டுப் புரிந்து கொண்டு அதனை மற்றவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் செல்லுவது. ஒரு நிகழ்வினை எவ்வாறு வெளிப்படுத்துகின்றோம் என்பதை விளக்கும் திறனாய்வுப் பார்வையே எடுத்துரைப்பியல் (Narratology) ஆகும். ஒரு பனுவலில் படைப்பாளனுக்கும் படைப்பிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பினை விளக்குவதாகவும், படைப்பாளி மற்றும் வாசகர்களுக்கு இடையேயான ஒரு படைப்பைப் பற்றிய தெளிவான புரிதல் மற்றும், சிந்தனைகளை ஏற்படுத்தும் விதமாகவும் அமைவதும் எடுத்துரைப்பியலாகும்.

எடுத்துரைப்பின் அலகுகள்

புனைகதை எடுத்துரைப்பியலுக்குரிய அடிப்படை அலகுகளாகப் பின்வருவனவற்றைப் பட்டியலிட்டு, அதற்குரிய மறுபெயர்களைக் க.பஞ்சங்கம் முன்வைத்திருக்கின்றார். இவ்வடிப்படை அலகுகளைக் கவித்தொகையின் குறிஞ்சிக்கலிப்பாடல்களில் பொருத்திப் பார்க்க முடியும். வசதி கருதி அவற்றைப் பின்வரும் நிலைகளில் பகுத்துக் கொள்ளலாம்.

- | | | |
|---------------------------------|---|---------------------------|
| 1. நிகழ்ச்சிகள் | - | கதை (Story) |
| 2. நிகழ்ச்சியின் குறியீடு | - | பனுவல் (Text) |
| 3. நிகழ்ச்சியினைக் கூறும் விதம் | - | எடுத்துரைப்பு (Narration) |

இவற்றின் அடிப்படையிலே எடுத்துரைப்பியல் அமையும் என்கிறார் க.பஞ்சாங்கம். கதை என்பது பனுவலில் இருந்து நம்முடைய மனநிலைக்கும், தேவைக்கும் ஏற்பச் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொல்லப்படும். பனுவல் என்பது பேசுகின்ற (அ) எழுதுகின்ற சொல்லாடலைக் குறிக்கும். இவற்றில் நிகழ்ச்சிகள் காலவரிசைப்படி அமைந்திருக்கத் தேவையில்லை. பங்குபெறும் நிகழ்ச்சிகள், கதைமாந்தர்கள் எல்லாம் பனுவல் முழுவதும் பரவலாகச் சிதறிக் கிடப்பதுதான் இதன் தன்மையாகும். எனவே பனுவல் என்பது பேசப்பட்ட (அ) எழுதப்பட்ட சொல்லாடலாகும். மூன்றாவதாக எடுத்துரைப்பு என்பது பனுவலை உருவாக்கும் செயல் (அ) செயல்பாட்டுப் படிமுறை எனப்படுகிறது (க.பஞ்சங்கம்: 2003:5,6).

எடுத்துரைப்பின் உட்பிரிவுகள்

கதை, பனுவல், எடுத்துரைப்பு என்னும் அடிப்படை அலகுகள் கால மாற்றத்திற்குட்பட்டு சில வளர்ச்சிப் படிநிலைகளைக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றை 1. நிகழ்ச்சி, 2. கதைப்பின்னல், 3. கதை மாந்தர், 4. பின்புலம் என்னும் நான்கின் அடிப்படையிலே ஒரு பனுவலானது ஆராயப்படுகிறது.

குறிஞ்சித் திணையின் சிறப்புகள்

குறிஞ்சியின் உரிப்பொருள் “புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும்” ஆகும். இதன்படி, காதல் கொண்ட தலைவனும், தலைவியும் ஊராருக்குத் தெரியாமல் ரகசிய சந்திப்பை நிகழ்த்தும் இடமாகக் குறிஞ்சித்திணை திகழ்கிறது. களவு வாழ்க்கையினை வாழும் காதலர்கள் விரைந்து கற்பு வாழ்வினுள் நுழைய வேண்டும் என்பதனை உணர்த்தும் விதமாகத் தோழியானவள் இத்திணையில் இடம்பெறுகிறாள். குறிஞ்சித் திணை சார்ந்த பிறபாடல்களில் இயற்கை வருணனை, பெண்கள் நீர்வீழ்ச்சியில் விளையாடுதல், அறத்தொடு நின்றல், வரைவு கடாதல், இறச்செறிப்பு, இரவுக்குறி, குறிஞ்சியைப் போற்றல், குறிகேட்டல், திணைப்புணம் காத்தல் ஆகியன குறிஞ்சித்திணைக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கும் நிகழ்வுகளாகும்.

குறிஞ்சியும் கபிலரும்

சங்க நூல்களில் குறிஞ்சித்திணையில் மிகுதியான பாடல்களைப் பாடிய சிறப்புக்குரியவர் கபிலர். குறிஞ்சித்திணையைப் பாடிய புலவர்களில் முதன்மையானவரும் இவரே ஆவார். குறிஞ்சிப் பாடல்களின்

மூலம் குறிஞ்சி வளமும், குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழ்க்கை முறையும் அவற்றைக் காட்சிப்படுத்துவதன் வழிக் கபிலரின் புலமைத் திறனும் வெளிப்படுகின்றன. மலையும் மலை சார்ந்த இடத்தினையும் வைத்தே களவொழுக்கத்தைக் கபிலர் கட்டமைத்திருக்கின்றார். இயற்கையின் எழிலினைப் பாடுவோருக்குக் கபிலரின் பாடல்கள் ஒரு வரமாக அமைகின்றது. கனிந்த இசையும், கலையின் மெருகும், கருத்துநுட்பமும் இவரின் பாடல்களில் மேலும் அழகு சேர்க்கும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன. கபிலர் குறிஞ்சி நிலத்தினை விரும்பியதனால் தான் இவரின் பாடல்களில் இயற்கைச் சூழலைக் காட்சிப்படுத்தும் விதம் பெருமைக்குரிய ஒன்றாக அமைகிறது. இத்தகைய சிறப்புமிக்க கபிலரின் பாடற் தொகுப்புகளில் ஒன்றான, குறிஞ்சிக்கலியின் (29) பாடல்களிலுள்ள செய்திகள் எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராயப்படுகின்றது.

குறிஞ்சிக்கலியில் எடுத்துரைப்பியல் நிகழ்ச்சி

ஒரு பணுவலில் கதையை ஆக்குகின்ற கூறாக நிகழ்ச்சி உள்ளது. ஒரு நிகழ்ச்சி எப்பொழுது நடக்கிறதோ அப்பொழுதே சூழ்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. சங்க அகத்திணைப் பாடல்களின் நிகழ்வினைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதற்குக் கூற்றானது முதன்மையானதாக அமைகிறது. இவற்றின் வழிப் பார்க்கும்போது குறிஞ்சிக்கலியின் கூற்றுக்கள் ஒரு கதை போன்று தொடர்ச்சியான நிகழ்வுகளை விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. குறிஞ்சிக்கலி பாடல்களில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம். தலைவியும், தோழியும் தினைப் புனத்தினைக் காக்கச் செல்லுதல் (கலி.41: 7-10), எதிர்பாராத நிலையில் தலைவனைச் சந்தித்தல் (கலி.37,39), தலைவியும் தலைவனும் ஒருவர்மீது ஒருவர் காதல் உணர்வு கொள்ளுதல், தோழியின் உதவியால் இருவரும் சந்திப்புக் குறியினைப் பயன்படுத்திச் சந்தித்தல் (கலி.38,49, 52,65), சந்திப்பு நிகழா நேரத்தில் தலைவியும் தோழியும் இணைந்து வள்ளைப்பாட்டு மூலம் தலைவனைப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் பேசுதல் (கலி.40,41,42,43), இரவுக்குறி சந்திப்பில் தடை ஏற்படுவதால் பகலில் சந்திக்கலாம் என்று முடிவெடுத்தல், தலைவி கொண்டுள்ள களவு வாழ்க்கையை ஊரார் பழித்துப் பேசாமல் இருக்கத் தலைவனை விரைந்து மணம் முடிக்குமாறு தோழி வலியுறுத்துதல் (கலி.43, 44, 45, 48, 53), திருமணத்தினைப் பேசி முடிக்கப் பல தடைகள் வந்தாலும் அதனைச் சரி செய்து தலைவியின் பெற்றோரிடம் சம்மதம் பெறுதல் (கலி.45), கைக்கிளை (கலி.56,57,58,61), பெருந்திணை (கலி.62) உள்ளிட்ட திணைகளைச் சார்ந்த பாடல்களும் குறிஞ்சிக்கலியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

கதைப் பின்னல்

கதைப் பின்னல் என்பது ஒரு கதையில் வரும் நிகழ்வுகளின் வரிசை மற்றும் அவற்றுக்கிடையே

யான தொடர்புகளைக் குறிக்கும். இது ஒரு கதையின் கட்டமைப்பை உருவாக்கும் வகையிலும் வாசகர்களை ஈர்க்கும் வண்ணமும் கதையை நகர்த்திச்செல்கிறது. இதனை அடித்தளமாகக் கொண்டே குறிஞ்சிக்கலியின் கதைப்பின்னலானது அமைகிறது. கலித் தொகையின் 40, 41, 42 ஆகிய இம்மூன்று பாடல்களும் ஒரே தொடர்ச்சியான கதை அமைப்பினைக் கொண்டுள்ளன.

தலைவி கூற்றில் அமையும் குறிஞ்சிக்கலிப் பாடலில் (கலி.42) தோழியும் தலைவியும் வள்ளைப்பாட்டு பாடித் தலைவனை முறையே இயற்பழித்தும், ஏற்பட மொழிந்தும் உரையாடுகின்றனர். முன்பெல்லாம் இவர்களின் உரையாடலின் முடிவில் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக இருந்து தலைவியின் பின்பக்கமாக வந்து அவளைத் தழுவுதல் என்ற நிகழ்வானது முடிபும். ஆனால் அவ்வாறு தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்து வள்ளைப்பாட்டு வாயிலாகத் தோழியும் தலைவியும் ஊடாடல் நிகழ்த்திப் பாடியபோதும் தலைவன் வராததை எண்ணித் தலைவி துன்புறுகிறாள். மேலும் இப்பாடலில் வீரமிக்க பெரிய புலியைக் கொண்டு பகையைத் தீர்த்துக் கொண்ட யானை, செடியின் தளிரைத் தின்று அருவியின் தண்ணீரைப் பருகி, அருவியின் ஒளியில் தூங்கும் சோலைகளை உடைய மலைநாட்டுத் தலைவன் இப்போது நம்மை மறந்தான். யானைக் கொம்பு உலக்கையால் மூங்கில் நெல்லைக் குத்துவதற்குத் தலைவன் செய்த கொடுமையை வள்ளைப்பாட்டாகப் பாடுவோம் வா! என்று தோழியைத் தலைவி அழைக்கிறாள். இந்த அழைப்பு, பாடலின் தொடக்கமாகவும் தலைவன் தன்னை மறந்ததாகிய முரணும், எஞ்சியுள்ள பாடலில் பேசப்பட இருக்கும் தலைவனைப் பற்றிய செய்திகளை அறிமுகப்படுத்துவதாகவும் அமைந்து சிறந்த தொடக்கக் காட்சியாகிறது. இதற்கு மறுமொழி கூறும் தலைவி, நீ கூறியதுபோல அன்றி அவனது நல் இயல்புகளை வள்ளைப்பாடலாகப் பாடுவோம் வா என்று தலைவியும் தோழியை அழைக்கிறாள்.

இரண்டாம் காட்சியாகத் தோழியும் தலைவியும் வள்ளைப்பாட்டைப் பாடிக் கொண்டு இருக்கும் காட்சி அமைகிறது. இக்காட்சியில் நெல் குத்திக்கொண்டே பாடும் வள்ளைப் பாட்டில் கருணை காட்டாதவனும் கொடுமைக்கு நாணாதவனும் ஆகிய தலைவன் நாட்டின் மலையில் இருந்து அருவி விழுகிறது. இச் சூழலைக் கூறிக்கொண்டு தோழி தலைவனை இயற்பழிக்கின்றாள். அதற்கு மாறாகத் தலைவி தலைவனைத் துலாக்கோல் போல நடுநிலை நெஞ்சத்தை உடையவன் நம்மை கைவிடமாட்டான் என்று கூறி இயற்பட மொழிகிறாள். நமக்குக் கருணை காட்டாதவனுடைய பக்க மலைகள் பொன் மலைகள் அணிந்த யானைகள் போல் விளங்கக் காரணம் என்ன? என்று தோழி தலைவனை இயற்பழிக்க, இறப்போருக்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வன்மை மிக்க தலைவன் நம்மைத்

துன்பத்தில் விடமாட்டான் என்று தலைவிக்கு ஏற்ப மொழிகிறான். நகைகள் கழன்று விழும்படி நம்மை மெலிவித்த தலைவனது மலையிலுள்ள தேனடை மேகத்தினுள் நுழையும் சந்திரனைப் போலத் தோன்றக் காரணம் என்ன? என்று தோழி தலைவியைப் பழித்துப் பேச, அதனைக் கேட்டு மனம் பொறுக்காத தலைவி தலைவனை அவ்வாறு பேச வேண்டாம் என்றும் அவன் அறம் கெட்டவன் அல்ல என்றும் கூறுகிறான்.

**வரைமிசை மேல்தொடுத்த நெய்க்கண் இறாஅல்
மழைநுழை திங்கள்போல் தோன்றும் இழைநெகிழ
எவ்வம் உறியினான் குன்று
எஞ்சாது, எல்லா! கொடுமை நுவலாதி
அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலி அல்லன், என்
நெஞ்சம் பிணிக்கொண்டவன். (42 : 22-27)**

முன்பெல்லாம் நானும் நீயும் இவ்வாறு வள்ளைப் பாட்டுப்பாடி உரையாடி முடிக்கும்போது என் முதுகுப் புறமாக வந்த தலைவன் என்னைத் தழுவு என் உடம்பில் இருந்த பசலை மறைந்தது. ஆனால் இப்போது அவ்வாறு நாம் பாடவும் அவன் வந்து தழுவாமையால் என் உடம்பிலுள்ள பசலை மறையவில்லை என்று கூறித் தலைவி துன்புறுவதாக இப்பாடல் முடிகிறது.

இந்தப் பாடல் இரண்டு காட்சிகளாக அமைகின்றது. ஒன்று தலைவன் விரைந்து வராது காலம் நீட்டியதால் முரண் போன்ற தொடக்கம். அதன் பின்னர் தலைவியும் தோழியும் தலைவனைச் சிறப்பித்தும் குறை சொல்லியும் தலைவனின் பண்புநலன்களைப்பாடுவது மற்றொன்று. இவ்வாறு தோழி தலைவி இருவரின் உரையாடல் வழி உணர்த்தப்படும் தலைவன் பற்றிய ஒரு செய்தியி் விருந்து இன்னொரு செய்தி தொடங்குகிறது. கடைசியில் தலைவன் வந்து தழுவுதல் என்ற உச்சத்தோடு முடிவு பெறும் வகையில் இப்பாடலின் கதைப்பின்னல் (அ) கதைப் போக்கானது உள்ளது. குறிஞ்சித்திணையின் உரிப்பொருளான புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் என்பதனை உணர்த்தும் விதமாகக் காதலித்த வனையே கைபிடிக்க வேண்டும் என்ற தலைவியின் கற்புத் திறம் இதை நிறைவேற்ற தோழி, செவிலி, நற்றாய் முதலியோர் அறத்தோடு நின்று ஆற்றும் கடமையும் தலைவனின் பிரிவைத் தாங்காத தலைவியின் துன்பமும், தலைவன் வாய்மையில் அழியாத நம்பிக்கை கொள்ளும் தலைவியின் மாண்பும் இப்பாடலின் வழி வெளிப்படுகின்றது. மேலும் தலைவியின் கற்புத் திறனை உணர்ந்த தலைவன் தலைவியைக் கைவிட்டால் யான் உயிர் வாழேன் என்னும் கொள்கையுடன் இருப்பதை இக்குறிஞ்சிக்கலியின் கதைப்போக்கு நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

கதை மாந்தர்

களவு ஒழுக்கத்தில் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்பாராத விதமாகச் சந்தித்துக் காதல் கொள்கின்றனர். அருவியில் அடித்துச் செல்லும் தலைவியைக் காப்பாற்றும்

தலைவன் அவளை மார்போடு அணைத்துக் கரை சேர்க்கிறான். அதனைக் கண்டவர்கள் அவன் அவளைத் தழுவினான் என்று கூறியபடியால், தலைவி அவனையே தன் கணவனாகத் தேர்ந்து கொள்கிறாள். அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் நினைக்காத மாண்பை உடையவள் ஆகின்றாள். தலைவியின் இக்கற்புச் சிறப்பை,

.... அகன் அகலம்

**வரும்முலை புணர்ந்தன என்பதனால் எந்தோழி
அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும்
பெருமையளே (39:4-6)**

என்று தோழி புகழ்ந்து கூறுகின்றாள். இப்பாடலில் கற்புடைய பெண் மழை பெய் என்றால் மழையும் பெய்யும் என்னும் கருத்துத் தோழியின் கூற்றால் புலப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. தலைவன்பால் அன்பு கொண்ட தலைவி தலைவனால் துன்பமுற்றாலும் அதற்குக் காரணமான தலைவனைப் பற்றித் தோழியிடமோ, இற்தெறி மக்களிடமோ, தோழிமார்களிடமோ குறை சொல்லாத பண்புடையவளாக இருக்கின்றாள். அவ்வாறு குறை சொன்னால் தலைவனை மற்றவர்கள் பழிப்பார்கள் என்று தலைவி அஞ்சுகிறாள் எனத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். தலைவன் பணிபிற்குக் களங்கம் வந்து விடக்கூடாது என்று கருதும் தலைவியின் பண்பை,

**நோய்அட வருந்தியும் நீசெய்த அருளின்மை
ஆயமும் மறைத்தாள் எந்தோழி அதுகேட்டு
மாய்நின் பண்பின்மை பிறர்கூறல் தான்நாணி
(கலித்.44: 14 - 16)**

தோழி கூற்றால் அறிய முடிகிறது. குறிஞ்சிக்கலியின் இப்பாடல் தலைவி கற்பில் சிறந்தவளாகவும் மற்றவர்கள் தலைவனைப் பற்றிக் குறை சொல்ல இடம் தராதவளாகவும், அழகு, மேன்மை, இளமை கொண்டவளாகவும், தலைவனின் பிரிவுத் துயரை ஆற்றாதவளாகவும், தன்னைப் புணர்ந்த தலைவனையே வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்கும் மன உறுதி கொண்டவளாகவும் விளங்குகின்றதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

தோழி

தலைவியின் துன்பம் பெருகுவது கண்டு தோழி துயில் கொள்ளாது வருந்தினாள். நீ என் மீது பழி சுமத்தி என்னை வெறுத்தார்போல நடப்பாயின் நன்று. தலைவியும் நீர் கூறுவதையே கூறுவாள். காதலில் தலைவியின் துன்பம் நீங்குவதற்காகத் தலைவனிடம் தன் மேல் பழியைப் போடத் தோழி கூறுகிறாள். தலைவிக்காகத் தோழி தலைவனிடம் வேண்டும் இவ் வேண்டுகலை,

**கலந்தநோய் கைம்மிக கண்படா என்வயின்
புலந்தாயும் நீயாயின் பொய்யானே வெல்குவை
.....நின்மலை**

சிலம்புபோல் கூறுவ கூறும்
இலங்குஏர், எள்வளை இவளுடை நோயே.
(கலித்.46:23-27)

என்னும் அடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தலைவனோடு மேற்கண்டவாறு பேசிய தோழியின் மொழிகளிலிருந்தும் செயல்களிலிருந்தும் தலைவியின் துயரை நீக்க, தான் செய்யாத குற்றத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலை கொண்டவளாகத் தோழியானவள் காட்டப்படுகிறாள். இரவுக்குறிக்கண் தலைவியை வந்து சந்தித்துச் செல்லும் தலைவன் வரும் வழி மழைக்கால இரவில் தோன்றும் மின்னல் வெளிச் சத்தைக் கொண்டே வழியைப் பிடித்துக் கொண்டே வர வேண்டி உள்ளதாகவும் துன்புறுத்தும் தேவதைகள் உலவும் வழியாகவும், யானைகள் தெரியும் அரிய வழியாகவும் இருப்பதால் அவ்வழியில் நீ வருவதால் எமக்கு அது துன்பம் தருகிறது என்று கூறி, இரவுக் குறி வருவதைத் தவிர்த்துப் பகல் குறி வந்து தலைவியைச் சந்தித்து அவள் தோளைத் தழுவலாம் என்று தலைவனுக்குத் தோழி அறிவுரை கூறுகின்றாள் (49: 23-25; 52: 20-24). இக்கருத்தையொத்த பாடல்களின் வழி குறிஞ்சித் திணையின் தோழி, தலைவி வேறு தான் வேறு என்று கருதாதவளாக இருக்கின்றாள். தலைவியுடன் தன்னை ஒன்றாக வைத்து எண்ணும் மனநிலையை உடையவளாகவும், தலைவிக்காகத் தான் செய்யாத குற்றத்தினை ஏற்கத் துணிபவளாகவும், இரவுக்குறிக்கண் தலைவன் வரும் வழியில் ஏற்படும் துன்பத்திற்கு வருந்தும் தலைவியின் துயரைத் தன் துயரமாகக் கொண்டு அதைக் களைய முற்பட்டுத் தலைவனைப் பகற்குறியில் வருமாறு அறிவுறுத்து பவளாகவும் இருக்கின்றாள். இவ்வாறு அனைத்துச் செயல்களிலும் தலைவிக்காகவே தனது செயற் பாடுகளை அர்ப்பணித்துக் கொள்ளும் தோழியின் உணர்வுகளைக் குறிஞ்சிக்கலியின் பாடல்கள் நம் கண்முன் நிறுத்துகின்றன.

தலைவன்

குறிஞ்சிக்கலி தலைவன் தன்னைச் சேர்ந்தவர் களுக்குத் துன்பத்தை நீக்கும் பண்புள்ளவனாகவும் வாய்மை தவறாதவனாகவும் விளங்குகின்றான்.

பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?
அஞ்சல் ஓம்பு' என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ?
குன்று அகல் நன்னாடன் வாய்மையில் பொய்

தோன்றின்

திங்களுள் தீதோன்றி யற்று (41: 23 - 24)

என்று தோழி தன் மொழிகளால் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தலைவனின் பண்பு நலத்தை அறியலாம்.

தலைவன் ஒரு பக்கமாகச் சாயாமல் நடுநிற்கும் துலாக் கோல்போல் சிந்தனை உடையவனாகவும் அறத்தை

விரும்பும் நெஞ்சை உடையவனாகவும் தன்னிடம் பொருளைப் பெற விரும்பி வருவோருக்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வன்மை மிக்கவனாகவும் விளங்குகின்றான் என்று தலைவி தன் தலைவனது உயர்ந்த பண்புகள் குறித்துத் தோழியிடம் குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை,

ஓர்வற்று ஒருதிறம் ஓல்காத நேர்கோல்
அறம்புரி நெஞ்சத்தவன்

..... ..

நீரினுஞ் சாயல் உடையன் நயந்தோர்க்குத்
தேர்மாயும் வண்கை எவன் (42: 13 - 14; 20-21)

என வரும் பாடலடிகள் மலையிலுள்ள நீரைப் போலத் தெளிவான சாயலையுடையவன் தலைவன் என்றும், விரும்பி வருபவர்களுக்குத் தேரையே பரிசாக வழங்கக் கூடிய கொடையளி என்றும் போற்றியுரைக்கின்றது. துன்பத்தில் இருப்பவர்கள் தன்னிடம் வந்து அவர்களது குறைகளைச் சொல்லும்போது அதைப் போக்காவிட்டால் தனது உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளும் பண்பினை உடையவன் தலைவன் என்றும் அவனது குணநலன்கள் போற்றப்பட்டுள்ளன (கலி.43: 26, 27). இத்தலைவன் நல்லார்க்கண் தோன்றும் அடக்கமும் உடையவன். தலைவி இன்றி உயிர் வாழேன் என்று கூறும் அளவிற்குத் தலைவி பால் அன்பும் ஈடுபாடும் கொண்டவன்.

நின்னின்றி அமையலேன் யானென்னும் அவனாயின்

.... ..

அறியாய் நீ வருந்துவல் யான்என்னும் அவனாயின்
வாழலேன் யான் என்னும்நீ நீப்பின் அவனாயின்
(47: 9, 12, 15)

என்று தோழியிடம் தலைவன் கூறியதாக, தோழி தலைவியிடம் கூறும் மேற்கண்ட மொழிகளில் இருந்து தலைவன் தலைவி மேல் கொண்ட அன்பின் ஆழம் வெளிப்படுகிறது. தோழி வாயிலாகத் தலைவி பற்றித் தலைவன் கூறிய மேற்கண்ட கூற்றுக்கள் கருத்து வெளிபாடு என்பதற்கு அப்பால் தலைவியின்மேல் தலைவன் கொண்ட காதல் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்து கின்றது.

பின்புலம்

கலித்தொகை 49ஆவது பாடலில், வளைந்த வரிகளை உடைய வரிப்புலியைத் தாக்கி வென்ற வருத்தத்துடன் உயர்ந்த மலைமேல் உறங்கும் யானை கனவிலும் புலியைக் கண்டு துயில் உணர்ந்து அங்குப் பூத்திருந்த வேங்கை மரத்தைப் புலி என்று கருதி அதனை வளைத்து முறுக்கி ஓடித்துப் போட்டுவிட்டுச் சிதைத்து சினம் தணியப் பெற்றதும் தனது செயலுக்காக நாணமடையும். தெளிவடைந்த உள்ளத்தோடு பின்பு அம்மரத்தைக் காணும் போதெல்லாம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு தன்னுடைய செயலுக்காக வெட்கித் தலைகுனிந்து செல்லும். இத்தகைய சூழலை உடைய

நல்ல மலையில் உள்ளவனே நம் தலைவன். இவ்வாறு தலைவனின் சிறப்பினை விளித்த தோழி, இரவுக்குறி நேர்ந்து நீ வருகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குக் காரணமாக அமைகிறது என்று இரவுக்குறி வருகின்ற தலைவனைப் பகலில் வருமாறு கூறுகின்றாள்.

**கொடுவரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சும் யானை
நனவில் தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்
கனவில் கண்டு கதுமென வெரீஇப்
புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை**

**அது என உணர்ந்து அதன் அணிநலம் முருக்கிப்
பேணா முன்பின் தன்சினம் தணிந்து, அம்மரம்
காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்வாது
நாணி இறைஞ்சும் நல்மலை நல் நாட!
(கவித்.49:1-9)**

இரவுக்குறியின்போது தலைவியைச் சந்திக்க வரும் தலைவன், எதிர்ப்படும் வழி அச்சங்களைக் குறித்துத் தலைவி வருந்துகிறாள். இந்நிலைக்குத் தரவு பகுதியில் அமைந்துள்ள காட்சி சூழல் மிகுந்த அளவில் வலுவூட்டுகின்றது. குறிஞ்சிக்கலியில் இடம்பெற்றுள்ள 29 பாடல்களுள் 16 பாடல்களில் இப்பின்புலக் காட்சிகள் மிகச் சிறப்பாக இடம்பெற்றமைந்துள்ளன (38, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 48, 49, 50, 52, 53, 54, 55, 56, 59).

நாடகப்பாங்கு

தொல்காப்பியர்,

**நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியதாகும் என்மணார் புலவர்
(தொல். பொருள். அகத்.56)**

என்று நாடக வழக்கிற்கும் உலகியல் வழக்கிற்கும் இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். இவற்றுள் நாடகப் பாங்கினைக் கொண்டமைந்த நூலாகக் கலித்தொகை உள்ளது. இந்நூலின் 150 பாடல்களில் பல இடங்களில் நாடகப் பாங்கு மிகச் சிறப்பாக அமையப் பெற்றுள்ளது. அதில் குறிஞ்சிக்கலியில் சிறு சிறு காட்சியமைப்புடனும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. நீண்ட நாடகப் பாங்குடன் அமைந்த பாடல்கள் மூன்று உள்ளன (37, 39, 51). அன்று முதல் இன்று வரை நாடகப் பாங்கிற்குச் சான்றாகக் கூறப்படும் பாடல் **சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்!...** (கவித்.51) எனத் தொடங்கும் பாடலாகும். இப்பாடலின் கதைப்போக்கு நாம் அறிந்த ஒன்றே. இதனைப் போன்ற கதை அமைப்பும், நாடகப் பாங்கும் கொண்ட பாடல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை 37, 39 ஆகிய பாடல்களாகும்.

கலித்தொகையின் 37ஆவது பாடலில் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவர் மீது ஒருவர் காதல் கொள்கின்றனர். ஆனால் இருவரும் தங்களது காதல் உணர்வைப் பிறரிடம் வெளிப்படுத்திக் கொள்ள

வில்லை. பின் ஒரு நாள் தலைவி, தானே முன்வந்து திணைப்புனத்தினைக் காக்கச் சென்றபோது ஊஞ்சல் ஆடுகிறாள். அப்போது அவ்வழியாகச் சென்ற தலைவனிடம் ஊஞ்சலினை ஆட்டிவிடும்படிக் கேட்கிறாள். தலைவனும் அதற்கு இசைந்து ஆட்டிவிடத் தலைவி தவறிவிழுவது போலத் தடுமாறித் தலைவனின் மார்பில் சாய்கிறாள். தலைவனும் அவளை அணைத்துக் கொண்டான். இந்நிகழ்வு ஒன்றே தனது காதலைத் தலைவனிடம் வெளிப்படுத்தியதற்குச் சான்றாகச் சங்கப் பனுவலில் உள்ளது.

**----- நறுநுதால்! ஏனல்
இனக் கிளி யாம் கடிந்துழம்பும் புனத்து அயல்,
ஊசல் ஊர்ந்து ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தானை,
ஐய! சிறிது என்னை ஊக்கி, எனக் கூற
தைபால்! நன்று! என்று அவன் ஊக்க,**

**கை நெகிழ்பு
பொய்யாக வீழ்ந்தேன், அவன் மார்பின் வாயாச்
செத்து,
ஓய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான் மேல்
மெய் அறியாதேன் போல் கிடந்தேன்மன்.
(கவி.37. 12 - 19)**

என்னும் பாடல்களின் மூலம் காதலர்கள் தம் உணர்வினை வெளிப்படுத்தும் நிலைகளை அறிய முடிகிறது. இதனைப் போன்றே கலித்தொகையின் 39ஆவது பாடலிலும் நீரில் விழுந்த தலைவியைக் காத்த தலைவனையே தன் கணவனாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று தலைவி எண்ணும் முறையும் சிறப்பான ஒன்றாக உள்ளது.

கலித்தொகையின் 51ஆவது பாடலில் இடம்பெறும் தலைவனின் குறும்புத்தனம் பெரிதாகப் பேசப்பட்ட அளவிற்குக் கலித்தொகையின் 37ஆவது பாடலில் இடம்பெறும் தலைவியின் குறும்புத்தனம் பேசப்படவில்லை.

முடிவுரை

எடுத்துரைப்பியல் கோட்பாடானது ஒரு நிகழ்வு எவ்வாறு நிகழ்கிறது, அதற்கான காரண காரியம் யாது என்பதையும், இந்நிகழ்வில் ஏற்படும் தொடக்கம், முரண், வீழ்ச்சி, தலைகீழ் மாற்றம் போன்ற நிலைகளை எடுத்துக்காட்டும் வகையிலும் உள்ளது. மேலும் நிகழ்வில் கதைமாந்தர்கள் எவ்வாறு வெளிப்படுத்தப் படுகிறார்கள் என்பதையும் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறது. ஒரு சில குறிப்பிட்ட பாடல்கள் மட்டும் அனைவராலும் பேசப்படுவதற்கான காரணம் சற்று யோசிக்கத் தூண்டுகிறது. இது போன்ற கருத்தினையும், இதற்கு மேலும் அழகு சேர்க்கும் வண்ணம் அமைந்த பாடல்கள் குறிஞ்சிக் கலியில் உள்ளன குறிஞ்சித் திணைக்கே உரிய முதன்மையான சடங்குகள் வெறியாட்டு, குறிப்பார்த்தல். இச்சடங்குகள் குறிஞ்சிக்கலியின் பாடல்களில் இல்லை.

(தொடர்ச்சி பக். 74)

உமை நங்கையின் குழல் அழகும் திருஞானசம்பந்தரின் தீந்தமிழும்



முனைவர் அ. ஜெயக்குமார்,

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, மஹேந்திரா கலை அறிவியல் கல்லூரி, (தன்னாட்சி)
காளிப்பட்டி, நாமக்கல் மாவட்டம் 637 501

முன்னுரை

ஏலமலர்க் குழலாள் ஒருபாகம் அமர்ந்துறைய நீலநன் மாமிடற்றனாய் அடியவர்களுக்கு அருள் வழங்கும் சிவபிரானை அடிமுதல் முடிவரை பாடுவது மரபு. கந்தமலி தண்பொழில்சூழ் காழிவளர் ஞானசம்பந்தர் பாடிய பல பதிகங்களுள் இப்போது நமக்குக் கிடைக்கும் 4169 பாடல்களில் ஆடல்வல்லானின் அருகே அல்லியங்கோதையாக அமர்ந்துறையும் உமை நங்கையின் எழில் வாய்ந்த குழல் அழகை எவ்வாறு பாடியுள்ளார் என்பதை இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது.

நறுமணம்

உமை நங்கை என்ற சொல்லாட்சியை ஞானசம்பந்தர் பல இடங்களில் (216(2):1),(1(64):2,3,4,6,9),(1(64):2) பயன்படுத்தியுள்ளார்.

சங்ககால மகளிர் தம்முடைய கூந்தலை ஐந்து வகையாக ஒப்பனை செய்வர். இதனை உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் (60) என்று சிறுபாணாற்றுப்படை உணர்த்துகிறது. குழல், அளகம், கொண்டை, பனிச்சை, துஞ்சை என்பதே ஐந்து வகையான கூந்தல் ஒப்பனைகளாகும்.

கூந்தலுக்கு இயற்கையிலே மணம் உண்டு என்பதை,

... கூந்தலின் நறியவும் உளவோ நீயறியும் பூவே (2), எறிவளி கமழும் நெறிபடு கூந்தல் (199), நாறிருங் கூந்தல் கொடிச்சி (272), நறுமென் கூந்தல் (270)

என்று குறுந்தொகையும்

தண்ணிய கமழும் தாழிருங் கூந்தல் (137), நறிய நாறிருங் கதுப்பு (143), நறுமயிர்க் கொடிச்சி (95)

என்று நற்றிணையும்

மணநாறு கதுப்பினாய் (43.23)

என்று கலித்தொகையும்

நாறிருங் கூந்தல் (113)

என்று புறநானூறும் கூறுகின்றன. மணம் மிகுந்த உமையின் கூந்தலைத் திருஞானசம்பந்தர்,

ஏலவார் குழலி (43:90), (1(26)9), ஏலமலர்க்குழலாள் (59:3), ஏலமார் தருகுழல் ஏழை (165:4), ஏலமலர்க்குழல் மங்கை நல்லாள் (132(2):2), கந்தமல்கு குழலி (195 (4):1), (1(2)3), விரைமலி குழல் உமை (127(2):6), வம்பலரும் மலர்க்கோதை (132(2):5)

என்று பாடுகிறார்.

மலர்க்குழல்

மலர்களைச் சூடியுள்ள உமையின் கூந்தலை,

பூந்தண் ஓதியாள் (1(13):6), பூவியல் புரிசூழல் (127:2), கொப்பூங்கோதை மாது (139:3), பூமருவும் குழலாள் (178:9), கொத்தவர் குழல் (157(5):10), பூங்கமழ் கோதை (1(60):10), குலவு பூங்குழலாள் உமை (1(25):10), கொத்தணி குழலுமை (1 (61):10), காசைசேர் (காயாம்பூ) குழலாள் (1(25):8), (1(65):8)

என்று பாடுகிறார்.

நறுமென்குழல்

மலர்களைச் சூடியதால் நறுமணம் என்றாலும் அவை என்னென்ன மலர்கள் என்ற ஐயம் எழுவது இயல்பு இத்தகைய ஐயத்தைப் போக்கும் விதமாக,

சந்த வார் குழல் உமை (52(2):7), குரவம்கமழ் நறுமென்குழல் அரிவை (44:1) (191 (1):5), அல்லியங்கோதை (126(1):9), குரவம்கமழ் குழலாள் (167:2), கொம்பியல் கோதை (103:4), போதமர் தருபுரி குழல் எழின், மலைகள்

(114(3):2), குரவார் குழல் (1(44):2), மராங்கோதை (116 (2):1), சேடார் குழற் சேயிழை (இதழ்த்தொகுதி) (88:6)

என்று பாடுகிறார்.

தேன் நிறைந்த குழல்

உமை சூடியுள்ள மலர்கள் நறுமணமான மலர்களாக இருந்தாலும் அம்மலரில் உள்ள தேன் அம்மலரிடையே இருக்கும் அளவிற்கு மலரும் நிலையில் உள்ள மலர்களைச் சூடியுள்ளாள். இதனை,

கட்டுமலர் மட்டுமலி பாவை (1(18):4), மட்டொளி விரிதரு மலந்நிறை கரிகுழல் (138 (10):1), மட்டார் குழல் மங்கை (1(46):3), தேன்அணவும் குழலாள் உமை (185:7), கொங்கு சேர் குழலாள் (1(25) :9), கொங்கியல் பூங்குழல் (1(66):2), கள்ளணி குழலுமை (1(61):5), தேமரு வார்குழல் (113:7), வேரிமிகு குழலி (19(4):2)

என்ற சொற்றொடர்கள் உணர்த்துகின்றன.

வண்டுகள் மொய்க்கும் குழல்

தேனை நாடி வண்டுகள் வருவது இயல்பு. உமை சூடியுள்ள மலர்களை நாடி உமையின் குழலை வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. இதனை,

வண்டமர் பூங்குழல் மங்கை (31:10), வண்டுவாழ் குழல் மங்கை (85 (2) :2), சுரும்பார் குழல் அரிவை (87:3), வண்டார் கருமென் குழல் மங்கை (100:2), வண்டமரும் குழல் மங்கை நல்லாள் (132(2):7), வண்டுகேர் குழலி மலைமகள் (137:10), வண்டமர் கோதை (1(60):10), வண்டமர் குழலி (1(61):7), வண்டாரும் குழலாள் (196:10), வண்டமர் குழல் அரிவை (14(3):1), அளியார் (வண்டு) குழல் மங்கை (1(28):4) என்ற சொற்றொடர்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

அகில்புகை

நறுமணம் கமழும் உமையின் குழலில் அகில்புகை ஊட்டப்பட்டதை கமழ்குழல் அகில்புகை மலையுடை மடமகள் (99:4) என்பவற்றால் உணரமுடிகிறது. உமையின் பின்னிய குழலைப் புரிகுழல் (147(1):6) என்றும் மேகம் போன்று இருந்ததைக் காருவாவிய வார்குழலாள் (1(25):7), கார்மலி நெறிபுரி கரிகுழல் மலைமகள் (114 (3):7) என்றும் பூப்போன்று மென்மையாக இருந்ததை மடலார் குழலார் (1(28):1), மென்குழல் அரிவை (89:8) என்றும் அழகு மிகுந் திருந்ததை கூழையங்கோதை குலாயவள் (113:6), பகர்கோதை (1(25):5), கோலவார் குழலாள் (132(1):1) என்றும் நல்ல தாழ்ந்த கூந்தலை நற்றாழ் குழல் நங்கை (88:5) என்றும் சுருமையான கூந்தலை மைம்மரு பூங்குழல் (141:1), கருக்கிய குழலுமை (1(61):3) என்றும் சுருண்ட மென்மையான கூந்தலை சுரிமென் குழலாள் (1(25):2) என்றும் நெறித்த கூந்தலை நெறிகுழல் (138 (10):2) என்றும் அடர்ந்த கூந்தலை மெய்குழலாள் (19(7):2), பரமலி குழலுமை (1(61):11), துன்னுகுழல் மங்கை உமை (49 (5):7) என்று குறிக்கிறார்.

பதிகத் தொடக்கம்

திருவிசயமங்கை தலத்தில் உள்ள இறைவியை மருவமர் குழலுமை (24:1) என்றும், திருவியலூர் தலத்தில் உள்ள இறைவியைக் குரவம்கமழ் நறுமென்குழல் அரிவை (44:1) என்றும், திருச்செம்பொன் பள்ளியில் உள்ள இறைவியை மருவார் குழலி (109:1) என்றும் திரு ஆப்பனூரில் உள்ள இறைவியை குரவம் கமழ் குழலு வம்மை (167:1) என்றும் அங்குள்ளோர் வழங்கும் பெயரால் தம்பதிகத் தொடக்கத்திலேயே பாடியுள்ளமை எண்ணத்தக்கது

திருப்பாம்புரத்தில் (137:10) உள்ள இறைவி வண்டார் பூங்குழலியை, வண்டுகேர் குழலி மலைமகள் என்றும் திருக்கோட்டாறு தலத்தில் (132(2):7) உள்ள இறைவி வண்டமர் பூங்குழல் அம்மையை, வண்டமருங்குழல் மங்கை நல்லாள் என்றும் திருவாரூரில் உள்ள இறைவி அல்லியங்கோதையம்மையை, அல்லியங்கோதை (126(1):9) என்றும், திருவாழ்கொளிபுத்தூரில் உள்ள இறைவி வண்டார் பூங்குழலம்மையை, வண்டார் பூங்குழலி மங்கை (31(1):10) என்றும் அப்பதிகங்களின் இடையில் பாடியுள்ளார்.

அடைமொழிகள்

திருவீழிமிழலையில் (138(10):1) உள்ள இறைவியை, நல்மணம் பரப்பும் சுருண்ட கூந்தலை உடைய உமை என்பதை மட்டொளி விரிதரு மலந்நிறை கரிகுழல் மடவரல் என்ற அடியால் குறித்துள்ளமை சிறப்பிடக்கூடும்.

நல்லமணம் உள்ள கூந்தல், விரிந்த கூந்தல், மலர்கள் நிறைந்த கூந்தல், சுருமையான கூந்தல் என்று நான்கு அடைமொழிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளமை போற்றத்தக்கது.

உமையின் குழலை,

வண்டார் கருங்குழலி உமை (11(5):3), வண்டாடு பூங்குழலாள் (34(3):2), மட்டவிழ் கோதை (36(3):5), ஏலங்கமழ் குழல் (38(4):8) என்று திருநாவுக்கரசரும்; ஏலவார் குழலாள் உமை நங்கை' (65:1), 'வண்டார் குழலாள் மங்கை' (67:3), வண்ட மருங்குழலாள் உமை நங்கை' (7:2), 'வண்டார் குழலி உமை நங்கை' (64:7), வண்டாருங் குழலாள்' (58:1), மதுவார் கொன்றை புதுவீ சூடும் மலையான் மகள்' (53:1), மாட்டார் பூங்குழல் மலைமகள்' (8:5), குரவ மருங் குழலாள் உமை நங்கை' (7:6), வம்பமருங் குழலாள் உமை நங்கை' (7:7), 'வம்பலாங் குழலாள்' (26:8), 'சுரிகுழல் உமை' (30:5), புரிகுழல் உமை' (30:1), வாரிருங் குழல்' (55:6), வம்பலாங் குழலாள்' (26:8)

என்று சுந்தரரும் பாடியுள்ளமை எண்ணத்தக்கது.

செஞ்சடையான் குழல்

சிவபெருமான் மதியைச் சூடியதை,

மதிசூடி (1:1), பிறைதான் சடைச் சேர்த்திய எந்தை (148:7), மதிவார்சடை (148:5), தண்மதிசேர் செஞ்சடை

யான் (149:1), சடையில் வெண்பிறை சூடி (150:3) என்றும், சடைமுடியோடு காளை வாகனம் ஏறுபவன் என்பதை, சடையன் விடையூரும் (1:5) என்றும், சடையில் நாகம், மண்டையோடு, சந்திரனைச் சூடியதை, செங்கண் அரவு நகுவெண் தலையும் முகிழ்வெண் திங்களும் தங்கு சடையன் (1(2):5) என்றும், கொன்றை மலரை அணிந்ததை,

கடிகொள் கொன்றை கலந்த சென்னியான் (2:6)
பூவார் கொன்றைப் புரிப்புன் சடை (1(3):1) என்றும்,

சடை வேகமாக ஆடும்போது வரும் ஓசையை, ஒலிசூழல் (41:11) என்றும், கங்கையை அணிந்ததை,

கங்கையை வளர்சடை வைத்தான் (147(1):6) என்றும்,

தார்பருவு கொன்றையணி தாழ் சடையினான் (138 (9):1) என்றும், கங்கை, அரவம், பிறைமதி போன்ற வற்றை அணிந்ததை, கட்டொளிர் புனலொடு கடயர உடலுறை முடி (138(10):1) என்றும், இவற்றோடு ஊமத்தை மலரையும், அரவத்தையும், அணிந்ததை,

நலமிகு திருஇதழியின் மலர் நகுதலையொடு

கனகியின் முகை

பலசுர நதிபட அரவொடு மதிபொதி சடைமுடியினான் (157(1):4)

என்றும் பாடியுள்ளார். உமையின் குழலைக் குறித்துப் பலவித சொல்லாட்சிகளைப் பாடிய சம்பந்தர் செஞ்சடையானின் குழலைப் பற்றிப் பாட பலவித சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்தவில்லை. மதி, கங்கை, அரவம், ஓடு, கொன்றை, ஊமத்தை போன்றவற்றைச் சூடியதையே மீண்டும் மீண்டும் தம் பதிகங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

உமை நங்கையின் குழல் அழகைப் பல பதிகங்களில் ஞானசம்பந்தர் சிறப்புறப் பாடியிருந்தாலும் திருப்பூந்தராய் (சீர்காழி) பதிகத்தில் (1(25), சுருண்ட மென்மையான கூந்தல் (சுரி மென் குழலாள்: 2), அழகு மிளிரும் குழல் (பகர்கோதை:5), மேகம் போன்ற கரிய நீண்ட குழல் (காருவாவிய வார் குழலாள்:7), காயாம்பூ போன்ற குழல் (காசை சேர் குழலாள் :8), தேன் மணம் வீசும் குழல் (கொங்கு சேர் குழலாள்:9), நறுமணம் வீசும் மலர் போன்ற குழல் (குலவு பூங்குழலாள்:9) என்று ஒரே பதிகத்தில் ஆறு வகையாக அமைந்த குழல் அழகைப் பாடியுள்ளமை சிறப்புடையது. இவரே மீண்டும் இத்தலத்தைப் (1 (61) பாடுகிறார்.

மகரந்தத்துடன் தேன் கமழும் குழல் (தாதணி குழல் உமை:2), கரிய குழல் (கருக்கிய குழல் உமை:3), தேன் மணம் வீசும் குழல் (கள்ளணி குழல் உமை:5), வண்டுகள் மொய்க்கும் குழல் (வண்டமர் குழலி:7), காயாம்பூ மலர் போன்ற குழல் (காசை செய் குழல் உமை:8), அடர்த்தியான குழல் (பரமலி குழல் உமை:10), கொத்தான மலர்களைக் கொண்ட குழல் (கொத்தணி குழல் உமை:11) என்று ஏழு முறை ஒரே பதிகத்தில் உமையின் குழலைப் பாடி இருப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கது.

முடிவுரை

கண்ணகி தன் கணவன் இறந்த பின்னர் வஞ்சினம் கூறும்போது, தேன்றிறைந்த கூந்தலையுடைய மகளிர் வாழும் புகார் நகரில் பிறந்தவள் என்பதை மட்டார் குழலார் பிறந்தபதிப் பிறந்தேன் (21:35) என்று கூறுகிறாள். தான் அளவற்ற துன்பத்தில் இருக்கும்போதும் தான் வாழ்ந்த ஊரில் உள்ள பெண்களின் கூந்தலையும் அவள் குறிப்பிடும் அளவிற்கு, அப்பெண்களின் குழல் அவள் நினைவில் நின்றது.

- இதைப்போல இராவணன் உடலில் இராமன் செலுத்திய அம்புகள் துளைக்கின்றன. தேன் நிறைந்த கூந்தலையுடைய சீதையைப் பற்றிய எண்ணம் அவன் நெஞ்சில் உள்ளதா என்று அவ்வம்புகள் தேடுவதுபோல் அக்காட்சி இருந்தது (கள்ளிருக்கும் மலர்க் கூந்தல் ஜானகி - இராவணன் வதைப்படலம் : 239) என்று கம்பர் குறிக்கிறார். இராவணன் இறப்பைக் குறிக்கும் பொழுதும் சீதையின் தேன்றிறைந்த கூந்தல் குறிப்பிடப்படுவது எண்ணத்தக்கது.

- பெண்களின் கூந்தலுக்கு இயற்கையிலேயே மணம் இல்லை. பல மலர்களைச் சூடுவதாலும் நறுமணம் புகையை ஊட்டுவதாலும்தான் மணம் ஏற்படுகின்றது என்று பெண்களின் குழல் நறுமணத்தைக் கொண்டு சிவபெருமான் திருவிளையாடல் நிகழ்த்தும் அளவிற்குக் குழல் சிறப்புப் பெற்றமை (திருவிளையாடல் புராணம் - தருமிக்குப் பொற்கிழி அளித்த படலம்) இங்கு எண்ணத்தக்கது.

- உமை நங்கையின் பலவிதமான எழிலைப் பாடும் திருஞானசம்பந்தர், குழல் அழகைப் பற்றியே அதிகம் (72) பாடியுள்ளார் என்பதும், பழந்தமிழ் இலக்கியச் சொல்லாட்சிகளையும், ஒருமுறை பயன்படுத்திய சொல்லாட்சியைப் பெருமளவு பயன்படுத்திய தாமல் புதிய புதிய சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதும், சிவனின் சடைமுடியை விட மிகுதியாக உமையின் குழல் அழகைத் திருஞான சம்பந்தரின் தீந்தமிழ் வெளிப்படுத்தியுள்ளது என்பது வெள்ளிடைமலை.

- திருஞானசம்பந்தர் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிய நாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு போன்ற தமிழ்நாட்டில் உள்ள பல ஆலயங்களுக்கும் தலச் செலவு செல்லும்பொழுது செல்லும்வழி, அங்குள்ள தட்பவெப்பநிலை, பருவநிலை, இயற்கைச்சூழல், மண்ணின் சிறப்பு முதலியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்தந்த ஊரில் உள்ள உமையம்மையின் குழலைச் சிறப்பித்துப் பல்வேறு பெயர்களில் பல அடைமொழிகளைத் தம்முடைய தீந்தமிழால் சிறப்பித்துள்ளார் என்பது திண்ணம்.

(தொடர்ச்சி பக். 61)

நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவப் பேச்சுக்களின் ஒலியனியல் மாற்றம்



நெறியாளர்: முனைவர் இரா. குமாரசாமி

உதவிப் பேராசிரியர், மொழியியல் துறை

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை 625 021



கு. அருணா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், மொழியியல் துறை

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை 625 021

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனிதன் பிற உயிர்களிடமிருந்து வேறுபட்டு நிற்பதற்குக் காரணம் அவனது பேச்சாற்றலே. இந்தப் பேச்சாற்றல் மனிதன் தோன்றிய உடனேயே வந்துவிடவில்லை. தொடக்கத்தில், மற்ற உயிர்களைப் போலவே, மனிதனும் சைகைகள் மூலமாகவும் ஒலிகள் எழுப்பியும்தான் தனது எண்ணங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டான். காலப்போக்கில், பல்வேறு தேவைகளுக்காக உருவான உடல் உறுப்புகளைப் பேச்சொலிகள் எழுப்புவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டதன் விளைவாக, இன்று நாம் விலங்குகளிடமிருந்து தனித்து நிற்கிறோம். இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட ஒலிகள் சில மொழிகளில் பேச்சொலிகளாகவும், சில மொழிகளில் எழுத்து வடிவமும் பெற்றும் இன்று நடைமுறையில் உள்ளன. அவற்றின் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவர்களின் பேச்சு வழக்கில் இடம்பெறும் உயிரொலிகள், மெய்யொலிகள், அவற்றின் வருகையிடங்கள், மெய்யம்மயக்கம், மற்றும் ஒலிகளின் மாறுபாடு ஆகியவற்றை இக்கட்டுரையில் காண்போம்.

முன்னுரை

பொருள் வேறுபாடு செய்யும் பேச்சொலிகளைப் பற்றி ஆராயும் இயல் ஒலியனியல் ஆகும். ஒலியனியல் ஆய்வானது, வரலாற்று அடிப்படையில் வரலாற்று ஒலியனியல் என்றும், தற்காலப் பேச்சு மொழியை ஆராயும் வர்ணனை ஒலியனியல் என்றும் இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகிறது. இப்பிரிவுகளைத் தவிர, ஒலியனியல் மேலும் படு கூறு ஒலியனியல் (Segmental Phonology) மற்றும் மீக்கூற்று ஒலியனியல் (Suprasegmental Phonology) என இரு பிரிவுகளாகவும் ஆராயப்படுகின்றது. இவ்வாறு பொருள் வேறுபாடு செய்யும் ஒலியை வரிவடிவமாகக் காண்பதே எழுத்து (Graph) எனப்படும். பொதுவாக, ஒரு மொழியில் எத்தனை எழுத்துகள் உள்ளனவோ அத்தனை ஒலியன்கள் (Phonemes) இருக்கும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. ஒலியனியலில் மிகவும் முக்கியமான ஒலியன் வகைகளாக உயிரொலிகள் (Vowels) மற்றும் மெய்யொலிகள் (Consonants) என இரண்டு வகைகள் காணப்படுகின்றன. இந்த ஒலியன் அமைப்புகளைக் கொண்டு, அவற்றை நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவர்களின் பேச்சு மொழியில் எவ்வாறு பயன்படுத்துகின்றனர் என்பதை இக்கட்டுரையில் ஆய்வோம்.

ஒலியன்

ஒலியனியலின் அடிப்படை அலகு ஒலியன் எனப்படும். இதனை ஒலிப்பு ஒற்றுமை கொண்ட ஒலிகளின் தொகுதி என்று கூறலாம். மொழியில் இடம்பெறும் சொற்பொருளின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணமாக அமைந்து மிகக் குறைந்த ஒலி வேற்றுபாட்டிற்குக் காரணமாகவுள்ள ஒலிகளே ஒலியன்களாக அமைகின்றது எனவே, ஒரு மொழிக்கு எழுத்து வடிவம் அமைய அம்மொழியில் இடம்பெறும் பேச்சொலிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சில கொள்கைகளின் அடிப்படையில் ஒலிகளை ஒலியன்களாக இனங்கண்டு அவற்றின் வருகையிடங்கள், சேர்க்கைகள் அதன் மூலம் அமையும் அசைகள் போன்ற பல்வேறு செய்திகளையும் அவற்றிற்கான விளக்கங்களையும் கொடுப்பதே ஒலியனியலின் பங்கும் பணியுமாகும்.

ஒலி, ஒலியன், மாற்றொலி

ஒலி, ஒலியன், மாற்றொலி ஆகிய மூன்றிற்கும் இடையேயான தொடர்பு மிகவும் நெருக்கமானது. ஒலி என்பது பேச்சின்போது நாம் எழுப்பும் ஒலியைக் குறிக்கும். ஒலியன் என்பது அந்தப் பேச்சொலிகளை எழுத்து வடிவத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்காக உருவாக்கப்படும் அடிப்படை அலகு ஆகும். இது ஒலியனியல் ஆய்விற்காக உருவாக்கிக் கொள்ளப்படும் கருத்தியல் அலகாகும். ஒலிகள் ஒலியன்களாக மாற்றப்படும்போது, ஓர் ஒலியனின் கீழ் ஓர் ஒலியோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஒலிகளோ இணைக்கப்பட்டு, அவற்றின் வருகையிடங்கள் (Distribution) வரையறை செய்து விளக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு முறைப்படி விளக்கப்பட்டு, அந்த ஒலியின் உறுப்புகளாக அமையும்போது, அவ்வாறு இணைக்கப்பட்ட பேச்சொலிகள் அந்த ஒலியின் மாற்றொலிகள் (Allophones) என்று அழைக்கப்படுகின்றன. மாற்றொலிகளின் முக்கியப் பண்பு என்னவெனில், ஓர் ஒலி வழங்கும் இடத்தில் மற்றொரு ஒலியோ அல்லது பிற ஒலிகளோ வந்து வழங்காமல் இருப்பதும், அதாவது அவற்றின் வருகையிடங்கள் ஒன்றோ டொன்று கலக்காமல் வரையறுக்கப்பட்டிருப்பதுமாகும்.

உயிரொலி மாற்றம்

நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவப் பேச்சுமொழியில் மாற்றங்களில் மொழி முதல், மொழி இடை மற்றும் மொழி இறுதியில் உயிரொலியல் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது கீழ்க்கண்ட சொற்களின் மூலம் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது.

மொழிமுதலில்,

உ	>	ஓ
முரல்	>	மொரல்
உரம்	>	ஓரம்

இவ்வாறு “உ” என்னும் பின் இதழ்குவி குற்றுயிரொலியானது “ஓ” என்னும் பின் இதழ் குவி குற்றுயிரொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழியிடையில்,

அ	>	ஓ
கட்டுமரம்	>	கட்டுமரொம்

இவ்வாறு “அ” என்னும் கீழ் இதழ் விரி குற்றுயிரொலியானது “ஓ” என்னும் முன் இதழ் குவி குற்றுயிரொலியாகக் கடலோரம் பேசும் மீனவர்களிடையே மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழியிடையில்,

ஐ	>	அ
இரட்டைமடி	>	ரெட்டமடி
இழுவைமடி	>	இழுவைமடி
ஒத்தமடைக்கடல்	>	ஒத்தமடக்கடல்
இரட்டைமடக்கடல்	>	ரெட்டமடக்கடல்
கோடைக்காத்து	>	கோடக்காத்து

மீனவர்கள் கடலுக்கு மீன்பிடிக்கச் செல்லும்போது மேற்கண்ட மாதிரியான சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியாக ஆனது “அ” என்னும் கீழ் இதழ் விரி குற்றுயிரொலியாக மொழி இடையில் மாற்றம் பெறுகிறது.

மொழியிறுதியில்,

ஐ	>	எ
நண்டுவலை	>	நண்டுவலெ
யானை	>	யானெ

இவ்வாறு “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “எ” என்னும் முன் இதழ்விரி குற்றுயிரொலியாக மொழி இறுதியில் மாற்றம் பெறுகிறது.

மொழியிறுதியில்,

ஐ	>	அ
மீன் பண்ணை	>	மீன்பன்ன
பத்தை	>	பத்த
முனை	>	மொன
வத்தை	>	வத்த
அலை	>	அல
வாட்டாலை	>	வாட்டால
நித்திரை	>	நித்திர
சூரை	>	சூர
சாலை	>	சால
மின்னோடை	>	மின்னோட

மீனவர்கள் வீட்டில் அன்றாடப் பயன்பாட்டில் மேற்கண்ட சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “அ” என்னும் கீழ் இதழ்விரி குற்றுயிரொலியாக மொழி இறுதியில் மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழிமுதலில்,

இ	>	எ
இரட்டைமடக்கடல்	>	ரெட்டமடக்கடல்
விளக்கு	>	வெளக்கு

இவ்வாறு மொழி முதல் “இ” என்னும் உயிர் முன் இதழ் விரி குற்றுயிரொலியானது “எ” என்னும் இடை முன் இதழ் விரி குற்றுயிரொலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியிடையில்,

ஐ	>	எ
மத்தைவலை	>	மத்தெவலெ
யானைதிருக்க	>	யானெதிருக்க

இவ்வாறு மொழியிடையில் “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “எ” இடை முன் இதழ் விரி குற்றுயிரொலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியிடையில்,

அ	>	உ
கொப்பர குலா	>	கொப்புர குலா

இவ்வாறு “அ” என்னும் கீழ் நடு இதழ் விரி குற்றுயிரொலியானது “உ” என்னும் உயிர் பின் இதழ் குவி குற்றுயிரொலியாகக் காணப்படுகிறது.

மொழியிறுதியில்,

ஐ	>	எ
நண்டுவலை	>	நண்டுவலெ
கச்சவலை	>	கச்சவலெ
குண்டுவலை	>	குண்டுவலெ

மீன்வலை	>	மீன்வலெ
சீலாவலை	>	சீலாவலெ
சிங்கவலை	>	சிங்கிவலெ
சாட்டுவலை	>	சாட்டுவலெ
சலங்கவலை	>	சலங்கவலெ
சாலவலை	>	சாலவலெ
சூடைவலை	>	சூடவலெ
சோலபுரம்வலை	>	சோலபுரம்வலெ

நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவர்கள் கடலிலிருந்து திரும்பி, மீன் வலைகளைச் சீர்செய்யும்போது இத்தகைய சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு மொழியியலில் “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “எ” என்னும் இடை முன் இதழ் விரி குற்றயிரொலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியியலில்,

ஐ	>	அ
விலைமீன்	>	வெலமீன்

இவ்வாறு “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “அ” என்னும் கீழ் இதழ்விரி குற்றயிரொலியாக மாற்றமடைந்து காணப்படுகின்றன.

மொழியியலில்,

உ	>	இ
எட்டுமுடிச்சு	>	எட்டிமுடிச்சு

இவ்வாறு “உ” என்னும் உயிர் பின் இதழ் குவி குற்றயிரொலியானது “இ” என்னும் உயிர் முன் இதழ் விரி குற்றயிரொலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியியலில்,

ஐ	>	உ
பாறை	>	பாரு

இவ்வாறு “ஐ” என்னும் ஈருயிர் ஒலியானது “உ” என்னும் உயிர் பின் இதழ் குவி குற்றயிரொலியாக மாற்றமடைந்து காணப்படுகின்றன.

மொழிமுதலில்,

ஊ	>	ஏ
தூரத்துக்கு	>	ஏகத்துக்கு

இவ்வாறு “ஊ” என்னும் உயிர் பின் இதழ் குவி நெட்டுயிரொலியானது “ஏ” இடை முன் இதழ் விரி நெட்டுயிரொலியாக மாற்றம் பெற்றுக் காணப்படுகின்றன.

மெய்யொலி மாற்றம்

நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவர்களின் பேச்சு மொழியில் மாற்றங்களில் மொழி முதல், இடை மற்றும் இறுதியில் மெய்யொலிகளில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதைக் கீழ்வரும் தகவல்கள் மூலம் காணலாம்.

மொழியியலில்,

ன்	>	ங்
மீன்கூடு	>	மீங்கூடு

இவ்வாறு மொழியியலில் “ன்;” என்னும் நுனிநா மூக்கொலியானது “ங்” என்னும் கடைநா இடையண்ணம் ஒலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியியலில்,

வ்	>	ய்
3ஆம் நம்பர் கவுறு	>	3ஆம் நம்பர் கயிறு
5ஆம் நம்பர் கவுறு	>	5ஆம் நம்பர் கயிறு

இவ்வாறு மொழியியலில் “வ்;” என்னும் இதழ் பல் அரையுயிர் ஒலியானது “ய்” என்னும் இடைநா இடையண்ண அரையுயிர் ஒலியாக மாற்றமடைந்துள்ளது.

மொழியியலில்,

ற்	>	த்த்
ரப்பூசன் காற்று	>	ரப்பூசன் காத்து
வாடைக்காற்று	>	வாடைக்காத்து
நெடுவாடைக்காற்று	>	நெடுவாடைக்காத்து
குன்னா காற்று	>	குன்னாகாத்து
கரைகாற்று	>	கரைகாத்து
கோடைக்காற்று	>	கோடைக்காத்து
சோலக்காற்று	>	சோலக் காத்து
கரக்கோடைகாற்று	>	கரக்கோடைகாத்து
கச்சாக்காற்று	>	கச்சான் காத்து
நெடுங்கச்சான் காற்று	>	நெடுங்கச்சான்காத்து
கொண்டகாற்று	>	கொண்ட காத்து
மழைக் காற்று	>	மழைக் காத்து

மீனவர்கள் கடலுக்குச் செல்லும்போது, அங்கு வீசும் காற்றின் வகைகளைச் சொல்லும் சூழலில் இவ்வாறான சொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாறு மொழியியலில் “ற்” என்னும் நுனிநா ஆடொலியானது “த்த்” என்னும் பல் அடைப் பொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழியியலில்,

ற்	>	த்த்
காற்று அனசல்	>	காத்து அனசல்
நெற்றிலைட்	>	நெத்திலைட்

இவ்வாறு மொழியியலில் “ற்” என்னும் நுனிநா ஆடொலியானது “த்த்” என்னும் பல் அடைப் பொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழியியலில்,

ற்	>	க்
தெற்கு	>	தெக்கு

இவ்வாறு மொழியிடையில் “ற” என்னும் நுனிநா ஆடொலியானது “க” கடைநா இடையண்ணம் அடைப்பொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

மொழியிடையில்,

ட > ல்
கடல் > கல்லு

இவ்வாறு மொழியிடையில் “ட்” என்னும் நா மடி அடைப் பொலியானது “ல்” நுனிநா மருங்கொலியாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.

முடிவுரை

ஒரு சமூகத்தின் குறிப்பிட்ட கால வாழ்க்கை முறையை ஆவணமாகவும் வரலாறாகவும் கலையாகவும் உருவாக்குபவன் எழுத்தாளன். மொழியியலின் விதிமுறைகள், கோட்பாடுகள், கொள்கைகள் போன்றவற்றை எழுத்தாளர் நேரடியாக உருவாக்குவதில்லை. ஆனால் அவை உருவாகத் தேவையான சூழலை அமைத்துத் தருவதில் எழுத்தாளரின் பங்கு மிக முக்கியமானது.

ஒரு சமூகத்தின் முழு வாழ்வியலின் சாராம்சத்தை எடுத்து வருவதற்கான கருவியே மொழியாகும். வாழ்க்கை முறைதான் மொழியை வடிவமைக்கிறது; மொழி வாழ்க்கையை உருவாக்குவதில்லை. அதே நேரத்தில், வாழ்க்கை முறையை உருவாக்கவும் நிலை நிறுத்தவும் மொழியின் பங்கு அளப்பரியதாகும். இந்தக் கோட்பாட்டை மனதில் கொண்டு நாகப்பட்டினம் மாவட்ட மீனவர்களின் பேச்சு மொழிக்கூறுகள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. பேச்சொலிகள் தொடர்பில், மொழியின் இடைநிலையிலும் இறுதியிலும் இடம்பெறும் ‘ஐ’ காரம் பல இடங்களில் ‘அகர’ ஒலியாக மாறி உச்சரிக்கப்படுகிறது. அதைப் போலவே, மீனவர்கள் பேசும்போது சில சூழல்களில் ‘ஐ’ காரம் ‘எ’ காரமாகவும் மாறுகிறது. மேலும், சில உயிரொலிகளில் ‘உ’ ஒலி ‘எ’ ஒலியாகவும், ‘இ’ ஒலி ‘எ’ ஒலியாகவும், ‘உ’ ஒலி ‘இ’ ஒலியாகவும் மாறும் நிகழ்வுகளைக் காண முடிகிறது. மெய்யொலிகளைக் கருத்தில் கொள்ளும்

போது, குறிப்பாக நகர மெய்யொற்று இரட்டிப்பு வரும் இடங்களில், அது பெரும்பாலும் தகர மெய்யொற்றாக மாற்றமடைந்து உச்சரிக்கப்படும் தன்மையும் கவனிக்கத்தக்கது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. சீனிவாசவர்மா, கோ., தமிழின் கிளைமொழிகள், புலமை 2:4, சென்னை, 1976.
2. கருணாகரன், கி., ஜெயா, வ., மொழியியல், கவிதா பதிப்பகம், சென்னை, 1997.
3. திருநாகலிங்கம், ஆ., புதுச்சேரி வட்டார மீனவர் பாடல்கள் ஓர் ஆய்வு, புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுவை, 1998.
4. சுயசாரதா, சு., புதுச்சேரி வட்டார மீனவர்களின் தொழிற் கருவிகள். புதுவைப் பல்கலைக்கழகம், புதுவை, 2001.
5. கீதா, வி., மொழியறிவியல், லலிதா ராஜா, இரா., மொழியியல் உயராய்வு மையம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைநகர், 2007.
6. சரண்யா, சு., மற்றும் முபாரக் அலி, அ., தமிழ் உருபனியல், மொழியியல் உயராய்வு மையம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர், 2007.

2025-ஆம் ஆண்டுக்கான

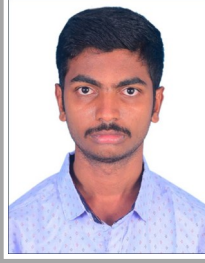
சாகித்திய அகாடெமி விருது, பிரபல தமிழ் எழுத்தாளர் சதமிழ்ச்செல்வன் அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. மார்ச் 16, 2026 அன்று அறிவிக்கப்பட்ட இந்த உயரிய விருது, அவரது ‘தமிழ்ச் சிறுகதையின் துடங்கள்’ என்ற இலக்கிய விமர்சன நூலுக்காக வழங்கப்படுகிறது. அவருக்கு அரிமா நோக்கு சார்பில் வாழ்த்துகள்.



(20ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

3. தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும், கே. கே. பிள்ளை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 2002; ப. எண்:53.
4. Primitive Culture; Vol 1, Taylor, Edward B.; 1920.
5. மந்திரமும் சடங்குகளும், ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், காலச்சுவடு பதிப்பகம்; 2010.
6. பண்டைச் சமூக உருவாக்கமும் சிலப்பதிகாரத்தின் இலக்கிய அரசியலும், சிலம்பு நா. செல்வராசு, தஞ்சாவூர் அகரம், 2007.
7. நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப. ஆ. வித்துவான் H. வேங்கடராமன், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம், 2019.

8. திருமுருகாற்றுப்படை உரை, ப. ஆ. சாமி. சிவஞானம், சரஸ்வதி மகால் நூலகம், 2003.
9. பண்டைத் தமிழ்ப் பண்பாடு, பக்தவத்சல பாரதி, திருச்சி அடையாளம், 2020.
10. புறநானூறு மூலமும் உரையும் புலியூர்க்கேசிகன், ப. ஆ. எஸ். சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
11. ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், ப. ஆ. தி. சதாசிவ ஐயர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1999.
12. சிலப்பதிகார மூலமும் உரையும், அடியார்க்கு நல்லார், சென்னை கமர்ஷியல் அச்சுக்கூடம், 1920.



அசோகமித்திரன் நாவல்களில் சமுதாய நிலை

பி. பாலவிக்னேஷ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியல்துறை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

நெறியாளர்: **முனைவர் வை. கார்த்திக்**

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழியல்துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்



ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்டு நாடோடியாக அலைந்து திரிந்த மனிதன் தன் வாழ்வின் தேவைக்காக உருவாக்கிய கூட்டமைப்பே சமுதாயமாகும். நிகழ்காலச் சமுதாயத்தையும் கடந்தகாலச் சமுதாயத்தையும் கதைப்போக்கில் நாவல்களாக வெளிப்படுத்தி வருவோருள் அசோகமித்திரனும் ஒருவர். அவர் தண்ணீர் என்ற நாவல்மூலம் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடுகளையும், ஆகாயத் தாமரை எனும் நாவல்மூலம் வறுமையையும் கூறுகிறார். இவை இரண்டும் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பிரச்சனைகள். எனவே அந்தச் செய்தியை ஆராய முற்படுகின்றது இக்கட்டுரை. இதில் சமுதாயமும் மனித வாழ்வும், சமுதாயச் செயல்பாடு, சமூகத்தில் வறுமை, பெண்களின் அவலநிலை, மனிதநேய உணர்வு என்பவற்றை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை நகர்கின்றது. மேலும் இத்தலைப்புகளின் மூலம் சமுதாயத்தில் அன்று முதல் இன்று வரை இருக்கும் பிரச்சனைகளை அசோக மித்திரன் எவ்வாறு அணுகியுள்ளார் என்பதையும் அறிந்துகொள்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திறவுச் சொற்கள்: தண்ணீர், ஆகாயத்தாமரை போன்ற நாவல்கள்-அவை எடுத்துக்கொண்ட சமுதாயம், மனித வாழ்வு, சமுதாயச் செயல்பாடு, சமூகத்தில் வறுமை, பெண்களின் அவலநிலை, மனிதநேய உணர்வு ஆகிய பிரச்சனைகள்.

முன்னுரை

சிறுகதையினும் சமுதாயப் பிரச்சனையை முழுமையாகப் பிரதிபலிக்கும் இலக்கிய வகை நாவல் ஆகும். நாவல்மூலம் சமுதாயத்திலுள்ள பிரச்சனைகளை வெளிக்கொணர்ந்த ஆசிரியர்களுள் அசோகமித்திரனும் ஒருவர் ஆவார். இவரது தண்ணீர் நாவல்மூலம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் பெரியோர்களின் ஆதிக்கத் தன்மை மற்றும் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடுகளால் அவர்களுக்குள் தோன்றும் மாற்றங்களையும், வறுமை நிலைகளையும் எவ்வாறு மக்கள் கையாளுகிறார்கள் என்பதை அவரது நாவல்களின் மூலம் இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது.

சமுதாயமும் மனித வாழ்வும்

சில பொதுவான விழுமியங்களையும் நம்பிக்கைகளையும் கொண்டு வினையாற்றிக்கொள்ளும் தன்னிறைவு உடைய நிலையான மிகப்பெரிய மக்கள் குழுவே சமுதாயம் எனப்படும். இச்சமுதாயம் பற்றியும் சமுதாயத்தின் நடவடிக்கை பற்றியும் பல்வேறு கோணங்களில் ஆராயும் துறைகள் சமூக அறிவியல் துறைகள் எனப்படுகின்றன **சமுதாயம் இன்றி இலக்கியம் இல்லை** என்பதால் இலக்கியத்தின் மையமாக அமைந்திருப்பது சமுதாய நிகழ்வுகளே என்பது தெளிவாகும்.

மனிதன் சுதந்திரமானவனாக இருந்தாலும் பிறப்பிலும் பிறந்த பின்னர் சமுதாயத்துடன் இணையும் போதும் சமூகம் அவனைப் போன்ற எண்ணற்ற தனிமனிதர்களின் சக்திகளைக் கொண்டு ஒரு சில காரியங்களைச் சாதிக்க முற்படும் போதும், அவனே தன்னகத்தே ஏற்று தனது கூட்டுத் திட்டங்களுக்கு உள்ளாக ஆட்படுத்துவதன் மூலம் தனிமனிதன் சமூகம் என்னும் கூட்டமைப்பில் ஒன்றுகின்றன (இ.ச.ப. 19) என்னும் இ.சி. மறைமலையின் கருத்து சமுதாயத் தோடு மனிதன் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டிய நிலை இருப்பதைக் காட்சிப்படுத்துகிறது.

சமுதாயத்தின் ஆற்றலில்-சக்தியில் தொய்வு ஏற்படும்போது அது தனிமனித வாழ்க்கையைப் பாதிக்கின்றது. சமுதாய சக்தியானது சமுதாய உறுப்புகள் முழுமைக்கும் சமச்சீரான இரத்த ஓட்டத்தை வழங்க வேண்டும். அதில் பாதிப்பு ஏற்படும்போது தனிமனிதப் பங்களிப்பு பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறது.

சமுதாயச் செயல்பாடுகள்

மக்கள் திரளே சமுதாயம் என அழைக்கப்படுகிறது. ஆதலால் சமுதாயம் என்பது மக்கள் அனைவரின் பழக்க வழக்கங்கள், நடத்தைகள், வாழ்வியல் வழக்காறுகள் முதலானவற்றையும் குறிக்கும் சொல்லாக்கமாக இருப்பது தெளிவாகிறது. இதனால் மக்களிடம் நிறைந்துள்ள சமூகத்தை அழிக்கும் காரணிகளை முதலில் காட்டுவதும், இச்சீர்கேடுகளால் சமூகம் எந்த அளவுக்குப் பாதிப்புக்கு உள்ளாகிறது என்பதனைக் காட்டி அதனைக் களைய முற்படுவதும் படைப்பாளியின் படைப்புக் கொள்கையாக அமைந்திருப்பது தெளிவாகிறது.

சமுதாயத்தில் வறுமை

சமுதாயத்தில் வறுமை கொடிய நோய்போல் பரவியுள்ளது. அவ்வறுமை தனிமனிதனை மட்டும் தாக்குவதில்லை, சமுதாயத்தையே தாக்குகிறது. வறுமையால் மக்களினம் நலிவுற்றுக் கிடப்பதனையே இலக்கியங்கள் காலங்காலமாகப் பதிவுசெய்து வந்துள்ளன. வறுமை இன்று நேற்றல்ல தொன்றுதொட்டே சமூகத்தைப் பெரிதும் பாதித்து வருகிறது. அவ்வகையில் இலக்கியத்தின் வழி, வரம்புகளை மீறி மனித உறவுச்சிக்கலாக வறுமை திகழ்கிறது.

சமுதாயத்தில் உருவாகும் பல்வேறுபட்ட சீர்கேடுகளுக்கு வித்திடுவது வறுமையே எனலாம். இச்சீர்கேடுகளை முறையிடுவதற்குக் காரணம் சமுதாயமே அதனை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆக்க சக்திகளே.

ஆகாயத்தாமரை நாவலில் வசதியானவர்கள் மட்டும் தான் விடுதியில் சேரமுடியும் என்ற செய்தியை, **மாதம் சுமார் ரூபாய் ஐயாயிரமாவது சம்பாதிப்பவர்கள்தான் அந்த விடுதியைத் தாக்குபடிக்க முடியும். ஆனால் இருநூறு ரூபாய்க்குத் தாளம் போடும் ரகுநாதன் போன்றவர்களுக்கு அம்மாதிரி விடுதிகள் இருப்பது கூட தெரியாமல் போவதுதான் நல்லது (ஆகாயத்தாமரை, ப. 51); ரகுநாதனுக்குப் பெரியதாக நான்கு கற்களை தூக்கி அந்த விடுதியை நோக்கிக் கல்லெறிய வேண்டும் போலிருந்தது. சிறுபிள்ளைத்தனமாக இருந்தாலும் அவனுக்கு அப்படி தோன்ற அவனுடைய இயலாமையே காரணம் (ஆகாயத்தாமரை, ப. 51)** எனப் புலப்படுத்துகிறது. ஆகாயத்தாமரை நாவல்லுலம் எவ்வாறு வறுமையால் மக்கள் பாதிக்கப் பட்டுள்ளனர் என்பதை அசோகமித்திரன் அழகாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

பெண்களின் அவலநிலை

பெண்ணின் இயல்புகளைப் பெற்றிருப்பது பெண்மையாகும். பெண்ணைப் பற்றிய கொள்கை அல்லது கோட்பாட்டைக் குறிப்பது பெண்ணியமாகும். சமுதாயம் காலந்தோறும் பெண்களுக்குக் கொடுத்திருந்த இடத்தையும் விதித்திருந்த கட்டுப்பாடுகளையும் அடிமைத் தனத்திலிருந்து பெண்கள் விடுதலை பெறவும் சமஉரிமை பெறவும் தோன்றியதே பெண்ணியமாகும். ஆங்கிலத்தில் பெமினிசம் என்ற சொல் பெண்களைப் பற்றிய அறிவுத்துறை சார்ந்த ஒரு சமூக விஞ்ஞானமாகும். இச்சொல் தமிழில் பெண்ணியம் எனக் கூறப்படுகிறது.

உரிமை என்பது தனிமனிதனின் அடையாளம். இந்நாட்டில் மனிதர்கள் ஆண் பெண் என்ற பாகுபாட்டைப் பார்ப்பதனால் ஆண்களுக்கான உரிமைகள் வேறு எனவும் பெண்களுக்கான உரிமைகள் வேறு எனவும் பிரித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய உரிமைகள் மனிதர்களுக்கு இடையே இனம், சாதி, சமயம், வயது, உடல் என அனைத்திலும் காணப்படுகிறது. சமநிலை என்ற உணர்வு மனிதர்களுக்கு இருந்தால் பெண்களுக்கான உரிமைகள் பெண்கள் எவ்வித கட்டுப்பாடும் இன்றிச் சுதந்திரமாக வாழ்வார்கள்.

ஆனால் பெண்கள் வாழ்வில் அக்காலத்தில் இருந்தே வளர்ந்த முறையும் வாழ்ந்த முறையும் கட்டுப்பாடுகளும் பெண்கள் முன்னேறுவதற்கு எந்த ஒரு சூழ்நிலையும் அமையவில்லை. பெண்கள் முன்னேற்றங்களுக்கு ஒரு சில ஆண்கள் தடையாக அமையும் செய்தியை,

நீ அந்த பாஸ்கர் ராவ் உன்னை பெரிய ஹீரோயினா பண்ணிடப்போறான்னு அவன் பின்னாலே ஓடின கல்யாணம் ஆனவன நம்பி எவளாவது ஓடுவாளா? (தண்ணீர் நாவல், ப. 12). இதுபோன்று பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் ஏற்படும் தடைகளையும் இந்தத் தண்ணீர் என்ற நாவலின் வழியாகக் காட்டியுள்ளார்.

மனிதநேய உணர்வு

மனிதன் தன்னையொத்த பிற மனிதர்களை நேசிப்பதும், தன்னினும் கீழ்நிலையிலுள்ள விலங்குகட்கும், தாவரங்கட்கும் தொல்லை தராது இருப்பதும் ஆன்ம நேயத்தின் மகத்துவமாகக் கருதப்படுகிறது. மனிதன் தன்னையொத்த மனிதர்களிடம் நேசம் கொள்வதைத் தண்ணீர் நாவலில் வரும் டீச்சர்மாவின் செயல் பாட்டின்மூலம் புலப்படுத்துகின்றார் ஆசிரியர். டீச்சர் தண்ணீர் எடுக்க ஒருவன் செல்லும்போது அது கனமாக இருக்கும். நானும் உதவ வரட்டுமா என்று கேட்ட செய்தியை, **நான் வரட்டுமா? ஒரு கை பிடிக் கட்டுமா ஜமுனா? என்று டீச்சர்மாவே கேட்டான் (தண்ணீர் நாவல், ப. 45).**

இவ்வாறு சமூகத்தில் அன்று முதல் இன்றுவரை ஒரு சிலரிடம் மனிதநேயம் இருந்துகொண்டதான் உள்ளது என்பதை அசோகமித்திரன் இந்தச் செய்திமூலம் அழகுற எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

முடிவுரை

படைப்பாளிகள் சமுதாயப் பொறுப்புடையவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். அசோகமித்திரன் தனது நாவல்களில் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை அதிகம் பேசியுள்ளார். அவ்வகையில் தண்ணீர், ஆகாயத்தாமரை ஆகிய நாவல்களில் பெண்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளும் மனிதநேயமும் தண்ணீர்த் தட்டுப்பாடு, வறுமை போன்ற சமுதாயச் சிக்கல்களைப் பதிவு செய்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. இதன்மூலம் அசோகமித்திரன் நாவல்கள் சமுதாயச் சிக்கல்களை ஆராய்ந்து அதற்கான தீர்வுகளை முன்வைக்கின்றன என்பது தெளிவு.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரம்

1. அசோகமித்திரன், **தண்ணீர்**, கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை, 1973.
2. அசோகமித்திரன், **ஆகாயத்தாமரை**, காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ், 1980.

துணைமை ஆதாரம்

1. மறைமலை. சி.இ., இலக்கியமும் சமூகவியலும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1991.

பூமணியின் நாவல்களில் சமூக உறவுகள்



க. திலகா

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை
விவேகானந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி (த.)
எளையாம்பாளையம், திருச்செங்கோடு (வ.), நாமக்கல் (மா.) 637205

நெறியாளர்: முனைவர் ஆ. சந்திரசேகரன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
விவேகானந்தா கலை மற்றும் அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி (த.)
எளையாம்பாளையம், திருச்செங்கோடு (வ.), நாமக்கல் (மா.) 637205



முன்னுரை

மனித உறவுகளில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளே பெரும்பாலும் சமுதாயச் சிக்கல்களுக்குக் காரணமாகும். சமுதாயச் சிக்கல்கள் மனித உறவுகளையும் பாதிக்கின்றன. எனவே சமுதாயச் சிக்கல்களும் மனித உறவுகளும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை. இவை மனித வாழ்வில் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றன. மனித உறவுச் சிக்கல்களுக்கான காரணங்கள், அவற்றின் தீர்வுகள் ஆகியவை பூமணி நாவல்களில் இயல்பாய் அமைந்துள்ளன. கதை மாந்தர்களின் உறவுகளைக் கண்டறிவதும், மனித உறவுகளைப் பாகுபடுத்திச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காண முனைவதும் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உறவு - சொற்பொருள் விளக்கம்

உறவு என்ற சொல்லுக்கு *உறுகை, சுற்றம், நட்பு, விருப்பம், துறவு, பந்தத்துவம்*¹ என்றும் *உற்ற சமயம், நட்பு, சேர்க்கை* என்றும் *எலும்பு, ஐக்கியம், ஒற்றுமை, சம்பந்தம், சிநேகம்* என்றும் பொருள் கூறுவர். *உறவு என்பது தொடர்பைக் குறிப்பதாகும்*. *இது பிறப்பாலும் திருமணத்தாலும் ஏற்படும் தொடர்பு*² ஆகும். பொருள்களுக்கிடையிலும் மனிதர்களுக்கிடையிலும் இணைப்பு ஆகும். *இயற்கையாலும் பிறப்பாலும் இரத்தக் கலப்பாலும், திருமணத்தாலும் உண்டாகும் தொடர்பு உறவு எனப்படும்*;³ ஒன்றாகப் பணியைச் செய்பவர்களிடையேயான தொடர்பும் உறவாகும். *இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பொருள்களின் இயல்பை நினைவுபடுத்தலும், சொல்லுதலும் ஆகிய இரு செயல்பாடும் உறவாகும்*.⁴ உறவு என்பது திருமணத்தின் காரணமாகவோ முன்னோர் மரபு வழியாகவோ இருவரிடையே காணப்படுகிற தொடர்பும் உறவாகும். *எண்ணத்தாலும் பொருளாலும் ஏற்படும் தொடர்பும் உறவாகும். மனிதர்களுக்கிடையிலும் குழுக்களுக்கிடையிலும் நாடுகளுக்கிடையிலும் தொடர்பு உறவாகும்*.⁵ மேற்கூறப்பட்ட உறவு பற்றிய விளக்கங்கள் மனிதர்களுக்கிடையிலான தொடர்பையும் மனிதர் அல்லாத பிற உயிர்களிடத்தில் உள்ள தொடர்பையும் உறவு எனக் குறிப்பிடலாம்.

பேச்சு வழக்கில் உறவு

மதுரை மாவட்டப் பேச்சு வழக்கில் காதல் உறவில் இருவர் என்றால் 'சேர்த்துக்கொள்வார்'⁷ என்று பொருளாகும். காதலர் இருவரும் என்பதற்கு ஜோடி, மட்டம் என்ற வழக்குள்ளது. சிவகிரியில் வேறோர் முறை மாப்பிள்ளை என்பதற்கு அரக்குலேஞ்சிக்கார் என்ற வழக்கு உள்ளது. பெண் ஒருத்தி, தந்தை வீட்டிற்கு விருந்தாளியாக வருவதற்கு விருந்தாயி என்றும், உறவுக்காரங்க என்றும் சிவகிரியில் கூறுவார்கள். மொறப் பொண்ணு என்ற வழக்கு பெரியார், கோவை மாவட்டங்களில் உள்ளது. காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில் பிறந்த வீட்டை பொறந்தவீடு என்கின்றனர். "குமரி மாவட்டத்தில் மாமன், மருமகளை விளிக்கும் பொழுது 'பிலே' என்று அழைப்பதாகக் கூறுவர்."⁸ சிவகிரியில் உடன் பிறந்தவரை என் பிறப்பு என்றும், கோவில்பட்டி வட்டாரத்தில் உடன்பிறப்பை ஒடம்பிறப்பு என்றும் கூறுகின்றனர். செட்டி நாட்டுப் பகுதியில் அண்ணியை அண்ணம் முண்டி என்றும், தந்தையை அப்பச்சி என்றும், மைத்துனியை அய்த்தே என்றும் கூறும் வழக்கம் உள்ளது.

உறவுகளின் தோற்றம்

உறவுகள் இரண்டு அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. முதலாவது, வம்சவழித் தொடர்பினால் உண்டாகும் உறவு. இரண்டாவது, புற வாழ்க்கையினால் உண்டாகும் உறவு. "உறவு முறையின் எல்லாப் பாகுபாடுகளும் தாய், தந்தையர் மூலம் உள்ள உறவுகள் மணவினை காரணமாக எழும் உறவுகள் ஆகியவற்றுள் அடங்கும்."⁹ "இரத்தக்கலப்பாலும் பெற்றோர் கால்வழியாலும் மணவுறவினாலும் ஒரே குழுவினர் ஒரே இடத்தில் வாழும் தன்மையாலும் உறவுமுறை அமைகிறது."¹⁰ வம்சவழித் தொடர்புகளையும் புற வாழ்வில் ஏற்படும் தொடர்புகளும் உறவாகக் கருதலாம். புற வாழ்வில் பொருளாதாரத்தை ஒட்டியும் உறவுகள் ஏற்பட வாப்புகள் உண்டு.

உறவின் வகைகள்

இயற்கை நிறைவேற்றும் தேவைகளைத் தவிர ஏனைய உடலியல் தேவைகளை மனிதன் பெறுவதற்குக் குடும்பம் என்ற அமைப்பு உதவுகிறது. அவன் தன் உடலியல் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்குக் குடும்பம் போதுமானதாக இல்லை. இதனால் அவன் சமுதாயத்தில் பழக வேண்டியுள்ளது. எனவே மனிதனின் உடலியல் உடலியல் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித உறவுகள் குடும்ப உறவுகள் என்றும், மனிதன் தன்னுடைய பெரும்பாலான உடலியல் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு சமுதாயத்தில் கலந்து பழகும்போது ஏற்படும் இரத்தத் தொடர்பற்ற உறவுகள் சமுதாய உறவுகள் என்றும் இரு வகையாகப் பகுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.¹¹

நாவலில் உறவு

நாவலில் உறவு முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறது. அது பாத்திரப்படைப்பிற்கு இன்றியமையாததாக இருக்கிறது. உறவு நாவலின் சிக்கலை மையப்படுத்துகிறது. முதன்மையான சிக்கல் எது, பிரதான சிக்கல் எது என்பதை உறவு விளக்குகிறது. ஒரு நாவல் இன்ன வகையைச் சார்ந்தது என்பதை உறவின் மூலம் அறிய முடிகிறது. **நாவலில் வரும் உறுப்பினர்கள் இரத்த கலப்பினரா அல்லது இரத்தக் கலப்பினரல்லாதவரா என்று உறவு மூலம் உணர முடிகிறது. நாவல் எத்தகைய சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கிறது என்பதை உறவு உணர்த்துகிறது.**¹² இவ்வகையில் பூமணியின் நாவல்களில் வரும் உறவு நிலைகளை வைத்து எந்த நிலப்பகுதி மக்களின் வாழ்க்கையை உணர்த்துகிறது என்பதை அறிய முடிகிறது.

குடும்ப உறவு நிலைகள்

ஒரு மனிதன் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்குப் பிற மனிதத் தொடர்புகள் இன்றியமையாதன. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவனது பிறப்பை ஓட்டியும் வாழ்வை ஓட்டியும் பல்வேறு மனிதர்களுடன் தொடர்பு ஏற்படுகிறது. இந்த மனிதத் தொடர்புகளை மனித உறவுகள் எனலாம். ஒரு மனிதன் பிறந்து வளர்ந்து மறைவது வரை அவன் வாழ்வில் பலவகைப்பட்ட உறவுகள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு மனிதனுக்கு முதன்முதலில் உறவுகள் குடும்பத்திலும், அடுத்து சமுதாயத்திலும் உறவுகள் உண்டாகின்றன. ஆகையால் முதலில் குடும்ப உறவு நிலைகளைக் காணலாம்.

குடும்பம்

குடும்பம் என்ற சொல் உறவு, மனைவி, வீடு, சம்சாரம், உறவினர், இனத்தார், குடி, குலம், ஒரு குடியில் உள்ளார் என்னும் பொருள்களைக் குறிக்க வழங்கப்படுகிறது. “**குடும்பமானது ஒருவனைச் சூழ்ந்த அகச்சுற்றம் என்று கருதப்படுகிறது. நடைமுறை வாழ்க்கையில் ஒரு வீட்டில் வசிக்கும் இரத்த உறவினர்கள் அனைவரையும் கூட்ட குடும்பம் என்ற சொல் பயன்படுகிறது.**”¹³

ஒரு வாழ்விடத்தில் ஒருவனைச் சார்ந்து வாழும் அகச்சுற்றம் குடும்பமாகும். ஓர் ஆணோடு நிலையான பிணைப்பு கொண்ட ஒரு பெண், அவர்களின் குழந்தைகள் ஆகியோரை உறுப்பினர்களாகக் கொண்டது குடும்பம் ஆகும்.

குடும்பத்தின் இன்றியமையாமை

குடும்பத்தைத் தவிர வேறு எந்த நிறுவனத்தாலும் அன்பு, ஆதரவு முதலியவற்றை முழுமையாகக் கொடுக்க இயலாது. நன்னடத்தை, நற்குணம் இவற்றைப் பயக்க குடும்பம் இன்றியமையாதது. சமூக அமைப்பில் அடிப்படையான மையப் பொருளாக இருந்து வருவது என்று குடும்பத்தின் இன்றியமையாமையைச் சமூகவியலார் புலப்படுத்தியுள்ளனர். குடும்பமானது மனிதனின் உணர்வுகளையும், வாழ்வையும் ஒரு கட்டுக்குள் அடக்கி முறைப்படுத்த உதவுகிறது. ஒழுங்கு முறைப்பட்ட இனப் பெருக்கத்திற்கு வழி வகுக்கிறது. மனிதர்க்கு இன்றியமையாத அன்பையும், ஆதரவையும் அளிக்கிறது. எனவே மனிதர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றி, அவர்களது உணர்வுகளை ஒழுங்குபடுத்திச் சமுதாயத்தில் இன்றியமையாகக் கூறாக விளங்குவது குடும்பமாகும்.

குடும்ப வகைகள்

குடும்ப உறுப்பினர்களைக் கொண்டு, தனிக்குடும்பம், இணைக்குடும்பம், கூட்டுக் குடும்பம், விரிவாக்கக் குடும்பம் என்றும் குடும்பத்தை வகைப்படுத்தலாம். ஒரு மனிதன் தோன்றிய குடும்பம் பிறந்த குடும்பம் என்றும், அவன் மணம் புரிந்து கொள்ளும் குடும்பம் புகுந்த குடும்பம் என்றும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. தமிழகத்திலுள்ள குடும்ப அமைப்புகள் கூட்டுக் குடும்பம் (Joint family), தனிக்குடும்பம் (Basic family) என்றும் இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம்.

குடும்ப உறவுகள்

மரபுவழியாலோ, திருமணத்தாலோ ஏற்படும் இவ் வறவுகள் தாய் தந்தை - மக்கள் உறவு, உடன் பிறப்புகளுக்கிடையிலான உறவு, கணவன் மனைவி உறவு, புகுந்த குடும்பத்தினருடன் உறவு, பெற்றோர் மரபு வழியினருடன் உறவு என்று வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. தாய் தந்தை - மக்கள் காலத்தால் முற்பட்ட சங்க இலக்கியத்தில் தாய் தந்தை மக்கள் உறவு நிலையைப் பற்றிச் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவற்றோடு தாய் தந்தையர் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும், மக்கள், தாய் தந்தையருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும், மற்றும்,

ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே (புறம்-312)

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை

என்னோற்றான் கொள்ளுஞ் சொல் (குறள்-70)

தற்காலச் சமுதாயத்தில் இக்கடமைகள் சற்று மாற்றம் பெற்றும் பெருகியும் உள்ளன. தற்காலத் தமிழ்ச்

சமுதாயத்தில் பெற்றோர்க்கும் மக்களுக்கும் உரிய கடமைகளாவன. மக்களுக்கு அன்பும் ஆதரவும் பாதுகாப்பும் அளித்தல், அவர்களின் உணவு, உடை, உறையுள் முதலான அடிப்படைத் தேவைகளைப் பொறுப்புடன் வழங்குதல், மக்களிடம் நற்குணத்தையும் நன்னடத்தையையும் வளர்த்தல்; கல்வியறிவு பெறச் செய்தல், எதிர்காலப் பாதுகாப்பும் பயனும் அளிக்கும் பொருட்டுத் திருமணம் செய்து வைத்தல் ஆகியவை பெற்றோர் தம் மக்களுக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் பெற்றோரின் முதுமைக் காலத்தில் அவர்களைக் காத்தல் மக்கள் செய்யத்தக்க கடமையாகும். பெரியவர்களுக்கு மரியாதை தருதல், குடும்ப நலன், குல கௌரவம் கருதிச் செய்யத்தக்கவற்றைச் செய்தல் ஆகியவையும் பெற்றோர்களுக்கு மக்கள் செய்யக் கூடிய கடமைகளாகும்.

ஏழைக்குடும்பத்தில் தாய் - மகன் உறவு

ஒருவன் இறந்துவிட்டால் அவனது இறப்பிற்காகப் பகைவர்களும் இரக்கப்படுவார்கள். ஏனெனில் இறந்தவனை எக்காலத்திலும் காணமுடியாத சூழல் ஏற்படுவதால் இறந்தவனுக்காக இரக்கப்படுகின்றனர். பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற மகன் இறந்துவிட்டால் எந்தத் தாயாலும் அத்துன்பத்தைத் தாங்கவியலாது. சிதம்பரத்தின் அண்ணன் ஆடு மேய்க்கும்போது முன்விரோதம் காரணமாக வடக்கூரான் அவனைக் கொலை செய்து விடுகிறான். இதையறிந்த சிதம்பரத்தின் தாய் இறந்து போன தனது மகனின் நினைவாகவே வாழ்கிறாள்.

அண்ணன் செத்து இந்த விசாகத்தோடு அஞ்ச விசாகம் ஆகிறது. வீட்டில் அத்தா அஞ்ச தடவை அத்தையோடு விளக்கிற்கு முன்னால் உட்கார்ந்து அழுதிருக்கிறாள். அழும்போது அடிக்கடி 'ரோசனை யுள்ள மத்திரி' என்று சொல்லுவாள் (வெக்கை.ப.116) என்ற சிதம்பரத்தின் கூற்றின்மூலம், சிதம்பரத்தின் தாய், தனது மூத்த மகன் மீது கொண்ட பாசத்தினால் இறந்து ஐந்து ஆண்டுகள் கழித்தும் தன் மகனை நினைத்து அழுவதை மேற்கூட்டிய பகுதியின் மூலம் அறியலாம். இதன்மூலம் தாய் மகன் மீது கொண்ட அன்பின் ஆழத்தை உணர முடிகிறது.

தனது மகனைக் கொலை செய்த வடக்கூரனைப் பழிக்குப் பழி கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருகிறாள். சிதம்பரத்தின் தாய், மென்மையான உள்ளம் கொண்ட அவளது மனதில் கொலை வெறிச் சிந்தனையைத் தூண்டியது தன் மகன் மீது கொண்ட பாசமேயாகும். வாழ்க்கையில் இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்துவிட்டதாகச் சிதம்பரத்தின் தாய் நினைக்கிறாள். அதனால் பாசம் அவளது சிந்தனையை, அறிவை மறைத்து உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் கொடுத்துக் கொலை செய்யத் தூண்டுகிறது. தன் மகன் மீது கொண்ட பாச உணர்ச்சியால் கீழ்க்கண்டவாறு சூளுரைக்கிறாள். **அந்த பெயவெளங்குவானா. அவன் சொத்த கெட்டியகளுத்துக்குப் புள்ளையில்லா கருவறுத்தரத்தான் பெத்தவயிறு ஆறும் அவனக்கெடாவெட்டி. ரத்தங்குடிக்க**

வன்னா நானும் பொம்பளையா பொட்டப் பொரு பச்சுப் புள்ளையப் போரிக் கொன்னுருக்கானே எங்கிட்ட வரமுடியுமா மொதல்ல. நீங்க ஆறும் அவனத் தொட வேண்டாம் அடுத்த சேலைக்குள்ள அருவான சச்சிட்டுப் போயிக்கானகுடுக்கென் எம்புள்ளையப் புளிகுடுத்துட்டுப் பரிதவிக்கிறதவிட செயிலுக்குப் போயிருவென்! (வெக்கை, ப.134) என்ற பகுதியின் மூலம் சிதம்பரத்தின் தாய் தன் மகன் மீது கொண்ட பாசத்தின் ஆழத்தை அறிய முடிகிறது.

சிதம்பரம் ஆடுமேய்க்கும்போது சரியான நேரத்தில் உணவு உண்ணாததைக் கண்ட அவளது தாய், கள்ள மொகத்தப் பாத்தீகளா. இப்படிப் பட்டினி கெடந்து ஆடுமேச்சு ஆருக்குச் சம்பாறிக்கப் போறோம். காலா காலத்துல சாப்பிடாம புள்ள எதுக்காகும். பேசாம ஆட்ட வித்துட்டு அவன வீட்டல நிறுத்துங்க. பெழச்சு பெழப்பு போதும் (வெக்கை,ப.136) என்று வருந்துவதைக் காணலாம். சிறுவயதில் பிள்ளைகள் வேலை செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் தேவையில்லை என்ற கருத்தையும், பிள்ளைகளின் மனதும், உடலும் பாதிக்காத வண்ணம் பாதுகாப்பது பெற்றோர்களின் கடமை என்ற கருத்தையும் இப்பகுதி உணர்த்துகிறது.

தந்தை - மகன் உறவு

தனது அண்ணனைக் கொலை செய்த வடக்கூரனை சிதம்பரம் கொலை செய்துவிடுகிறான். காவலர்களுக்குப் பயந்து மலைகளிலும், காடுகளிலும் சிதம்பரமும் அவனது தந்தையும் மறைந்து வாழ்கின்றனர். அத்தை கொடுத்த அரிசியைக் கொண்டு சோறு சமைத்துச் சிதம்பரமும் அவனது தந்தையும் சாப்பிடுகின்றனர். அப்போது சிதம்பரத்தின் தந்தை, **இருக்கிற சோறெல்லாம் காலி பண்ணிரு மிச்சம் வைக்கக்கூடாது நாளைக்கு சாப்பாடு எப்பயோ. ஒருவேன கெடைக்காமப் போனாலும் போகும். எனக்கும் போதும். வயிறு நெறஞ்சிருக்க கொஞ்சம் இருக்குது சாப்பிட்டுக்கிறீகளா. அய்யாவக் காப்பாத்தறயாக்கும். இருக்கிறதப் போட்டுச் சாப்பாடு. ரசம் மிச்சமிருந்தா குடு குடிச்சுக்கிறேன். ஓங்க ஆத்தா கூட இப்படி ரசம் வைக்கமாட்டாடி** என்று சிதம்பரத்தைப் பாராட்டுகிறார். வீட்டைவிட்டுக் காடுகளிலும், மலைகளிலும் அலைந்தபோதும் தனது தந்தை பசியால் துன்பப்படக்கூடாதென சிதம்பரம் சோறு சமைத்துக் கொடுக்கும் பாசத்தை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஓவ்வொரு பிள்ளையும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தனது பெற்றோர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கருத்தைப் பூமணி இதன் மூலம் வலியுறுத்துகிறார். மூத்த மகனைக் கொலை செய்த வடக்கூரனைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற மன நிலையில் கையில் அரிவாளோடு சுற்றுகிறார் சிதம்பரத்தின் தந்தை. இறந்து போன மூத்த மகனை நினைத்து அவ்வப்போது அழுகிறார். கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற மனநிலையில் சிதம்பரத்தின் தந்தை இருப்பதற்குக்

காரணம் தன் மகன் மீது கொண்ட பாசமே எனலாம். சான்றாக, பகல் நேரங்கூட அண்ணனைப்பற்றி நினைத்து விட்டால் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிவிடுவார். தேடினால் வடக்கூர்ப் பாதை கருவமரத்தடியில் கூகத்தாங்கலில் தலைதூக்கிப் படுத்திருப்பார். அல்லது அரிவாளை மண்ணள்ளி ஒளித்தும் வெளியிலெடுத்தும் அமைதியாக உட்கார்ந்திருப்பார். அவன் மதிய சாப்பாட்டுக்கு அழைத்து வருவான் (வெக்கை 37) என்ற சிதம்பரத்தின் கூற்றின் மூலம் சிதம்பரத்தின் தந்தை இறந்துபோன தனது மூத்த மகன் மீது கொண்ட பாசத்தை அறியலாம். பிள்ளைகளின் மீது அளவு கடந்த பாசம் வைத்துப் பின் அவர்களை இழக்க நேரிட்டால் பாசம் வைத்தவர் களின் மனநிலை பாதிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது.

தந்தை - மகள் உறவு

மகள் முத்துமாரியை முத்துமுருங்கனின் மகன் வயிரவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கிறான் அழகிரி. வயிரவன் இராணுவத்தில் சேர்கிறான். நகர நாகரீகத்திற்கு ஆட்பட்ட வயிரவனுக்குத் திருமணத்திற்குப் பிறகு முத்துமாரியைப் பிடிக்காமல் போகிறது. முத்துமாரியை அடித்து அழகிரியின் வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுகிறான் வயிரவன். இதைக் கண்ட அழகிரி, தன் மகளின் வாழ்க்கைச் சீரழிந்ததை நினைத்துத் துன்பப்படுகிறான். நமக்கலவிச்சது அம்புட்டுத்தான். எம் புள்ளைக்கு இனிபும் கலியாணம் ஆகலன்னு மனசத் தேத்திக்கிற வேண்டியதுதான். சாமி மகனுக்கு வகுறெல்லாம் எரியிது. அத்தப்புல்ல கழுத்துக்குள்ள கருகமணியப்போட்டுட்டு அலைகிறதப் பாத் தா மரத்தடியில் நிம்மதியா உக்கார முடியல முள்ளாமேல் உக்காந்த மாதிரி.. - இப்ப என்ன செய்யச் சொல்றீ... (பிறகு, ப.173-182) என்று அழகிரி நண்பர் கந்தையாவிடம் தன் மகளுக்கு நேர்ந்த நிலையைக் கூறி வருந்துகிறான், அழகிரி. இதற்குக் காரணம் மகளின் மீது அவன் கொண்ட அன்பேயாகும். ஒருவரின் மீது அன்பு அதிகமாகும்போது அவரின் இன்ப துன்பங்களின் அன்பு கொண்டவரும் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார் என்பதை இதன் மூலம் அறிய முடிகிறது.

முடிவுகள்

மனித உறவுகளில் ஏற்படும் பிரச்சனைகளே பெரும்பாலும் சமுதாயச் சிக்கல்களுக்குக் காரணமாகும். சமுதாயச் சிக்கல்கள் மனித உறவுகளையும் பாதிக்கின்றன என்ற கருத்து, பூமணியின் நாவல்கள்வழிப் புலனாகிறது. மனிதர்களுக்கு இன்றியமையாத அன்பையும், ஆதரவையும் குடும்பமானது அளிக்கிறது. மனிதர்களின் தேவைகளை நிறைவேற்றி, அவர்களது உணர்வுகளை ஒழுங்குபடுத்திச் சமுதாயத்தின் இன்றியமையாக கூறாக விளங்குவது குடும்பமாகும். சிறுவயதில் பிள்ளைகள் வேலை செய்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானம் தேவையில்லை என்ற கருத்தையும், பிள்ளைகளின் மனதும், உடலும் பாதிக்காத வண்ணம்

பாதுகாப்பது பெற்றோர்களின் கடமை என்ற கருத்தையும் பூமணியின் நாவல்கள் கூறுகின்றன.

பூமணியின் நாவல்களில் ஏழைக் குடும்பங்களில் தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையிலான உறவு சிறந்து விளங்குகின்றது. மனைவியின் எண்ணப்படியே கணவன் செயல்பட்டால் கணவனுக்கும் மனைவிக் கும் இடையே உள்ள உறவில் விரிசல்கள் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை. கணவன் தனக்கு உள்ள பொறுப்புக்களை நினைத்துப் பொறுப்புள்ளவனாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை முத்துமாரி; வயிரவன் என்ற கதாப்பாத்திரத்தின் மூலம் வலியுறுத்துகிறார்

குறிப்புகள்

1. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுப்பு-1. ப.484.
2. Fundwagnali Standard Dictionary of the English language vol-1 p.1063
3. Oxford learner Dictionary of the English language P-711
4. The new Oxford learner Dictionary of the English language p,711
5. விநாயகம் பிள்ளை, நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மாண்மியம், பக். 71-72.
6. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1. பக்.427-428..
7. நா. வானமாமலை, (ப.ஆ.), மக்களும் மரபுகளும், ப.64.
8. பி.வெ. சசீலா, தமிழ் நாவல்களில் மனித உறவுநிலை, ப.18.
9. தா.வே. மணிமாறன், தமிழ்ச் சமுதாய நாவலில் மனித உறவுகள். ப.80
10. இளங்குமரன், உரையாசிரியர்கள் கண்ட சொற்பொருள் நுண்மை விளக்கம், ப.97.
11. ஆறு. இராமநாதன், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.56.
12. பி.வெ. சசீலா, புறநானூற்றில் மனித மேம்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப.36.
13. இரா. கல்பகம், சமூகவியல், ப.47.

அறிவு

தோற்ற இடத்தில் வெல்வது

ஞானம் எனில்

ஞானம்

தோற்கும் இடத்தில்

வெல்வது எதுவாக இருக்கும்?

-மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன்



கலித்தொகையில் இடம்பெறும் மருத்துவத் தாவரங்கள்



ர. ஆர்த்தி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவு எண்: 23PHTMF001), தமிழ்த்துறை
அவினாசிலிங்கம் மணையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்
கோயம்புத்தூர் 641 043

நெறியாளர்: முனைவர் ம. கீதா

உதவிப்பேராசிரியர் (SS), தமிழ்த்துறை
அவினாசிலிங்கம் மணையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்
கோயம்புத்தூர் 641 043



ஆய்வுச் சுருக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் தாவரங்கள் என்பது வெறும் இயற்கையின் பகுதியாக மட்டுமல்லாமல், மக்கள் வாழ்வின் முக்கிய அங்கமாகவும் இடம்பெறுகின்றன. சங்ககாலத் தமிழர் தாவரங்களை அழகு, உணர்ச்சி, வீரம், மருத்துவம் மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றுடன் இணைத்துப் பயன்படுத்தினார்கள். தாவரங்கள் தலைவன் தலைவியின் காதல் குறியீடாகவும், வீரருக்கு உரிய அடையாளமாகவும், மன அமைதி தரும் ஒரு கருவியாகவும், உடல்நலத்தைக் குணமாக்கும் மருந்தாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டதைக் காணமுடிகின்றது. தாவரங்களின் பயன்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டி, அவை மருத்துவம், கலாச்சாரம் மற்றும் சங்ககால மக்களின் இயற்கை வாழ்க்கை முறைகளோடு எவ்வாறு தொடர்புடையவையாக இருந்தன என்பதைக் கலித்தொகையில் இடம்பெறும் மருத்துவத் தாவரங்கள் என்னும் தலைப்பின் கீழ், தலைவன் அணிந்த உழிஞை, கரும்பு தொய்யில் எழுதிய தோளினை உடைய மகளிர், சந்தனமர உலக்கை, பாண்டிய மன்னன் சூட்டிய வேப்பம்பூ மாலை, வேங்கை மரத்தின் ஒளியுடைய மலர்கள் ஆகிய துணைத்தலைப்புகளில் கட்டுரை ஆராயப்பட்டுள்ளது. கட்டுரையின் நிறைவில் முடிவுரை இடம்பெறுகின்றது.

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் இயற்கையோடு தனித்துவமான உறவு கொண்டது சங்க இலக்கியமாகும். சங்ககாலத் தமிழர் இயற்கையை வணங்கி, மரபுகளை மதித்து வாழ்ந்தவர்கள். இயற்கையின் ஒரு முக்கியக் கூறாக விளங்குவது தாவரங்கள் ஆகும். கலித்தொகையில் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாகவும் சமூகப் பயன்பாடுகளாகவும் மருத்துவ மூலிகைகளாகவும் மிகுந்த முக்கியத்துவத்துடன் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. கலித்தொகையில் இடம்பெறும் தாவரங்கள் வெறும் பசுமையைக் குறிப்பதாக மட்டுமல்லாமல், மனித உணர்ச்சிகளின் வழிகாட்டிகளாகவும், வாழ்வாதாரமாகவும் விளங்குகின்றது. கலித்தொகையில் காணப்படும் தாவரங்களின் மூலம் சங்ககால மக்களின் அறிவு, அனுபவம் மற்றும் நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்துவதாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தலைவன் அணிந்த உழிஞை

உழிஞைக் கொடி (*Cardiospermum halicacabum*) சங்க இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள படரும் கொடிகளில் ஒன்றாகும். சங்ககாலத் தமிழர் இயற்கையை அடையாளமாகக் கொண்டு வாழ்ந்ததையும், தாவரங்களை மதித்து வாழ்ந்ததையும்,

பூ அல்ல பூளை, உழிஞையோடு யாத்த

புன வரை இட்ட வயங்கு தார்ப் பீலி (கலி. 140:4-5) என்ற பாடல்களின் மூலம் தலைவன் தன் தோளில் அணிந்திருக்கும் பூக்கள் எல்லாம் அனைவரும் அணிந்து கொள்ளக்கூடிய பூக்கள் அல்ல. பூளை, உழிஞை, மயில் பீலி, ஆவாரம்பூ ஆகியவற்றை நூலில் கோர்த்து அணிந்து கொண்டிருக்கிறான். இவையெல்லாம் நெடியோன் எனப் போற்றப்படும் திருமாலின் மகன் காமன் எனக்குத் தந்திருக்கிறான் என்று தன் மடல் ஏறுவதைத் தலைவன் கண்டோருக்குக் கூறுகிறான். உழிஞை என்பது வேலிகளில் ஏறிப் படரும் நீண்ட கொடி. இதனை முடக்கத்தான் (முடக்கற்றான்) என்றும் வழங்குவர். உழிஞைப் பூவால் பெயர் பெற்றது உழிஞைத் திணை, அரணை முற்றுகையிடும் அறிகுறியாக இதன் பூவைச் சூடுவார்கள். உழிஞை என்பது ஒரு கொடி என்பதை, **இலங்கும் பூணன் பொலங்கொடி உழிஞையன் (பதிற். 56:5)** என்பதால் அறிய முடிகின்றது. தமிழர் மரபில் கொடியானது முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. இந்த மரத்தின் பூக்கள் கொத்தாக, நீண்ட தண்டுகளுடன் பூக்கின்றன. இதன் பூக்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறிய தோற்றத்தில் இருந்தாலும், மிகுந்த மருத்துவப் பயன்கள் கொண்டவை. மூச்சுத் திணறல், ஆஸ்துமா, பித்தக்கொதிப்பு, தோல் நோய்கள், மூட்டுவலி போன்ற பல உடல்நலக் குறைகளைத் தணிக்க இப் பூ பயன்படுகின்றது. உழிஞைப் பூவின் சாறு காயங்களைக் குணமாக்கும் தன்மை கொண்டதாகவும், உடலைக் குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்க உதவுவதாகவும் மக்கள் நம்புகிறார்கள். ஆதலால் தலைவன் மடல் ஏறும் பொழுது காயங்கள் ஏற்பட்டால் இப்பூவின் சாறினை எடுத்துப் பயன்படுத்திக் கொள்வான் என இதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கரும்புத் தொய்யில் எழுதிய தோளினையுடைய மகளிர்

கரும்பு என்பது ஒரு இனிப்பு நிறைந்த புல்வகைத் தாவரம் ஆகும். இதன் அறிவியல் பெயர் *Saccharum officinarum* ஆகும். இது *Poaceae* என்னும் புல் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. கரும்பின் நீளமான, தள்ளித் தள்ளி வளர்கின்ற தட்டுகளில் தித்திக்கும் சாறு காணப்படும். இந்தச் சாறு சர்க்கரை (*Sucrose*) நிறைந்ததாய் இருக்கும் என்பதனால், இன்று சர்க்கரை தொழிற்சாலைகளில் முக்கிய மூலப் பொருளாகக் கருதப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களிலும் கரும்பின் முக்கியத்துவம் காணப்படுகின்றது. மருத நிலப் பாடல்களில் கரும்பு வயல்கள், அங்குள்ள இயற்கை வளம், பசுமை, உழவர்கள் வாழ்வியல் ஆகியவற்றை அழகாக சித்திரிக்கின்றது. தலைவன் தலைவியை வர்ணிக்கும் இடங்களில் கரும்பு இடம் பெறுகின்றதை,

நடாஅக் கரும்பு அமன்ற தோளரைக் காணின் விடாஅல்; ஓம்பு என்றார், எமர் (கலி 112:5-6)

என்ற பாடல்களின் மூலம் கரும்பு ஓவியம் எழுதப்பட்ட தோளையுடைய மகளிரைக் கண்டால் அவரைப் போகவிடாமல் தடுத்து, அவரால் உண்டான நோயை அவரைக் கொண்டே போக்கிக் கொள் என்று என் சுற்றத்தார் கூறியுள்ளனர் என்பதைத் தலைவன் கூறுகிறான். இதன் மூலம் கரும்பில் வைட்டமின்கள், தாதுக்கள் மற்றும் ஆக்ஸிஜனேற்றிகள் போன்ற தன்மைகளையுடையது. மேலும், இது நச்சுநீக்கம், சிறுநீரகப் பிணிகள், போன்ற பலவிதமான உடல் கோளாறுகளுக்கு மருந்தாகச் செயல்படுகிறது. சங்கக் காலத்தில் கரும்பு இவ்வாறு உணவுப்பொருள், மருத்துவ மூலிகை மற்றும் உவமையாகப் பலதரப்பட்ட பாசுபாடுகளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

சங்க காலங்களில் தொய்யில் என்பது இயற்கைச் சாயங்கள் மற்றும் அழகுக்கலைவழி காட்டப்பட்டது. இன்று அதே தொய்யில் 'டாட்டு' *Tattoo* என மாற்றமடைந்து, தொழில்நுட்பக் கருவிகள், இரசாயனங்கள் மூலம் செய்யப்பட்டு, சீரழிந்த நோய்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய செயலாக மாறியுள்ளது. ஆகவே, இயற்கை அழகுக் கலையாக இருந்த தொய்யில் இன்று விஞ்ஞானத் தீங்கான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும் நவீன செயல்பாடாகவே மாறியுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

சந்தனமர உலக்கை

சந்தன மரம் (*Santalum album*) என்பது ஒரு அரிய மற்றும் மதிப்புமிக்க மரமாகும். இது பொதுவாக தென்னிந்தியாவின் சில பகுதிகளில், குறிப்பாக கர்நாடகா, தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களில் வளமாகக் காணப்படுகிறது. சந்தன மரத்தின் மூலக்கூறு மற்றும் வாசனை

மிக்க மரச்சாரம் பலவிதமான உபயோகங்களுக்குக் காரணமாகிறது. சங்க காலத்திலேயே சந்தன மரம் பற்றிய அறிவு மற்றும் அதனை அவர்களது வாழ்வில் எவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பதை,

ஏந்த மருப்பின் இன வண்டு இமிர்பு ஊதும் சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால் (கலி 43:2-3)

என்ற பாடல்களின் மூலம் யானையின் நிமிர்ந்த தந்தத்தாலான உலக்கையையும் வண்டினங்கள் இசை பாடும் சந்தன மரத்தாலான உலக்கையையும் எடுத்துக் கொண்டு நெல்லைக் குற்றிக் கொண்டே முருகப் பெருமானைப் புகழ்ந்து பாடுவோம் என்று தலைவி தோழியிடம் கூறுகின்றாள். சந்தன மரம், நம் நாட்டில் தொன்மையான மரமாக விளங்குகின்றது. அதன் மரப்பகுதிகள் வாசனைப் பொருள்களாகவும், மருந்தாகவும், அழகு சாதனப் பொருள்களாகவும் பயன்படுகின்றன. இன்று அந்த மரம் 'ஆரோமா தெரபி', 'சித்த மருத்துவம்', மற்றும் 'ஆயுர்வேதம்' போன்ற துறைகளில் பரவலாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சந்தன மரத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் (*Sandalwood oil*) என்பது ஒரு மிகச் சிறந்த இயற்கை வாசனை திரவியமாகும். ஆரோமா தெரபி மூலம் சந்தன எண்ணெயினைப் பயன்படுத்தும் பொழுது சந்தனத்தின் வாசனை நம் மூக்கின் மூலமாக *Olfactory Nerve* வழியாக மூளையின் *Limbic System*-க்கு சென்று தாக்குகிறது. இந்த *Limbic System* என்பது நம் உணர்வுகளை, நினைவுகளை மற்றும் மன அழுத்தத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் பகுதியாகும். அதன் மூலமாக, சந்தன வாசனை நரம்பியல் அமைப்பைத் தளர்த்துகிறது. மன அழுத்தம், பதற்றம் குறைகின்றது. மனம் நிம்மதியடைகின்றது. இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் செய்திகள் காலப்போக்கில் தற்பொழுதுள்ள அறிவியல் அடிப்படையோடு ஒத்துப் போகின்றது. இதன் மூலம் தமிழ் மரபியலும் அறிவியலும் ஒருங்கிணைந்திருப்பதற்கான ஆதாரமாக அமைந்திருக்கின்றது. சந்தன மரத்தினை "ஆரம்" எனவும் "சாந்தம்" எனவும் வழங்கி வந்துள்ளதை, **குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்**

(பட்டின. 188)

மேலும்,

சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்ப

(குறந். 376:1-2)

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், சந்தன மரக்கட்டையில் மணமுள்ள சந்தன எண்ணெய் உண்டாகும் மற்றும் மரம் முதிர் முதிர் எண்ணெய் மிகுந்து சுரக்கும். இதனால் சந்தனக் கட்டையினைத் தேய்த்து அரைத்துச் சந்தனக் குழம்பாக்கி உடம்பில் பூசிக் கொள்வார்கள். இந்த சந்தனச் சாந்து உடலுக்குக் குளிர்ச்சியினைத் தரும் என்பதை,

பாறை நெடுஞ் சனை, விளைந்த தேறல்
அறியாது உண்ட கடுவன் அயலது
கறிவளர் சாந்தம் ஏறல் செல்லாது
(அகம். 2.4-6)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் காண முடிகின்றது.

பாண்டிய மன்னன் சூடிய வேப்பம்பூ மாலை

வேம்பு (*Azadirachta indica*) என்பது இந்தியா உள்ளிட்ட தெற்காசிய நாடுகளில் பரவலாக காணப்படும் மரமாகும். இதன் இலைகள், பூ, காய், இதன் விதையிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் அனைத்தும் மருத்துவ குணங்களைக் கொண்டவை. சங்க காலங்களில் வேம்பு மரம் மக்கள் வாழ்க்கையில் முக்கியப் பங்கு வகித்திருக்கின்றது என்பதை,

சினை அலர் வேம்பின் பொருப்பன் பொருத
முனை அரண் போல உடைந்தன்று அக்காவில்
(கவி 92:27-28)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் பொதுவாகப் படர்ந்திருக்கும் கொடியைப் போன்ற அழகை உடையவர் பெண்கள். ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு கொடியை வளைத்துப் பூவைப் பறித்தாள். அப்போது வேப்பம்பூ சூடிய பாண்டியன் போரிட்ட களத்தில் பகைவர்கள் பறந்தோடுவது போல அப்பூக்களில் இருந்து தேன் உண்ட வரிவண்டுகள் விரைந்து பறந்து ஓடின. இதன் மூலம் வேப்பம்பூ என்பது சங்க கால வாழ்க்கை முறையிலும், பண்பாட்டிலும் முக்கியப் பங்கு வகித்திருக்கின்றது. சங்க கால மன்னர்கள் போருக்குச் செல்லும் முன்னர் வேப்பம்பூவைத் தலையில் சூடிக் கொண்டு சென்றனர். இதற்குப் பல காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. முதன்மையாக, வேம்பு பூவின் மருத்துவ குணங்களும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இது உடலை உள்ளிடமாகத் தூய்மையாக்குவதோடு இவை கிருமி நாசம் செய்யும் தன்மையையும் உடையது. எனவே போரில் ஏற்படும் நோய்கள், நச்சுகள் போன்றவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கு, வேப்பம்பூ சூடிய மன்னர்கள் தங்களை முழுமையாகப் போருக்குத் தயார் செய்தனர். வேம்பு என்பது ஒரு பெரிய மரம், இதில் கருவேம்பு, நிலவேம்பு, மலைவேம்பு, சர்க்கரை வேம்பு எனப் பலவகைகள் உள்ளன என்பதை,

கருங்கால் வேம்பின் ஒண்பூயாணர் (குறுந் 24:1)

என்றும்,

கருங்கினை விறல் வேம்பு (பதி.49:16)

என்று வரும் பாடலடிகளின் மூலம் புலப்படுகின்றது.

வேங்கை மரத்தின் ஒளியுடைய மலர்கள்

வேங்கை மரத்தின் அறிவியல் பெயர் *Pterocarpus marsupium* ஆகும். இதன் இலை, பட்டை, விதை, மரச் சாறு எல்லாம் பல பயன்கள் கொண்டவை ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில் வேங்கை மரத்தை

மிகுதியாகவும் பெருமையாகவும் பாடப்பட்டுள்ளது. இதன் மரம் வலிமை மற்றும் திடத்தன்மைக்காகப் போர் வீரர்களுடன் தொடர்புபடுத்திப் பாடப்பட்டுள்ளது என்பதை,

இறு வரை வேங்கை ஒன் வீ சிதறி
ஆசினி மென் பழம் அளிந்தவை உதிரா
(கவி 41:11-12)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் தலைவன் மலையில் ஆசினிப் பலா மரத்தின் மேல் பணவைப் பந்தல் அமைத்து அதன் மேல் ஏறி நின்றுகொண்டு தன் கவணில் கல்லை வைத்து விசினான். அந்தக் கல் வேங்கைப் பூக்கள் சிதறும்படிச் செய்தது எனப் பொருள்படுகின்றது.

இன்றும் கிராமங்களில் குழந்தைகளின் நெற்றியில் 'வேங்கைப் பொட்டு' வைத்துத் தீமை வராமல் பாதுகாக்கும் மரபு உள்ளது. இது வெறும் மரபு அல்ல, மருத்துவ நன்மையையும் உள்ளடக்கியது. வேங்கை மரத்தின் பட்டை, இலை, விதை, மரச்சாறு அனைத்தும் மருத்துவப் பண்புகள் கொண்டவை. வேங்கை மரச்சாறு சர்க்கரை நோயைக் கட்டுப்படுத்தும் என்று இன்றைய சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடித்துள்ளனர். குழந்தைகளுக்கு இது பசியைத் தூண்டும், உடல் பலம் தரும், ஜீரணக் கோளாறுகளைத் தீர்க்கும் வகையில் கஷாயமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம், வேங்கை மரம் சங்க காலத்து வீர மரபுக்கும், இன்றைய இயற்கை மருத்துவப் பயன்பாடுகளுக்கும் ஒரு பாலமாக இருந்து வருவதைக் காண முடிகின்றது.

முடிவுரை

கவித்தொகை என்பது தமிழரின் இயற்கை அறிவையும், வாழ்வியல் பண்பாட்டையும் பிரதிபலிக்கும் பெரும் செல்வமாக விளங்குகின்றது. இக்கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட உழிஞை - மடலேறும் தலைவன் அணிவதற்கும், காயங்களுக்கு மருந்தாகவும் பயன்பட்டதையும். கரும்பு-தலைவியின் தோளுக்குப் பயன்பட்ட உவமையாகவும், இனிப்பான சாறு கொண்ட மருத்துவ மூலிகையாகவும் இருந்து வந்ததை அறிய முடிகின்றது. சந்தனமரம் சாந்தம் தரும் வாசனமிக்க மரம்; சங்கப் பாடல்களில் உலக்கையாகவும், இன்று மன அழுத்தம் குறைக்கும் 'ஆரோமா தெரபியாகவும் பயன்படுகிறது. வேம்பு-வேப்பம்பூ போருக்கு முன்னர் சூடப்படும் மரபும், கிருமிநாசம் மற்றும் நோய் எதிர்ப்பு சக்திக்கும் உதவுவதாக விளங்குவதைக் காணலாம். வேங்கை வீரத்தின் சின்னமாகவும், இன்று குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்புக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் மரமாகவும் காணப்படுகிறது. இவை அனைத்தும் சங்ககாலத் தமிழரின் உணர்வு, அறிவு, அனுபவம், மரபு, மற்றும் மருத்துவப் பார்வைகளை ஒருங்கிணைத்துக் காட்டுகின்றது. ஒவ்வொரு தாவரமும், குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில்
(தொடர்ச்சி பக். 53)



திருக்குறள் புலப்படுத்தும் வாழ்க்கை நலம்

முனைவர் ம.ஏ. கிருட்டினகுமார்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

காஞ்சிமாமுனிவர் அரசுப் பட்டமேற்படிப்பு மற்றும் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி 605 008

‘வாழ்க்கை’ என்னும் சொல் ‘வாழ்’ என்னும் வேர்ச்சொல்லுடனும் ‘கை’ என்னும் தனிச்சொல்லுடனும் சேர்ந்து அமைந்துள்ளது. ‘வாழ்’ என்னும் சொல் ‘வாழ்தல்’ என்னும் பொருளை உணர்த்துவதோடு நில்லாமல் ‘வாழ்’ என்னும் கட்டளைச் சொல்லாகவும் அறிவுறுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது. அவ்வாறே ‘கை’ என்னும் சொல் கையாகிய உறுப்பினைக் குறிப்பதோடு ‘சிறியது’ என்னும் பொருளையும் குறிக்கிறது. எவ்வாறு அமையினும் ‘வாழ்க்கை என்பது உன் கையில்’ என்னும் உணர்வுப் பொருளையும் ‘வாழ்க்கை மிகச் சிறியது’ என்னும் உண்மைப் பொருளையும் உணர்த்திவிடுகிறது. எனவே, அத்தகைய வாழ்க்கையை நலமாக அமைத்துக்கொள்வதுத் குறித்து திருவள்ளுவர் கூறியுள்ள திறத்தை ஆய்வு செய்ய எண்ணியதன் விளைவாகவே இக்கட்டுரை அமைகிறது.

குடும்ப அமைப்பு

ஐந்து விரல்களும் ஒன்றுபோல் இல்லையெனினும் ஒன்று மற்றொன்றிற்குத் துணைசெய்வதாகவே அமைந்துள்ளது. அவ்வாறே உறவினர்களின் உருவமும் பண்பும் ஒன்றாகவோ வேறாகவோ அமைந்தாலும் ஒருவர் மற்றொருவரின் வளர்ச்சிக்குத் துணை செய்பவராகவே அமைதல்வேண்டும். இத்தகைய நற்பண்பை வளர்த்தால் வாழ்க்கை நலமாகும். மனிதநேயம் வளரும். இப்பண்பை வளர்க்கும் வகையிலேயே இவ்வதிகாரத்தைப் படைத்துள்ளதாக எண்ணமுடிகிறது.

அகவாழ்வே அடிப்படை

அக வாழ்க்கை, புற வாழ்க்கை என்னும் இருவகை வாழ்க்கையில் அகவாழ்வே சிறப்புடையதாகிறது. ஏனெனில், அகவாழ்வைக் கொண்டே புறவாழ்வு சிறக்கிறது. இதனை உணர்த்தும் வகையிலேயே,

**புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க்கு இல்லை இகழ்வார்முன்
ஏறுபோல் பீடு நடை (திருக்குறள்-59)**

என்னும் திருக்குறள் அமைகிறது. அத்தகைய சிறப்புடைய அகவாழ்வில் வாழ்நாள் முழுவதும் துணையாகும் மனையாளின் பெருமையினை ‘வாழ்க்கைத் துணைநலம்’ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதன்வழி குடும்பத்தின் நலமென்பது மனையாளின் பண்பாலேயே அமைவதனையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

மனைத்தக்காளே மனையாள்

கட்டிடத்தை வீடாக்கும் பெருமை பெண்களுக்கு இருப்பதனாலேயே மனையின் தலைவி ‘மனைவி’ எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளதனை அறியமுடிகிறது. ஆண் தனியாக எந்த நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றாலும் ‘வீடல்’ வரலையா’ என வினவும் வழக்குள்ளது. பேச்சுவழக்கில், ‘வீடு’ என்பது மனையாளையே குறிப்பதனை உணரமுடிகிறது. வீட்டிலுள்ள பொறுப்புகள் அனைத்தையும் தாங்கும் சுமைதாங்கியாகவும் வீட்டிலுள்ள அனைவரையும் ஒருங்கே ஒற்றுமையுடன் வாழச்செய்யும் உறவுப் பாலமுமாக மனையாளே இருக்கிறாள். அதனால்தான் குடும்பத்தின் இருள் நீங்குகிறது; ஒளிமயமாகிறது. இதனாலேயே ‘குடும்ப விளக்கு’ என முன்னோர்கள் போற்றியுள்ளதனையும் காணமுடிகிறது. இதனையே திருவள்ளுவர்,

**மனைத்தக்க மாண்புடையள் ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை (திருக்குறள்-51)**

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தன்னலம் கருதாத பெருமையே மாண்பாகிறது. அத்தகைய பெருமையினாலேயே மனைவியானவள் கொண்டானையும் கொண்டானின் பெற்றோரையும் போற்றும் பெருமை உடைய வளாகிறாள். அவ்வாறு வாழ்பவளே மனைக்கு ஏற்றவளாகச் சிறக்கிறாள். புகுந்த வீட்டையே தன் வீடாக எண்ணித் தொண்டு செய்பவளாலேயே குடும்பத்தைக் கட்டமைக்கமுடிகிறது. அதனால்தான் குடும்பத்தின் உள்ள அனைவரும் நலமாக வாழ முடிவதனைக் காணமுடிகிறது.

இல்லத்தை ஆளும் இல்லான்

‘இல்லான்’ என்னும் சொல் ஒன்றும் இல்லாதவனைக் குறிக்கும். ஆனால், ‘இல்லான்’ என்னும் சொல் இல்லத்தை ஆள்பவனைக் குறிக்கும். தனக்கென ஒரு ஆசையும் இல்லாதவளே ‘இல்லான்’ எனவும் எண்ணமுடிகிறது. குடும்பத்தில் உள்ள அனைவருக் காகவும் சமைத்து உணவிடுபவள் அனைவரும் உண்டபின்னரே கடைசியாக உண்கிறாள். அதுவும் மிஞ்சி இருப்பதனையே உண்பாள். எல்லோரும் உண்டு விட்டனர் என்னும் மனநிறைவுக்குப் பின்னரே அவள் உண்ணத் தொடங்குகிறாள். விடுமுறையே இல்லாது உழைக்கும் அவளுடைய உழைப்பாலேயே இல்லம் உயர்வடைகிறது. உலகில் எத்தனையோ நலன்கள் இருப்பினும் அவை அனைத்தும் அவளுடைய திறத்திற்குப் பின்னால்தான் நிற்கும் என்பதனை,

**மனைமாட்சி இல்லான்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினும் இல் (திருக்குறள் -52)**

என்னும் திருக்குறளின்வழி உணர்த்திவிடுகிறார் திருவள்ளுவர். இல்லத்தின் அனைத்து முடிவுகளையும் அவளே முடிவுசெய்கிறாள். அனைவருக்கும் நன்மை அளிப்பது எதுவோ அதனையே கணவனிடம் கூறி நிறைவேற்றுகிறாள். ஒருவருக்கும் வெறுப்புணர்ச்சி வந்துவிடக்கூடாது என்பதிலேயே அவளுடைய கவனம் அமையும். அதனால்தான் சிறந்த கணவனும் மனை யாளின் சொல்கேட்டு நடந்துகொண்டு குடும்ப நலத்திற்கும் துணையாவான் எனவும் தெளியமுடிகிறது.

உள்ளதும் இல்லதும்

வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தும் திருவள்ளுவர் மனை யாளின் மாண்பினால் விளையும் நன்மைகளையும் புலப்படுத்துகிறார். அத்திறம் குறித்து அறியும் வகையில்,

**இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை (திருக்குறள் - 53)**

என்னும் திருக்குறளைப் புனைந்துள்ளார். நல்ல மனைவி அமைந்துவிட்டால் நலத்திற்கு ஒரு கேடும் நிகழாது. அத்தகைய மனைவியாள் கூலித்தொழிலாளி கூட இல்லத்தில் அரசனைப் போல் போற்றப்படுவான். அதற்கு மாறாக அமைந்துவிட்டால் எத்தகைய செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பினும் அக்குடும்பத்தின் தலைமகன் வறியவன் போலவே வாழ்வான். உள்ளத்தில் அமைதியின்றித் திரிவான். அவமதிப்பால் எத்தகைய மகிழ்ச்சியுமின்றிப் பித்துப்பிடித்தவன் போலவே பிறரிடம் வெறுப்புணர்வுடன் பழகுவான். இதனால் நலமின்றி வாழ நேரிடும் என்பதனைத் தெளிவாக உணர்த்திவிடுகிறார் திருவள்ளுவர். நல்ல பண்புடைய மனையாளைவிடச் சிறந்த பெருமையும் இல்லை. அவ்வாறே தீய பண்புடைய மனையாளை விட வறுமையும் இல்லை என்பதனை இதன்வழி அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கற்பென்னும் திண்மை

‘கற்பெனப்படுவது சொல் திறம்பாமை’ எனத் தமிழ் மூதாட்டி ஓளவையார் குறிப்பிட்டுள்ளார். சொல் திறம்பாமையாவது கூறிய சொல்லைக் காத்தலாகும். திருமண நிகழ்வின்பொழுது கணவனும் மனைவியும் தீயை வலம் வந்து அக்னியைச் சாட்சியாகக் கொண்டு பல பெரியோர்கள் முன்னிலையில் உறுதிமொழி கூறுகின்றனர். எத்தகைய துன்பச் சூழலையும் பொறுத்துக் கொண்டு ஒருவர் மற்றொருவர்க்குத் துணையாக நிற்கும்பொழுதே வாழ்க்கை நலமுடையதாகிறது. விட்டுக்கொடுத்து வாழ்வோம் எனக் கூறிய மொழியை ஒருவர் மீறிச் செயல்பட்டாலும் வாழ்க்கை சிதைந்து விடுகிறது. இதனை அறிவுறுத்தும் வகையிலேயே,

**பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவள கற்பென்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின் (திருக்குறள் - 54)**

என்னும் திருக்குறளை இயற்றியுள்ளதாக உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது. சொல்லைக் காக்கும் மனஉறுதி யாலேயே குடும்ப உறவுகள் பின்னப்பட்டுள்ளன. தம் விருப்பப்படி ஒவ்வொருவரும் வாழத்தொடங்கினால் குடும்பமே சிதைந்து ஒன்றுமில்லாது காணாது போய்விடும். ஆண் தாலிகொண்டு பெண்ணைக் கட்டுகிறான். ஆனால், பெண் கயிறின்றித் தன் அன்பைக் கொண்டு ஆணைக் கட்டிவிடுகிறாள் என்பதனையும் இதன்வழி உணரமுடிகிறது. தாலி என்பது குடும்பத்தின் குறியீடாகவும் அன்பு என்பது ஆடையினைத் தைத்திருக்கும் கண்ணுக்குப் புலப்படாத நூலாகவும் இருப்பதனை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

தெய்வமும் கணவனும்

கணவனைத் தெய்வமாக எண்ணுதல் வேண்டும் என முன்னோர் பெண்களுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளனர். அதனால்தான் கணவனைச் ‘சுவாமி’ என அழைக்கும் வழக்கம் இருந்துள்ளதனையும் காண முடிகிறது. ஆனால் காலப்போக்கில் அந்நிலை மாறி இன்று பெயர் சொல்லி அழைக்கும் நிலையும் உருவாகிவிட்டது. திருவள்ளுவரோ முன்னோர் வழக்கத்தை விஞ்சும் வகையில் தெய்வத்தினும் மேலானவன் கணவன் என்பதனை,

**தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை (திருக்குறள் - 24)**

என்னும் திருக்குறளின்வழி எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அத்தகைய பண்புடையாள் ‘பெய்’ எனக்கூற மழை பெய்யும் எனக் கூறி அவளுடைய ஆற்றலையும் புலப்படுத்திவிடுகிறார். அத்தகைய பண்புடையவளாலேயே வாழ்க்கை நலமாக அமையும் என்பதனையும் உணர்த்துகிறார் திருவள்ளுவர். ‘உயிரினும் மேலான நண்பன்’ எனக் கூறுவதன்வழி நண்பன் மேலானவன் என உணர்த்த உயர்ந்த பொருளாகிய உயிரையே எடுத்துக்காட்டாகக் கூறவேண்டியுள்ளது. அவ்வாறே உயர்வான தெய்வத்தைக் குறித்து அதனைத்

தொழாது கணவனைத் தொழுவன் உயர்ந்தவன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளதனையும் எண்ணமுடிகிறது.

சோர்வில்லாத பெண்

அன்பு சோர்வினை நீக்கிவிடுகிறது. தாயோ தந்தையோ காலம் பார்க்காமல் உழைப்பது அன்பினாலேயே என உணரமுடிகிறது. அவ்வாறே எல்லையைக் காக்கும் போர் வீரர்கள் தம் நாட்டு மக்களிடம் கொண்ட அன்பாலேயே இரவுபகல் பாராது தம் உயிரையும் எண்ணாது காத்துவருவதைக் காணமுடிகிறது. நாட்டினைக் காக்கும் வீரர்கள் போலவே வீட்டினைப் பெண்கள் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஒரே ஒருநாள் மனையாள் சோர்வுற்றாலும் குடும்பமே வருந்த நேரிடுகிறது. எத்தகைய துன்பம் வரினும் அதனை மறைத்துக்கொண்டு உழைத்துக்கொண்டு இருப்பவர்களாகவே பெண்கள் வாழ்வதை

தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண் (திருக்குறள் - 56)

என்னும் திருக்குறளின்வழி உணர்த்திவிடுகிறார். தன்னுடைய கடமையினைச் செய்வதோடு கணவனுக்குரிய கடமைகளைச் செய்வதற்குத் துணை செய்கிறாள். மேலும், குடும்ப நலத்தையும் காத்துச் சோர் வில்லாமல் உழைப்பவளாக மனையாள் சிறப்பதனை இத்திருக்குறளின்வழி உணர்த்துகிறார் திருவள்ளுவர். அதனால் குடும்பத்தில் உள்ள அனைத்து நலனும் அவளைச் சார்ந்ததாகவே அமைந்துவிடுவதனையும் உணர்ந்து கொள்ளமுடிகிறது.

நிறைகாக்கும் பொறை

பொறுமையே பெண்ணுக்குரிய பண்புகளுள் சிறப்பானதாகப் போற்றப்படுகிறது. அந்தப் பொறையினாலேயே குடும்பம் நலம்பெற்று நிறையுடன் சிறக்கிறது. காலப் போக்கில் இப்பொறுமை நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருவதனாலேயே கூட்டுக் குடும்பங்கள் சிதைந்து தனிக்குடும்பங்களாக மாறி வருவதனையும் காணமுடிகிறது. அத்தகைய பொறுமையைப் போக்கும் வகையில் சிறைப்படுத்தல் நன்றன்று. அதனால் காப்பிடுதலும் இயலாது. மனையாளின் பண்பென்னும் நிறைவாலேயே குடும்ப அமைப்பு காக்கப்படும் என்பதனை,

சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர் நிறைகாக்கும் காப்பே தலை (திருக்குறள் - 57)

என்னும் திருக்குறளின்வழி உணர்த்துகிறார் திருவள்ளுவர். பெண்ணை அடக்க நினைத்து ஆணவத்துடன் செயல்படுவதால் கேடே நிகழும் என்பதனையும் அவர்களை அன்பாலேயே வெல்ல முடியும் என்பதனையும் திருவள்ளுவர் விளக்கி விடுகிறார். அவர்களுடைய அந்நிறைவாலேயே அனைத்துக் குடும்பங்களும் நலமாக வாழ்வதனையும் இதன்வழி உணர்த்தியுள்ளார் திருவள்ளுவர்.

தேவர் உலகிலும் சிறப்பர்

மேலுலகம் என்னும் தேவர் உலகமே சொர்க்கமாக எண்ணப்படுகிறது. அத்தகைய சொர்க்க வாழ்வினைப் பெற குடும்பத்தைப் போற்றும் பண்பு நிறைந்திருக்க வேண்டும். அனைவரையும் நலமாகக் காக்கும் பெண்ணே அத்தகைய பெருமையினைப் பெறுவாள். கணவனைப் போற்றும் பண்பினைப் பெற்றவளை தேவர் உலகமே போற்றும் என்பதனையே,

பெற்றாற் பெறின்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப் புத்தேளிர் வாழும் உலகு. (திருக்குறள் - 58)

என்னும் திருக்குறளின்வழி எடுத்துரைக்கிறார் திருவள்ளுவர். பெண் கணவனைக் காத்தல் என்பது பெருஞ்சிறப்பாகும். அத்தகைய சிறப்புடையவளாலேயே குடும்பம் என்னும் அமைப்பு அமைகிறது. எனவே, தேவர் உலகமே அத்தகைய பெண்களைப் போற்றுகிறது எனத் திருவள்ளுவர் உணர்த்தியுள்ள தனை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

கணவன் நலமும் குழந்தைகள் நலமும்

கண் போன்றவன் எனக் கொண்டவனைப் பெண்கள் போற்றுவதனாலேயே 'கணவன்' எனச் சமூகம் கொண்டாடுவதனைக் காணமுடிகிறது. பெண்ணானவள் தன் கணவனை மகிழ்ச்சியாக வாழவைக்கிறாள். பின் தன் உயிரைக் கொடுப்பதுபோன்ற துன்பத்தினைப் பொறுத்துக்கொண்டு பிள்ளையினைப் பெறுகிறாள். பிள்ளைகளைப் பெற்றபின்னும் அனைத்துச் செயல்களுக்கும் உடன் நின்று உணவூட்டுவது முதல் அனைத்துச் செயல்களையும் செய்கிறாள். பெண் குழந்தைகளாயின் திருமணமாகும்வரை தொண்டு செய்கிறாள். ஆண் குழந்தையாயின் வாழ்நாள் முழுதும் தொண்டு செய்கிறாள். அத்தகைய மனையாளின் தியாகத்தாலேயே மனைமங்கலமாகிறது என்பதனை,

மங்கலம் என்ப மனைமாட்சி மற்றதன் நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு (திருக்குறள் - 60)

என்னும் திருக்குறளின் வழி உணர்த்திவிடுகிறார் திருவள்ளுவர். மனை சிறக்கப் பாடுபடுவதோடு நல்ல மக்களை ஈன்று காத்துச் சிறக்கச்செய்யவளே பெருமையுடையவளாகிறாள். அவளால்தான் நல்ல தலைமுறைகள் உருவாகிறது. வீடும் நாடும் நலம் பெறுகிறது என்பதனையும் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது.

நிறைவாக

திருக்குறள் முப்பாலால் மனித இனத்தை வளப்படுத்துகிறது. அத்தகைய திருக்குறளில் இல்லறத்தின் அருமையினை உணர்த்த 'வாழ்க்கைத் துணைநலத்தையே' எடுத்துக்காட்டுகிறார் திருவள்ளுவர். வாழ்க்கை என்பது கூடி வாழும் சிறப்பினையே குறிக்கிறது. ஆற்றிவு கொண்ட மனிதன் தன் வாழ்க்கையைத் தானே சிறக்கத் தகவமைத்துக் கொள்ளும் சிறப்புடையவன்.

(தொடர்ச்சி பக். 56)

பன்முக நோக்கில் சூ.செல்லப்பாவின் தேன் கிண்ணம்



மா. முனிராஜ்

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவெண்: 2024PHDTTM03)
தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பியல் துறை,
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், குப்பம் 517 426



நெறியாளர்: முனைவர் பூ. ச. கணேஷ்மூர்த்தி

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்பியல் துறை
திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், குப்பம் 517 426

Abstract

Soo. Chellappa, who wrote the book "The Honey Bowl", "Thaen Kinnam" in Tamil language, which is a book of the poems that instill self-confidence with themes such as God, time, nature, humanity, history, and society is basically a retired IAS Officer, but even today, He continues to write poetry while working as a lawyer with the aim of serving this society. Among the many books of traditional poems that blossomed in his thoughts, this Honey Bowl is a simple modern poetry that reveals its flavor. This article shows the aesthetics, vernacular language, historical references, principles and self-improvement references found in Soo.Chellappa's poems through this collection of poems.

Key Words: Soo.Chellappa, Thaen Kinnam, Poet, Humanity, Dalith, Society, vernacular language, Time

ஆய்வுச்சுருக்கம்

கடவுள், காலம், இயற்கை, மனிதநேயம், வரலாறு மற்றும் சமூகம் ஆகிய கருப்பொருள்களைக் கொண்ட புதுக்கவிதைகளின் தொகுப்பான "தேன் கிண்ணம்" என்ற நூலை எழுதியவர் முனைவர் சூ.செல்லப்பா. இவர் அடிப்படையில் ஓய்வு பெற்ற ஐஏஎஸ் அதிகாரி. இன்றும் கூட, இந்தச் சமூகத்திற்குச் சேவை செய்யும் நோக்கத்துடன் ஒரு வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றிக்கொண்டே கவிதைகள் எழுதியும் வருகிறார். இவரது எண்ணங்களில் மலர்ந்த மரபுக் கவிதைப் புத்தகங்களுக்கிடையே, இந்தத் தேன் கிண்ணம் ஒரு எளிய புதுக் கவிதைத் தொகுப்பு ஆகும். இக்கவிதைத் தொகுப்பின் வழியே சூ.செல்லப்பாவின் கவிதைகளில் காணப்படும் அழகியல், வட்டார வழக்குச் சொற்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், கொள்கைகள், சுய முன்னேற்றக் குறிப்புகள் ஆகியன குறித்து இவ்வாய்வுக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

திறவுச் சொற்கள்: சூ.செல்லப்பா, தேன் கிண்ணம், கவிஞர், மனிதநேயம், தலித், சமூகம், வட்டாரச் சொற்கள், காலம்

ஆய்வுநோக்கம்: சூ.செல்லப்பாவின் தேன் கிண்ணம் என்ற கவிதைத் தொகுப்பினைப் பன்முக நோக்கில் ஆராய்வதே இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

முன்னுரை

கவிஞர் சூ.செல்லப்பா எழுதிய தேன்கிண்ணம் என்னும் கவிதைத் தொகுப்பில் 102 கவிதைகள் உள்ளன. இப்புதுக்கவிதை நூலில் உள்ள கவிதைகளில் காணப்படும் அழகியல், வட்டார வழக்குச் சொற்கள், வரலாற்றுக் குறிப்புகள், கொள்கைகள், சுய முன்னேற்றக் குறிப்புகள் மற்றும் கவிதை நுட்பங்கள் போன்றவை குறித்துப் பன்முக நோக்கில் ஆராயும் வகையில் இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அமைகிறது.

நூலாசிரியர் அறிமுகம்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகின் தென்கோடியில் பிறந்து வடகோடியில் பணியையும் வாழ்க்கையையும் அமைத்துக் கொண்ட நவீன காலத்தின் மரபுக் கவிஞரும், செம்மாந்த இயற்கை, மொழி வரலாறு, தன் வரலாறு, தொன்மைச் சமூக வாழ்வியல் வரலாறு, தலித்தியம், சமயம், மொழிபெயர்ப்பு, உளவியல், பொருளாதாரம், ஆராய்ச்சி எனப் பல துறைகளிலும் இயங்கி வரும் பல்துறை அறிஞரும், ஆந்திர மாநிலத்தின் மேனாள் தலைமைச் செயலாளரும் திராவிடப் பல்கலைத் துணைவேந்தருமான கவிஞர் சூ.செல்லப்பா இ.ஆ.ப. இதுவரை 28 நூல்கள் எழுதியுள்ளார். இவரின் இந்திரகாவியம் அல்லது நான்மறை விளக்கம் எனும் நூலுக்கு 2002-ஆம் ஆண்டில் தமிழ்நாடு அரசு சிறந்த இலக்கியத்துக்கான விருது வழங்கியுள்ளது.

இறை குறித்த கவிதைகளும், அவை நுவலும் பார்வையும்

தேன் கிண்ணத்தில் உள்ள முதல் கவிதை பெயரை எழுத மறந்த கலைஞன் என்ற தலைப்பில் ஒரு கேள்வியில் தொடங்குகிறது.

**அழகிய உலகத்தை ஆக்கிய
அந்தப் படிமக் கலைஞன்
எங்கும் தன்னுடைய பெயரை
எழுதாமல் மறந்தது ஏன்?**

உலகத்தை ஆக்கியோன் இறைவன் என்ற பார்வையில், படிமக்கலைஞனாக இறைவனை உருவகப்படுத்தியிருப்பது மட்டுமல்லாமல், இறைவன் தன்னுடைய பெயரை எங்கும் எழுதவில்லை என்று கூறுவதன் வாயிலாக உலகத்திலுள்ள பல்வேறு மதங்களும் இறைவனை வெவ்வேறு பெயர்களில், தாங்களாகவே ஒரு பெயரை வைத்துக் கொண்டு அழைக்கிறார்களே ஒழிய, உலகத்தை ஆக்கியவன் எப்போதும் எங்கும் எனக்கு இதுதான் பெயர் என்று விளம்பவில்லை என்பதை நூலாசிரியர் பதிவு செய்வதை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மொத்தம் உள்ள 2381 பாடல்களில், அவற்றை எழுதிய புலவர்கள் யார் என்பது தெரிந்த 2279 பாடல்கள் 475 புலவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன. 102 பாடல்களை எழுதிய புலவர்களின் பெயர்கள் தெரியவில்லை. அணிலாடு முன்றிலார், ஓரேர் உழவர், செம்புலப் பெயல் நீரார், தொடித்தலை விழுத்தண்டினார், ஊட்டியார், கூகைக் கோழியார் முதலான 26 புலவர்களின் பெயர்கள், அவர்கள் எழுதிய கவின்கு சொற்களைக் கொண்டே புனையப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு தமது பெயரை எழுதிக் கொள்ள விரும்பாத அல்லது மறந்த புலவர்கள் அவர்களின் கவிதைகளில் உள்ள அழகிய சொற்களின் வாயிலாகப் பெயர் பெற்றிருப்பதைப் போல, தமது பெயரை எழுத மறந்த கலைஞர்களால்தான் இந்த அழகிய உலகம் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தமது முதல் கவிதையிலேயே முத்தாய்ச் சொல்கிறார் நூலாசிரியர்.

திருமூலர் கடவுளை அன்பே சிவம் என்றார். திருவள்ளுவர் அறிவுதான் கடவுள் என்றார். தூய யோவானின் நற்செய்தியில் உண்மைதான் கடவுள் என்கிறார். ஓடுகின்ற காலம்தான் இறைவன் என்று ஸ்டீபன் ஆக்கிங்கிற்கு (Stephen Hawking) ஒரு கருத்து இருந்திருக்கலாம் என்றவாறு கடவுளை இதுவரை எத்தனையோ பேர் எத்தனையோ விதமாக பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றனர். ஆனால் கடவுள் தன்னை 'நான் இப்படிப்பட்டவர்' என்று எப்போதும் சொல்லிக் கொண்டது கிடையாது என்பதைப் பேசாத கடவுள் என்ற கவிதை வழியே சொல்வதை அறியலாம்.

வேலூரும் திருவண்ணாமலையும் என்ற கவிதையை வாசிக்கும்போது, **கல்லை மட்டும் கண்டால் கடவுள் தெரியாது, கடவுள் மட்டும் கண்டால் கல்லடி தெரியாது** என்ற கவிஞர் வாலியின் அடிகளை நினைவுபடுத்துகின்றன.

**வேலூருக்கு அருகில்
விளங்கும் ஒரு தங்கக் கோவில்,
தங்கத்தைப் பார்க்கையிலே**

**தட்டுப்படவில்லை கோவில்!
தீயாகத் தெரிகின்றான் அண்ணா மலையான்!
அவனுடைய கோவிலைப் பார்த்தேன்;
குளத்தையும் பார்த்தேன்
தங்கம் அங்கே
தங்கவே இல்லை!**

தங்கத்தால் ஒளிர்வதில் தெரியாத கோவில், தீச்சுடரின் வெளிச்சத்தில் தெரிகிறது. மேலும் தீச்சுடரின் ஒளிர்வதில் தங்கம் அங்குத் தேவையே இல்லாமல் போனது. எளிமையில் இறைவனைக் காணும் குணமுடையவர் நூலாசிரியர். பசித்தோர் எல்லோருக்கும் எப்போதும் உணவளித்து, சமரச சன்மார்க்கம் வகுத்த இராமலிங்க அடிகளாரும் தீச்சுடரில் இறைவனைக் கண்டவர்.

**எல்லா உயிர்க்கும் நன்மை செய்;
செய்யும் நன்மையை
மென்மேலும் செய்**

என்று முடியும் கடவுளின் கட்டளைகள் என்கிற கவிதையில், நன்மையைத் தொடங்குவதைக் காட்டிலும் அதனைத் தொடர்வதுதான் பெரிதான செயல்பாடு என்பதை அறிவிக்கிறார். நூலாசிரியரின் இறைவனுக்கு எந்தப் பெயரும், வடிவமும், ஆடம்பரம் இல்லாததை இக்கவிதைகளின் வழியாகக் காணமுடிகின்றது.

காலம் குறித்த கவிதைகள்

தேன்கிண்ணத்தில் பல கவிதைகள் காலம் குறித்துப் பேசுகின்றன. காலம் குறித்த கவிஞரின் சிந்தனைகள் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

**உதிராத பூவைத் தேடி
ஊரில் உள்ள தோட்டம் எல்லாம் அலைந்தேன்
ஒளிர்ந்தது ஓவியம்!
ஒடிந்து மடியாத
ஓர் உடலை நான் தேடிட
கல்லுக்குள் இருந்து சிரித்தது
கன்னியின் உருவம்!**

உலகத்தில் உதிராத பூ ஓவியத்தில் மட்டுமே இருக்கும், நவியாத உடல் சிலைக்குள் மட்டுமே இருக்கும். எல்லாம் மாறும் என்பதே இயற்கை. காலத்தைக் 'கண்ணுக்குத் தெரியாத கத்தியாக உருவகப்படுத்தி, அது தன்னை அறுக்கும் அழகை ரசிக்கிறார் நூலாசிரியர். ஒவ்வொரு நாளும் மனிதனின் ஆயுளை அறுத்துக் குறைத்துக் கொண்டே இருக்கும் வாளாக திருவள்ளுவரும் நாளைக் கருதுகிறார்.

**நாளென ஒன்றுபோற் காட்டி உயிரீரும்
வாள துணர்வார்ப் பெரின். (திருக்குறள் 334)**

தலைமுடியை வெள்ளையாக்கி, முகத்தைக் கறையாக்கி, உடலைப் பழுப்பாக்கி, ஒன்றுயில்லா ஓடாக்கி விடுகிறான் என்று காலந்தோறும் எல்லாம் மாறும் என்பதைச் சொல்லும்போது,

**காற்றைப் போன்றது காலமடா!
அது நம் கண்ணுக்குத் தெரியாத கோலமடா!**

**எங்கிருந்து அது வருமோ?
யாருக்கும் தெரிவதில்லை
எங்கே அது போகுமோ?
யாருக்கும் புரிவதில்லை**

என்ற வரிகள் கண்ணதாசனின், **எங்கே வாழ்க்கை தொடங்கும்? அது எங்கே எவ்விதம் முடியும்? யாரோ வருவார் யாரோ போவார் வருவதும் போவதும் தெரியாது** என்ற வரிகளை நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன. நிலையாமையை வெளிப்படுத்தும் இக்கவிதையின் இறுதி வரிகள் பின்வருமாறு முடிகின்றன.

**ஓடிக்கொண்டே இருக்கும் காலத்தை
ஒரு நொடி
கட்டிப்பிடித்து நிறுத்தக்
கயிறொன்று இல்லையே?**

மனிதனுக்கு எல்லாப் பொழுதும் இன்பமான பொழுதில்லை. இன்பமான பொழுதுகள் எப்போதும் நிலைப்பதுமில்லை. ஆனாலும் இன்பமான பொழுதுகளை நிலைநிறுத்த நினைக்கும் மனிதனின் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தும் கவிதை இது.

**மனிதன் தொடும்போதுதான்
மண்ணும் பேசுமோ?**

யாருக்கு நாம் பேசுவது புரிகிறதோ அவரிடம்தான் பொதுவாக நாம் பேசுகிறோம். அது போல மனிதனின் தேவைக்காக மனிதன் தொட்ட மண்ணின் பகுதி மனிதனுடன் மானசீகமாகப் பேசிக்கொண்டே இருக்கின்றன. மனிதன் விவசாயம் செய்யக் கற்றுக் கொண்ட நாள் முதல் இவ்வாறு மண் பேசிக் கொண்டே தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் வேறொரு பார்வையும் இங்குத் தேவைப்படுகிறது. மனிதனின் கால்கள் பதியாத இயற்கையின் பாகங்கள்தான் மனிதன் உள்ளிட்ட அனைத்து உயிரினங்களும் இவ்வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழக் காரணிகளாக இருக்கின்றன. தென் அமெரிக்கா கண்டத்தில் 40% பரப்பளவில் உள்ள அமேசான் காடுகள் பூமியின் நுரையீரல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பூமியில் உள்ள 20% ஆக்சிஜனை இந்த அமேசான் காடுகள்தான் உற்பத்தி செய்கின்றன. 2022 வாக்கில் அமேசானின் 26% வனப் பகுதிகள் காடழிப்பிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதன் தொடாதபோதுதான் மண் நிறைவாகப் பேசுமோ என்றவாறும் எண்ண வைக்கிறது.

கவிதையில் அழகியல்

ஜான் கீட்ஸ் எழுதிய Ode on a Grecian Urn என்ற கவிதையில் Heard melodies are sweet, but those unheard are sweeter என்ற புகழ் பெற்ற வரிகள் வரும்.

**நான் பார்ப்ப தெல்லாமே கவிதை
பாராதிருப்பதும் கவிதை**

என்ற வரிகளும் கீட்ஸின் வரிகளை ஒத்திருக்கின்றன. Great Man Thinks Alike என்பது சாலப் பொருத்த முடையது.

அருவியை மலைமகள் மார்பில் போடும் முந்தானை யாகவும், கடலை நிலமகள் மேனியிலே கட்டிக் கொள்ளும் நீலச் சேலையாகவும் நூலாசிரியர் கற்பனை செய்கிறார். தவளையை, 'தவளைப் பயல்கள்' என்று அழைப்பது எள்ளல் மிக்கது. பொய் குறித்த ஒரு கவிதையில், பொய்யை 'ஒளியற்ற மாணிக்கம்' என்றும் 'வேற்ற வேப்பமரம்' என்றும் 'நீற்ற நீலமேகம்' என்றும் உருவகப்படுத்துவதைக் காணலாம். இந்நூலில் கவிதைதோறும் வெளிப்படும் புதுமையான அழகியல் சொற்கள் அமைந்திருப்பது அறியற்பால தாகும்.

கவிதையில் வட்டாரச் சொல்லாட்சி

எந்த ஒரு கவிஞருக்கும் தான் பிறந்து வளர்ந்த ஊரின் சொல்லாதிக்கத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. தவிர்க்கவும் கூடாது. தேன்கிண்ணம் முழுவதும் நெல்லை வட்டார வழக்குச் சொற்கள் நிரம்பி இருக்கின்றன. அதன் வழியாகத் தமிழின் சொற்களஞ்சியப் பெருக்கத்திற்கு நூலாசிரியர் துணைசெய்துள்ளார். கவக்கு (விரைவாகவும் கெட்டியாகவும் பிடித்தல்), கமுக்கம் (ரகசியம்), தொளி (வெங்காயத்தில் ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக இருக்கும் மெல்லிய தோல்), கம்மி (மிகவும் குறைவான), கருக்கு (பனை மட்டையின் கரிய கூர்மையான பகுதி / கொடிய செயல்), தட்டுதல் (கடித்தல், பாம்பு கடித்ததை பாம்பு தட்டியது என்று சொல்வர்) போன்ற வட்டாரச் சொற்கள் இந்நூலில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கவிஞரின் இயல்பு வாழ்க்கை

கவிதை எனும் ஊற்று வாழ்க்கையின் சொந்த அனுபவத்தில் இருந்து சுரக்கும்போது, அதன் நிலைப்புத் தன்மை எப்போதும் வலுவானதாக இருக்கும். அத்தகைய கவிதைகளில் கவிஞரின் வாழ்க்கை வரலாற்றுத் துணுக்குகளும் இயல்பில் இடம்பெற்று விடும். நூலாசிரியர் பிறந்து வளர்ந்த கோட்டூருக்கு வடபுறம் உள்ள வைப்பாற்றில், 1960இல் பெரும் வறட்சி ஏற்பட்டதை 1960 என்ற கவிதையும், 1972இல் பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டு உயிர்ச்சேதத்தை ஏற்படுத்தியதை வைப்பாற்றில் வெள்ளம் என்ற கவிதையும் ஊரின் அருகே பாயும் ஆற்றின் வரலாற்றைச் சொல்கின்றன. **பசுமைப் புரட்சியே! நீ பாழாக்கினாயோ என் பட்டிக்காட்டு வாழ்க்கையை?** என்று 1968இல் பசுமைப் புரட்சியால் கிராமங்களில் ஏற்பட்ட எதிர்விளைவையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

நூலாசிரியர் அடுக்குக் குடியிருப்பில் நிறைய காலம் வசித்திருக்கிறார் என்பதை **கட்டடக் காட்டிற்குள்ளே** என்ற கவிதை வழியே வெளிப்படுகிறது. **வீடும் உறவும்** என்ற கவிதையை, **வாழ்நாளையே வாடகை வீட்டில் கடத்தியதால் வாடகைக்கும் கிடைப்பதில்லை வளமான மாந்த உறவுகள்?** என முடிக்கிறார். வாடகைக்கு வீடுகள் கிடைக்கும்! உறவுகள் கிடைக்குமா? என்று அழுத்தமான கேள்வியை முன்

வைத்து அவரின் வாழ்வனுபவத்தைப் பகிர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

கவிதையில் வரலாறு

நூலாசிரியர் 14 பக்கங்களில் தான் கூறும் அடிக்குறிப்புகளிலேயே சில வரலாற்று நிகழ்வுகளின் குறிப்புகளை அளித்திருக்கிறார்.

இறந்த மனிதர்களின் கால்களில் கல்லைக் கட்டி கடலிலே தூக்கி எறியும் வழக்கம் இரண்டாம் உலகப் போர் காலகட்டத்தில் இருந்திருக்கிறது.

பார்சியர், போருக்குப் பின்பாகப் பிணத்தைப் பறவைகளுக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் விட்டுவிடும் முன்னர், பயிற்சி பெற்ற ஒரு நாயினால் உடலில் உயிர் இருக்கிறதா அல்லது இல்லையா என்பதைச் சோதித்துப் பார்த்திருக்கின்றனர்.

“முன்னேற்றம் என்ற ஓடாத தேரினை இதுவரை இழுத்து இழுத்து இங்கே சேர்த்தேன்... உங்களால் முன்னே இழுத்துச் செல்ல முடியவே முடியாது என்றால் இங்கே கிடக்கட்டும் இத்தேர்! இதனைப் பின்னே இழுத்துச் செல்லும் பேதைமை வேண்டாம்” எனப் புரட்சியாளர் அம்பேத்கர் இந்திய நாடாளுமன்றத்தில், அரசியலமைப்புச் சட்ட அறிமுகத்தின்போது ஆற்றிய ஆகப்பெரும் வரலாற்று உரையை ‘ஓடாத தேர்’ என்ற கவிதையின் வாயிலாக நினைவுபடுத்தியதை அறியலாம்.

“எல்லாச் சமய நெறிகளும் தத்தம் நெறிகளைப் பரப்புக” என்று அசோகரின் ஏழாம் பாறைச் செதுக்கலில் தெளிவாகச் சொல்லியிருந்த போதும், அவ்வாறு சொன்ன அசோகருக்கே வரலாற்றில் இடம் இல்லாத வகையில் அவருக்குப் பின்னால் வந்த ‘இந்தியாவின் பொற்காலம்’ என்று போற்றப் படுகிற குப்தர்கள் காலத்தில், புத்த சமய நெறிகளை அழித்து ஒழித்திடப் பல்வேறு சதிச் செயல்கள் நடைபெற்றன என்பதை ‘அசோகர்’ என்கிற கவிதையின் வாயிலாக விளக்குகிறார்.

இந்தியத் தாய் நாடே! எத்தனைக் காலம் நீ இப்படி இருப்பாய்? என் மேல் சுமத்திய இழிவினைக் கூட எடுத்துச் சொல்ல என் உரிமை பறித்தாயே நைரோபியிலே!

என்ற கடைசிக் கவிதையின் வாயிலாக, 1998ஆம் ஆண்டு கென்யாவின் நைரோபி நகரில் நடைபெற்ற உலக மனித உரிமை மாநாட்டில், **இந்தியாவில் நடைபெற்ற சாதிக் கொடுமைகள்** தொடர்பாகப் பேச அனுமதி மறுக்கப்பட்டது என்ற வரலாறு பதிவு செய்யப்பட்டு இருக்கிறது.

கவிதைகளிலிருந்து கவிஞரின் கொள்கைகள்

எழுதின எழுத்தின்படியே இங்கே எல்லாம் நடக்கும் என்றால் மானுட வாழ்க்கையிலே புதுமை எங்கே? பொலிவு எங்கே? புதிரும் எங்கே? என்று கேட்கும் தன்னுடைய வரிகளின் வழியாக **எல்லாம் விதிப்படி**

நடக்கும் என்ற ஊழ்வினைக் கருத்தை நூலாசிரியர் மறுக்கிறார்.

எது மனிதம்? என்ற கவிதையில், **எது மனிதம்? எங்கே விளைகிறது மனிதம்? குடியிலே, கொடியிலே, கொஞ்சம் மொழியிலே, கலையிலே, கடவுள் விற்காத கடவுள் கொள்கையிலே...** மனிதம் இருப்பதாகச் சொல்லிக் கடைசியில், **இவையெல்லாம் கடந்து எல்லோரும் ஒன்றென்ற இனிய உணர்வில்தான் இருக்குதடா மனிதம், தம்பி!** என்று சொல்லும் போது நூலாசிரியர் சமத்துவக் கொள்கையில் பிடிப்பு உள்ள வராக இருக்கிறார் என்பது தெரிகிறது.

மறுபிறவி என்ற கவிதையில், “மறுபிறப்பு என்பது மதிக்குள் வாரா மடமைக் கொள்கை யாமோ?” என்று சாடுவதன் வழியாக நூலாசிரியர் மறுபிறப்பில் நம்பிக்கை அற்றவர் என்று தெரிகிறது.

“என்னைப் படைத்த இயற்கையே!” எனத் தொடங்கும் மூன்றாம் கண் கவிதை வாயிலாக நூலாசிரியர், **“மனிதன் உள்ளிட்ட உயிர்களை இவ் வுலகில் கடவுள் படைத்தார்”** எனும் படைப்புக் கொள்கையில் இருந்து மாறுபட்டவர் என்பது தெரிகிறது.

தன்னம்பிக்கை விதைக்கும் தேன் துளிகள்

“ஆடும் மாடும் அணிலும் மயிலும் எத்தனை துன்பங்கள் எதிர் வந்தாலும் தற்கொலை செய்யா...? ஆற்றிவு உள்ள மாந்தன் மட்டும் தன்னைத்தானே மாய்த்துக் கொள்வதில் தங்கி இருக்கும் கழுக்கம் என்ன?” என்று கேட்டு எத்தகைய துன்பம் வந்தாலும் அதை எதிர்கொள்ளும் துணிவு மனிதனுக்கு வேண்டும் என்று சாடுகிறார்.

‘கடவுளிடம் கேட்ட கேள்வி’ என்ற கவிதையில் **இருந்ததை மறந்து இருக்கிறதை வெறுக்கிறாயே..** என்று இறைவன் சொல்வதாக நூலாசிரியர் சொல்கிறார். இதன் மூலம் தன்னிடம் என்ன உள்ளதோ அதை நேசிப்பதே அழகு என்று படிப்பவரை உணர வைக்கிறார்.

காத்திரு

கடைசி நொடி வரை காத்திரு

கடைசி நொடி வரை நீ காத்திருப்பதில்தான்

உனக்காகக் காத்திருக்கிறது வெற்றியும்!

என்று சொல்லிக் காத்திருத்தல் எனும் பொறுமை முன்னேறத் துடிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் மிகவும் அவசியமான குணம் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

பணத்தாலோ, அடையும் புகழாலோ எதுவும் நிரந்தரமான மகிழ்ச்சி இல்லை. அது ‘போதும்’ என்ற மனத்தில் இருக்கிறது. அந்த மகிழ்ச்சியை எந்தக் கடையிலும் பணம் கொடுத்து வாங்கிவிட முடியாது என்பதை, **உன்னில் இல்லாத மகிழ்ச்சி ஒரு கடையிலும் கிடைக்காதே!** என்ற வரிகள் வழியாக விளக்குகிறார்.

வாய்ப்புகள் சக்கரங்களைப் போலத் தொடர்ந்து நம்மை நோக்கி வந்துகொண்டே தான் இருக்கும். நாம் அதைப் பற்றி முன்னேறுகிறோமா? இல்லையா? என்பதைப் பொறுத்துதான் நமது வாழ்க்கை தீர்மானிக் கப்படுகிறது. **அந்தச் சக்கரம் மட்டும் உருண்டோடிக் கொண்டே இருக்கிறது** என்று சொல்லி, **வாழ்வின் வாய்ப்புகளை நழுவவிடாதே!** என வலுவாக எச்சரிக்கிறார்.

**உறக்கத்திலிருந்து கண் விழிக்கும்
ஒவ்வொரு விதையும்
புதியதோர் உலகம் செய்யப் புறப்படுகிறது**

அது போல மனிதனை நோக்கி, **நீ மட்டும் பார்த்ததையே ஏன் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாய்?** என்று ஒரே இடத்தில் தேங்கிவிடாமல் புறப்படுமாறு அறைகூவல் விடுக்கிறார். மேலும் கவித்துவமாக இயற்கையோடு இணைந்து ஓடுவதற்குப் பயிற்சி கொடுக்கிறார்.

இன்றைய மனிதன் ஏன் பயணப்படாமல் ஓரிடத்தில் தங்கிவிடுகிறான் என்பதற்குத் ‘தேசாந்திரி’ நூலில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் பதிவு செய்கிறார்: **“வாழ்க்கைப் போராட்டம் மனிதனை கூண்டுப் புலிகளைப் போல அடக்கி வைத்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ஒவ்வொரு மனிதனின் பலமும் விருப்பமும் ஏதேதோ சாதனைகளை உருவாக்கி இருக்கக்கூடும்.”**

“எண்ணம் குப்பையானால் இங்கே எல்லாம் குப்பைதானே!”

“விடை என்ற தேடலே வாழ்க்கை!”

“அறிவைப் புரிந்திடப் புரிந்திடப் புலனாகும் அறியாமை!”

“அறிவின் முடிவு உண்மையே என்றால் உண்மையின் உயிர் அறிவாம்!”

என்றவாறான ஒவ்வொரு வரியும் மனிதனை அறிவின் பாதையில் செலுத்தத் தூண்டும் அறிவுரைகள்.

முடிவுரை

இறைவன், காலம், இயற்கை, மனிதம், வரலாறு, சமூகம் என்றவாறான பாடுபொருள்களைக் கொண்டு தன்னம்பிக்கையை விதைக்கும் தேன் கிண்ணத்தின் ஒவ்வொரு கவிதையும் வாழ்க்கையின் கட்ட நடடங்களைப் புரிந்து நடக்கத் தூண்டும் பொன்னோ வியங்கள். அவரது சிந்தனையில் பூத்த மரபுக் கவிதைகளால் ஆன பல நூல்களுக்கு மத்தியில் ஒரு எளிய புதுக்கவிதை நூல் நவீன உலகில் வாழும் மனிதர்களுக்கு அரிய செய்திகளை எடுத்துக் கூறி நல்வாழ்வு வாழத் துணைபுரிகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள் / இணையப் பக்கங்கள்:

1. ந. சுப்பு ரெட்டியார் திருக்குறள் உரை
2. https://ta.wikipedia.org/wiki/பெயர்_தெரியாச்_சங்கப்_புலவர்கள்
3. https://en.wikipedia.org/wiki/Amazon_rainforest
4. https://www.youtube.com/watch?v=Gp5JpTzN_qQ
5. Ode on a Grecian Urn - John Keats
6. எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தேசாந்திரி

References / Web pages

1. N.Subbureddiyar –Thirukural Urai
2. https://ta.wikipedia.org/wiki/பெயர்_தெரியாச்_சங்கப்_புலவர்கள்
3. https://en.wikipedia.org/wiki/Amazon_rainforest
4. https://www.youtube.com/watch?v=Gp5JpTzN_qQ
5. Ode on a Grecian Urn - John Keats
6. S. Ramakrishnan -Desanthiri



தமிழ்நாடு அரசு தமிழ் வளர்ச்சித் துறை வழங்கும் 2024ஆம் ஆண்டுக்கான சிறந்த கவிதை நூலுக்கான விருது விழிகள் திருடராசன் அவர்களின் ‘வான்மதியும் மாமழையும்’ என்ற நூலுக்கு வழங்கப்பட்டது. அதற்கான விருது மற்றும் பாராட்டுச் சான்றிதழை மாண்பும அமைச்சர்



மு.பெ.சாமிநாதன் அவர்கள் (19.02.2026) வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தார். மேலும் இந்நூலை வெளியிட்ட விழிகள் பதிப்பகம் துணைவேலிபால் அவர்களுக்கு சிறந்த பதிப்பகத்திற்கான சான்றிதழும் அமைச்சர் அவர்களால் வழங்கப்பட்டது.



ஊராளி இன மக்களின் வாழ்வியல் சடங்குகள்



ரமேஷ். ல.

பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (Reg. No. B1/TAM24PJULY1132/2024)
தமிழ்த் துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி (த.), கோயமுத்தூர் 641 018
(இணைவு: பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்)



நெறியாளர்: முனைவர் ப. மகேஸ்வரி

உதவிப்பேராசிரியர்-தலைவர், தமிழ்த் துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி (த.)
கோயமுத்தூர் 641 018 (இணைவு: பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்)

ஊராளி என்றால் ஆளுதல்; - ஆளுமை என்று பொருள். முற்காலத்தில் ஊரை ஆளும் முறையை உணர்த்தியவன் ஊராளி எனத் தெரியவருகிறது. இவர்கள் ஊரை ஆண்டவர்கள், ஊரைக் கட்டி வழிநடத்தியவர்கள், கவுண்டன், தலைவர், ஊர் நாட்டாண்மை என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். உத்திரப்பிரதேசத்திலுள்ள அயோத்திதான் ஊராளியின் பூர்வீகம் ஆகும். கவுண்டர்கள் நாட்டுச்சீமை ஊராளிகள், ஊர்சீமை ஊராளிகள் என இரண்டாகப் பிரிகின்றனர். 1. வட்சேரி 2. பில்லூர் 3. சேங்குடி ஆகிய மூன்று நாட்டார்களை நாட்டுச்சீமை ஊராளிகள் என்று அழைத்தனர். 1. கடவன்குடி 2. மருங்கி 3. தளக்கா 4. பளுவஞ்சி ஆகிய நான்கு நாட்டவர்களை ஊர்ச் சீமை ஊராளிகள் என்று அழைத்தனர். இவர்கள் திருச்சி பகுதியில் வாழ்கின்றனர்.

குண்டு நாட்டு ஊராளி

குன்றுகள் நாடு என்ற பெயரில் ஊராளிக் கவுண்டர்களில் ஒரு பிரிவினரும் உள்ளனர். இவர்கள் குறிப்பாகத் திண்டுக்கல் மாவட்டம் வேடசந்தூர், ஈசந்தம், தென்னம்பட்டி ஆகிய பகுதிகளில் உள்ளனர். மற்ற நாட்டார்கள் கரை முறைகள் வகுத்தபோது இவர்கள் மட்டும் குன்றின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு குறை கூறியவாறு மேற்கு நோக்கிச் சென்று விட்டனர் எனக் கூறப்படுகிறது. இவர்களுக்குள் கரை என்பது கிடையாது. இவர்களைக் குண்டு நாட்டு ஊராளி என்று அழைக்கின்றனர். குன்றுகள் என்பது குண்டுவ நாட்டுத் தொக்காடுகள் (அ) நண்டு தின்னிகள் எனவும் ஆங்கில எழுத்தாளர் திரு.எட்கர் தர்ஸ்டன் கூறியுள்ளார். ஏழு நாட்டவருடைய தெய்வங்கள் 1. வட்சேரி 2. பில்லூர் 3. சேங்குடி ஆகிய மூன்று நாட்டார்களுக்கும் அருள்மிகு விரையாச்சிலை ஈசுவரர் ஸ்ரீ பெரிய நாயகியம்மன் என்ற சாமி பாதுகாவலனாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. அடுத்ததாகக் கடவன்குடி நாட்டுக்கு அருள்மிகு முக்திஸ்வரர் அந்தாள ஈசுவரி கோயில் ஆகும். நளமகாராசன் சனீசுவரனின் சாபத்திலிருந்து விடுபட 108 சிவாலயங்களைக் கட்டினான். இறுதியாக 108ஆவது ஆலயமாக இக்கோயிலைக் கட்டிப் பூர்த்தி செய்த காரணத்தால் பூர்த்தி கோயில் எனப் பெயர்பெற்றது. மருங்கி நாடு தெய்வமாக அருள்மிகு பூதநாயகி அம்மன் கோயில் பாதுகாவலனாகச் செயல்பட்டு வருகின்றது. தளக்கா நாடு தெய்வமாக அருள்மிகு நீலி அம்மன் செயல்பட்டு வருகின்றது. பளுவஞ்சி நாடு தெய்வமாக மாகாளி முப்புலியான் என்ற கோயில் செயல்பட்டு வருகின்றது.

நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும்

ஜென்ஸ் வின்சென்ட் என்பவர் நம்பிக்கை என்பது ஒன்றின் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். நம்பிக்கைகளின் அடிப்படை மனிதனின் அகமனம் என்பர். மூளைக்கு அகமானது காரண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களை உணர்த்துகிறது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவு தரும் இந்நம்பிக்கைகள் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாதவை என்பார். இரவு வேளைகளில் ஆந்தை அலறல் சத்தம் கேட்கக் கூடாது. அவ்வாறு சத்தம் போட்டால் வீட்டில் கெட்டது நடக்கும் என்பர்.

பிறப்புச் சடங்குகள்

முதல் மொட்டை அடித்தல்

குழந்தை பிறந்த சமார் இரண்டு வருடம் கழித்துத் தாய்மாமனின் மடியில் உட்காரவைத்து, தங்களின் குலதெய்வத்திற்கு மொட்டை அடிப்பது வழக்கம். அவ்வாறு மொட்டை எடுத்தால் அந்தக் குழந்தை நல்ல கல்வி பெற்று உயர்ந்த நிலையைப் பெறும் என்று கூறுவர்.

தேன் வைத்தல்

குழந்தை பிறந்த சமார் ஒரு மாதம் கழித்துப் பெரியவர்களின் கையில் தேன் கொடுப்பார்கள். அவர்கள் அந்தத் தேனை எடுத்துக் குழந்தையின் வாயில் மூன்று சொட்டு விடுவார்கள். அப்பொழுது குழந்தையை நல்ல

குழந்தையாக நீ வளர வேண்டும் என வாழ்த்துவார்கள். வாழ்த்திய பின் அவரவர் வீட்டிற்குச் சென்றிடுவார்கள்.

பெயர் சூட்டுதல்

நல்ல நாள் பார்த்து உற்றார் உறவினர் அனைவரையும் அழைத்து நல்ல நேரத்தில் பெயர் சூட்டுவார்கள். பெயர் சூட்டிய பின் விருந்து சாப்பிட்டதும் அவரவர் வீட்டிற்குச் சென்று விடுவர்.

பூப்படைதல்

பெண் பூப்படைந்து விட்டால் குளிப்பாட்டிக் கையில் அரிவாள், வேப்பிலை ஆகியவற்றைக் கொடுப்பர். அதற்குப் பின் தாய்மாமனுக்கு முதல் செய்தியைக் கூறுவர். தாய்மாமன் வரும்போது பாத்திரம், ஆடை, மாலை, பூ, பொட்டு, சந்தனம், அரிசி, தேங்காய், பழம் முதலியன எல்லாம் கொண்டு வந்து வைத்தவுடன், கம்புத் தட்டையால் வட்ட வடிவத்தில் குடிசை கட்டுவார்கள். படுத்துக்கொள்ளப் பாய் (அல்லது) தென்னக்கீற்று முடைந்தும் கொடுப்பார்கள்.

தாய் வீட்டில் தினை மாவு இடித்து வைப்பார்கள். பிறகு மாமன் மனைவி உற்றார் உறவினர்களை அழைத்து, நல்ல நேரம் பார்த்துப் பெண்ணைக் குடிசைக்குள் போகச் சொல்லுவார்கள். விளக்கு ஏற்றி வைத்துப் பால் சோறு சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள். பிறகு வந்தவர்களுக்கு வெற்றிலை, பாக்கு, மாவு உருண்டை கொடுப்பார்கள். பன்னிரண்டு நாட்கள் கழித்து அந்தக் குடிசையைச் சிறிது தூரத்தில் கொண்டு போய்த் தீயிட்டு எரித்துவிடுவார்கள்.

வீட்டிற்கு அழைத்தல்

மாமன் வீட்டுச் சீர் கொண்டு வந்த ஆடையைப் பெண்ணுக்கு உடுத்தச் சொல்லி மாமன் மாலை போடுவார். பிறகு மாமன் கொண்டு வந்த ஆட்டுக் கெடையை வெட்டி விருந்து வைப்பார்கள்.

காதணி விழா

கெடு கேட்டல்

மாமன் வீட்டுக்குப் போகும்பொழுது உற்றார் உறவினர்கள், மகன்கள், மைத்துனர்கள் நாட்டாமை ஆகிய அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்வார்கள். அதன் பிறகு மாமன் வீட்டில் அவர்கள் உறவினர்களையும் ஊராரர்களையும் வைத்துக் கொண்டு நாட்காட்டியைப் பார்த்துத் தேதி கொடுப்பார்கள்.

பத்திரிகை அடிப்பு

மாமன் வீட்டுக்காரர்கள் குழந்தையின் அப்பா, அம்மா உறவினர்கள் அச்சகத்திற்குச் சென்று பத்திரிகை அடிப்பார்கள்.

முதல் பத்திரிகை

பத்திரிகை அச்சடித்து வாங்கி வந்த பிறகு முதலில் சாமிக்கு வைத்துச் சாமி கும்பிட்டுவிட்ட பிறகு முதல்

பத்திரிகையைத் தாய்மாமனுக்கு வைத்துவிட்டுத்தான் மற்றவர்களுக்குப் பத்திரிகை வைப்பார்கள்.

காதணி விழா

தாய்மாமன் சீர் கொண்டு வருவார்; வரும்போது குழந்தைகளுக்குத் தோடு, மோதிரம், நாணயம், தேங்காய், பழம், ஆடு போன்ற சீர்வரிசைகளை எடுத்துக் கொண்டு வருவர். அப்பொழுது 7 சீர் தட்டுகளைக் கொண்டு வருவர். வரும்பொழுது தப்பு தாளம் அடித்துக் கொண்டு வெடி வெடித்து வெகு விமரிசையாகக் குழந்தையின் வீட்டு வாசலின் முன்பு வைப்பார்கள். பிறகு நல்ல நேரம் பார்த்துத் தாய்மாமனின் மடியில் உட்கார வைத்த பின்பு ஆசாரி தாய்மாமன் கொண்டு வந்த தோட்டைக் குத்தி விடுவார்.

குழந்தைக்கு நகை போடுதல்

காது குத்தியபின் உறவினர்கள் குழந்தைக்கு மோதிரம், தோடு போடுவார்கள். பிறகு கிடா விருந்தை உண்டு செல்வார்கள்.

திருமணச் சடங்குகள்

மணப்பொருத்தம்

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஜாதகப் பொருத்தம் பார்ப்பதுண்டு. அதாவது 10 மணப்பொருத்தம் இருக்க வேண்டும். இருந்தால் மட்டுமே திருமணத்தை நடத்துவார்கள்.

நாள் குறித்தல்

மணப்பொருத்தம் சரியாக இருந்தால் இரண்டு வீட்டாரும் கலந்து பேசி ஐயரிடம் சென்று நாள் குறிப்பார்கள்.

நிச்சயதார்த்தம்

மாப்பிள்ளை வீட்டு உற்றார் உறவினர், பெண் வீட்டிற்கு சென்று நிச்சயதார்த்தம் செய்வது வழக்கம்.

மணவினை நிகழுமிடம்

மணமக்களுக்குத் திருமணம் நடைபெறும் இடத்தினைத் தேர்வு செய்வார்கள்.

பத்திரிகை அடிப்பு

இரண்டு வீட்டு உற்றார் உறவினர்களும் சேர்ந்து பத்திரிகை அடிக்கச் சொல்வார்கள்.

நலுங்கு வைத்தல்

திருமணத் தேதிக்கு முன் மூன்றாம் நாள் பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்து மாப்பிள்ளைக்குப் பொட்டு வைத்துப் புது ஆடை தந்துவிட்டுச் செல்வார்கள். திருமணம் முடியும் வரை அவர் வீட்டைவிட்டு வெளியே வரக்கூடாது என்பது வழக்கம்.

மணமேடை

அலங்காரம் செய்யப்பட்ட மணமேடையில் பொண்ணு மாப்பிள்ளை இரண்டு பேரையும் பாயில் உட்கார வைத்து ஐயர் மந்திரம் கூறியபின் ஊர் முக்கியமான வர்கள் தாலி எடுத்துக் கொடுக்க மாப்பிள்ளை மணமகனின் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டுவது வழக்கம்.

மெட்டி போடுதல்

மணமகனின் தங்கை மணமகளுக்குக் காலில் மெட்டி போட்டு விடுவார்.

இறப்புச் சடங்குகள்

மஞ்சள் கட்டுதல்

ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அந்த ஊர் நாட்டாண்மைக் காரர்களையும், பங்காளிகளையும், வைத்து மஞ்சள் கட்டுவார்கள். அவ்வாறு மஞ்சள் கட்டுவதற்கு முன்பு இறந்தவரின் பங்காளிகளில் ஒருவர் இறந்தவரின் வீட்டு வாசலில் ஒரு தேங்காயை உடைத்தபின் இரண்டு பக்கத்திலும் இரண்டு கும்பாவை வைத்து அதில் நெல்போட்டுக் கும்பாவில் இரண்டிலும் தனித்தனியே ஒரு விளக்குத் திரி போட்டுப் பற்ற வைத்தபின், துணியில் மஞ்சள் வைத்து வாயைக் கட்டுவார்கள். பின் கை இரண்டையும், கால் இரண்டையும், வெள்ளை நிறத் துணியால் சேர்த்துக் கட்டிய பின் தப்பு அடிக்கும் தொழிலாளிகள் இழவுப் பாடல் பாடிக் கொண்டு தப்பு அடிப்பார்கள்.

வாழைமரம் கட்டுதல்

சடங்கின் போது அந்த வீட்டின் பந்தலின் முன் வாழைமரம் கட்டப்படுவதுண்டு. வாழைமரம் கட்டியிருந்த கயிற்றை மாமன் அரிவாளால் அறுத்து விடுவார். அதன் பிறகே தப்படிக்கும் தொழிலாளிகள் வாழைமரத்தை வெட்டுவார்கள்.

கை நிரவுதல்

இறந்தவரின் மகன், சித்தப்பா, பெரியப்பா, மாமன் முறைக்காரர்கள் அனைவரும் கட்டிப் பிடித்து அய்யோ அப்பா, அய்யோ அப்பா, அய்யோ அப்பா என்று மூன்று முறை கூறுவார்கள். கூறிய பின் பங்காளிகள் ஒரு வரிசையாகவும், மாமன் முறைக்காரர்கள் ஒரு புறம் வரிசையாக நிற்பார்கள். பின் முதலில் பங்காளியின் கையைத் தொட்டு வணங்கிய பின்னர் மாமன்மார்கள் கையைத் தொட்டு வணங்குவார்கள். பிறகு தப்படிக்கும் தொழிலாளிகளுக்குப் பணம் கொடுத்து வாழ்த்துப் பெறுவார்கள். இழவுக்கு வரும் பெண்கள் பலர் 'வாய்க்கரிசி' என்ற பெயரில் ஒரு தாம்பலத்தில் நெல், எண்ணெய், அரப்புடன் கோடியும் கொண்டு வருவார்கள். ஆண்களும், மாலைகளுடன் வந்து பிணத்திற்கு மாலைபோட்டு மரியாதை செலுத்துவார்கள்.

இறந்தவரின் உடன்பிறந்த தங்கைகள் தண்ணீர் கொண்டு வருதல்

பிணத்தை நீராட்டுவதற்கு முன்பு இறந்தவரின் உடன்பிறந்த தங்கைகள் பானைகளில் தண்ணீர் எடுத்து வருவார்கள். பிணத்திற்கு முதலில் மாமன்முறைக் காரர்கள் எண்ணெய் அரப்பு வைப்பார்கள். பிறகு பங்காளிகள் எண்ணெய் அரப்பு வைத்த பின், கடைசியாகக் கொள்ளி வைப்பவர் வைத்த பின் பிணத்தை நீராட்டுவர்.

ஆடை முறை

பந்தலின் கீழ்ப் பங்காளிகள் சட்டை இல்லாமல் வரிசையாக நிற்பார்கள். இழவுக்கு வருபவர்கள் சட்டையில்லாமல் துண்டை இடுப்பில் கட்டியவாறு வந்து கட்டிப்பிடித்து அய்யோ அப்பாவென்று அழுவார்கள். பிறகு எல்லோரும் கையைத் தொட்டுக் கும்பிடுவார்கள்.

கோடி போடல்

இறந்தவர்க்கு அந்த ஊரின் நாட்டாண்மைக்காரர் கோடி போடுவார். கோடி என்றால் வெள்ளை வேட்டி என்று பொருள்.

பறையடித்தல்

பிணம் தூக்கும் வரை தப்படிக்கும் தொழிலாளிகள் தப்பு அடித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

ஓப்பாரி

இறந்தவரை நினைத்து இறந்தவரின் வீட்டில் பெண்கள் ஓப்பாரி வைத்து அழுவது உண்டு.

ஓப்பாரிப் பாடல்கள்

இறந்தவரின் வீட்டில் இறந்தவரை நினைத்து அவரைப் பற்றி ஓப்பாரிப் பாடல்கள் பாடுவார்கள்.

பழமையான வாய்மொழி வழக்காறுகளுள் ஓப்பாரியும் ஒன்று. இறந்தவரை நினைத்து அவர்மேல் பாடப்படும் பாடலை ஓப்பாரி என்பார். இதனை 'ஓப்பு' 'பிலாக்கணம்' என்ற சொற்களாலும் குறிப்பிடுவர். இது பெண்களுக்கேயுரிய வழக்காறு இதன் மூலம் பெண் ஆழ்ந்த துயரத்தை வெளியிடுகிறாள்.

தொல்காப்பியத்தில் ஓப்பாரி

மாய்ந்த மகனைச் சுற்றிய சுற்றம்

ஆய்ந்த பூசல் மயக்கத்தானும்

தாமே ஒங்கிய தாங்கரும் பையுளும்

கணவனோடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்

செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்

நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்து

தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலையும்

கழிந்தோர்தே எத்தழிபடர் உறீஇ

ஓழிந்தோர் புலம்பிய கையறு நிலையும்

(தொல். புறத்திணை.77)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னரே ஓப்பாரி பாடி அழும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இறந்தவருக்கு மாமன்முறைக்காரர்கள் மட்டுமே புதைப்பதற்கான குழி வெட்டுவார்கள்.

நாலுகால் பந்தல்

பிணத்தைக் குளிப்பாட்டிய பின் வாதமடக்கி மரக் குச்சியை நான்கு பக்கமும் ஊன்றி ஒரு வேட்டியைக் கட்டி அதன் மேல் சோழத் தட்டையைப் பரப்பி விடுவார்கள். பின்னர் இந்த நாலுகால் பந்தலுக்கு அடியில் பிணத்தை வைப்பார்கள். அதாவது பந்தலின் கீழ்க் கல்லுரலின் மீது தலை சாய்ந்தவாறு அமர வைப்பார்கள். பிணத்தைச் சுற்றி நின்று பெண்கள் அழுவார்கள். அப்பொழுது பேரன், பேத்திகள் ஊதுவத்தியைப் பற்ற வைத்துப் பிணத்தை மூன்று முறை சுற்றி வந்து நிற்பார்கள். சீதேவி மூதேவி என்பது முறைக்காரப்பெண் சாம்பிராணிப் புகை கொடுத்தவாறு பிணத்தை மூன்று முறை சுற்றி வருவாள். உடன்பிறந்த தங்கைமார்கள் இறந்தவரின் தப்படிக்கேற்றவாறு ஆடியவாறு வந்து பிணத்தை மூன்று முறை சுற்றி வந்து கோடி போடுவார்கள்.

பிணத்தை எடுத்துச் செல்லும்போது வண்டியில் உள்ள மலரைத் தூவிச் செல்வார்கள். முக்கியமான இடங்களில் சூடம் பற்றவைத்துச் செல்வார்கள். பிறகு பிணத்தை இறக்கி வைத்த பின் நகைகளைக் கழற்றி எடுத்துக் கொள்வார்கள். வண்ணார் சில முறைகளைச் செய்த பின்னர் இறந்தவர்க்கு மகன் கொள்ளி வைப்பான். கொள்ளி வைப்பதற்கு முன் கொள்ளி வைப்பவருக்கு மொட்டை அடிப்பதுண்டு. மொட்டை அடித்த பின் வெள்ளை வேட்டி கட்ட வைத்து, அவரது தோளில் மண் சட்டியை வைத்துத் தண்ணீர் நிரப்பிப் புதைந்த இடத்தை மூன்று முறை சுற்றி வரும்போது முடிதிருத்தும் தொழிலாளி கலயத்தை அரிவாள் முனையால் ஓட்டைப் போடுவான். மூன்றாவது சுற்றில் தலைப் பக்கம் கலயத்தை உடைத்தும் முன்னதாகப் புறங்கையால் மண்ணைத் தள்ளச் செய்து அழைத்து வருவார்கள். கொள்ளி

வைத்தவரைத் தண்ணீர் ஊற்றிக் குளிப்பாட்டிய பின் தொழிலாளிகளுக்குக் கூலியைக் கொடுத்தபின் அனைவரும் இறந்தவரின் வீட்டிற்கு வந்து விளக்கு போட்டுச் சாமி கும்பிட்டுச் செல்வார்கள்.

மூன்றாம் நாள் பால் தெளித்தல்

இறந்தவருக்குக் கொள்ளி வைத்தவர் மூன்றாம் நாள் சடுகாட்டிற்குச் சென்று பால் தெளித்து மூன்று முறை சுற்றி வருவார். எட்டு என்பது இறந்தவருக்குச் செய்யும் சடங்கு முறையாகும். எட்டாம் நாள் செய்வ தனால் எட்டு எனப் பெயர் பெயர் வந்துள்ளது. எட்டு வீட்டின் முன்பு சற்று தூரத்தில் எட்டுக்கால் பந்தல் போடுவார்கள். எட்டு நிகழ்வு ஆரம்பிக்கப்படுவதை மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காக வேட்டுப் போடுவதும் உண்டு. வீட்டுப் பந்தலின் முன்பு மூன்று வாழை மரம் கட்டப்படுவதுண்டு. பங்காளிகளும் மற்றும் மாமன்முறைக்காரர்களும் சட்டையில்லாமல் இடுப்பில் துண்டு கட்டியவாறு வந்து ஒருவர் தோளை ஒருவர் பிடித்தவாறு அய்யோ அப்பா என்று மூன்று முறை சொல்லி கையைத் தொட்டு வணங்குவார்கள். பிறகு கொள்ளி வைத்தவரின் மடியில் காசு பணம் போடுவார்கள். பிறகு எட்டுக் கலைந்தவுடன் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள்.

முப்பது கும்பிடல்

இறந்த நாளில் இருந்து முப்பதாவது நாள் இறந்த வருக்குச் சாமி கும்பிடுவர். அதை முப்பது கும்பிடல் என்பர். அப்போது அவரது புகைப்படத்தை வைத்து அவருக்குப் பிடித்த அசைவ உணவுகள், சைவ உணவுகள் செய்து சாமி கும்பிடுவார்கள்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும், எட்கர் தர்ஸ்டன்.
2. ஊராளிக் கவுண்டர் வரலாறும் பண்பாடும், கு.பொ. பெருமாள்
3. நாட்டுப்புறவியல் - சு. சண்முகசுந்தரம்
4. தொல்காப்பியம்.

(41ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அழகுக் கூறாகவோ, உவமையாகவோ, மருத்துவ முறையாகவோ, அல்லது ஆன்மீக அடையாளமாகவோ சங்கப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள நிலைகளை உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. மூலிகைத் தாவரங்களின் மூலமாக அக்கால மக்கள் தங்கள் உடல் நலத்தைப் பேணிக்கொண்டதோடு மட்டுமல்லாது, அவற்றை அழகு, காதல், மற்றும் வீரம் போன்ற உணர்வுகளின் கருவியாகவும் கருதியிருப்பதை இக் கட்டுரையின் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. ஆரோக்கியசாமி. இரா., புறநானூறு, நியூசெஞ்சுரி பக்

ஹவுஸ் பி.லிட், சென்னை, 2001.

2. இராமசுப்பிரமணியம். வ.த., பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும், திருமகள் நிலையம், சென்னை, 2012.
3. சுப்ரமணியன். ச.வே., சங்க இலக்கியம் அகநானூறு (தெளிவுரை), மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை - 600005. 2006.
4. தமிழறிஞர் சாமி சிதம்பரனார், பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை, நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2010.
5. நாகராசன். வி., முனைவர், குறுந்தொகை, நியூ செஞ்சுரி பக் ஹவுஸ் பி.லிமிட். சென்னை, 2016.
6. மாணிக்கனார். அ., (உரை), கலித்தொகை, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை, 1999.

பெருமாள் முருகனின் பூக்குழி புதினத்தில் பெண் சித்திரிப்பு



மா. பருத்தறிவு

முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த் துறை
விவேகானந்தா கலை & அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி (த.)
எளையாம்பாளையம், திருச்செங்கோடு, நாமக்கல் - 637 205.
(இணைவு: பெரியார் பல்கலைக்கழகம்)



நெறியாளர்: முனைவர் ஆ. சந்திரசேகரன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை, விவேகானந்தா கலை & அறிவியல் மகளிர்
கல்லூரி (த.) எளையாம்பாளையம், திருச்செங்கோடு, நாமக்கல் - 637 205
(இணைவு: பெரியார் பல்கலைக்கழகம்)

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பெண்கள் தங்கள் உடலளவிலும் மனதளவிலும் சமுதாயத்தால் பல பிரச்சனைகளை எதிர்கொள்கின்றனர். பெண்கள் கருவில் உதித்தது முதல் கல்லறையில் உறங்கச் செல்வது வரை இச்சமூகத்தால் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகள், அவலங்கள், துயரங்கள் அனைத்தும் கால மாற்றத்திற்கு ஏற்றவாறும் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு ஏற்றவாறும் உருமாறிக் கொண்டு வருகிறதே தவிர அவை தவிர்க்கப்படவோ அல்லது தடுக்கப்படவோ இல்லை என்பதே உண்மை. இவ்வுண்மைகளைப் பெருமாள் முருகனின் பூக்குழி புதினத்தின் வழி இக்கட்டுரையானது ஆய்வு செய்கிறது.

முன்னுரை

இன்றைய சமுதாயம் அரசியல், பொருளாதாரம், நிலவுடைமை, சாதியக் கட்டுப்பாடுகளுடன் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இங்கு இயல்பு வாழ்க்கைக்குச் சட்டங்கள் பல இயற்றி அதன்படி மக்கள் வாழ வேண்டும் எனவும் வலியுறுத்துகிறது. சட்டங்கள் பல இயற்றினாலும், அதை வழிமொழிய ஆண், பெண் என்ற இருபாலினங்களும் அடிப்படையானவர்கள். இவர்களில் பெண்களே மதம் சார்ந்து சடங்குகளுடன் கூடிய கட்டுப்பாடுகளுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

பெண் தான் விரும்பிய தலைவனோடு உடன்போக்கில் செல்கின்றாள் என்பதைச் சங்கப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது. இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட புராணங்கள், கதைப் பாடல்கள் போன்றவற்றில் பெண்களால் ஆண் சமூகம் கெடுவதாகவும் பதிவு செய்தன. புராண, இதிகாசக் கதைகளைப் பின்பற்றிய பெண்கள் அக்கருத்தை ஏற்று வாழ முற்பட்டனர். பெண்கள், தாங்கள் வளர வளர அவர்களுக்கான சடங்குகளும் உடன் வந்தன. பூச்சூடுதல், பொட்டு வைத்துக் கொள்ளுதல், ஆடை அணிதல் முதலானவற்றில் வரையறைகளும் வகுக்கப்பட்டன. இவ்வரையறையைப் பின்பற்றி ஏற்றுக் கொண்ட பெண்களே ஆண்களுக்கு அடங்கி வாழும் பெண் சமூகத்தை உருவாக்கினர் எனலாம். பெருமாள் முருகனின் புதினங்களில் ஆண் ஆதிக்கத்தின் கீழ்வாழும் பாமரப் பெண்களின் நிலையை இவ்வியலில் காணலாம்.

பயிர்த் தொழிலைக் கண்டறிந்த பெண்

இந்தியச் சமூகம் பெண்களைச் சமூக நிலையிலும், அரசியல் நிலையிலும், பொருளாதார நிலையிலும் ஒடுக்கப்பட்டும், ஒதுக்கப்பட்டும் வருகின்றது எனலாம். பொதுவாக மனித இனத்தின் வரலாறு என்பது பெண்ணைப் பின்னுக்குத் தள்ளி ஆணை முன்னிறுத்தியே காட்டுகிறது. தொடக்க காலத்தில் பயிர்த்தொழில் பெண்களின் பொறுப்பில் இருந்தது. பயிர்த் தொழில் மூலம் குடும்பத்திற்குத் தேவையான வருவாயை ஈட்டித்தர முடிந்தது. ஆண் காட்டுக்குச் சென்று வேட்டையாடி வர, பெண் வீட்டுக்கருகிலேயே இருந்து எல்லா வேலைகளையும் செய்து வந்ததோடு குடும்பப் பொறுப்பையும் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டாள் (முனைவர். ச.சோமசுந்தரம், தஞ்சை மாவட்ட நாட்டுப்புறக் கதைகள் - ஓர் ஆய்வு, ப.38).

மனிதர்கள் இயற்கையின் பருவநிலைக்கு ஏற்றாற் போன்று இடம் விட்டு இடம் மாறி நாடோடியாக வாழ்ந்தனர். பயிர்த்தொழில் கண்டறிந்து ஒரு இடத்தில் குடில்கள் அமைத்துத் தங்கினர். நாடோடியாக அலைந்ததால் அவர்களுக்குத் தெரிந்த தொழிலான வேட்டையாடுதலை மேற்கொண்டு நாட்கள் பல கடந்து குடிலுக்குத் திரும்பினார். அதில் பெண்களின் பங்களிப்பாக, முதலில் பெண்களே பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். அவர்களே பயிர்த்தொழிலைக் கண்டுபிடித்தனர். பயிர்த் தொழில் செய்ய ஆள்பலம் வேண்டும். அதற்குரிய மக்களை ஈன்றதும் அவர்களுக்குப் பயிர்த்தொழிலைக் கற்றுக் கொடுத்ததும் பெண்களே. ஆண்கள் வேட்டைக்காக நெடுந்தாரம் சுற்றி அலைவார்கள். சில நாட்களுக்கு ஒருமுறையே குடில்களுக்குத் திரும்புவர் (நா. வானமாமலை, நாட்டுப்புறவியலும் சமூக வரலாறும், பக்.326-327).

ஆணுக்குத் தெரியாத பயிர்த் தொழிலைப் பெண்களே அறிந்திருந்தனர். இதனால் பெண்களின் நிலை உயர்ந்தது. தன்னைச் சுற்றியுள்ள பகுதியில் தனக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து

கொண்டும், பெண்களே புராதனப் பண்பாட்டை உருவாக்குவதில் முக்கியப் பங்கு பெற்றனர். வேட்டை முக்கியத் தொழிலாக இருந்தது மாறி பயிர்த்தொழில் முக்கியத் தொழிலாயிற்று. பயிர்த் தொழிலில் பங்கு பெற்ற பெண்களும் ஆண்களைவிட உயர்வு பெற்றனர் (நா. வானமாமலை, நாட்டுப்புறவியலும், சமூக வரலாறும், ப.327). இதனால் தாய்வழிச் சமூகம் உருவாகுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்தன. நதிகளின் பெயர்களும் சிறு தெய்வங்களும் பெண் பெயர்களில் அமைந்தன. இதனை எஸ். இராமகிருஷ்ணன், தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்தவரைத் தாய்வழிச் சமூகம் தனிச்சிறப்புப் பெற்றிருந்தது என்று கூற முடியும். கிராம தேவதைகள் எல்லாம் மாரியம்மன், காளியம்மன், கன்னியம்மன், அங்காளம்மன், பிடாரியம்மன், பெரியாச்சி என்று பெண் தெய்வங்களாகவே இருப்பதைக் கொண்டும் ஊக்கிக் முடியும் (ச. சோமசுந்தரம், தஞ்சை மாவட்ட நாட்டுப்புறக் கதைகள் ஓர் - ஆய்வு, ப.38.) என்கிறார். இந்தத் தெய்வங்கள் தாய் வழிச் சமூகத்தால் வழிவந்த வழிபாட்டுத் தெய்வங்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

பெண்ணடிமை

சமூகத்தில் ஆணும் பெண்ணும் சமமானவர்களே. அவரவர் சமூகத்திற்குத் தன் கடமைகளை ஆற்றினர். ஆண் பெண் சேர்ந்து வாழும் குடும்பம் என்னும் சமூக நிறுவனத்தில் ஆண் பொருளீட்டுவதும், பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பேணினர். அத்துடன் குடும்பத் தலைவனுக்கு உடனுதவி குடும்பத்தை நல்வழி நடத்தினர். அதனால் பெண் உடல் வலிமையிழப்புக் காரணமாக வேலைப்பளுவில் பிரிவினை தோன்றியது எனலாம். ஆண், தான் மேற்கொண்டு வந்த வேட்டைத் தொழிலை விடுத்துப் பயிர்த்தொழிலில் ஈடுபட்டான்.

“கலப்பை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர் உற்பத்திப் பெருக்கமும் சேமிப்பும் தோன்றியதைத் தொடர்ந்து ஆணாதிக்கம் தலை தூக்கியது.” (ஆ. கருணாநிதி, சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை, ப.127)

பயிர் உற்பத்தியால் உணவுப் பொருட்களின் தேவை அதிகப் பொருளாதாரம் வளர்ச்சி அடைந்தது. ஏர் பூட்டி உழும் கடுமையான செயல்கள், ஆற்றல் கொண்ட ஆண்களால் செய்ய முடிந்தது. பெண்கள் வீட்டிலேயே முடக்கப்பட்டனர்.

குழந்தைப்பேறு

திருமணம் முடிந்த பெண்ணுக்குக் கருத்தறிக்க வில்லை என்றால் அப்பெண்ணை “மலடி” என்று கூறி இந்தச் சமூகம் மதிப்பதில்லை. குடும்ப நிகழ்ச்சிகள் எதிலும் குழந்தை பிறக்காத பெண்ணை முன்னிறுத்து வதில்லை. குழந்தைப் பேரினமைக்குப் பெண்களே முழுக் காரணம் என இந்தச் சமூகம் எண்ணுகிறது. மேலும் குழந்தைப் பேறு இல்லாத பெண்ணுக்கு “மலடி” எனப் பெயரிடுவதும் அப்பெண் சமூகமே.

கரட்டுரில் நடைபெறும் பெருநோம்பிக்குப் பொன்னாவை அனுப்புவது என்பதே காளியின் ஆண்மையைப் பரிசோதிப்பதற்கான வழியாகும். காளி பெருநோம்பிற்குப் பொன்னாவை அனுப்பக் கூடாது என்பதில் முடிவாக இருந்தான். பொன்னாள் குழந்தை இல்லாமையால் இச்சமூகத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட களங்கத்தைப் போக்கப் பெருநோம்பிக்குச் செல்ல உடன்படுகிறாள். பெருநோம்பில் கூடியிருந்த ஆண்கள் அந்த இரவு நேரத்தில் வந்த பொன்னாவை,

“எல்லார்த்தையும் தாங்கும்டா. பச்சமரம். ஏறலாமா கேளுடா. உனக்கு மேல. எனக்குக் கீழடா”
(பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, ப.31)

ஆண் சமூகம் பெருநோம்பிக்கு வந்த பெண்கள் அனைவரையும் உடல் உறவுக்கானவர்கள் என எண்ணுகின்றனர். ‘உனக்கு மேல எனக்குக் கீழா’ என்பது பெண் உடலை அவளின் சம்மதமின்றி உடலுறவிடக்கான உறுப்புப் பகிர்தலை ஆண் சமூகம் மொழிகிறது எனலாம்.

பெண்ணே பெண்ணைப் பழித்தல்

“பூக்குழி” புதினத்தில் குமரேசன் தோலூரில் சோடாத் தயாரிக்கும் இசுலாமியரிடம் வேலை பார்த்தான். அவன் தங்கியிருந்த வரிசை வீட்டில் சரோஜா என்னும் தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கூட்டி வந்தான். குமரேசன் குடியான வகுப்பைச் சார்ந்தவன் என்பதால் சரோஜாவை அவன் ஊரினர் ஏற்க மறுத்தனர். சரோஜாவைப் பார்க்க குமரேசன் வீட்டில் ஊர் மக்கள் குழுமியிருந்தனர். சரோஜாவைப் பற்றி விசாரித்த ஊர் மக்களிடம் குமரேசன், சரோஜாவுக்கு அப்பாவும் அண்ணன்தான் உள்ளனர் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். கூட்டத்தில் ஒருத்தி,

“அம்மா என்னான?”

(பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, ப.31)

என்று குமரேசனிடம் கேட்க மற்றொருவர்,

“இப்பிடித்தான் எவனோட ஓடிப் போனாளோ?”

(பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, ப.49)

என்றாள். சரோஜா தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவள் என்பதாலும் உடன்போக்கில் வந்தவள் என்ற காரணத்தினாலும் குடியானப் பெண்கள் சரோஜாவின் தாயையும் சேர்த்துக் கேவலப்படுத்து கின்றனர். “ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம்” என்பது வழக்கு. இங்கு சரோஜாவின் செயலால் அவளது தாயைப்பற்றி அறியாத ஊர் மக்கள் சரோஜாவின் செயலோடு ஏற்றிக் கூறுகின்றனர். தோலூரிலிருந்து சரோஜாவைத் திருமணம் செய்து கூட்டிவந்த குமரேசனுக்கு எந்த விதத் தொடர்பும்

இல்லாதவன் போல அச்சமுகமும் பெண்ணை (சரோஜா) மட்டுமே காரணம் காட்டுகிறது.

கௌரவக் கொலை

“பூக்குழி” புதினத்தில் வரும் சீராயி தன் மகன் குமரேசன் காட்டு வேலை செய்வதை விரும்பவில்லை. வெளியூருக்குச் சென்று வியாபாரம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என நினைத்தாள். தன் ஊருக்கு முட்டை வாங்கும் இசுலாமியரிடம் சொல்லித் தோலூரில் சோடாக் கடையில் வேலைக்குச் சேர்த்தாள். சென்ற இடத்தில் குமரேசன் சரோஜாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டு தன் ஊருக்கு வருகிறான். சரோஜா தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவள். அவளைச் சீராயி தன் மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதவளாய், ஊர் கூடிய இடத்தில்,

என்னடி செஞ்சு எம்மவன மயக்குன? இப்படி எத்தன பேர மயக்கிருக்கற? (பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, ப.20) என்று கூறுகிறாள். இந்தத் திருமணத்திற்கும் குமரேசனுக்கும் எந்தத் தொடர்பு இல்லை என்றும் சரோஜாவே முழுமுதற்காரணம் என்பது போல் சீராயியின் பேச்சு அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். இந்தச் சமூகத்தில் பெண்ணைப் பழித்துப் பேசுவதில் எளிய செயல் என்பதை வெளிப்படுத்துகிறது சீராயியின் பேச்சு.

தன் சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணைக் குமரேசனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்திருந்தால், ஊரில் தன்னைத் தள்ளி வைத்திருக்கமாட்டார்கள். சரோஜாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், இவளால்தான் தனக்கு இந்த நிலைமை என்று,

“ஓத்தைக்கு ஒருத்தன் எங்கொலத்துக்குத் தலச்சன் எம் பையன். அவன் பொழப்பக் குழி தோண்டிப் பொதச்சுட்டு அது மேல தளதளன்னு வளந்து நிக்கற எடுக்கல... செடியப் பாக்கப் பாக்க எனக்கு மனம் பொறுக்கலியே. வேரோட புடுங்கி எறிய முடியுமா... எஞ்சாமி” (பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, ப.56)

சரோஜா தன் மகனுக்கு மனைவியானது சற்றும் விரும்பாதவளாய் சீராயி இருக்கிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

(44ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எனவே, அத்தகைய வாழ்க்கையினை நலமாகக் கட்டமைத்துக்கொள்வதற்காகத் திருவள்ளூர் காட்டிய நெறியினை உணர்ந்து மனையாளைத் தேர்வு செய்கிறான். இவ்வதிகாரத்தைக் கற்றுணர்ந்து அதன் வழி வாழும் மனையாளைப் பெறுவதன்வழி வாழ்க்கையை நலமாக அமைத்துக்கொள்ளமுடியும் எனவும் தெளிய முடிகிறது.

வளத்தக்காளாகவும் இல்லத்தை ஆள்பவளாகவும் கற்புள்ள வளாகவும் திண்மை உடையாளாகவும் சோர்

விடம் கலந்த செடிகளில் எருக்கம் செடியும் ஒன்று. மற்ற செடிகளைக் காட்டிலும் தனித்தும் காணப்படுவதாகும். இங்கு சரோஜா எருக்கம் செடிபோல் தனித்தும் குடியானவனான குமரேசனை மணந்ததால் விசமமாகவும் காணப்படுகிறாள். சீராயி அந்தச் செடியை அறுத்தெரிய ஊர்க்காரர்களுடன் சேர்ந்து திட்டம் தீட்டுகிறாள்.

ஒன்ன வெச்சிருக்கிறன். அதுக்கு எதுவும் ஆயிரக் கூடாதுன்னு தான் பொறுத்துக்கிட்டு இருக்கிறன். அவனே இப்ப என்னய எதுத்துக் கேக்கறான். பிள்ளப்பூச்சியாட்டம் இருந்த பையன எப்பிடி மாத்திப்பட்டா. அவனுக்காவத் தான் இத்தன நாளு பொறுத்திருந்தன். இல்லீனா கருக்கருவாளால் கழுத்த அறுத்து எப்பவே கதைய முடிச்சிருப்பன் (பெருமாள் முருகன், பூக்குழி, ப.144).

தன் மகனைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள் என்பதற்காகச் சரோஜாவைக் கொலை செய்யத் துணிகிறாள் சீராயி. சமுதாயத்தில் உயர்சாதி என்ற அதிகாரம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடம் எளிமையாகப் பாயும் என்பதை சீராயியின் செயலால் அறிய முடிகிறது.

முடிவுரை

ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்வது இயல்பு. சாதிப் பெண்ணும் உயர் சாதி ஆணும் திருமணம் செய்து கொண்டால், தாழ்த்தப்பட்ட பெண்ணிற்குப் பாதுகாப்பின்றி, பெண்ணினத்தாலே முடிவு நிகழும் என்பதைப் பொருத்தமான பாத்திரங்களைக் கொண்டு படைத்துள்ளார் எனலாம்.

துணை நின்ற நூல்கள்

1. முனைவர். ச. சோமசுந்தரம், தஞ்சை மாவட்ட நாட்டுப்புறக் கதைகள் - ஓர் ஆய்வு, செழியகம், குமரன் நகர், திருச்சி-17.
2. நா. வானமாமலை, நாட்டுப்புறவியலும் சமூக வரலாறும், முத்து பூக்ஸ், சென்னை-24, 2013.
3. ஆ. கருணாநிதி, சித்தர் இலக்கியங்களில் சமூகப்பார்வை, பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை-14, 2012.
4. பெருமாள்முருகன், பூக்குழி, காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிமிடெட், நாகர்கோவில் 629 001.

விலாளாகவும் நிறைகாப்பவளாகவும் பெருஞ்சிறப்பு உடையாளாகவும் மனையாளாகவும் பன்முகம் கொண்ட பெண்ணே வாழ்க்கையை நலமாகக் கட்டமைப்பதில் சிறந்து நிற்கிறாள். எனவே, அத்தகைய பெண்ணிற்குரிய அருமையான பண்புகளை அறிந்து உணர்ந்து வாழ்வதும் அத்தகைய பண்புடைய பெண்ணையே வாழ்க்கைத் துணையாக்கிக் கொள்ளலும் நல்வாழ்விற்கு வழி வகுக்கும் எனத் திருவள்ளூர் இவ்வதிகாரத்தில் தெளிவுபடுத்துவதனை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் மருதத் திணைக் கட்டமைப்பு



முனைவர் பொ. அருள்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, விவேகானந்தா கலை & அறிவியல் மகளிர் கல்லூரி (த.)
எளையாம்பாளையம், திருச்செங்கோடு, நாமக்கல் மாவட்டம் 637 205

முன்னுரை

சங்க இலக்கியங்களில் மருதத்திணையில் இடம்பெறும் அகப்பாடல்கள் களவு, கற்பு என்னும் இரண்டு நிலைகளில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. மருதத்தின் உரிப்பொருள் ஊடல் என்பது; ஊடல் மணவாழ்க்கையில் தோன்றுவது. இக்கட்டுரை மருதத்திணைப் பாடல்களில் தரவுகளைச் சேகரித்தபோது கற்பு நிலையைவிடக் களவு நிலையே அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாக உணரப்படுகிறது. இன்று நவீன கால அடிப்படையில் காதல் வாழ்க்கை மிகச் சிறந்த நிலை என்பதை ஊடக வழி அறியலாகும் செய்திகளாகும். இத்தகைய களவு நிலையின் கட்டமைப்பினை மருதத்திணைப் பாடல்கள் மூலம் இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

ஒன்றி உயர்ந்த பால தானையின்

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை வின்றே. (தொல்.பொருள்.1036)

களவும் கற்பும்

பண்டைத் தமிழகம் திணை அடிப்படையிலான வாழ்வியல் முறைமையினைக் கொண்டிருந்தது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைகளும் அன்பின் ஐந்திணைகள் எனப்பட்டன. அன்பின் ஐந்திணைகள் அகத்தின் பாற்பட்டன. தலைவன் தலைவியின் வாழ்க்கை களவு-கற்பு என்னும் இரண்டு நிலைகளில் அமையும். திருமணத்திற்குப் பிந்தைய வாழ்க்கை கற்பு எனவும் அழைக்கப்படும். களவு வாழ்க்கையின் மையப் பொருளாக அமைவது அகம்.

அகம் என்பது காதல்... இளம்பூரணர் அகப்பொருளாவது போக நுகர்ச்சியாகலான் அதனால் ஆய பயன் தானே அறிதலின் அகம் என்றார்... ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்ததெனக் கூறப்படாததால்

யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர்

பொருளாதலின் அதனை அகம் என்றார் (தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, ப.29)

என்று உரையாசிரியர்களை எடுத்துக்காட்டி அகம் என்பதற்குத் தமிழண்ணல் தரும் விளக்கம் குறிப்பிடத் தக்கது. சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பாடல் முறைமையில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சுட்டிப் பெயர் கூறாமை என்னும் கொள்கை அகப்பாடலின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணமாகும். அகத்திணையில் பெயர் சுட்டும் முறைமை இல்லாமல் இருந்தது. காதல் உணர்வு மனங்கள் அனைத்திற்கும் பொதுவாகலின் இக்கொள்கை பாக்களில் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால் புறப்பாடல்களில் இயற்பெயர் கூறும் வழக்கம் இருந்தது.

மக்கள் நுதலிய அகனைத் திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொள் பெறாஅர் (தொல்.பொருள்.1008)

களவு என்பது ஆணும் பெண்ணும் நல் ஊழ் கூட்டுவிக்கத் தாமே எதிர்ப்பட்டு ஒன்றுகூடுவதாகும். தொல்காப்பியர் இதனை, *ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்* என்னும் சூத்திரத்தின் வழிப் பதிவு செய்வர். புலவர் குழந்தை, *பழந்தமிழ் மக்கள் ஆண்பெண் காட்டு வாழ்க்கையின் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்து அதற்கேற்பக் காதல் வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்ததால் பருவமுற்ற ஓர் ஆண்மகனும் பெண் மகளும் தனியே கண்டுபேசிக் காதல் கொள்வது இன்றுபோல் அன்று குற்றமாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அது வாழ்க்கையின் ஒரு கூறாகவே மதிக்கப்பட்டு வந்தது. அக்காதல் வாழ்க்கை கல்வியின் ஒரு பகுதியாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. (புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப.39)* என்கிறார்.

களவு வாழ்க்கையின் படிநிலைகள்

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் மருதத்திணைப் பாடல்களில் பயின்றுவரும் அகத்துறைகளைக் கொண்டு மருதத் திணையின் களவு வாழ்க்கையின் படிநிலைகள் நுட்பங்கள் ஆகியவற்றை அறிந்துகொள்ள இயலும். மருதத்திணைப் பாக்களில் பின்வரும் அகத்துறைகள் (களவு) அமைந்து வருகின்றன. 1. பாங்கியர் கூட்டம் 2. குறியிடம் 3. அலர் 4. இந்நெறிப்பு 5. வரைவு கடாதல் 6. வரைவு நீட்டிப்பு 7. வரைவிடைப் பிரிவு 8. அறத்தொடு நிற்பல் 9. வரைவு மலிவு.

1. பாங்கியற் கூட்டம்

நல் ஊழின் காரணமாகத் தலைவியை எதிர் கொண்டு இயற்கைப் புணர்ச்சியில் இன்பம் துய்த்த தலைவன் மனம் மீண்டும் அவளைக் காண்பதற்காக அவாக்கொள்ளுதல் இயற்கை என்பதால் முன்னாளில் சந்தித்த இடத்தில் இடந்தலைப் பாட்டில் அவளைச் சந்திப்பான். பின்னர் தன் தோழன் வாயிலாகவும் தலைவியின் தோழி வாயிலாகவும் தலைவியைச் சந்திக்கும் கூட்டம் பாங்கற் கூட்டம் எனப்படும். தலைவன் மிகுந்த மனத்துயர் கொண்டிருக்கும் போது பாங்கன் துணையால் தலைவியுடனான சந்திப்பு நிகழும். பெருமைக்குணம் உடைய பாங்கன் தலைவனுக்கு உடன்படுவான். தலைவன் தன் மன நிலையை வெளிப்படுத்தும் முறைக்கு,

**இடிக்கும் கேளிர் நம்குறை ஆகம்
நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்
கையில் ஊடன் கண்ணில் காக்கும்
வெண்ணெய் உணங்கல் போல
பரந்தன்று இந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே (குறுந்.58)**

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலைச் சான்றாகக் காட்டலாம். தலைவன் தன் நண்பன் பாங்கன் மூலம் தலைவியைக் கூடிய பின்பு தலைவியின் தோழி யார் என்று இனம் கண்டு தலைவியைக் கூடும் கூட்டமே பாங்கியற் கூட்டம் எனப்படும். பாங்கியற் கூட்டம் எளிதாக நடந்தேறாது என்பதை இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் அகத்துறைகளும் பாடல் அமைவுகளும் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏனெனில் தோழி தலைவியின் மனத்தை முழுமையாக அறிந்தவள். அவளுக்குச் சிறந்த அரணதாக அமைபவள். பாங்கன் உதவியால் தலைவியை எளிமையாகக் கூடிய தலைவன் பாங்கியின் உதவியால் தலைவியைக் கூடுவதற்கு எண்ணற்ற படிநிலைகளைக் கடக்க வேண்டி இருக்கிறது.

தோழி தலைவனின் காதலை முன்னூ உணர்தல் குறையுற உணர்தல் இரவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் (தொல்.பொருள்.களவு.37) என்னும் அடிப்படைகளில் அவனை ஆராய்ந்து வைத்திருப்பாள் தலைவனின் மேல் அவளுக்கு நம்பிக்கை இருந்தாலும் பல்வேறு சோதனைகளின் பின்பே அவன் தலைவியைச் சந்திக்க அனுமதிக்கப்படுகிறான். இதனை,

**இரந்துபின் நிற்பல் சேட்படை மடல்கூற்று
மடல்விலக்கு உடன்படல் மடற்கூற்று ஒழிதல்
குறைநயப் பதித்தல் நயந்தல் கூட்டல்
கூடல் ஆயங் கூட்டல் வேட்டலென்று
ஈரறு வகைத்தே இருளையிற் கூட்டம் (நம்பியகப்பொருள்)**

என்னும் நம்பியகப் பொருள் நூற்பாவால் அறியலாம். பாங்கியற் கூட்டத்தில் பன்னிரண்டு படிநிலைகள் உள்ளன. தலைவனை, அவன் குணத்தை முழுமையாக ஆராய்ந்த பின்னரே தோழி தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பை நிகழ்த்துகிறாள் எனப் பொருந்தும். தோழி

தலைவியின் அருமைத் தன்மையினையும் இளமைப் பருவத்தையும் தலைவனிடம் கூறி அவனை ஒதுக்குதல் உண்டு. இவ்வாறு செய்வது சேட்படை எனப்படும். தலைவியின் இளமைப் பருவம் அவள் மேற் கொள்ளும் பொருந்தாச் சொல்கள் ஆகியவற்றை எடுத்துக் காட்டித் தோழி தலைவனைச் சேட்படுத்தல் உண்டு. **கரும்பின் ஒளி பொருந்திய மலர் சூடும் தகுதி இல்லாதது எனினும் அதனைக் கண்ணியாகக் கட்டித் தலைவி சூடிக் கொண்டதைத் தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துக் காட்டி இவள் இளமைத் தன்மை மிக்கவள் நன்மைதீமை இதுவென அறியாதவள் என்பதை உணர்த்திச் சேட்படுத்தும் போக்கினைக் காணமுடிகிறது (ஐங்.91: 3-4).** தலைவன் களவினையே விரும்பி வரைவினை நீட்டிக்கும் போது தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பினைத் தோழி தடுத்தல் உண்டு. தலைவியைச் சந்திக்க இயலாத தலைவன் அந்நிலையில் **தலைவியே என் துன்பம் தீர்ப்பதற்கு உரொயவள் என்று தோழியிடம் இரங்கி நிற்கும் நிலையும் உண்டு (நற்.80:8-9).** தலைவனின் பெருந்துக்க நிலை, தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பு, அவனது துன்பநிலை அனைத்தையும் ஆராய்ந்தறிந்த தோழி, தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பிற்கு உடன்படும் போக்கினை, **ஒலிபல் கூந்தல் நம்வயின் அருளாது கொன்றனை ஆயினும் கொலைபடு தன்றே (அகம்.356.16,17)** எனும் அடிகளான் அறியலாம். தலைவன் தலைவியை ஒன்று சேர்ப்பதில் தோழியின் பங்கு அளவிடற்கரியது. தலைவனின் மனநிலை, சூழல் ஆகியவற்றைத் தோழி முழுமையாக அறிந்திருந்த தால் அறத்தொடு நிற்கும் சூழலில் தலைவனின் பெருந்தக்க குணங்களை எடுத்துக் காட்டுதல் எளிதாகிறது.

2. குறியிடம்

குறி என்றால் சந்திக்கும் இடம் என்பது பொருள். களவுக் காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடமாகும். குறியிடம் களவு வாழ்க்கையில் இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் காரணமாகின்றது. தொல்காப்பியர் குறியினை இரவுக்குறி, பகற்குறி என இரண்டாகப் பாகுபடுத்துகிறார். இரவுக்குறி இல்லில் இருந்து கேட்கும் தொலைவிலும் பகற்குறி இல்லில் இருந்து தொலைவாகவும் அமையும். இதனை,

**குறியெனப் படுவ திரவினும் பாலினும்
ஆறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப
இரவுக்குறியே இல்லகத் துள்ளும்
மனையோர் கிளவி கேட்கும்வழி யதுவே
மனையகம் புகாஅக் காலை யான. (தொல். பொரு.)**

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறியலாம். பகற்குறி இரவுக்குறியில் தலைவன் தலைவியைச் சந்திப்பது தோழியின் உதவியால் நடைபெறும் செயலாகும். இது தோழியின் அனுமதி பெற்றபின் அதாவது தோழி மதி உடன்பாட்டின் பின் நடைபெறுவதாகும். **தோழியுடன் கூடி வருவான். இது குறியிடம்**

எனப்படும். குறியிடம் குறித்த இடம். இக்குறியிடத்துக் கூட்டம் பகலிலும் இரவிலும் நடக்கும். அவை முறையே பகற்குறி இரவுக்குறி எனப்படும். பகற்குறி சோலையினிடத்தும் மனையின் புறத்தும் நடைபெறும். இரவுக்குறி புறத்தினை கொட்டகை சாவடி முதலிய இடங்களில் நடைபெறும். இன்றும் சுற்றுந்திண்ணை, கொட்டகை முதலிய இடங்களிற் காதலர் கூடுதலையறிக. இரவுக்குறி சிலநாள் நடந்தபின் தலைவன் அச்சமின்றி அகமனையுள் வீட்டினுள் சென்று கூடுவான். (புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப.171-172)

என்று புலவர் குழந்தை குறியிடம் குறித்துக் கூறுவது கருதத்தக்கது. குறியிடம் தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பிற்கும் அவர்களின் எண்ணப் பரிமாற்றத்திற்கும் வாய்ப்பாக அமைவதாகும். பகற்குறி இரவுக்குறி குறித்து அறிவிக்கும் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் மருதத்திணைப் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. பகற்குறி இடத்தேர்வு இல்லில் இருந்து தொலைவாகவும் ஆளரவமற்றும் காணப்படும். அத்தகையதொரு சூழல் குறுந்தொகைப் பாடலின் வழியாக எடுத்துக் காட்டுகிறது. ஊருக்கு அருகாமையில் இருக்கும் பொய்கையில் இருந்து காட்டாறு தொலைவில் இல்லை. அங்கு கூந்தலுக்கு மண் எடுப்பதற்காகத் தலைவி வருவாள். இராதேடும் நாரைகளை மட்டுமே அங்குக் காண இயலும் என்று தோழி குறிப்பாகத் தலைவனுக்குக் குறியிடத்தை அறிவிப்பது பகற்குறிக்கான கூற்றாக அமைகிறது. இதனை,

**ஊர்க்கும் அணித்தே பொய்கை; பொய்கைக்குச்
சேய்த்து அன்றே சிறுகான் யாரே
இராதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்
துன்னல் போகின்றால் பொழிலே யாம்எம்
உழைக்கு எருமண் கொணர்கம்சேறும்
ஆண்டும் வருகுமென் பெரும்பே தையே (குறந்.113)**

என்னும் பாடல் சான்றின் வழியாக அறியலாம். தலைவன் பகற்குறி வருவதால் அலரும் அம்பலும் ஏற்படும் சூழலில் தலைவனின் பகற்குறியை மறுத்து இரவுக் குறியில் வருக எனத் தோழி தலைவனை அறிவுறுத்துவது உண்டு. அவ்வாறு அவன் இரவுக் குறியில் சந்திக்க வரும் காலத்துத் தலைவி வரும் வழியின் துன்பங்களுக்கு அச்சம் கொண்டு தலைவனுக் காக இரங்கும் சூழலும் உண்டு. நகரக் காவல் தந்தையின் கட்டும் காவல் வரும் வழியின் துன்பம் ஆகியன தலைவன் இரவுக் குறியில் வரும் காலத்து முன் வைக்கப்படும். தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வேண்டும் என்னும் தெளிவான மனத்துடன் அவளை நாடி வருபவன். அதனால் அவன், தான் வரும் வழியின் துன்பங்களுக்கு அச்சம் கொள்வது இல்லை என்றும் அவன் தலைவியின் தந்தையின் கட்டும் காவலுக்கு அச்சம் கொள்ளாமல் இருந்தல் பேதைமை என்பதை அகப்பாடல் ஒன்று எடுத்துக் காட்டுகிறது. இதனை,

**கழனி யூரநின் மொழிவ வென்னுந்
துஞ்சமனை நெடுநகர் வருகுதி
யஞ்சா யோவிய டந்தைகை வேலே (ஐங்.60:2-4)**
என்னும் சான்றால் அறியலாம். இரவுக்குறியும் பகற்குறியும் களவுக் காலத்தில் இயல்பெனினும் அக்குறிகள் இரண்டும் நடைபெறத் தோழியின் உதவி இன்றியமை யாதாகிறது. குறிப்பாக, தலைவன் தலைவியின் சந்திப்புக்குத் தோழி பாலமாக அமைத்து அவர்களை இணைக்கிறாள். அத்துடன் தலைவி தலைவன் ஆகியோருக்கு ஏற்படும் துன்பச் சூழலிலும் தலைவியை ஆற்றுவாக்கும் மனநிலை உடையவளாக விளங்குகிறாள்.

3. அலர்

களவு வெளிப்படும் முறைகளுள் ஒன்று அலர். தலைவன் தலைவியின் களவினை ஊரார் அறிந்து பேசிக்கொள்வர். இது அம்பல் அலர் என இருவகைப் படும். வ.சு.ப. மாணிக்கம், ஐந்திணை இலக்கியத்துக்கு அழகு செய்பவர் உள்ளூர்ப் பெண்டுகள். இவரின்றேல் அவ்விலக்கியம் உப்பின்றியிருக்கும். அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் (புறம்.195) என்பதற்கு நேர்மாராக ஊர்ப் பெண்டிர் செய்வது அல்லதேயாயினும் சமுதாய நெறிக்கு நல்லது என்ற கருத்தால் தமிழ்ச் சான்றோர் ஊராரையும் அகத்திணை இலக்கியத்தில் போற்றிக் கொண்டனர். களவிலும் கற்பிலும் ஊரார்க்கு இடனுண்டு. ஊரார் என்பது ஆண்பெண் இருபாற்கும் பொதுச் சொல்லாயினும் அகத்திணையில் பெண்டிரையே குறிக்கும். வீட்டகத்துச் செய்திகளை அடுக்களைப் புகைபோல் நுழைந்து காணும் ஆசையும் கூடியிருந்து முணுமுணுத்தல் பேசும் துணிவும் எப்படியோ பெண் சமுதாயத்துக்குப் பிறவிக்குணம்போல் அமைந்துவிட்டன (வ.சு.ப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.53) என்று தலைவியின் காதல் குறித்தும் தலைவன் குறித்தும் ஊரார் தூற்றும் அலருக்கு விளக்கம் தருவர். தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்வில் அலரும் அம்பலும் எழுவது இயற்கை என்பதை, களவொழுக்கம் எத்தனை நாளைக்கு வெளிப்படாமல் இருக்கும் அதனை ஊர் மகளிர் அறிந்து ஒருத்திக் கொடுத்தி வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொள்வர். இது அம்பல் எனப்படும். பின்னர் அன்னார் வாய்விட்டே பேசத் தலைப்படுவர். இது அலர் எனப்படும். அலர் களவொழுக்கத்தைப் பற்றி ஊர் மகளிர் பேசும் பேச்சு அதைப் பழித்துப் பேசுவராதலால் இது பழிச் சொல் எனப்படும் (புலவர் குழந்தை, முற்குறித்த நூல், ப.175) என்னும் கருத்தின் வழியாகப் புலவர் குழந்தை அலர் அம்பல் என்னும் இரண்டன் தன்மைகளையும் எடுத்துக் காட்டுவர். அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படும் வழிகள் என்று, அம்பலும் அலரும்; களவு வெளிப்படு தலின் ஆங்கு அதன் முதல்வன் கிழவனாகும் என்று குறிப்பிடுவர். (தொல்.பொருள்.களவு.சூ.48) தலைவன் தலைவியின் காதலில் அலர் தோன்றும் போது தலைவி இல்லத்தில் கண்டிப்பான சூழல் நிலவும் என்பதை,

**சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை (நற்.149)** என்னும்

நற்றிணைப் பாடலால் அறியலாம். அலர் எழும்போது தோழி தலைவனுக்கு இரவுக்குறி-பகற்குறி இரண்டையும் மறுத்து வரைவு கடாதல் உண்டு. குறுந்தொகை, வள்ளைப் பாட்டுப் பாடும் பெண்கள் தலைவி குறித்து அலர் தூற்றிய காரணத்தால் தோழி தலைவனை வரைவு கடாவிய செய்தியைப் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

பாவடி உரல பகுவாய் வள்ளை ஏதில் மாக்கள் நுவறலும் நுவல்ப ஆழிய தெவன்கொ லிப்பேதை யூர்க்கே (குறந்.89:1-3)

என்னும் சான்று விளக்கும். அலர் திருமணத்திற்கு முக்கியக் காரணமாக அமைவது என்பதை,

“அலரைத் தவிர்க்க முடியாது ஊர்வாயை மூட முடியாது என்ற எண்ணத்தால் காதலர்களுக்குத் திருமண நினைவு பெருகுகின்றது. மணப்பது உறுதி என்ற துணிவாலும் இனிமேல் களவொழுக்கம் கிடைக்கப் பெறாது என்ற நசையாலும் சில ஆடவர்களுக்குக் களவிற்பத்தை நீடிக்கும் மணப்பாங்கு வருதல் உண்டு. (வ.சுப. மாணிக்கம், முற்குறித்த நூல், ப.54) என வ.சுப. மாணிக்கம் எடுத்துக்காட்டுவர். களவு வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக அமையும் அம்பலும் அலரும் தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கையில் நிறைவடையவும் காரணமாகின்றன.

4. இற்செறிப்பு

தலைவன் தலைவியின் காதல் அம்பல் அலர் ஆகியவற்றின் வழியாக வெளிப்படும்போது தலைவி வீட்டுக் காவலில் வைக்கப்படுகிறாள். அவள் வெளியில் செல்வதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறான சூழல் இற்செறிப்பு எனப்படுகிறது. தலைவியைக் கடுமையான காவலின் வாயிலாகச் சந்திக்க இயலாத சூழல் ஏற்படும் போது உடன்போக்கு என்னும் நிலைக்கும் காதலர்கள் செல்லுதல் கூடும். களவுக் காலத்தில் தோழி தலைவனுக்கு இற்செறிப்புக் குறித்து முன்னமேயே அறிவுறுத்தும் சூழல்கள் உண்டு. களவு நீட்டிக்கும் காலத்து தலைவியின் களவு ஒழுக்கம் செவிலித் தாய்க்குத் தெரியவந்தால் இற்செறிப்பு நிகழும் என்று தோழி கூறுவதாக, **தாதுண் வெறுக்கைய வாகி யிவள் போதவிழ் முச்சி யூதும் வண்டே (ஐங். 93:4-5)** என்னும் பாடல் சான்று அமைகிறது. தலைவியின் காதல் வெளிப்பட்ட நிலையில் இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியின் நிலையை எடுத்துக்காட்டி அவனை வரைவுக்கு விரைவுபடுத்தல் உண்டு.

சாயும் நெய்தலும் ஒம்புமதி எம்மின் மாயிருங் கூந்தல் மடந்தை ஆய்வளைக் காட்டும் அணியுமார் அவையே. (நற்.60:9-11)

தலைவி இல்லக் காவலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டாள் என்னும் செய்தியைத் தலைவனுக்கு அறிவிப்பது தோழியின் பணி. தலைவியைச் சந்திக்க வந்த தலைவனிடம் தோழி தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டமை

யினை மேற்கண்ட பாடல்கள் குறிப்பாக உணர்த்து கின்றன.

5. வரைவு கடாதல்

வரைவு கடாதல் என்பது திருமணத்திற்கு வற்புறுத்தல். களவுக் காலத்தில் தலைவியிடம் பெறும் இன்பத்தைத் தலையானதாக எண்ணி அவளைச் சந்திக்க வரும் தலைவன் திருமண எண்ணம் இல்லாமல் இருப்பதைத் தன் நுண்ணுணர்வால் அறியும் தோழி அவனைத் திருமணத்திற்கு வற்புறுத்துவாள். தலைவனுக்குத் தலைவியின் அருமைத் தன்மையை உணர்த்தும் பொருட்டு பகற்குறி மறுப்பு, இரவுக்குறி மறுப்பு இரு குறிகள் மறுப்பு என அவனுக்கான பொறுப்புணர்வைத் தன் மறுப்பாள் புரியச் செய்வாள். மேலும் தலைவன் இரவுக் குறியில் வருமன் காலத்து அவனுக்கு இடர் ஏதும் நேருமோ என்று தலைவி அச்சம் கொள்ளும் காலத்தில் தலைவியின் அச்சத்தை எடுத்துக் கூறியும் அவனது வரவைத் தவிர்ப்பாள். இவ்வாறான செயல்களின் நோக்கம் தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பைத் தோழி தடுப்பதன்று. விரைந்து மணம் செய்து கற்பு வாழ்க்கை வாழ்தல் வேண்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையிலேயாகும்.

இருவகைக் குறியினும் பலகாலம் வந்து தலைவன் தலைவியைக் கூடிச்செல்லும் களவு வெளிப்பாட்டின் ஊரார் அலருக்கஞ்சிய சுற்றத்தார் வெளியில் சென்று வரவிடாமல் தலைவியை இற்செறிப்பர் எனவும், இருள் நிறைந்த இரவு நேரங்களிலெல்லாம் கொடிய விலங்குகளும் பாம்பு முதலிய நச்சுயிர்களும் உள்ள அரிய வழியில் வருவதால் தலைவனுக்கு ஏதாவது இடையூறு நேர்ந்தாலும் நேரக்கூடும் எனவும் தோழி அச்சமுற்று இக்களவொழுக்கம் நமது குடிப்பிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் ஏற்றதன்று. இனி நீர் இவளை மணந்து கொள்வதே தகுதியாகும் என்று தலைவனிடம் கூறுவாள். இது வரைவு கடாதல் எனப்படும் (புலவர் குழந்தை, மு.கு. நூல், ப.179) என்னும் வரைவு கடாதல் குறித்த புலவர் குழந்தையின் கருத்தும் இங்கு கருத்தக்கது. களவு இன்பம் மட்டுமே பெரிதல்ல. களவு இன்பம், இன்பம் நிறைந்தது எனினும் களவைக் கற்பு வாழ்வாக்கி வாழ்வதே அறம் என்னும் அடிப்படையில் வரைவு கடாதல் நிகழ்கின்றது.

தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பினால் எழுகின்ற அலர் இருவரையும் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்கும். சந்திக்க இயலாத சூழ்நிலையை உருவாக்கும் என்பதால் அலரைத் தவிர்க்கத் திருமணமே சிறந்த வழி என்பதைத் தோழி தலைவனுக்கு உணர்த்த முற்படுகிறாள். தலைவனும் தலைவியும் களவுக் காலத்தில் சிறிதுதான் இன்பம் பெற்றார்கள். ஆனால் களவு வெளிப்பட்டதன் காரணமாக அலரானது பெரிய ஆரவாரமாய் எழுந்து எங்கும் பரவியது என்று கூறும் தோழியின் கூற்று நுட்பம் வரைவினை மையமிட்டதாக அமைகின்றது.

முயங்கிய நாள்தவச் சிலவே அலரே ஆர்ப்பினும் பெரிதே (குறந்.393)

எனும் பாடலடிகளில் இன்பம் சிலநாள்தான், அதனால் விளைந்த அலர் பெரிது என்று குறிப்பிடுவதால், அலர் எழுந்தால் இற்செறிப்பு, காவல் மிகுதி, சந்திக்க இயலாத துன்பம் முதலியன விளையும் என்பதை எல்லாம் தோழியின் பேச்சு நுட்பமான நிலையில் உணர்த்துவதாக அமைகிறது.

தலைவனைச் சந்திக்க இயலாமல் வீட்டில் இருக்கும் தலைவியின் உடல்நிலை அவனைக் காண இயலாத துன்பத்தின் காரணமாக, உடல் மாறுபாடு ஏற்படுகிறது. தலைவியின் உடல் மாறுபாட்டிற்கான காரணம் தோழிக்குத் தெரியும். எனினும் தானாக அறத்தொடு நிற்கும் மரபிலள் என்னும் காரணத்தால் அமைதி காக்கிறாள். தலைவியின் நிலை கண்ட செவிலி முதலானோர், அவளுக்கு உடல் நலம் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபாடு நடத்துவதையும் வெறியாட்டு எடுக்க முயல்வதையும் அறிந்து தலைவனுக்கு உணர்த்த முனைகிறாள். வெறியாட்டில் தலைவியின் உடல் அணங்கால் தீண்டப் பெறவில்லை என்பது தெரியவந்தால் தலைவியின் நிலை இன்னலுக்கு உரியதாகும் என்னும் சிந்தனையும் வெளிப்பட்டு நின்றல் வரைவு கடாதல் பாக்களின் இயல்பாகிறது. தலைவிக்கு உடலெங்கும் பசலை படர்ந்து மெலிவு எய்திய காரணத்தால் தாய் முதலானோர் நீர்த்துறையில் இருந்த தெய்வத்திற்கு வழிபாடு நடத்தி ஆட்டுக்கிடாய் முதலானவற்றைக் காணிக்கையாக வழங்கினர். தலைவியின் நிலை குறித்த உண்மை வெளிவந்தால் சந்திப்பதற்கு அரிது, வரைவே அதற்குச் சிறந்த வழி என்று தோழி,

**கள்ளும் கண்ணியும் கையுறை யாக
நிலைக்கோட்டு வெள்ளை நால் செவிக் கிடாஅய்
நிலைத்துறைக் கடவுட்கு வாப்பட வோச்சித்
தனிமருங்கு அறியாள் யாப்பாழ
மணிமருள் மேனி பொன்னிறங் கொளவே
(அகம்.156:13-17)**

என்னும் பாடலடிகளின் வழியாகத் தலைவனை வரைவுக்கு வற்புறுத்துவதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுகள்

மருதத் திணைப் பாடல்களின் கட்டமைப்பு முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருள்களின் துணை கொண்டு களவு, கற்பு என்னும் இரு பாகுபாட்டில் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. களவு என்பது தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையினையும் கற்பு என்பது தலைவன் தலைவியின் மண வாழ்க்கையாகும்.

(28ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

துணைநூற்பட்டியல்

1. கலித்தொகை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.
2. குறுந்தொகை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.

மருதத்திணை வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியினைக் களமாகக் கொண்டு விளங்குகிறது. தலைவன் தலைவி இருவரும் களவுக் காலத்தில் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துத் தங்களின் காதலை வளர்க்கும் பாங்கில் நடைபெறும் நிகழ்வுகள் அகத்துறையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கூடிய பின்பு தன் தோழன் பாங்கன் உதவியுடன் கூடும் கூட்டம் பாங்கற்கூட்டம் எனப்படுகிறது. தலைவியின் தோழி யார் என்பதை இனம் காணும் தலைவன், தன் மன உணர்வுகளை எல்லாம் தோழியிடம் வெளிப்படுத்துமாறு தோழியிடம் பேசி அவள் வாயிலாகக் கூடும் கூட்டம் பாங்கியற் கூட்டம் எனப்படுகிறது. தலைவனும் தலைவியும் சந்திக்கும் குறி இரவு, பகல் குறிகளாக அமைகின்றன. குறி இடம் கூறல் தோழியில் பங்காக அமைகிறது.

தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பினால் உண்டாகும் அலர் அம்பல் முதலான சூழலில் நிலையைத் தலைவனிடம் எடுத்துக் கூறும் பண்பினளாகத் தோழி விளங்குகிறாள். தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பினால் எழும் அலரின் விளைவால் தலைவி இற்செறிக்கப் படும்போது, அதனைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தும் தோழி விரைந்து அவனை மணம் செய்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்தல் வரைவு கடாதல் எனப்படுகிறது. தலைவன் களவில் சுவை கண்டு மணத்தைத் தள்ளிப் போடும் நிலையில் தோழி அவனுக்கு அறிவுரை கூறி விரைந்து மணம் செய்ய வலியுறுத்தும் போக்கினைக் காண முடிகிறது. மருதத் திணைப் பாடல்களின் கட்டமைப்பு களவு, கற்பு என்னும் இரு நிலைகளில் அமைந்து மருதத் திணையின் இயல்புகளை வெளிக் கொணர்வதாக அமைகிறது.

பார்வை நூல்கள்

1. சாமிநாதையர், உ.வே., குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் - உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 1962.
2. சாமிநாதையர், உ.வே., ஐங்குறுநூறு மூலமும் பழைய உரையும், உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 1963.
3. குழந்தை புலவர், தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், நாம் தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 2007.
4. சண்முகம்பிள்ளை. மு. சங்கத் தமிழர் வாழ்வியல், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2004.
5. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 2009.
6. மாணிக்கம் வ.சுப., தமிழ்க்காதல், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2007.

3. தேவாரம், பி.ரா.நடராஜன் (உ.ஆ.), உமா பதிப்பகம், சென்னை, 2006.

3. நற்றிணை, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.

5. பத்துப்பாட்டு, உ.வே.சா (உ.ஆ.), உ.வே.சா. நூல் நிலையம், சென்னை, 2019.

6. புறநானூறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., சென்னை, 2004.



வண்புகழ் மூவரின் தண் பெரு அடையாளங்கள்

முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை

மூத்த பேராசிரியர், இயக்குநர், தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி 630 003

க. மாலா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவு எண். R20163082)
தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையம், அழகப்பா பல்கலைக்கழகம், காரைக்குடி



முன்னுரை

தொல்காப்பியர், மரபியலில் அக்கால உலக மரபுகள் குறித்து எடுத்துரைத்து வரையறை செய்வர். இதில் அரசருக்குரிய மரபுகளாக அரசரை நெடுந்தகை, செம்மல் என்று அழைக்கலாம் என்றும் அவர்கள் நால்வகைப்படை, கொடி, வெண்கொற்றக்குடை, முரசு, குதிரை, யானை, தேர், மாலை தலையில் அணியும் முடியுடன் அரியணை, பாதுகாப்பு அரண் ஆகியவை கொண்டு ஆட்சி செய்வர் என்று குறிப்பிடுவர். இதில் பண்டைய தமிழகத்தை ஆட்சிசெய்த சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்னும் மூவேந்தர்களின் தார், கொடி, அடையாளப் பூக்கள் ஆகியவை குறித்து எடுத்துரைப்பது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

தமிழின் முதல் நூலான தொல்காப்பியம் வேந்தர்களை வேந்தன், மன்னர், அரசர் என்பன போன்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், மரபியல் ஆகிய இயல்களில் வேந்தர் தொடர்பான செய்திகள் பேசப்பெற்றுள்ளன.

தானே சேறலும் தன்னொடு சிவணி

ஏனோர் சேறலும் வேந்தன் மேற்றே (தொல்.973)

மன்னர் பாங்கின் பின்னோர் ஆகுப (தொல்.976)

வேந்துவினை இயற்கை வேந்தன் ஓர்இய

ஏனோர் மருங்கின் எய்திடன் உடைத்தே (தொல்.978)

சீர்சால் வேந்தன் (தொல்.1006)

பட்டவேந்தனை அட்ட வேந்தன் (தொல்.1018:10)

ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும் (தொல்.1021:2)

செங்கோல் அரசர் (தொல்:1571)

என்பன போன்ற சான்றுகள் இதனை விளக்கும். தொல்காப்பியர் காலத்து மூவேந்தர் தென்னாடு காத்து வளவிய புகழுடன் வாழ்ந்திருந்ததை,

வண்புகழ் மூவர்

தண்டொழில் வரைப்பின்

நாற்பெயரெல்லை யகத்தவர் (தொல்.செய்.79)

என்னும் நூற்பாவால் அறிய இயலும்.

... உறுபகை

வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி யேந்துபுகழ்ப்

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும் (தொல்.புறத்.5)

என்னும் நூற்பாவும் இம்மூவேந்தர் மற்றும் அவர்தம் அடையாளப் பூக்கள் குறித்து விளக்குகின்றது. இதில் மூவேந்தரின் பெயர்கள் நேரிடையாகச் சுட்டப்பெறவில்லை. எனினும் வழக்கின் காரணமாக அறியப் பெறுகிறது. பாண்டியன் அவையத்து தொல்காப்பியத்தை அரங்கேற்றியபோது,

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தானையர் மலைந்த பூவும் (தொல்.1006)

எனக் கூறிச் சேரர் மாலையை முற்பட வைத்துப் பாண்டியர் மாலையை அதன் பின்வைத்து, அதன் பின்னர்ச் சோழர் மாலையை வைத்துக் காட்டுதலான், இவர் காலத்துச் சேரர் தமிழ் வேந்தர் மூவருள்ளே தலைசிறந்து விளங்கியதை அறிய இயலும். தமிழ் அவையோரும் அவையுடைய திருவிற்பாண்டியனும் உடன்பட்டு இங்ஙனம் கூறிய நூலைக் கேட்டதனால் இவ்வுண்மை அறியப்படும். மேலும் இந்நூற்பாவில் மூவேந்தருக்குரிய அடையாளப் பூக்களும் அவை அணிதலின் நோக்கமும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. போரிடும் வீரர்களுள் யார் யார் எந்த நாட்டைச் சார்ந்தவர்கள் என்று அடையாளங் கண்டு கொள்வதற்காக அணியப் பெற்றன என்பதைச் சுட்டவே **வேந்திடை தெரிதல் வேண்டி** என்று தொல்காப்பியர் உரைக்கின்றார்.

இவர் பின்னர் வந்த புலவர் பெருமக்களும் இவ்வைப்பு முறையையே உடன்பட்டுக் கூறிக்காட்டுதலை சங்க நூல்களிற் காண இயலும். சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

குடபுலங் காவலர் மருமான்

குட்டுவன் வஞ்சியும் (சிறுபாண்:63-66) எனவும், **தென்புலங் காவலர் மருமான் மதுரையும் (சிறுபாண். 63-66)** எனவும், **குணபுலங் காவலர் மருமான்... உறந்தையும் (சிறுபாண்:79-83)** எனவும், இம்முறையிலேயே வைத்துள்ளனர். புறப்பாட்டுத் தொகுத்தாரும் சேரன் பாட்டு, பாண்டியன் பாட்டு, சோழன் பாட்டு என்னும் முறையில் முன்னர் வைத்துத் தொகுத்துள்ள மையும் இக்கருத்திற்கு அரண் சேர்க்கும்; சங்கத்துக்குப் பின்னர்ப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை செய்த சேரர் மரபினராகிய ஐயனாரிதனாரும்; தொல்காப்பியர் வைத்த முறையையே கொண்டு, **வானவன்/போரெதிரிற் போந்தையாம் பூ (1), நெடுவழுதி/யேத்தல் சால் வேம்பி விணர் (2), காவிரிநாடன்/அலங்கலமரமுவுத்தார் (3)** எனப் பொதுவியற் படலத்துள் உரைத்துள்ளமை போருக்குச் செல்லும்போது மூவேந்தர்களும் அவரவர் குலச்சின்னமான பனம், ஆத்தி, வேம்பு மாலைகளை முறையே சேர, சோழ, பாண்டியர்கள் அணிந்து சென்றமை பெறப்படும். மூவேந்தர்களும் அவரவர் மாலைகளை அணிந்து போரிட்டதை,

**இரும்பனம் போந்தைத் தோடும், கருஞ்சினை
அரவாய் வேம்பின் அங்குழைத் தெரியலும்,
ஓங்குஇருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத்து அவிய
வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோந்தாள்,
கண்ஆர் கண்ணி, கரிகால் வளவன்**

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தும். இமயவரம்பன் நெடுஞ் சேரலாதனின் தார், மார்புமலிபைந்தார் (பதிற்.11:17).

தார் அணிந்து எழிலிய (15:22) என்று குமட்டுர்க் கண்ணனாரால் பாடப்பெற்றுள்ளது. அதிலும் தார் மன்னனுக்கு அழகூட்டுகிறது என்கிறார் புலவர். அட்டு மலர் மார்பன் என்னும் ஒரு பாடலின் தலைப்பும் நெடுஞ்சேரலாதனின் தார் குறித்து விளக்குகிறது (பதிற்.20). சேரன் செங்குட்டுவன் இமயப் படையெடுப்பின்போது பனம்பூ மாலைசூடிச் செல்வதை சிலப்பதி காரக் (சிலப்:146) காட்சிக் காதை உரைக்கும்.

பாண்டியன் வேப்பம்பூ மாலையணிந்து போருக்குச் சென்றதை நெடுநல்வாடை (176) கூறுகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில்,

**இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர் சாயப்
பொருதவரைச் செருவென்று
இலங்கருவிய வரைநீந்திச்
சுரம் போழ்ந்த விகலாற்றல்
உயர்ந்தோங்கிய விழுச்சிறப்பன்
நிலந்தந்த பேருதவிப்
பொலந்தார் மார்பி னெடியோன் (மதுரைக்காஞ்சி.55-6)**

என்று பாண்டியனின் தார் குறித்து உரைக்கின்றது.

இதே போன்று சோழன் நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளியின் உறையூரை முற்றுகையிட்டபோது, அறிவுரை கூறுமுகத் தான் கோவூர்க்கிழார் உன்னுடன் போர் புரிய வந்துள்ளவன் கரிய பனையின் வெண்ணிறப் பூமாலை அணிந்த சேரன் அல்லன்: வேப்பம்பூ அணிந்த பாண்டியனுமல்லன் நீ அணிந்த ஆத்தி மாலை அணிந்தவனே (புறநா:451-4) என்றுரைக்கு மிடத்து மூவேந்தர்களின் தாரும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

அடையாளப் பூவும் போர்ப் பூவும்

அரசர்கள் போருக்குச் செல்லும் பொழுது அடையாள மாலைகளுடன் வஞ்சிப்பூ, உழிஞைப்பூ, தும்பைப்பூ, காஞ்சிப்பூ என அவ்வவ் போருக்குரிய பூக்களையும் அணிந்து சென்றுள்ளனர்.

வெட்சிப்பூ, கரந்தைப்பூ

போருக்கு முன்னோட்டமாகப் பகை நாட்டின் ஆநிரை களைக் கவர்ச்செல்லும் வீரர்கள் வெட்சிப்பூவையும் ஆநிரை மீட்க வருவோர் கரந்தைப்பூக்களையும் சூடிச்செல்வர் (தொல்.1002).

வஞ்சிப்பூ

மண்ணாசையின் காரணமாகப் படையெடுத்துச் செல் வோர் வஞ்சிப்பூவைச் சூடிச்செல்வர் (தொல்.1007).

உழிஞைப்பூ, நொச்சிப்பூ

பகை நாட்டின் மதிலைக் கைப்பற்றச் செல்லும் வீரர்கள் உழிஞைப்பூவை சூடிச்செல்வர். மதில் காப்ப வர்கள் நொச்சிப்பூவைச் சூடியிருப்பர் (தொல்.1010).

போருக்குச் சென்ற சேரன் பொன்னால் செய்த உழிஞை மாலையை அணிந்திருந்தமை, **அண்ணல் அம் பெருங்கோட்டு அகப்பா எறிந்த பொன்புனை உழிஞை வெல்போர்க் குட்டுவ (பதிற்.22.26-27)** என்றும் **பொலந்தார்க் குட்டுவ (பதிற். 23.10)** என்றும் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. பாண்டிய மன்னன் வேப்பம்பூ தளிரோடு உழிஞைப் பூமாலையும் அணிந்திருந்ததை,

**மன்ற வேம்பின் மாச்சினை யொண்டளிர்
நெடுங்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து
செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி (புறநா.76:4-6)**

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கும்.

தும்பைப்பூ

தம் வலிமையை வெளிப்படுத்த போர் மேற்கொள்ளும் வீரர்கள் தும்பைப் பூவைச் சூடிச் செல்வர் (தொல். 1015). சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் தும்பை சூடிப் போருக்குச் சென்றதை பொலம்பூத் தும்பை (புறநா.2:14) என்று முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர் உரைப்பர்.

**அமர்கடந்து மலைந்த தும்பைப் பகைவர்
போர் பீடு அழித்த செருப்புக் முன்ப (பதிற்.14: 8-9)**

என்பது இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் தும்பைப் போர் ஆகும்.

இராமனின் மறைவுத் துணை கொண்டு சுக்கிரீவன், தமையன் வாலியுடன் பொருவன். இருவரும் ஒருவர் மாறி ஒருவர் உதைப்பர். கடிப்பர். நின்று இடிப்பர். அடிப்பர். வாலி, தம்பி சுக்கிரீவனை நெருக்குவன், அடக்குவன்; உறுதி சொன்ன இராமனோ உதவாமல் வறிதே நிற்பன். போர் இடையிட்டுச் சுக்கிரீவன் இராமனிடம் ஓடுவன். என்னைக் காத்திருக்க என்று வேண்டுவன். அப்போது இராமன் உன்னை வாலியினின்று வேறுபடுத்தி அறிய இயலவில்லை ஆதலின் கொடிப்பூ மிடைந்து செல்க எனப் பணித்து விடுப்பன்⁴ என்கிறது கம்பராமாயணம்.

வில்லிபாரத்தில் விராடன் கரந்தைப் பூவால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்து போரிட்ட செய்தியை,

**மெய்கண்ட பண்ணோடு தன்சேனை
நில்லாமல் வென்றிட்டபின்
கைக்கொண்ட நிரையைக் கடத்திப்
பொலம் பொற் கழர்காலினான்
செய்க கொண்ட கழுநீர் அலங்கர்
கரந்தை திருத்தாமல் மேல்
மைகொண்டால் எனவில் வளைந்தாறு
பதம்பு மழை சிந்தினான்⁵**

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

மேலைச் செய்திகள் போருக்குப் பூக்கள் அடையாளமாக இருந்ததைப் புலப்படுத்தும். போருக்குப் புறப்படும் முன் வீரர்கள் பூக்களைப் பெற்றுச் செல்லும் மரபு இருந்ததை, **பூகோள் இன்று என்று அறையும் மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன் குரவே (புறநா.293)** என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

தமிழர்களைத் தவறாகப் பேசிவிட்டார்கள் என்றவுடன் வடபுலத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்ற சேர மன்னன் கனகவிசயருக்கு எழுதுகின்ற எச்சரிக்கை மடலில் சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மும்மன்னர்களின் இலச்சினைகளும் பொறிக்கப்பட வேண்டும் என ஆணையிட்டான் என்பார் இளங்கோவடிகள். இங்கு இலச்சினை வில், கயல், புலி ஆகியனவாகும்.

இதைக் கேட்டதும் நமக்கு ஒரு கேள்வி எழும். வடபுலத்தை நோக்கிப் படையெடுத்துச் செல்லப் போகிறான் சேர மன்னன். அங்கே செல்லப் போவது சேர மன்னனுடைய படைகள். ஆனால் இவன் எதற்காக பிற இரண்டு நாடுகளுடைய சின்னங்களையும் பயன்படுத்த வேண்டும்? இது குற்றமல்லவா என்று கருதுவோம்.

சேர மன்னனைப் பற்றித் தவறாகப் பேசியிருந்து, அப்பொழுது சேர மன்னன் பிற நாடுகளுடைய சின்னத்தைப் பயன்படுத்தியிருந்தால் அது தவறு. ஆனால் வடபுலத்தவர்கள் பேசியது ஒட்டுமொத்தத் தமிழினத்தைப் பற்றி. எனவே, ஒட்டுமொத்தத் தமிழினத்தினுடைய ஒரு பிரதிநிதியாகத்தான் அங்கே சேர மன்னன் படையெடுத்துச் செல்கிறான். இதன்வழி

பண்டைத் தமிழகத்தின் பிரதிநிதிகளாக மூவேந்தர்கள் இருந்தமை புலனாகும். எனவே மூவேந்தருக்குரிய இலச்சினைகளைப் பொறித்து அனுப்புகிறான்.

மூவேந்தர் கொடிகளும் இலச்சினைகளும்

பாடாண் திணையில் 'கொடிநிலை' (தொல்:1034) என்பதில் வெற்றி பெற்ற மன்னனின் கொடி கடவுள் வாழ்த்துடன் இணைத்துப் பேசப்படுகின்றது. தொல்காப்பியர் எழுத்ததிக்காரத்தில் கொடி என்ற சொல்லாட்சிக்கு,

**கொடிமுன் வரினேஅவண் நிற்பக்
கடிநிலை இன்றே வல்லெழுத்து மிகுதி (தொல்:285)**

என்று இலக்கணம் கூறுவர். இவ்விடத்து மூவேந்தருக்குரிய கொடிகள் ஏதும் சுட்டப்பெறவில்லை. எனினும் மூவேந்தர் பயன்படுத்திய கொடிகள் பற்றிய செய்திகள் சங்கப் புறப்பாடல்களில் பெரிதும் காணப்பெறுகின்றன. போருக்குச் செல்லும்போது மூவேந்தர்கள் தமது தேர்களிலும், யானையின் அம்பாரிகளிலும் கொடிகளைக் கட்டிச் சென்றுள்ளனர். பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனின் தேர், **நெடுங்கொடிய நிமிர்தேர் (புறநா.55:8)** என்று சுட்டப் பெறுகின்றது.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை நெட்டிமையார் வாழ்த்துங் கால் கொடியைச் சுட்டி,

**கொல்களிறு மீமிசை கொடிவிசும்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழிய குடுமி (புறநா.9:7-8)**

என்று வாழ்த்துவர். ஆலூர் மூலங்கிழார், கிள்ளி வளவனை,

**வரைபுரையு மழகளிற் நின்மிசை
வான்றுடைக்கும் வகைய போல
விரவுருவின கொடிநுடங்கும்
வியன் றானை விறல்வேந்தே (புறநா. 38:1-4)**

என விளிப்பர்.

பாசறையைப் புலவர்கள் வருணிக்குங்கால் கொடியுடன் இணைத்துப் பேசுவர். இதனை **உரவுக் களிற்று வெல் கொடி நுடங்கும் பாசறை (பதிற்று:88:17)** என்னும் அடியும் நன்கு விளக்கும்.

சேரமான் மாவெண்கோவும் பாண்டியன் காணப் பேரத்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும் ஒருங்கிருந்தாரை ஓளவையார் பாடியதன்கண், மூவேந்தர்களை அழைக்கக் கொடியினைச் சுட்டி,

**ஒன்றுபரிந் தடங்கிய விருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக விருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்
(புறநா. 367- 12-14)**

என்றுரைப்பர். **கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய (புறநா.23)** என்று பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பாராட்டப் பெறுகிறான்.

தன் நாட்டை மலிதிரை ஊர்ந்த காலத்து அதற்காக வருந்தாது சோழனுடைய புலிக்கொடியையும் சேரனுடைய விற்கொடியையும் நீக்கித் தன் கயற் கொடியை பிறர் நாட்டில் நாட்டிய பெருமையுடையவன் என்று தென்னவனாம் பாண்டியன் புகழ்ப்பெறுகிறான் (முல்லைக்கலி 4.1-4). இங்குச் சோழன் நல்லுருத்தி ரனாரால் மூவேந்தர் தம் கொடிகளும் அதில் உள்ள இலச்சினைகளும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

சங்கப் பாடல்களில் மூவேந்தர்களுக்குரிய அடையாளக் கொடிகள் சுட்டப் பெறவில்லையே தவிர இலச்சினைகள் ஆங்காங்கே சுட்டப் பெறுகின்றன.

**இமயஞ் சுட்டிய ஏம விற்பொறி (புறம்:39)
ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசைத்
தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து
வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்
(அகநா.396:16-18)**

எனச் சேர மன்னர்கள் வடவரையில் விற்பொறித்த செய்தி புறநானூற்றிலும் அகநானூற்றிலும் சுட்டப் பெறுகின்றது.

**தென்னம் பொருப்பன் நன்னாட் டுள்ளும்
ஏழெயிற் கதவ மெறிந்துகைக் கொண்டுநின்
பேழ்வாய் உழுவை பொறிக்கும் ஆற்றலை
(புறநா.33:7-9)**

**புலிப்பொறிப் போர்க்கதவிற்
றிருத்தஞ்சும் திண்காப்பில் (பட்டின:40-41)
புலிப்பொறித்துப் புறம்போக்கி (பட்டின:135)**

என்பதில் சோழர் தம் இலச்சினையாகிய புலி சுட்டப் பெற்றுள்ளது.

சிலப்பதிகாரத்தில் மூவேந்தர் தம் கொடிகள் கொடுவரிக் கயற்கொடி (சிலப்.25:153), சேயுயர் விற்கொடி (சிலப். 26:139) என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளன.

முடிவுரை

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகம் மூவேந்தர்களுக்குரிதாக இருந்தது. அதனால்தான் தொல்காப்பியர் பெயர் சுட்டாமலேயே வண்புகழ் மூவர் என்று சேர, பாண்டிய, சோழர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்காப்பியம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவைக் களத்தே அரங்கேற்றப் பெற்றதாகப் பாயிரம் கூறும். இதன்வழி மன்னர் ஆட்சி முறை தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இருந்தமை பெறப்படும்.

தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே இப்பெருவேந்தர்கள்

தாரும் கொடியும் பெற்றிருந்தனர். எனினும் போந்தை, வேம்பு, ஆர் என அரசர்களுக்குரிய அடையாள மாலை, பூ சுட்டப் பெற்றமை போலக் கொடிகள் காப்பியரால் சுட்டப்பெறவில்லை. சங்க இலக்கியங்களே மூவேந்தர்களின் பெயர்கள் அவர்தம் தார், இலச்சினையுடன் கூடிய கொடி ஆகியவை பற்றித் தெளிவாக உரைக்கின்றன. வேந்தர்கள் போருக்குச் செல்லும் பொழுது அவரவர்க்குரிய அடையாள மாலை, போருக்குரிய பூ ஆகியவற்றை அணிந்து சென்றுள்ளனர்.

இயற்கை மலர்களுடன் வேந்தர்கள் பொன்னால் செய்த அவ்வவ் மலர்மாலைகளையும் அணிந்து போருக்குச் சென்றுள்ளனர். வீரர்களும் போருக்குரிய பூக்களை அணிந்து போரிட்டுள்ளனர். பூக்களின் பெயரைப் போருக்குக் குறியீடாக்குதலும் அடையாளத்திற்காகத் தம் நாட்டில் விளைந்த பூக்களைச் சூடிச் செல்லுதலும் உளவியல் முறையில் நல்லதொரு உணர்வை ஏற்படுத்த வல்லது. இதனை மூவேந்தர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர்.

நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கு அச்சுறுத்தல் வரும் நேரத்தில் வீரர்கள் மனதில் போரிடும் எண்ணம் தோன்றும். போருக்குச் செல்லும் முன் தன்னைத் தன் நாட்டு வீரர்கள் அடையாளம் காண்பதற்காக மன்னனும், வீரர்களும் தங்கள் நாட்டில் மிகுதியாக விளைந்த பூக்களைச் சூடும்போது வீரர்களுக்கு எப்படியாயினும் போரில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்கிற எண்ணம் தோன்றும். பூவைச் சூடிப் போர் செய்யும் இச்செயலானது உளவியல் முறையில் வெற்றிக்கு வாய்ப்பளிக்கும் ஒன்றாகும். போர்க்களத்தில் போரிடும் வீரர்களுக்குத் தன் நாடு தன் மக்கள் என்ற உணர்வு ஏற்படவும் அடையாளப் பூக்கள் வழிவகுக்கும்.

எனவேதான் மூவேந்தர்களும் தமக்குரிய தார், கொடி ஆகியவற்றுடன் போருக்குரிய பூக்களைத் தாமும் தம் வீரர்களும் அணிந்து போரிட்டுள்ளனர். இதனைப் பிற்றைத் தமிழ் இலக்கியங்களும் வழிமொழிகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கொளு. ப.245.
2. மேலது, உதாரணப்பாடல் ப.246
3. மேலது, உதாரணப்பாடல் ப.247
4. கம்பராமாயணம், கிட்கிந்தா காண்டம், பாடல் எண்.52.
5. வில்லிபுத்தூரார் மகாபாரதம், விராட பருவச் சருக்கம், பாடல் 172.

அமைதி

தன் இதயத்தை அன்பிற்குக் கொடுப்பவன் எவனோ, சத்தியத்தை வழிகாட்டியாகக் கொண்டவன் எவனோ, அச்சமற்ற வலிமையை அனைத்துக் கொள்பவன் எவனோ, அவனிடம்தான் சுதந்திரம் உறையும்.

பிளிஸ் கார்மன் (Bliss Carman)
(தமிழில்: பேரா.வ.ஜெயதேவன்.)



மு. ராஜேந்திரனின் காலாபாணியில் கோட்டைகள்



இரா. அகல்யா

முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவெண்: R 20223130/2023-24)

தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி

(இணைவு: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்), காரைக்குடி 630 003

நெறியாளர்: முனைவர் மு. மரகதவல்லி

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி (இணைவு: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்), காரைக்குடி 630 003



ஆய்வுச் சுருக்கம்

வரலாற்று நிகழ்வுகளை மையமாகக் கொண்டு புனைகதைகளைப் படைக்கின்ற படைப்பாளிகளுக்கு இடமும் காலமும் பின்னணியாக அமைகின்றன. மு. ராஜேந்திரனின் காலாபாணி புதினத்தில் கோட்டைகள் இடப் பின்னணியாக அமைகின்றன. புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கோட்டைகளுள் தமிழகக் கோட்டைகளை ஆங்கிலேயர்கள் தமது ஆட்சியை நடத்துவதற்குரிய அதிகார மையங்களாகப் பயன்படுத்தியமையை அறிய முடிகிறது.

முன்னுரை

மு. ராஜேந்திரன் எழுதிய வரலாற்று நூல்களில் காலாபாணி என்ற புதினமும் உள்ளது. இப்புதினம் 2022 ஆம் ஆண்டிற்கான சாகித்திய அகாதமி விருதுபெற்றது. காலாபாணி புதினத்தில் வரலாற்று நிகழ்வுகள் நிகழும் களங்களுள் ஒன்றாகக் கோட்டைகள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய கோட்டைகள் இந்தியாவின் வரலாற்று நினைவுச் சின்னங்களாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு இன்றளவும் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. கோட்டைகள் பண்டைய மக்களின் வீரம், பண்பாடு மற்றும் அக்காலச் சமூகம் ஆகியவற்றை நம் கண் முன்னே படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. காலாபாணி புதினத்தில் இடம்பெற்றுள்ள கோட்டைகளுள் தமிழகக் கோட்டைகள் குறித்த செய்திகளை வெளிக்கொணர்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

காலாபாணி

ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்திற்கு எதிராகப் போராடிய போராளிகளைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி கொன்று குவித்தது. மக்கள் மனதில் போராட வேண்டுமென்ற எண்ணம் எழக்கூடாது என்பதற்காகவும் போராட்டக்காரர்களை ஒடுக்குவதற்காகவும் ஆங்கிலேய அரசு கையாண்ட தண்டனை முறை 'காலாபாணி' ஆகும்.

சிவகங்கை அரசர் வேங்கை பெரிய உடையாத் தேவன் மற்றும் அவரது கூட்டாளிகள் எழுபத்தி இரண்டு பேரை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியானது தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் இருந்து பிணங்கிற்கு நாடுகடத்தப்பட்ட துயர வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கூறுவதுதான் 'காலாபாணி' புதினமாக மலர்ந்தது. இப்புதினத்தில் தமிழகத்தில் உள்ள கோட்டைகளும் தமிழகத்திற்கு வெளியே உள்ள கோட்டைகளும் கதைக்களன்களாக இடம்பெறுகின்றன.

கோட்டை

கோட்டை என்றால் அரசனால் பாதுகாப்பிற்காக அனைத்து வசதிகளும் அமைய, கற்களாலோ மண்ணாலோ கட்டப்படுவது ஆகும். அக்கோட்டையைச் சுற்றி எதிரிகள் நுழைய முடியாதபடி பெரிய மதில் சுவர்கள் அமைந்திருக்கும். இத்தகைய கோட்டைகளைப் பிரதானமாகக் கொண்டு சங்க கால மக்கள் போர் நடத்தியுள்ளதை தொல்காப்பியத்தில்,

உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே

முழுமுதல் அரணம் முற்றலும் கோடலும்

அனைநெறி மரபிற்று ஆகும் என்பீ என்பதால் அறிய முடிகின்றது.

கோட்டைக்குப் பாதுகாப்பாக அமையும் மதில் சுவரைப் பகைநாட்டு அரசன் கோட்டையைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு சுற்றி வளைத்துப் போரிட்ட நிகழ்வைத் தெ.பொ.மீ., ...**தமிழ் நாட்டின் சிறப்பு இயல்பு கோட்டைகளேயாம். இந்தக் கோட்டைகளில் மதில், அகழி, காவற்காடு, மதிப்பொறிகள் முதலியன இருக்கும். கோட்டைப் போரே உழிஞைப் போர்** என்கிறார்.

புறநானூறு கோட்டைகள் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகையில் கோட்டையானது காவற்காடு, மதில்கள், அகழி போன்றவற்றால் சூழப்பட்டு பாதுகாக்கப்படும் என்பதனை,

புலவரை இறந்த புகழ்வால் தோன்றல்!

நிலவரை இறந்த குண்டு கண் அகழி,

வான் தோய்வு அன்ன புரிசை, விசும்பின்

**மீன் பூத்தன்ன உருவ ஞாயில்
கதிர் நுழைகல்லா மரம் பயில்கடிமினை,
அருங் குறும்பு உடைத்த கானப்பேர் எயில்³**

என்ற அடிகளில் காண முடிகின்றது. 'எயில்' என்ற சங்க காலச் சொல் 'கோட்டை' என்ற பொருள்பெறும். இதனைப்போன்று கோட்டையைச் சுற்றி வலுவான பாதுகாப்பிற்காக வேலிகள், அகழிகள் அமையப் பெற்று அக்கோட்டையை வீரர்கள் பாதுகாப்பார்கள் என்று, **கோட்டை என்ற சொல் பொதுவாக ஒரு வலுவான பாதுகாப்புக் கட்டடம் அல்லது ஒரு சுவர், வலுவான கூர்மையான கட்டைகளைக் கொண்ட வேலி அல்லது தடுப்பு கொண்ட ஓர் இடத்தைக் குறிக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. இது பெரும்பாலும் ஆழமான அகழி அல்லது வீரர்களால் பாதுகாக்கப்படும். கோட்டைச் சுவர்களின் கூடுதல் வரிசைகளால் மேலும் பாதுகாக்கப் படுகிறது. கோட்டைகள் ஓர் இராச்சியத்தில் உள்ள ஒரு நகரம் அல்லது அதன் தலைநகரில் இருக்கும். இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதும் துணைக் கோட்டைகளும், சிறிய கோட்டைகளின் அமைப்புகளும் முழு அளவிலான கோட்டைகளும் இருந்து வருகின்றன⁴** என ரீமா ஹீஜா விளக்குகின்றார்.

காலாபாணியில் கோட்டைகள்

காலாபாணியில் தமிழகத்தில் உள்ள கோட்டைகளும், தமிழகத்திற்கு வெளியில் உள்ள கோட்டைகளும் கதைக் களங்களாக இடம்பெறுகின்றன. தமிழகக் கோட்டைகளாகத் தூத்துக்குடிக் கோட்டை, பாளையங்கோட்டை, திருமயம் மலைக்கோட்டை, சங்கராபதிக்கோட்டை, மெட்ராஸ் செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை, திருச்சிராப்பள்ளிக்கோட்டை, மேலூர்க்கோட்டை, மதுரைக்கோட்டை, பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கோட்டை, நெல்கட்டும் செவல் கோட்டை, களக்காடு கோட்டை, நாகலாபுரம் கோட்டை, அரண்மனை சிறுவயல் கோட்டை முதலான பத்தொன்பது கோட்டைகள் காலாபாணி நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

தமிழகத்தில் அல்லாத பிற கோட்டைகளாக மால்பரோ கோட்டை, பென்கோலன் கோட்டை, யார் கோட்டை, பினாங்குக் கோட்டை, கல்கத்தா கோட்டை, பூனாக் கோட்டை, திருச்சூர்க்கோட்டை, ஸ்ரீரங்கப்பட்டிணம் கோட்டை, காரன்வாலீஸ் கோட்டை ஆகிய ஒன்பது கோட்டைகள் நாவலில் காட்டப்பட்டுள்ளன.

தமிழகக் கோட்டைகள் பத்தொன்பதும், தஞ்சாவூர் அரண்மனை என்ற ஒரு அரண்மனையும் தமிழகத்திற்குள் உள்ள கதைக் களங்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் தூத்துக்குடிக் கோட்டை, திருமயம் கோட்டை, மதுரைக் கோட்டை ஆகிய கோட்டைகள் பற்றிய செய்திகள் இந்நாவலில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

கோட்டையின் அமைப்பு

ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றான சீவக சிந்தாமணியில் இராசமாபுரத்து மன்னனின் கோட்டை

யின் அமைப்பு, இராசமாபுரத்து மன்னனின் அரண்மனைச் சிறப்பாக, நகரைச் சுற்றி வன்மையான கல் மதில்கள், அவற்றின் மீதான போர்க் கருவிகள், மதில்களைச் சூழ்ந்த அகழிகள், தேர் ஏறும் இடம், வாட்போர் பயிலும் இடம், அரசன் அரண்மனையைச் சுற்றியுள்ள நீர்நிறைந்த அகலமான அகழியில் முதலைகள் உலாக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றைக் கூறலாம்⁵ எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

கோட்டையானது பல்வேறு அமைப்புகள், அரண்கள், அகழிகள், மதில்கள், நுழைவாயில்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாக இருக்கும். இதனை, **பின்னர் மத்திய காலகட்டத்தில் (கிபி 11-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 17-ஆம் நூற்றாண்டு வரை) அரச வம்சம் மற்றும் பேரரசுகளின் அரசக் கொள்கையில், தற்காப்புக் கட்டிடக்கலையில், அம்சங்கள் என்பவை முக்கியமான இடத்தை வகித்திருந்தன. அதாவது பல்வகைக் கோட்டை அமைப்புகள், வலுவான பாதுகாப்பு அரண்கள், அரண்களுடன் கூடிய ஆழமான அகழிகள் ஆகியன பாதுகாப்பு மதில்கள் மற்றும் விரிவாக்கப்பட்ட நுழைவாயில்களுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்தன** எனக் கோட்டையின் அமைப்பு கூறப்பட்டுள்ளது.

தூத்துக்குடிக் கோட்டையில் நெடும் மதில்களும், கொடி மரமும் இருந்தன. மரத்தினாலான கதவுகளில் பெரிய இரும்பு தாழ்ப்பாள்கள் இருந்தன. கோட்டையின் கிழக்குப் புறத்தில் பெரிய கொடுக்காப்புள்ளி மரத்தை ஒட்டிய அறையில் கோட்டையின் வணிகக் கிட்டங்கியை மேற்பார்வை பார்க்கும் பிக்காட், தன் மனைவி கிறிஸ்டியானாவுடன் வசித்து வந்தான். கோட்டைக்குள் சரக்குகளை வைத்திருக்கும் கிட்டங்கி ஒன்று இருந்தது என்று மு.ராஜேந்திரன் தூத்துக்குடிக் கோட்டையின் அமைப்பைப் பற்றி நாவலில் கூறுகின்றார். தூத்துக்குடிக் கோட்டையானது கடற்கரையை ஒட்டிய மேடான மணற் பகுதியில் அமைந்துள்ளது. எனவே, இது கடற்கரையை ஒட்டிய கோட்டையாகும். தூத்துக்குடிக் கோட்டைக்கு அருகில் கமுதி, பாளையங்கோட்டை ஆகிய கோட்டைகள் இருக்கின்றன.

மலையில் அமைந்த கோட்டைகளில் ஒன்றாகத் திருமயம் கோட்டை உள்ளது. இக்கோட்டையின் அறைகளானது கற்களால் கட்டப்பட்ட காற்றில்லாத அடித்தள அறைகளாக உள்ளது. இந்தக் கோட்டையின் அடிவாரத்தில் சத்தியமூர்த்தி பெருமாள் குடைவரைக் கோயில் உள்ளது என்பதனை மு.ராஜேந்திரன், **கோட்டை அடிவாரத்திலிருந்த சத்தியமூர்த்தி பெருமாள் குடைவரைக் கோயில் மணியோசை, மலைக்கோட்டை வரை கேட்கும். ஒருகாலப் பூஜைதான். ஒரு வாரமாக கோயிலில் மணியோசை இல்லை. மலையடிவாரத்தில் புதிதாக நிறைய மாட்டு வண்டிகள் வந்திருக்கின்றன (L.71)** எனக் காட்டியுள்ளார். மதுரைக் கோட்டை சமவெளிப் பகுதியில் உள்ள கோட்டையாக இருக்கின்றது. இக்கோட்டையில் வலப் பக்கம் மற்றும் இடப் பக்கம் நிறைய அறைகள் இருக்கின்றன. இடப் பக்க அறையில் எழுபத்து மூன்று கைதிகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருப்பதால் கோட்டையானது பலத்த

பாதுகாப்புடன் இருப்பதால் ஆள் நடமாட்டம் இல்லாத பகுதியாக உள்ளது என்பதனை மு.ராஜேந்திரன், கோட்டைக்கு வெளியே நிறைய இங்கிலீஷ் வீரர்கள் நின்றிருந்தார்கள். சாதாரண நாள்களில் கோட்டைக்கு வெளியே மனித நடமாட்டம் குறைவாகவே இருக்கும். இன்று கோட்டையைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு அதிகமிருப்பதால் யாரும் அந்தப் பக்கம் வரவில்லை (ப.126) எனக் கூறியுள்ளார். கோட்டைக்குள் சிறைக்கு வரும் வழியில் ராணுவ அணிவகுப்பு நடைபெறும் மைதானம் உள்ளது என்று மு.ராஜேந்திரன் மதுரைக் கோட்டையின் அமைப்பைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார்.

கோட்டையின் நிர்வாகம்

காலாபாணி நாவலில் தமிழகத்தில் உள்ள கோட்டைகளை ஆங்கிலேயர்கள் ஆக்கிரமித்து ஆட்சி செய்வதை மு.ராஜேந்திரன் காட்டுகின்றார். இதனை, நள்ளிரவில் கோட்டைக்குள்ளிருந்து காற்றில் எதிரொலித்த கிறிஸ்டியனாவின் உரத்த குரல் இங்கிலீஷ் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குச் சொந்தமான தூத்துக்குடிக் கோட்டையின் நெடும் மதில்களைத் தாண்டி, வெளியில் கேட்டது (ப.21) எனப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

தூத்துக்குடிக் கோட்டையில் பிக்காட், இரண்டு அதிகாரிகள், பதினைந்து சோல்ஜர்கள், உள்ளூர் பியூன்கள் என இருபது பேர் பணியாற்றினர்.

காலாபாணி நாவலானது முதலில் திருமயம் கோட்டையைக் கதைக்களமாகக் கொண்டு நிகழ்வுகள் ஆரம்பமாகின்றன. இந்தக் கோட்டையை ஆரம்ப காலத்தில் தஞ்சாவூர் மராட்டிய அரசரும் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமாளும் ஆற்காடு நவாப்பிடமும் இங்கிலீஷ்காரர்களிடமும் அதிகாரம் வேண்டுமெனப் போட்டியிட்டனர் என்பதனை, இந்தக் கோட்டையைக் கேட்டு, தஞ்சாவூர் மராட்டிய அரசரும் புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமாளும் ஆற்காடு நவாப்பிடமும், இங்கிலீஷ்காரர்களிடமும் பிராது பண்ணியபோது, அவர்கள் கொடுத்த தஸ்தாவேஜ்களை வைத்து, கோட்டை யாருக்குச் சொந்தம் என்று கோட்டையிலே தங்கி மேஜர் பானர்மேன் விசாரித்தார் (ப.73) எனச் சுட்டியுள்ளார்.

திருமயம் கோட்டை தற்போது கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட கோபர்டேயின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. மேஜர் வெல்ஷ் திருமயம் கோட்டையில் முக்கிய முடிவுகளை எடுக்கும் அதிகாரம் படைத்தவராதலால் கோபர்டே அவரின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கின்றார் என்று மு.ராஜேந்திரன் திருமயம் கோட்டையின் அதிகாரம் மேஜர் வெல்ஷிடம் இருப்பதைக் காட்டியுள்ளார்.

ஆங்கிலேயர்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள மதுரைக் கோட்டையில் அதிகாரி எழுபத்து மூன்று காலாபாணி களும் சிறைவைக்கப்பட்டிருப்பதால் கோட்டையைச் சுற்றிப் பலத்த பாதுகாப்புடன் இங்கிலீஷ்காரர்கள்

காவல் காக்கின்றனர். எனவே, மனித நடமாட்டம் இல்லாத பகுதியாக மதுரைக் கோட்டை காட்சியளிக் கின்றது என்று மு.ராஜேந்திரன் கூறியுள்ளார்.

கோட்டையின் பயன்பாடு

கலைஞர்களின் திறமைக்குச் சான்றாதாரமாகக் கோட்டைகள் விளங்குகின்றது. இந்த கோட்டைகள் கட்டடக்கலையில் சிறப்பிடத்தைப் பெறுகின்றன. இத்தகைய கோட்டைகள் பெரும்பாலும் மலைகளிலும், கடற்கரைப் பக்கங்களிலும் கட்டப்பட்டு, அவை பாதுகாப்பிற்காகவும், வர்த்தகத்திற்காகவும் பயன்படுத்தப்படும். கோட்டையின் பயன்பாடு குறித்து, இந்தக் கட்டமைப்புகள், பெரும்பாலும் மலைகளின் உச்சியில் அமைந்துள்ளன. காடுகளிலோ அல்லது வர்த்தகப் பாதைகளிலோ அமைந்துள்ளன. போர் வீரர்களின் அடிப்படையில் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளன. பாதுகாப்பு மற்றும் நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக இவை உன்னிப்பாக வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருமயம் கோட்டைக்குள் உள்ள கிணற்று நீரைச் சமைப்பதற்கு என்று ஆங்கிலேயர்கள் பயன்படுத்து கிறார்கள். வெடி மருந்து கிட்டங்கியில் வெடி மருந்துகளை வைத்து ஆங்கிலேயர்கள் பயன்படுத்தி வருகிறார்கள். திருமயம் கோட்டைக்குள் உள்ள மூன்று குளங்களில் உள்ள நீரானது பழையதாகவும், குரங்குகளின் சிறுநீர் கலந்த நீராகவும் உள்ளது. இதனைக் கைதிகள் பயன்படுத்துவதால் அவர்களுக்கு வாந்தி பேதி நோய் ஏற்பட்டு மதுரைக் கோட்டைக்கு மாற்றப்படுகிறார்கள். எனவே, திருமயம் கோட்டை ஆங்கிலேயர்களுக்குக் கைதிகளை அடைத்து வைக்கும் சிறைச்சாலையாகவும் வெடி மருந்துகளைப் பாதுகாப் பதற்கும் பயன்பட்டது என்பதனை அறியமுடிகிறது.

மதுரைக் கோட்டையின் வலப் பக்க அறைகளில் முதல் அறையை மந்திரவாதிகள் பூஜை செய்வதற்காகவும், மற்ற அறைகளை ஆங்கிலேயர்கள் தங்குவதற்காகவும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இடப் பக்க அறைகள் முழுவதும் கைதிகளை அடைத்து வைக்கும் சிறைச் சாலையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதனை மு.ராஜேந்திரன் கூறியுள்ளார். சிறைக்கு வரும் வழியில் உள்ள மைதானமானது ராணுவ அணிவகுப்பு நடத்துவதற்காக ஆங்கிலேயர்களுக்குப் பயன்பட் டுள்ளது என்பதனை மு.ராஜேந்திரன் காட்டியுள்ளார்.

தூத்துக்குடிக் கோட்டைச் சிறைச்சாலையாகவும், வணிகக் கிட்டங்கியாகவும் பயன்பட்டதை மு.ராஜேந்திரன், கிட்டங்கியில் பெரிதாகச் சரக்குகள் ஏதுமில்லை. அடுத்த வாரம் கோவில்பட்டியிலிருந்து காய்ந்த மிளகாயும், வேம்பாரிலிருந்து கருப்பட்டியும் வருகின்றன. திருவட்டார் பகுதியில் புதிதாகப் பயிரிடப்பட்ட ரப்பர் முதல் முறையாக நம் கிட்டங்கிற்கு வருகிறது. ஆட்களைக் கோட்டைக்குள் தங்கவைத்தால் வரவிருக்கிற சரக்குகளை என்ன செய்வது, மேஜர்? பிக்காட் கேட்டான் (ப.30) எனச் சுட்டியுள்ளார்.

முடிவுரை

பண்டைய கால மன்னர்கள் தங்கள் பாதுகாப்பிற்கெனக் கோட்டைகளைக் கட்டினர். கோட்டையைக் கைப்பற்ற பகை அரசர்கள் மேற்கொண்ட போரையும், கோட்டையைக் காப்பாற்ற அரசர்கள் நடத்திய போரையும் இலக்கியச் சான்றுகள் வழி அறிய முடிகிறது. கோட்டைகள் மலை, கடற்கரை மற்றும் சமவெளிப் பகுதிகளில் பண்டைய மன்னர்களால் கட்டப்பட்டன.

மு.ராஜேந்திரனின் காலாபாணி புதினத்தில் பல கோட்டைகள் இடம்பெற்றிருந்தாலும் தமிழகக் கோட்டைகளுள் திருமயம், மதுரை, தூத்துக்குடிக் கோட்டை குறித்த நிகழ்வுகள் புதினத்தில் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளமையை அறியமுடிகிறது. ஆட்சியாளர்களைப் பொறுத்து கோட்டையின் நிர்வாகம் அமைந்திருந்தாலும் கோட்டையின் அமைப்பு பயன்பாட்டிற்கேற்றவாறு வடிவமைக்கப்பட்டிருப்பது புலனாகிறது.

குறிப்புகள்

1. தொல்.பொருள்.புறம். 66.
2. காவ்யா சண்முக சுந்தரம் (தொகுப்பாசிரியர்), தெ.பொ.மீ. களஞ்சியம், தெ.பொ.மீ.யின் சங்கத் தமிழ், ப. 375.
3. கு. வெ. பாலசுப்பிரமணியன், (உரையாசிரியர்), புறநானூறு [மூலமும் உரையும்], தொகுதி-1, ப.59.
4. ரீமா ஹீஜா, இந்திய வரலாற்றில் கோட்டைகளின் பங்கு, ப.6.
5. கா. விசயரத்தினம், சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு, பக்.77-78.
6. சி.எச். பாப்ஜி ராவ், கோட்டைகளின் தற்காப்புக் கட்டிடக்கலை அம்சங்கள், ப.13.
7. கமல் குல்சிரேஷ்தா, பிரம்மாண்டத்தின் சுவர்கள், ப.4.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கமல் குல்சிரேஷ்தா, திட்டம் வளர்ச்சிக்கான மாத இதழ், ஜூன் 2024 (மலர் 55 இதழ்-06), திட்டம் வெளியீட்டுப் பிரிவு A Wing, இராஜாஜி பவன், சென்னை.
2. காவ்யா சண்முகசுந்தரம், தெ.பொ.மீ. களஞ்சியம், தெ.பொ.மீ.யின் சங்கத் தமிழ், காவ்யா வெளியீடு, சென்னை, 2007.
3. திருஞானசம்பந்தம். ச, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும், கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, 2022.
4. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ, புறநானூறு [மூலமும் உரையும்], தொகுதி -1, நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட், சென்னை.
5. விசயரத்தினம். கா, சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாடு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை, 2017.

2025ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய அகாதெமியின் தமிழ் மொழிக்கான பாலபுரஸ்கார் விருது, விஷ்ணுபுரம் சரவணன் ஸ்ரீமதி “ஓற்றைச் சிறகு ஓவியா” (நூவல்) என்ற சிறுவர் இலக்கியப் படைப்பிற்கு அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவருக்கு அரிமா நோக்கு சார்பில் வாழ்த்துகள்.



(17ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எண்ணங்களே பெண்களின் எதிரிகள் என்பதும் அறியலாகின்றன. அத்தகைய எண்ணங்களை மாற்றக்கூடிய வழிமுறைகளும் இவர்களின் படைப்புகளின் வழிப் பெறலாகின்றன.

(இராஜம் கிருஷ்ணன் (05.11.1925 - 20.10.2014) அம்மையார் தமது 89ஆம் அகவையில் மறைந்தார். இந்த ஆண்டு அவருக்கு நூற்றாண்டு. மன்னு பண்டாரி (03.04.1931-15.11.2021) அம்மையார் தமது 90ஆம் அகவையில் மறைந்தார். இருவரின் புகழையும் போற்றும் விதத்தில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.)

துணைநின்ற நூல்கள்

தமிழ்

1. ராஜம் கிருஷ்ணன், உயிர்ப்பு, பாரி புத்தகப்பண்ணை, சென்னை, 1978.
2. ராஜம் கிருஷ்ணன், களம், பாரி புத்தகப் பண்ணை, சென்னை, 1985.

3. ராஜம் கிருஷ்ணன், வெளிச்சம், தாகம் பதிப்பகம், சென்னை, 1995.

4. பீஷ்ம சகானி (தொ.ஆ.). இந்தி சிறுகதைத் தொகுப்பு, சாகித்திய அகாதெமி, புதுதில்லி, 1999.

இந்தி

1. मन्ू भंडारी ;कयव हयसीनचद्द .एक प्लेट सैलाब ;टयि हयछेसय प. लीहयद्दझ एनीरीचिन्?य कय हयननी?कय हयपनछजसय लचसयण्झरचलयलचझ 2001.

2. मन्ू भंडारी ;कयव हयसीनचद्द मेरी प्रिय कहानियाँ ;छानच हयनचं रीकची;यद्दझनीख्यहीलय ङयसय तकय;यझ रचलयलचझ 2007.



இராஜம் கிருஷ்ணன்



மன்னு பண்டாரி

ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் விதவை மகளிர் நிலை



மு. முகேஷ்கண்ணன்

முழு நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவெண்: R20223134/ 2023 -24)

தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி

(இணைவு: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்), காரைக்குடி 630 003

நெறியாளர்: முனைவர் மு. மரகதவல்லி

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ் உயராய்வு மையம், அழகப்பா அரசு கலைக் கல்லூரி (இணைவு: அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்), காரைக்குடி 630 003



ஆய்வுச்சுருக்கம்

குடும்பம் என்ற சமுதாய நிறுவனத்தில் மகளிர், குறிப்பாக, விதவை மகளிரின் நிலை அவலத்திற்குரியதாக உள்ளது. ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் விதவையர் வயதின் அடிப்படையில் அணுகப்பட்டு, அவர்கள் எதிர்கொள்கின்ற சிக்கல்கள் ஆராயப்படுகின்றன. கணவனின் மரணத்திற்குப் பின்னர் குடும்பப் பொருளாதாரத்தை ஈட்டுவதிலும் குழந்தைகளை வளர்த்து எதிர்காலத்தை உருவாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை உடையவராகவும் விதவை மகளிர் திகழ்வதை அறியமுடிகிறது.

முன்னுரை

உயிரினம் ஒவ்வொன்றும் மற்றொன்றைச் சார்ந்து வாழ்தலே உலகின் அடிப்படை. அவை உணவுக்காகவோ உடல் தேவைக்காகவோ சார்ந்து வாழ்கின்றன. மனிதர்களும் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்து வாழ்கின்றனர். அதன்படி மனிதர்கள் சார்ந்து வாழ்தலின் மரபுசார்ந்த நிறுவனமாகக் குடும்பம் விளங்குகிறது. இக்குடும்பத்தில் ஆணும் பெண்ணும் துணையாகச் சேர்ந்து வாழ்கின்றனர். இதில் பெண் தன் துணையான கணவன் இறந்தபின் விதவை என்னும் நிலைக்கு உள்ளாக்கப்படுகிறாள். இத்தகைய விதவை மகளிர் ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் சித்திரிக்கப்படுகின்ற நிலையினை ஆய்ந்தறிவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் ஆகும்,

ராஜம்கிருஷ்ணன்

தமிழ் இலக்கிய உலகில் ராஜம்கிருஷ்ணன் புதினம், சிறுகதை, கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்பு, வானொலி நாடகங்கள், வாழ்க்கை வரலாறுகள் போன்ற பல இலக்கியப் பரிமாணங்களைத் தொட்டவர். தம் எழுத்துகளில் பெண்களின் நிலைகளை எடுத்தாண்டு அதில் சமூகத்தைச் சாடியவர். பெண்களின் நிலைகளைப் பற்றிய மெய்மமைகளை வெளியிடுவதில் எத்தகைய சமரசமும் கைக்கொள்ளாதவர். இதனை, **இயக்கம் சாராத எழுத்தாளர்களில் ராஜம்கிருஷ்ணன் சமூக உணர்வு அதிகம் உள்ள இலக்கியப் படைப்பவர்**¹ என்று தொ.மு.சி.ரகுநாதனின் கூற்று விளக்கும். சமுதாய நிறுவனத்தில் பங்குகொள்ளும் பெண்களின் பங்குநிலையைத் தேடும் தடயங்களாக ராஜம்கிருஷ்ணனின் எழுத்துகள் இயங்குகின்றன. அவ்வகையில் சமுதாய நிறுவனத்தால், கணவனை இழந்த பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் விதவை என்னும் அங்கீகாரம் அவர்தம் வாழ்க்கையில் உருவாக்கும் சிக்கல்களை ராஜம்கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளின்வழி (ராஜம்கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகள், சீதை பதிப்பகம், சென்னை, 2016) ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளப்படுகின்றது.

விதவை மகளிர்

கணவனை இழந்த பெண்களை விதவை மகளிர் என்பர். இந்நிலையானது பெண்களின் உடற்கூறினால் அல்லாது சமுதாயக்கூறினால் பாகுபடுத்தப்பட்டது ஆகும். மேலும் இவர்களைக் கணவனை இழந்தோர், கைம்பெண்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். இத்தகைய விதவை நிலையானது,

... .. கணவனை இழந்த பெண்கள்

நடைப்பிணங்களாக, மரப்பாவைகளாக, சிறுமையற்றவர்களாகக்

கருதப்பட்டனர். கைம்பெண்கள் 'ஆளில்பெண்டிர்' (நற்353)

என்றழைக்கப்பட்டனர். கூந்தல் களைதல் (புறம் 250) பழைய

சோறும் வேளைக்கீரையும் உணவாகக் கொள்ளுதல்,

பரற்கற்களையுடைய தரையில் படுத்துறங்குதல் (அகம் 143, 243 249, 250)

என்பன கைம்பெண்டிர் கைக்கொண்டு வாழவேண்டிய வாழ்க்கை முறைகள்² எனச் சங்ககாலத்தில் இருந்ததையும் சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கும் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டதையும் சுட்டுகின்றது. **இந்தியாவில் பெண்ணுக்கென்று தனியாக வாழ்வு கிடையாது. அவள் வாழ்விற்கு ஆதாரம் கணவனே. அதனால் கணவனை இழந்த பெண்கள் வாழத் தகுதியற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்** என இந்தியச் சமூகத்தில் விதவையர் நிலை பற்றி அரங்க. மல்லிகா குறிப்பிடுகின்றார். 'விதவா' என்ற சொல் ருக்வேதம் நான்காம் மண்டலத்தில் (ஐஏ-2-8) ஒரு பாடலில் இந்திரனின் தாய் அத்தியின் கூற்றாக, விதவையாக்கியதற்காக இந்திரனைப் போற்றிப் புகழும் நிலையில் வருவதை

ராஜம்கிருஷ்ணன் தமது துணையிழப்பும் துறவறமும் என்ற கட்டுரையில் சுட்டுகிறார். மேலும் இப்பாடலின் பொருள்வழி...ஆதிகாலத்தில், பெண்ணின் நிலை, புறச்சின்னங்களாலும் ஒடுக்கும் நெறிகளாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கவில்லை என்பதும் அப்போது பயன்படுத்தப்பட்ட சில சொற்களே பல புதிய பரிமாணங்களைப் பெற்று, இவளை ஒடுக்கும் நெறிக்கான முக்கியக் கருவிகளாயின⁴ என விதவை நிலை சமூகத்தால் ஒடுக்கும் நிலைக்கு மாற்றப்பட்டதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இத்தகு ஒடுக்குமுறைகள்மூலம் உருவாகும் சிக்கல்களை ராஜம்கிருஷ்ணன் சந்தர்ப்பம், தெளிவு, விபூதித்திரு நாள், கடைசிநாள், தங்கம், அமைதி, செந்தாமரை, அணிலும் ஆடும், பட்டொளி, டென்ஷன், நித்திய மல்லிகை, ரகசியம் ஆகிய 12 சிறுகதைகளில் எடுத்தியம்புகிறார்.

ராஜம்கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளில் இடம்பெற்றுள்ள விதவை மகளிர் மூன்று நிலைகளில் அணுகப்படுகின்றனர். அவை: இளம்வயது விதவை மகளிர், நடுத்தர வயதுடைய விதவை மகளிர், முதிய வயதுடைய விதவை மகளிர்.

இளம் வயது விதவை மகளிர்

திருமணமான சிறுது காலத்திற்குள்ளாகவே கணவனை இழந்தோரை இளம் விதவையர் எனலாம். ராஜம்கிருஷ்ணனின் கடைசிநாள் சிறுகதையில் வரும் மீனா தன் மகளான கற்பகம் எட்டு வயதை எட்டிய போது கணவனை இழந்தவள். தனிமையில் தன் மகளுக்காக வாழ்ந்து வருகிறாள். மீனா தன் மகள் கற்பகத்தை விசுவநாதன் என்ற ஆடவனுக்கு இரண்டாம் தாரமாக மணமுடித்து வைக்கிறாள். அவளும் சில நாள்களிலேயே விதவையானதை, அவள் மாங்கலிய தோஷமோ அல்லது விசுவநாதனின் அல்பாயுள் ஜாதகமோ, அன்றி டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப்படி அவன் ரத்த அழுத்த வியாதியோ, எப்படியோ அவள் சரட்டில் புது மஞ்சளின் பழைமை மாறுவதற்குள் கற்பகம் தாய்க்கு வந்தது மகளுக்கும் என்ற கதையை அடைந்துவிட்டாள் (ப.464) என ராஜம்கிருஷ்ணன் கூறுகிறார். பின்பு கற்பகம் குடும்ப வாழ்க்கையைத் துறந்து லலிதாலயம் என்னும் குழந்தைகள் காப்பகத்தில் சேர்ந்து சேவையாற்றுவதாகக் காட்டியுள்ளார்.

நடுத்தர வயதுடைய விதவை மகளிர்

மனிதர்களின் இளமைப் பருவத்துக்கும் முதுமைப் பருவத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலகட்டத்தை நடுத்தர வயதுக் காலம் எனலாம். பொதுவாக 45 வயது முதல் 60 வயதிற்குட்பட்ட காலம் என இக்காலத்தை வரையறுக்கலாம். குடும்பம் என்னும் நிறுவனத்தில் பங்குகொள்வோர்க்குப் பொறுப்புகள் நிறைந்த கால கட்டமும் இதுவேயாகும். இக்காலகட்டத்தில் கணவனை இழந்த பெண்களை நடுத்தர வயதுடைய விதவை மகளிர் என வகையிடல் தகும். ராஜம்கிருஷ்ணன்

சிறுகதைகளில் 'விபூதித் திருநாள்', 'தங்கம்', 'அமைதி', 'அணிலும் ஆடும்' மற்றும் 'தெளிவு' என்ற சிறுகதைகளில் நடுத்தர வயதுடைய விதவை மகளிர் இடம்பெற்றுள்ளனர்

ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'விபூதித் திருநாள்' சிறுகதையில் இடம்பெறும் மேரி கிறித்தவ மதத்தைச் சார்ந்தவர். வேறு மதத்தைச் சேர்ந்த பொன்னையாவை கலப்புத் திருமணம் செய்தவர். பொன்னையா இரண்டு உலக யுத்தங்களிலும் ராணுவத்தில் பணியாற்றியவர். இரண்டாம் உலகப்போரில் சைகோனுக்கு அருகே நடந்த விமான விபத்தில் வீரமரணம் அடைந்தவர். பொன்னையா இறந்தபின் விதவைக்கோலம் பூண்ட மேரிக்குக் குடும்ப ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் எண்ணம் கொண்ட சொந்தக்காரர்களின் சூழ்ச்சியை எதிர்கொள்ளும் நிலை ஏற்படுவதை ராஜம்கிருஷ்ணன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

'தங்கம்' சிறுகதையில் சீதம்மாள் கணவனை இழந்தவள். உற்றார் உறவினர் துணையின்றிக் கிராமத்தில் காலம் தள்ளுபவள். அவளது ஒரே மகள் தங்கம். இருவரும் வறுமையின் துணைகொண்டு வாழ்வதாக ராஜம்கிருஷ்ணன் சித்திரிக்கிறார்.

'அமைதி' சிறுகதையில் வரும் பரசுவின் தாய் அவன் இண்டர் படிக்கும்போதே கணவனை இழந்தவர். பரசுவோடு சேர்த்து நான்கு பெண் பிள்ளைகளைப் பெற்றவள். அரசாங்க இன்ஜினியராக இருந்த தன் கணவனின் இறப்பினால் அடையாளம் தெரியாத நிலைக்கு ஆளானதை, ஒரு காலத்தில் வைரங்கள் ஜவலிக்க அபூர்வமாகக் கோயில் குளங்களுக்குப் போகும்போது வெளியே தென்படும் இன்ஜினியர் சம்பாரம் இப்போது பொலிவிழந்து, சுருங்கிய முகத்தைக் கதவோரம் வந்து காட்டி (ப.479) என்று சாம்பசிவ வாத்தியாரைக் காணவந்தபோது பரசுவின் தாய் இருந்ததைக் காட்டும் ராஜம்கிருஷ்ணன், கணவனை இழந்த பெண்ணின் அவலநிலையை விவரிக்கிறார்.

ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'அணிலும் ஆடும்' சிறுகதையில் ரேவதியின் தாய் தன் மகள் ரேவதிக்கு பதினான்கு வயதாகும்போது கணவனை இழக்கிறாள். அவளது கணவன் நோய்வாய்ப்பட்டுப் படுத்த படுக்கையான போது அவளது சிகிச்சைக்காக வீட்டில் உள்ள பொருட்களை இழந்தவள். வாய் பேசாத மற்றும் காது கேட்காத குழந்தை மனம் மாறாத மகளையும், சிறுவயது நிரம்பாத பாலகனையும் பெற்றவளாக ராஜம்கிருஷ்ணனால் காட்டப்படுகிறார்.

'தெளிவு' சிறுகதையில் வரும் முனியம்மா கணவனை இழந்தவள். தன் கணவனின் சுயருபத்தை அறியாதவள். இருப்பினும் தன் கணவனின் இழப்பால் அவள் அவதியுறுவதை, எம் புருசனையில்லே அந்தத் தெய்வம் காலு வாங்கிக்கிட்டது? தோட்டவேலையிலே நாளொண்ணுக்கு ரெண்டு ரூபாய் கொண்டாருவாரு. ராசாத்தி போல இருந்தேன் (ப.237) என ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார்.

முதிய வயது விதவை மகளிர்

வயது முதிர்ந்த காலகட்டத்தில் கணவனை இழந்த மகளிர் முதிய வயது விதவை மகளிர் எனப்படுகின்றனர். ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'செந்தாமரை', 'நித்திய மல்லிகை', 'பட்டொளி', 'சந்தர்ப்பம்' 'ரகசியம்' ஆகிய சிறுகதைகள் வயதான விதவை மகளிர் நிலையைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'செந்தாமரை' சிறுகதையில் வரும் செந்தாமரை வயது முதிர்ந்தவள். கணவனை இழந்து விதவைக் கோலம் பூண்டதை, **...மங்கலச் சின்னங்களை இழந்து, மலர்களை இழந்த செடி போல் (ப.434)** என்ற வரிகளால் காட்டப்படுபவள். கணவனை இழந்தபின் தனிமையில் வாழ்பவள்.

'நித்திய மல்லிகை' சிறுகதையில் வரும் கணபதியின் தாய் அறுபது வயது நிறைந்தவள். கணவனை இழந்தபின் விதவைக்கோலம் ஏற்றவள். தன் வம்சம் விருத்தியடைய வேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டவள். குழந்தைப் பேறின்றி இருந்த தன் மகனுக்கு ஒரு பிள்ளையைச் சுவீகாரம் செய்து வைக்கிறாள். இதனை, **எல்லாச் சலுகைகளையும் பேரனுக்குத் தந்து காளையாய் வளரும்வரை இருந்து பார்த்தபின்தான், பாட்டி கண்ணை மூடினாள் (ப.205)** என்ற வரிகளில் வயதான விதவை மகளிரான கணபதியின் தாய்க்குத் தன் வம்சம் தொடர வேண்டுமென்ற விருப்பம் இருந்ததை நித்திய மல்லிகையில் ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார்.

'பட்டொளி' சிறுகதையில் கிழவி என்றுழைக்கப்படுபவள் தாலுகாக் கச்சேரியில் தலைமைக் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்க்கும் வாஞ்சிநாதனின் தாய். தாயை இழந்த பட்டாவின் பாட்டி. கணவனை இழந்து வயோதிக காலத்தில் வாழ்பவள். மரபார்ந்த கொள்கைப்படி அவள் வாழ்ந்ததை, **...நான் துளசி மாடத்தின்கீழ்ப் பாடம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தேன் (ப.539)** என்று ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார். மேலும், **நான்தான் ரேழித் திண்ணையில், இல்லாவிட்டால் வாசல் திண்ணையில் கோட்டானாய் உட்கார்ந்திருக்கிறேனே (ப.541)** என விதவை மகளிருக்கென வீட்டில் தனியே இடம் ஒதுக்கப்படுவதை விவரிக்கிறார். ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'தரிசுக்கோட்டாடு' கட்டுரையில், **விளைநிலம் பேணப்பட வேண்டும், சுமங்கலித்துவ வேலியினால் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். தரிசு நிலத்தை அப்படியே விடுவதுதான் உத்தமம். தரிசில் குப்பை கொட்டலாம்; நாற்கால் விலங்குகள் மேய்ந்துவிட்டுப் போகட்டுமே** என விதவை மகளிர் குறித்த சமூகத்தின் மனப்போக்கை மாற்றியமைக்கின்ற வகையில் ராஜம்கிருஷ்ணன் கருத்து அமைந்திருப்பதை அறியமுடிகிறது.

ராஜம்கிருஷ்ணனின் 'சந்தர்ப்பம்' சிறுகதையில் வரும் வசுவின் அம்மா கணவனை இழந்தவள். வசுவைத் தவிர நான்கு பெண்பிள்ளைகள் ஒரு ஆண்பிள்ளை என ஆறு குழந்தைகளைப் பெற்றவள். குடும்பத்துக்காக

உழைத்துத் தற்போது முப்பத்து மூன்று வயதாகியும் திருமணம் செய்யமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்யும் மகளை நினைத்து மனம் கலங்குபவளாகக் காட்டப்படுகிறாள்

'டென்ஷன்' சிறுகதையின் கதாப்பாத்திரமான மீனம்மாள் கணவனை இழந்தவள். அலுவலக வேலை செய்யும் மணிக்கும், பி.ஏ. படித்துவிட்டுக் கலியாணக் கனவுகளில் வாழும் சாரதாவுக்கும் தாயானவள். வீட்டின் பொருளாதார நிர்வாகத்தை மேற்கொள்பவளாகவும் மருமகளை அதிகாரப்படுத்தும் மாமியா ராகவும் காட்டப்படுகிறாள்.

இரண்டாம் மனைவி-விதவையர்

வரதட்சணைக் கொடுமை, வறுமை, அறியாமை மற்றும் ஆதரவின்மை காரணமாகப் பெண்கள் இரண்டாம் மனைவியாக வயதானவர்களையும், நோயாளிகளையும் மணந்து கொள்ளும் அவலநிலையை ராஜம்கிருஷ்ணனின் சிறுகதைகளிலும் காணமுடிகிறது. வயது முதிர்ந்த ஆண்கள் மட்டும் மனைவியை இழந்தபின் இரண்டாம் தாரமாகப் பெண்களை மணந்து கொள்ளும் நிலையை, **நாயகி இறந்தால் என் செய்வது என்று சிலர் கேட்கிறார். நாயகன் இறந்தால் என்செய்வது என்று கேட்பாரில்லை. இரண்டாமுறை மணம் வேண்டுமேல் அவ்வரிமை இருபாலர்க்குமிருத்தல் வேண்டும்**⁶ எனக் கூறி இரண்டாம் மணம் என்றபோது பெண்களுக்கு மறுக்கப்பட்டமையை திரு.வி.க. சாடுகிறார்.

'செந்தாமரை' சிறுகதையில் அறியாமை என்னும் இருட்டில் இருந்த செந்தாமரை தபால்கார தங்கசாமிக்கு இரண்டாம் மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டபோது,

செந்தாமரை தபால்காரத் தங்கசாமியின் கைத்தலம் பற்றியபோது, அவன் முதுமையின் கோட்டை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பராமரிக்க இரண்டு குழந்தைகளும், கண்ணிழந்த கிழவி ஒருத்தியும் இருந்தார்கள் (பக். 430, 431) என மூத்தாள் மக்களை பராமரித்து அவர்களைக் கரைசேர்க்கும் நிலை செந்தாமரைக்குக் கூடுதல் சுமையானதைக் காட்டுகிறார். இருந்தபோதும் மூத்தாள் மக்கள் வளர்ந்த பின் அவர்களின் வாழ்க்கை சார்ந்த முடிவுகளில் செந்தாமரையைப் புறக்கணித்த விதத்தையும் ராஜம்கிருஷ்ணன் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

இளம் வயது விதவை நிலையைக் காட்டும் 'கடைசி நாள்' சிறுகதையில் வறுமை மற்றும் ஆதரவின்மை காரணமாகக் கற்பகம் விசுவநாதன் என்னும் ரத்த அழுத்த நோயாளிக்கு மனைவியான நிலையை, **... அதிக வயதாகாத இரண்டாம் தாரக்காரன் விசுவநாதனுக்குக் கற்பகம் மனைவியானாள். 'மனைவி' என்று கூடச் சொல்லக்கூடாது; மாலையிட்டாள் என்று மட்டுந்தான் சொல்லலாம். அவள் அவன் வீட்டில் புகுந்து ஒருநாள்கூட விளக்கேற்ற வில்லையே? (ப.464)** என்று ராஜம்கிருஷ்ணன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

'விபூதித் திருநாள்' சிறுகதையில் இடம்பெறும் மேரி இராணுவத்தில் பணியாற்றும் பொன்னையாவிற்கு இரண்டாம் மனைவியாக வாழ்க்கைப்பட்டவள். தாயை இழந்த பொன்னையாவின் மகனான ராஜனுக்குத் தாயாக இருந்து வளர்த்ததை, **ராஜனை அவள்தான் பெற்ற மகனுக்கு மேலாக அல்லவோ வாஞ்சை வைத்து வளர்த்திருக்கிறாள்? வேற்றாள் பெற்ற பையன்; வேறு மதத்தினன் என்று அவள் ஒருபோதும் நினைத்த தில்லையே! (ப.248)** என்று தன் மகனோடு மூத்தாள் மகனையும் ஒற்றுமையோடு வளர்க்க மேரி மேற்கொண்ட முயற்சிகளைக் கூறுகிறார் ராஜம்கிருஷ்ணன்.

'ரகசியம்' சிறுகதையில் இடம்பெறும் பர்வதப் பாட்டி தன் கணவருக்கு இரண்டாம் தாரமானவள். குழந்தைகள் இல்லாதவள் கணவன் தனக்குக் கட்டிக்கொடுத்த வீட்டை அவனது மூத்தாள் மகனின் பற்றில்லாத பாசத்தை நம்பி எழுதிக்கொடுத்ததை, **...நகைகளை விற்றுக் கடனை அடைத்தாள். காலப்போக்கில் அந்த மகனின் நைச்சியத்தில் இளகி, வீட்டை முழுவதும் அவன் பேருக்கேகூடச் செய்துவீட்டாள் (ப.500)** எனக் காட்டும் ராஜம்கிருஷ்ணன் மூத்தாள் மகன் இறப்புக்குப் பின் அவனது மகனான தனது பேரனையும் சார்ந்து வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதையும், பேரனின் குடும்பத்தார் அவளைப் பரிவாகவோ, இணக்கமாகவோ நடத்தாமல் இருந்ததையும் ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார்.

விதவை மகளிர் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள்

கணவனைச் சார்ந்து வாழும் பெண்கள் கணவனின் மரணத்திற்குப் பின் பொருளாதாரச் சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். அவர்கள் தங்கள் குடும்பத்தை நிர்வகிப்பதற்கான பொருளாதார நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். அத்தகைய பொருளிட்டலின் போது உழைப்பு சுரண்டப்படல், வருவாய் போதாமை, பணிப்பாதுகாப்பின்மை மற்றும் முதலாளித்துவம் ஆகிய சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். எங்கெல்லு என்பாரின், **... ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற திருமண அமைப்பு குடும்ப அளவிலும், முதலாளி-தொழிலாளி என்ற அமைப்பு சமூக அளவிலும் பெண்களை அடிமைப்படுத்தியுள்ளது** என்ற கூற்றுப்படி, குடும்ப அளவில் பெண்களை அடிமைப்படுத்தும் முதன்மை நிலையாக அமைவது விதவை நிலை. மேலும் முதலாளி - தொழிலாளி என்ற வகைமையிலும் பெண்களுள் அதிகப் பாதிப்பினை எதிர்கொள்வது விதவை மகளிர் என்றே கருத்திற்கொள்ளலாம். எங்கெல்லின் கருத்துப்படி இருநிலைகளிலும் பெண்களை ஒடுக்கும் முக்கிய கருவியாக அமைவது சார்ந்திருத்தலே ஆகும்.

'செந்தாமரை' சிறுகதையில் வரும் விதவைப் பெண்ணான செந்தாமரைக்குக் கணவனான தபால்கார தங்கசாமியின் பென்ஷன் பணம் குடும்பம் நடத்தப் போதவில்லை. மகன் ஆறுமுகமும் பொறுப்பற்றவனாக ஊரைச் சுற்றுகிறான். **இந்த நிலையிலே செந்தாமரை**

குடும்பச் செலவுக்குத் தகுந்த விதம் வருவாயைப் பெருக்கத் தன் சக்தியைத் தண்ணீராகச் செலவழித்தாள். ஆணுக்கு ஆணாக, பெண்ணுக்குப் பெண்ணாக உழைத்தாள். வீட்டைச் சுற்றிக் கறிகாய் பயிர் செய்தாள். பள்ளிக்கூட வாசலிலே கடலை வியாபாரம் ஆரம்பித்தாள், பள்ளிக்கூடம் இல்லாத நாளிலே சினிமாக்கொட்டகை முன்பு கடை போட்டாள் (ப.432) எனக் குடும்ப வருவாய்க்காக வயதான விதவை மகளிர் அல்லல்படுவதை ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார். தன் உழைப்பைக் கொட்டிக் கொடுத்தபோதும் செந்தாமரையின் உழைப்பு மதிக்கப்படாது அதன் மூலம் வந்த பொருள் மதிக்கப்பட்டமையும், அப்பொருள் தாய்மை என்னும் உணர்வினைத் தூண்டி அபகரிக்கப்பட்டதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். இதேபோல் 'தங்கம்' சிறுகதையில் வரும் விதவையான சீதம்மாள் குடும்ப வருவாய்க்காகக் கலியாணம் கார்த்திகை நடைபெறும் வீடுகளில் வேலைக்குச் செல்வதோடு வீட்டிலேயே, **தினம் ஒரு நூறு அப்பளமாகிலும் இடாமல் இருக்க மாட்டாள் (ப.451)** என்று சுயதொழில் செய்து சொற்ப வருமானத்தை ஈட்டியதையும் ராஜம்கிருஷ்ணன் குறிப்பிடுகிறார்.

'அணிலும் ஆடும்' சிறுகதையில் ரேவதியின் விதவைத் தாய் டாக்டரின் கிளினிக்கில் ஆயா வேலை செய்து வரும் சொற்ப வருமானத்தில் குடும்பம் நடத்தியதையும், கணவனை இழந்து நிர்க்கதியாய் வாழும் முனியம்மா நீலுவின் வீட்டில் பணிப்பெண்ணாக வேலை செய்வதோடு நீலுவின் முதலாளித்துவ அதிகார அரட்டலுக்கும் ஆளாகிப் பாதிக்கப்படுவதை ராஜம்கிருஷ்ணன் 'தெளிவு' சிறுகதையில் காட்டுகிறார்.

'கடைசி நாள்' சிறுகதையில் கணவனை இழந்த கற்பகம் புக்ககத்தார் துணையின்றி **...கிராமத்தில் இருந்த சிறு வீட்டிலே இருந்து சொற்பத் தொகையை வைத்துக் கொண்டு அவள் வாழ்க்கை (ப.461)** நடத்தியதை ராஜம்கிருஷ்ணன் வெளிப்படுத்துகிறார்.

கணவனின் சொத்து அல்லது பென்சனை நம்பி இருத்தல்

விதவை மகளிரின் வருவாயில் முக்கியமான அல்லது அடிப்படையான பங்கு வகிப்பதும் வாழ்வாதாரமாக விளங்குவதும் கணவன்வழி வந்த சொத்துரிமை ஆகும். கணவன் அரசாங்க ஊழியராக இருந்திருப்பின் அதன் மூலம் பெறப்படும் பென்சன் பணம் சிறிது தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமைகின்றது.

ராஜம்கிருஷ்ணனின் சிறுகதையான விபூதித் திருநாளில் ராணுவத்தில் பணிசெய்து விமான விபத்தில் இறந்த கணவனின் பென்ஷன் பணமும், ஊரில் இருந்த நிலத்தில் கிடைத்த வருவாயும் விதவையான மேரிக்கு வாழ்வாதாரமாக அமைந்திருந்ததைக் காணலாம். 'ரகசியம்' சிறுகதையில் இளையாளாக வாழ்க்கைப்பட்டவள் பர்வதப் பாட்டி. அவரது கணவனால் பர்வதப் பாட்டியின் பெயருக்கு எழுதி வைக்கப்பட்ட வீடு வயதான காலத்தில் அவருக்கு வாழ்வளித்ததை

ராஜம்கிருஷ்ணன் காட்டுகிறார். மேலும் 'செந்தாமரை' சிறுகதையில் தபால்கார கணவன் தங்கசாமியின் பென்ஷன் பணமும் செந்தாமரையின் அரை வயிறுக்குப் போதுமானதாக இருந்ததை ராஜம்கிருஷ்ணன் சித்திரிக்கிறார்.

"சந்தர்ப்பம்", 'நித்திய மல்லிகை', 'டென்ஷன்', 'பட்டொளி', 'அமைதி' ஆகிய சிறுகதைகளில் காணலாகும் விதவை மகளிர் அவர்தம் மகன் அல்லது மகளைப் பொருளாதாரத்திற்காகச் சார்ந்து வாழ்வதாக ராஜம்கிருஷ்ணன் படைத்திருக்கிறார்.

முடிவுரை

இளவயது உடைய விதவை மகளிரைக் கடைசி நாள் சிறுகதையிலும்; நடுத்தர வயதுடைய விதவை மகளிரை விபூதித்திருநாள், தங்கம், அமைதி, அணிலும் ஆடும் மற்றும் தெளிவு ஆகிய சிறுகதைகளிலும்; முதிய வயதுடைய விதவை மகளிரை செந்தாமரை, நித்திய மல்லிகை, பட்டொளி, சந்தர்ப்பம் மற்றும் டென்ஷன் ஆகிய சிறுகதைகளிலும் படைத்துள்ளார். ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் காட்டப்பட்டுள்ள விதவை மகளிர் கணவனின் மரணத்திற்குப் பின் மறுமணம் செய்து கொண்டதாகக் காட்டப்படவில்லை. விதவை மகளிர் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய பொருளாதாரத்தை ஈட்டுவது, குடும்பத்தை நிர்வகிப்பது, குழந்தைகளின் வளர்ப்பு மற்றும் எதிர்காலம் குறித்த சிந்தனைகளில் மட்டுமே தங்களின் கவனத்தைச் செலுத்துவதாகச் சிறுகதைகள் காட்டுகின்றன. ராஜம்கிருஷ்ணன் சிறுகதைகளில் விதவை மகளிர் நிலை என்ற கட்டுரையின் வழி குடும்ப நிறுவனத்தைக் கட்டிக் காக்கும் பொறுப்பு உடையவர்களாக விதவை மகளிர் படைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை அறிய முடிகிறது.

குறிப்புகள்

1. பா.ஜீவசுந்தரி, போராளி ராஜம்கிருஷ்ணன்-களத்திலும் வாழ்விலும், ப.33.

(25ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வள்ளைப்பாட்டு புறநானூறு, அகநானூறு, குறந்தொகை, மலைப்படுகடாம் உள்ளிட்ட சங்கப் பனுவல்களில் இடம்பெற்றிருப்பதைப் போலக் கலித்தொகையிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. ஆனால் கலித்தொகையைத் தவிர மற்ற சங்கப் பனுவல்களில் வள்ளைப்பாட்டு குறித்த தரவுகள் ஓரிரு வரிகளில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. கலித்தொகையில் வள்ளைப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் உரல் குற்றிக் கூறுதலும் அதன்பின் அதனுடன் தொடர்பு கொண்டு தோழியும், தலைவியும் தங்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்வினைக் குறிப்பிட்டுப் பாடும் வகையிலும் தொடர் நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியானது ஆய்வினை மேலும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் தன்மையில் இருக்கிறது.

2. முனைவர் வாசுகி ஜெயரத்னம், பெண்ணியச் சுவடுகள், ப.105.
3. முனைவர் அரங்க. மல்லிகா, தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், ப.132.
4. ராஜம் கிருஷ்ணன், இந்திய சமுதாய வரலாற்றில் பெண்மை, ப.53.
5. ராஜம் கிருஷ்ணன், பெண் விடுதலை இலக்கியத்திலும் வாழ்விலும், ப.191.
6. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத் துணை, ப.291.
7. முனைவர் இரா. பிரேமா, பெண்ணியம், ப.43.

துணைநூல் பட்டியல்

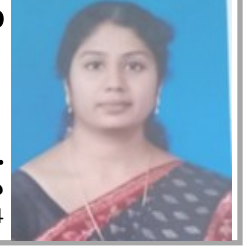
1. திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார், பெண்ணின் பெருமை அல்லது வாழ்க்கைத்துணை, சாது அச்சுக்கூடம், சென்னை, 1927.
2. இரா. பிரேமா, பெண்ணியம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1994.
3. அரங்க. மல்லிகா, தமிழ் இலக்கியமும் பெண்ணியமும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட., சென்னை, 2013.
4. ராஜம் கிருஷ்ணன், இந்திய சமுதாய வரலாற்றில் பெண்மை, ஸ்ரீ சென்பகா பதிப்பகம், சென்னை, 2025.
5. ராஜம் கிருஷ்ணன், பெண் விடுதலை இலக்கியத்திலும் வாழ்விலும், தாகம், சென்னை, 2003.
6. வாசுகி ஜெயரத்னம், பெண்ணியச் சுவடுகள், அறிவுப் பதிப்பகம், (பி) லிட., சென்னை, 2019.
7. பா. ஜீவசுந்தரி, போராளி ராஜம் கிருஷ்ணன் களத்திலும் வாழ்விலும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், (பி) லிட., சென்னை, 2025.



துணைநூற் பட்டியல்

1. க. பஞ்சாங்கம், (2003), **நவீனக்கவிதையியல்: எடுத்துரைப்பியல்**, சென்னை: காவ்யா பதிப்பகம்.
2. முருகேசன்.கு.,(2023), கலித்தொகையில் நாடகக் கூறுகளும் காட்சி மொழியும், சென்னை : செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்.
3. இரா. இராசமாணிக்கனார், (2011), **கலித்தொகை**, சென்னை : பூம்புகார் பதிப்பகம்.
4. ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை, (2021), **கலித்தொகை உரைநடையில் - மூலம்**, சென்னை : கௌரா பதிப்பகம்.
5. ஆ.சிவலிங்கனார், (1991), **தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல் உரைவளம்**, சென்னை : உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.

தமிழர் பண்பாட்டில் விருந்தோம்பல்



முனைவர் சல்மா மஹஜபீன் த. மு.

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை மற்றும் ஆய்வு மையம்
சித்தூர் அரசுக்கல்லூரி. பாலக்காடு. கேரளா 678104

Abstract

Hospitality is considered the most important virtue in Tamil culture. It has been a symbol of Tamils from ancient times to the present day. The meaning of the word hospitality has changed among modern Tamils. Today, Tamil society says that the purpose of hospitality is to entertain one's relatives. But the hospitality practiced by the ancient Tamils was different. The ancient Tamils called hospitality the act of welcoming and treating strangers who came to visit them in a friendly manner, relieving them of their fatigue, dressing them in new clothes, and providing them with delicious food.

தமிழர் பண்பாட்டில் மிகச் சிறந்த அறமாகப் போற்றப்படுவது விருந்தோம்பல். இது பண்டுமுதல் இன்றுவரை தமிழரின் அடையாளமாகத் திகழ்கிறது. விருந்தோம்பல் எனும் சொல்லின் பொருண்மை இக்காலத் தமிழரிடத்தில் மாறிவிட்டது. இன்று தம் உறவினரை உபசரிப்பதே விருந்தோம்பலின் நோக்கம் என்கிறது இன்றைய தமிழ்ச் சமூகம். ஆனால் தமிழர் பண்டு கையாண்ட விருந்தோம்பல் முறை வேறு. முன்பின் அறிந்திராத மக்கள் தம்மை நாடி வருகின்றபோது அவர்களை நன்முறையில் வரவேற்று உபசரித்து, அவர்தம் களைப்பை நீக்கி, புத்தாடை உடுக்கச் செய்து, அறுசுவை உணவளிப்பதையே பழந்தமிழர் விருந்தோம்பல் என்றனர்.

குறிப்புச் சொற்கள்- விருந்தோம்பல்-விருந்து-புதுமை-தமிழகத்தில் உணவு முறைகள்-மனைவிக்குரிய மாண்பு-நிலப்பாடுபாடுகள்

முன்னுரை

விருந்து என்றால் புதுமை என்று பொருள். ஓம்பல் என்றால் உபசரித்தல் என்று பொருள். இலக்கியங்கள் பலவும் மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு போன்ற நற்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதோடு தமிழர்களின் உயரிய பண்பான விருந்தோம்பல் பற்றியும் எடுத்துரைக்கிறது. விருந்தினர்க்கு உணவளிக்கையில் இனிய சொற்களைக் கூறி முதலில் வரவேற்க வேண்டும். கால் கழுவ நீர் அளித்தல், அமர்வதற்கு இடம் அளித்தல், படுக்கப் பாய் தருதல், தங்க இடம் கொடுத்தல் ஆகிய ஐந்தும் தம்மை நாடி வந்த விருந்தினர்க்கு உணவு அளித்தலுடன் செய்ய வேண்டிய சிறப்புகளாகும். இதனை,

முறுவல் இனிதுரை கால்நீர் மனைபாய்

கிடக்கையோடு இவ்வைந்து மென்ப தலைச்சென்றார்க்கு

ஊணொடு செய்யும் சிறப்பு என்று ஆசாரக்கோவை கூறுகிறது. அது போல உணவு உண்பதற்கெனச் சில முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர்.

நீராடிக் கால்கழிவி மண்டலம் செய்து

உண்டாரே உண்டார் எனப்படுவார் அல்லாதார்

உண்டார் போல் வாய்ப்பூசிச் செல்வர் அதுயெடுத்திக்

கொண்டார் அரக்கர் என்று உணவு உண்பதற்குமுன் தூய்மை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று இவ்வடிகள் வலியுறுத்துகிறது.

மனிதனின் அடிப்படைத் தேவை உணவு. உணவு இல்லையெனில் உடலுக்குத் தேவையான ஆற்றல் கிடைக்காமல் போகும். தமிழர்கள் உணவினைப் பசியை நீக்கி உடலுக்கு ஆற்றல் தரும் ஒன்றாக மட்டும் கருதாது அதனையே மருந்தாகவும் கொண்டுள்ளனர். உடம்பு உயிரைச் சுமந்துகொண்டிருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு உணவு கொடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும்.

தமிழர்களின் வாழ்வியலுக்கு இலக்கணம் வகுத்த மாண்பிற்குரியது தொல்காப்பியம். பெண்களின் நற்பண்புகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்வது விருந்தோம்பலாகும். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்

பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள் (தொல். நூ.1102) என்று மனைவிக்குரிய மாண்புகளாக விருந்தோம்பலையும் தனது சுற்றத்தோடு வாழ்தலையும் குறிப்பிடுகிறார். இல்லற நற்பண்புகளில் ஒன்றான விருந்தோம்பலை,

**அல்லில் ஆயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியர்
குறமகள் உறைவின் ஊரே (நற்றிணை. 142)**

என்று இரவுப் பொழுதாகவே இருந்தபோதிலும் உறவினர் வந்தால் அவரை உபசரித்து மனம் மகிழ்ச்சி செய்துள்ளனர். பண்டைய தமிழர்கள் விருந்தினர் வருகைக்காகக் காத்திருந்துள்ளனர். இரவில் கதவை அடைக்கும் முன் விருந்தினர் எவரேனும் வருகின்றனரா எனப் பார்த்து, அவர்கள் வருவாராயின் அழைத்துவந்து உணவளிக்கும் குணமுடையவர்கள் என்பதை இவ்வடிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சங்க கால மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவுப் பொருட்களையும் உண்ணத் தரும் பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவற்றையும் உண்டு மகிழ்ந்துள்ளனர். மேலும், காய், கிழங்கு, கீரை, பருப்பு, இறைச்சி, தேன், பழவகைகள், நெய், பால், தயிர், மீன் போன்ற அனைத்தையும் உணவுப் பொருட்களாக உட்கொண்டுள்ளனர். இயற்கையாக அமைந்த நிலப் பாகுபாடுகளை அடிப்படையாக வைத்து உற்பத்தி செய்து உணவு வகைகளைத் தயாரித்துள்ளனர். உணவுப் பொருட்களைப் பக்குவப்படுத்திப் பயன்படுத்துவதிலும் அதிக நாட்டம் காண்பித்துள்ளனர்.

பண்டைய தமிழர்தம் உணவு முறைகள் அனைத்தும் அவர்களது நிலப்பாகுபாட்டு அடிப்படையிலேயே அமைந்திருக்கிறது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் ஐவகை நிலத்தில் வாழும் மக்களும் வேறுவேறு உணவுகளையே உண்டுள்ளனர். அவர்கள் தானிய வகைகள், புலால் உணவுகள், குழம்பு வகைகள், கிழங்கு வகைகள், பழங்கள் என வகை வகையாகச் சத்துக்கள் நிறைந்த உணவுகளைச் சமைத்தும், சுட்டும் உண்டுள்ளனர். அக்காலத்தில் உணவுப் பழக்க வழக்கங்களில் எப்படியும் உண்ணலாம் என்ற மேலோட்டமான சிந்தனை இல்லாமல் தங்களுக்குக் கிடைத்த உணவுப் பொருட்களை நன்கு சமைத்தும் அவற்றில் பாணங்கள் தயாரித்தும் சுவையுடன் உண்டு விருந்தினருக்கும் அளித்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

அவ்வாறே தமக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களைப் பிற நிலங்களிலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளப் பண்டமாற்று முறையையும் கையாண்டுள்ளனர். அவ்வகையில் முல்லை நிலத்திற்குச் சென்றால் அங்கு உள்ள இடையர் குலப் பெண்கள் மோரை விற்றுத் தமக்குத் தேவையான திணையை உணவுப் பொருளாகப் பிற நிலத்தில் வாழும் மக்களிடமிருந்து வாங்கிச் சமைத்ததைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை 166-168 வரிகளால் அறியலாம்.

அதோடு தம்மை நாடி வரும் இரவலரைக் கண்டதும் தன் உள்ளத்தில் தோன்றிய மகிழ்ச்சி முகத்தில் தெரிய மகிழ்வோடு வரவேற்று உபசரிக்கும் குணம் கொண்டவர்கள் அரசர்கள். இதனை,

**ஒன்றியான் பெட்ட அளவயின் ஒன்றிய
கேளிர்போலக் கேள்கொளல் வேண்டி
வேளான் வாயில் வேட்பக் கூறிக்
கண்ணிற் காண நண்ணுவழி இரீஇப்
பருகு அன்ன அருகா நோக்கமோடு (73-77)**

பொருநராற்றுப்படை இவ்வாறு கூறியுள்ளது. தன் இல்லம் வரும் விருந்தினரை வரவேற்று ஆதரவாக அன்புமொழி பேசுவது தமிழர்தம் இயல்பாக இருந்துள்ளது.

இரவு நேரமெனினும் எதிர்பாராது விருந்தினர் வந்து விட்டால், அவர்களை இன்முகத்தோடு வரவேற்று, அவர்களுக்கு விருந்தளிக்க வேண்டும். அவ்வாறு விருந்தளிக்கவில்லை எனில், முகர்ந்தால் வாடக்கூடிய அனிச்ச மலரைப்போல விருந்தினரது அகமும் முகமும் வாடிவிடும் என்பதை,

**மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து (குறள் 90)** என்கிறது குறள்.

அதோடு உயிர் உடலோடு இணைந்துள்ளதால், உடல் மட்டுமே நேரடியான உலக வாழ்வோடு போராடி வரக் கூடியது. அதில் வெற்றியடைவதே நமது உடல் நலமாகும். தோல்வி அடைந்தால் நோயில் முடியும்.. அந்நோயைத் தீர்த்து இன்பமளிப்பது மருந்து. எந்த ஓர் உணவும் உண்டு செரித்த பின்னரே மீண்டும் உணவு உண்ணல் வேண்டும். முன் உண்டது செரித்த பின் உண்பார்க்கு மருந்தின் தேவை ஏற்படுவதில்லை. இதனை,

**மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின் (குறள் 942).**

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். உடல் நலத்திற்குத் தேவையானதும் முக்கியமானதுமான உணவு எது என ஆராய்ந்து, தெளிந்த பின் உணவு உண்டால், உடலுக்குக் கேடு விளைவிக்கும் எவ்வித நோயும் நம்மை அணுகாது.

தமிழகத்தில் உணவு முறைகள் அனைத்தும், பழங் காலமுதலே மருத்துவ முறையில்தான் சமைக்கப்பட்டு வருகிறது. நாம் அன்றாட உணவில் சேர்த்துக்கொள்ளும் மஞ்சள், சளியை நீக்கும். கொத்துமல்லி, பித்தத்தைப் போக்கும். சீரகம், வயிற்றுச் சூட்டைத் தணிக்கம். கறிவேப்பிலை, மணமூட்டி உணவின் மீது விருப்பத்தை உண்டாக்கும். நல்லெண்ணெய் கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சி தரும். இதுபோன்ற அனைத்து உணவும் உடலை வளர்க்கும் உன்னத மருந்தாகும்.

இவ்வாறு மருந்தாகப் பயன்படுத்தும் உணவுப் பண்பாட்டினையும், விருந்தோம்பலையும் நமது முன்னோர் உயர்வாகப் பேணியுள்ளனர். விருந்தோம்பலில் ஆண்களைவிடப் பெண்களுக்கு மிகுதியான ஈடுபாடு இருந்துள்ளமையை இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. தன் கணவனை நோக்கி, நீ ஒழுக்கம் தவறி நடந்ததனால் சமுதாயத்தில் இல்லறத்திற்குரிய பண்பை இழந்துவிட்டாய். எனக்கும் அந்நிலையிலிருந்து தவறு இழைத்து

விட்டாய். நம் சமுதாய வழக்கத்தின்படி உபசரிக்கக் கூடிய விருந்தோம்பல் முறை உன்னால் கடைப்பிடிக்க முடியாமல் போய்விட்டது என்று உரைப்பதன் மூலம் பெண்கள்தாம் விருந்தோம்பலைப் பெருங்கடமை யாகக் கொண்டுள்ளனர். இதனை,

**அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்த்தலும் தொல்வோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்து என்னை
(சிலம்பு, கொலைக்களக் காதை 71-73)**

எனச் சிலம்பு கூறுகிறது. வறுமையில் வாழும் ஏழைகள் தமக்கு எந்த உணவு கிடைத்தாலும்தாமும் உண்டு, தமது சுற்றத்தாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கும் வழக்கமும் பண்டைய தமிழர்களிடம் இருந்துள்ளது. இதனைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் தமது வறுமையைப் பிறர் அறியாதிருக்கக் கதவு அடைத்து உப்பில்லாத கீரையை உண்டதிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

**ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று; அதின் எதிர்
ஈயென் என்றால் அதனிலும் இழிந்தன்று (புறம் 204:1-2)**

என்ற இவ்வுடிகள் பண்டைய தமிழர்கள் தமது வறுமையினை நீக்கவும், பசிக்கொடுமையைப் போக்கவும் பிறரிடம் கையேந்துவதை இழிவாகக் கருதியுள்ளனர். அவ்வாறு கேட்பவர்களுக்குத் தம்மிடம் மிகுதியாக இருந்தும் தராதிருந்தால் அதைவிட இழிவான செயல் ஒன்றுமில்லை என்ற எண்ணமும் அவர்களிடம் இருந்துள்ளது.

பல தொழில் செய்து தமக்குக் கிடைக்கும் பொருளைப் பேணி இவ்வாழ்க்கை நடத்துவதெல்லாம் விருந்தினரைப் போற்றி இவர்களுக்கு உதவுவதன் அடிப்படையிலாகும். இதனை,

**இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என்கிறார் வள்ளுவர்.**

அதுபோலவே தம்மை நாடி வரும் இரவலருக்கு அர சர்கள், மனம் மகிழும்படி, இரவலர்கள் உணவையே வெறுக்குமளவிற்கு விதவிதமான உணவுகளை அளித்துள்ளனர்.

**வாராது அட்ட வாடுவான, புழுக்கல்
வாடாத் தும்பை வாய்ப்பெருமகள்**

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையின் அடிகள் வெளிப்படுத்துகிறது.

நமது முன்னோர் இயற்கையில் கிடைத்த பொருட்களையே உணவாக உண்டுள்ளனர். அதனால்தான் அவர்கள் ஆரோக்கியமாகப் பல காலம் வாழ்ந்துள்ளனர். பண்டைய தமிழர்கள் உணவு உண்டு முடித்த பின் வெற்றிலையைப் பாக்குடன் வைத்து உண்ணும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இன்றளவும் இப்பழக்கமானது தமிழர்களிடம் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. வெற்றிலைச்சாறு, உண்ட உணவைச் செரிமானம் செய்யும் குணமுடையது என்பது நாம் அறிந்த உண்மையே.

**உண்டினிது இருந்த உயர் பேரானற்கு
அம்மென் திரையலொடு அடைக்காய் சத்த
(சிலம்பு பா 54-55, தமிழ் இலக்கியங்களில் உணவு முறைகளும் விருந்தோம்பலும், ப. 1148)** என நம் முன்னோர் பண்புகளை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

நெருப்பைக் கண்டறிந்து அதைத் தனது கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்த பின்னரே சமையல் முறை சிறப்புற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வகையில் அவர்கள் சமைக்கப் பயன்படுத்திய அடுப்பும், பாத்திரங்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

முரியடுப்பு (பெரும்பா 99), முடித்தலை அடுப்பு (புறம் 286), ஆண்டலை அணங்கடுப்பு (மதுரை 29) எனப் பல அடுப்புகள் அக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'அடுப்பு' என்ற சொல் அன்று முதல் இன்றுவரை நாம் பயன்படுத்திவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. அடுப்புகளைவிடவும் வேட்டைக்குச் செல்வோர் தீ மூட்டி இறைச்சியை வாட்டி உண்ணும் வழக்கமும் இருந்துள்ளது. உணவு மரபின் அடிப்படை வளர்ச்சி என்பது இல்லந்தோறும் தோன்றிய சமையலறை எனலாம். அக்காலத்தில் வீடுகளில் தனித்துவமான சமையலறைகள் இருந்துள்ளன. அவற்றை 'அட்டில்' என அழைத்திருக்கின்றனர். **புளிறுநாய் குரைக்கும் புலவென் அட்டில் (சிறுபா. 128)** எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையும். **அறநிலை இய அகனட்டில்** என்று பட்டினப் பாலையும் சமையலறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன.

சமையல் பாத்திரங்கள் அக்காலத்தில் குழிசி என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. குழிசி என்றால் பாளை என்று பொருள். அக்காலத்தில் தானியம் முதலிய பொருட்களைச் சேமித்து வைப்பதற்குப் பாளைகளைப் பயன்படுத்தினர். இக்குழிசி களிமண்ணால் செய்யப்பட்டிருந்தது. 'களிபடுங்குழிசி' (நற்றிணை 41) என்பதால் அறியலாம் (தமிழ் இலக்கியங்களில் உணவு முறைகளும் விருந்தோம்பலும் ப. 1199).

மான்தடி புழுக்கிய புலவநாறு குழிசி (புறம் 168).

புகர் வாய்க் குழிசி, சோறடு குழிசி போன்ற பல பாண்டங்களையும் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அடுத்து, தமிழர் உணவுப் பண்பாட்டில் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று வாழை இலையில் உணவு உண்பதாகும். என்னதான் பல முன்னேற்றங்கள் உலக வாழ்வில் ஏற்பட்டாலும் தமிழரின் பண்பாட்டில் மாறுபாடு எதுவும் வருவதில்லை. சந்தன விறகால், பசுவின் பாலை உலையாக வைத்துச் சமைத்து உருவாக்கிய தினைக்கதிர் சோற்றை அகன்ற வாழை இலையில் பரிமாறிப் பலருடன் பகுத்துண்ணும் பழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளது என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடலால் (163, 6-13) அறிய முடிகிறது. வாழை இலையில் பரிமாறும் இயல்பு இன்றும் கிராமப் புறங்களிலும் நகர்ப்புறங்களில் சில இடங்களிலும் காணப்படுகிறது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. திருமணம் உள்ளிட்ட வாழ்வின் அனைத்துச் சடங்கு நிகழ்வுகளிலும் வாழையிலை முதன்மைப் பங்கு வகிக்கின்றது.

விருந்தினர் மனம் குளிரக் குளிர அன்புடன் உணவளித்தல் வேண்டும். மனிதனை எதற்கும் திருப்திப்படுத்த முடியாது. மனிதர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும் 'போதும்' என்று சொல்வது சாப்பாட்டிற்கு மட்டுமே. ஒருவரது மனம் வாழ்த்தவில்லை என்றாலும் சாப்பாட்டின்மூலம் அவரது மனம் நம்மை வாழ்த்தும். அப்படி ஒரு விருந்தைச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் காணமுடிகிறது.

**கோதிலாதுண்டு பாலுங் குடித்தினிப்
போதும் போதுமெனப் புகன்றார்களால் (சிறுபா. 234)**

இவ்வாறு, பண்டைய தமிழர்கள் தினை, கம்பு, வரகு, நெற்பயிர்கள் போன்ற அனைத்துப் பயிர்களும் பயிரிடப்பட்டன. கூழைக் கிண்டி உண்டுள்ளனர். பின்னர், பழையசோறும் உண்டுள்ளனர். அதன் பின் பயணம் செய்யும்போது உணவு கெட்டுப்போகாமல் இருக்க எண்ணெயும், புளியும் கலந்து சில நாட்கள் பக்குவப்படுத்தி உண்டுள்ளனர்.

நாகரிகம் வளருந்தோறும் உணவுப் பழக்கங்களில் மாற்றங்கள் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. காலப்போக்கில் பல புதுமையான முறைகள் உணவுப் பழக்கவழக்கங்களில் ஏற்பட்டுள்ளன.

மூன்று வேளை உண்ணுதல் தமிழ்நாட்டு மரபு. நடுப்பகலில் சோறு சமைத்துச் சூடாகவும், அதில் நீர்விட்டு இரவில் வெந்நீர்ப் பழையதாகவும், காலையில் பழஞ்சோறாகவும் உண்பது ஒரு மரபாகும். விவசாயிகள் பகலில் உழைத்து, இரவில் சமைத்து உண்டு மீதமானதை மறுநாள் உண்பர். வசதி படைத்தவர்கள் காலையில் இட்லி, தோசையும், நடுப்பகலில் சோறு, குழம்பு, ரசம், மோர், காய்கறிகளும் உண்பது வழக்கம் (தே.லூர்து, நாட்டார் வழக்காற்றியல்: சில அடிப்படைகள், ப. 309).

எனவே, இன்றைய நவீன உலகில் என்னதான் இயந்திர வாழ்க்கை வாழ்ந்தாலும் நம் உடல் ஆரோக்கியத்தில் கவனம் கொள்வது அவசியம். இன்று நவீன உணவுகள் என்ற பெயரில் விரைவு உணவுகங்களில் கிடைக்கும் சுத்தமற்ற உணவுகளைத் தவிர்த்து, இயற்கை நமக்கு அளித்துள்ள எளிமையான, சத்தான உணவுகளை உட்கொள்வது நல்லது. இவ்வாறு நல்ல உணவுகளை உண்டால் நீண்ட ஆயுளுடன் வாழலாம். உணவின் நெறி தவறாமல் விருந்தோம்பலைப் போற்றிச் சத்தான உணவை-அளவோடு உண்டு ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்வோம். எனவே இந்த விருந்தோம்பல் என்ற சிறப்பான விஷயத்தை உணர்ந்து, அதை அவ்வப்போது நாம் பழக்கத்தில் கொண்டு செயல்படுத்தி, நம் சந்ததியினரும் அதைப் பழக்கத்தில் கொண்டு செயல்படுத்த ஒவ்வொருவரும் முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

துணைநூற்பட்டியல்

1. திருநாவுக்கரசு.ம., (தொ.ஆ.), நமது உணவைப் பற்றிய உண்மைகள், பாவை பிரின்டர்ஸ் (பி) லிட., சென்னை.
2. தமிழண்ணல், தமிழில் இயற்கை மருத்துவம், தமிழியா வெளியீட்டகம், ஓளவைக் கோட்டம், திருவையாறு.
3. கதிரவன் க., கவரி கருமை காளமேகம். இராசகுணா பதிப்பகம், சென்னை.
4. அகநானூறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட., சென்னை.
5. தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்), செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை.
6. உணவுப் பண்பாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட., சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், சென்னை, 2012.
7. அமுதே மருந்தும், காலச்சுவடு பதிப்பகம், கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில்.

புள்ளிக் கணக்கு

இமயம்

எந்தப் புள்ளியில்

தனது உயரத்தை உறுதி செய்ததோ

அந்தப் புள்ளியிலிருந்து

தொடங்குவோம் நாம்;

பசிபிக் மாக்கடல்

எந்தப் புள்ளியில்

தனது ஆழத்தை முடிவாக்கியதோ

அந்தப் புள்ளியிலிருந்து

தொடங்குவோம் நாம்;

ஒரு ரோஜாச்செடியின் வேர்

எந்தப் புள்ளியில்

தனது மலரின் நிறத்தைக்

கனவு கண்டதோ

அந்தப் புள்ளியிலிருந்து

தொடங்குவோம் நாம்;

எனினும்

ஏனிந்தப் புள்ளிக் கவலை?

பிறப்பு எந்தப் புள்ளியில் தொடங்குகிறதோ

அந்தப் புள்ளியில்தான்

இறப்பும் தொடங்குகிறது;

விதையின் இறப்புப் புள்ளியே

செடியின் பிறப்புப் புள்ளி;

இனி

நடுப்புள்ளிகள் பற்றி

நாம் கருதினால் என்ன?

அவை இல்லாமல் தொடக்கப் புள்ளிகள்

வளர்வதெப்படி? வாழ்வதெப்படி?

இல்லை முடிவுப் புள்ளிதான்

தொடக்கப் புள்ளியைத் தொட்டு

முடித்து வைப்பது எப்படி?

- மகாகவி அரோகு தறிமுன்பன்

மெளனி சிறுகதைகளில் உளவியல் கூறுகள்



மு. ஈஸ்வரி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்)

தமிழ்த்துறை, பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி
(த), சேலம் 636 011 (இணைவு: பெரியார் பல்கலைக்கழகம்)

நெறியாளர்: முனைவர் அ. பழனியம்மாள்

துணை முதல்வர் & தலைவர், தமிழ்த்துறை
பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (த)
சேலம் 636 011 (இணைவு: பெரியார் பல்கலைக்கழகம்)



முன்னுரை

காலம்தோறும் ஏற்படும் மாற்றங்களின் உண்மையான பதிவுகளே இலக்கியங்கள். இந்த இலக்கியங்களை ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ஒவ்வொரு நடையில் எழுதுவர். அதில் எழுத்தாளர் மெளனியின் நடை முற்றிலும் வேறானது. முப்பதுகளிலேயே கதை என்கிற அம்சத்தை நீக்கிவிட்டுக் கதை எழுத முயன்ற முன்மாதிரியான முன்னோடி மெளனி. அன்றாட நிகழ்வுகளின் வழியாக மனித வாழ்க்கையை அவர் பார்த்த விதம் இன்றைக்கும் புதிதாக இருப்பதுதான் படித்தவுடன் புரியாதது போன்ற பிரமையை உண்டாக்குகிறது.

மெளனி

எழுத்தாளர் மெளனியின் இயற்பெயர் மணி. கதைமாந்தர்தம் அன்றாட உலகை விவரிப்பதைவிட அவர்களது மன உலகின் அரிய தருணங்களை வெளிப்படுத்துவதே அவரது எழுத்து நடையின் சிறப்பு. அவர் 24 சிறுகதைகள், 2 கட்டுரைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ளார். அக உலகத்தை எழுத்தில் கட்டி எழுப்பிய முதல் தமிழ் எழுத்தாளர் அவர்தான்.

உளவியல்

உள்ளம் சார்ந்த அறிவியலே உளவியல் எனப்படுகின்றது. இந்த உளவியல் பொதுவாக நான்கு நிலைகளில் இலக்கியத்தில் வெளிப்படுத்தப்படும். அவை: 1. படைப்பாளியின் உளவியல், 2. படைப்பாக்க உளவியல், 3. படைப்பின் உளவியல், 4. படிப்பாளியின் உளவியல்.

1. படைப்பாளியின் உளவியல்

படைப்பாளியின் உளவியல் என்பது நூல் எழுதும் ஆசிரியர் சார்ந்தது. பல்வேறு துறைகள் இருக்க அவர் ஏன் இலக்கியத்துறையைத் தேர்ந்தெடுத்தார் என்று உளவியல் நோக்கில் ஆராய்வதே இது. மெளனிக்கு மொத்தம் 5 குழந்தைகள்; 4 மகன்கள், ஒரு மகள். அதில் இரண்டு மகன்கள் இளம் வயதிலேயே விபத்தில் சிக்கி அகால மரணமடைந்தனர். ஒருவர் எம்.ஏ. படித்து மனநிலை பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் 2004இல் காலமானார். தன் இரண்டு குழந்தைகள் விபத்தில் சிக்கி அகால மரணம் ஆனதன் காரணமாகவே இவர் தனது கருத்துகளை மிகவும் ஆழமாக யோசித்துப் பண்படுத்துகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

2. படைப்பாக்க உளவியல்

படைப்பாளி தனது படைப்புகளை இவ்வாறு ஏன் படைக்கிறார் என்பதை ஆய்வதே படைப்பாக்க உளவியல் ஆகும். மற்ற எழுத்தாளர்களைப்போல வெளிப்படையாக எழுதக்கூடியவர் அல்ல மெளனி. ஐந்து சொற்கள் போடவேண்டிய இடத்தில் ஒரு சொல்லைப் போடுவார். இவர் இவ்வாறு எழுதுவதற்குக் காரணம், இவர் முழுமையாகத் தமிழ் பயின்றவர் அல்ல. முழுமையான தமிழ் சார்ந்த அறிதலும் இவருக்கு இருக்க வாய்ப்பில்லை. எனவேதான், இவரது படைப்புகள் அனைத்தும் எல்லோராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாதவையாகவே உள்ளன. இதனால்தான், இவரைப் புரியாத எழுத்துகளின் சொந்தக்காரர் என்று அழைப்பர். எனினும், முழுமையாகத் தமிழ் பயின்றவர்களுக்குச் சவால்விடும்படி இவருடைய நடை அமைந்திருக்கும். மெளனியின் புரியாத எழுத்துகளுக்கான உளவியல் இதுவாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

3. படைப்பின் உளவியல்

ஆசிரியர் படைக்கும் படைப்பில், தான் கூற விரும்பும் கருத்துகள் அனைத்தையும் தன் கதைமாந்தர்களைக் கொண்டே வெளிப்படுத்துவார். எனவே, அக்கதாபாத்திரம் பல்வேறு தன்மைகளில் உருவாக்கப்படும். ஆசிரியரால் படைக்கப்பட்ட அக்கதாபாத்திரங்களின் உள்ளம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வதே படைப்பின் உளவியலாகும். கதாபாத்திரங்களின் உளவியல்தான் கதையின் போக்கையே மாற்றும் சக்தி வாய்ந்தது. படிப்பவர்களின் மனத்தில் சிம்மாசனம் போட்டு அமர்வது. மெளனியின் கதைகளில் வரும் பாத்திரம்

ஒவ்வொன்றையும் உளவியல் நோக்கில் ஆராயும் தன்மையில்தான் அவர் படைத்துள்ளார்.

மனைவியையும் தாயையும் என்றைக்குமே ஒரே நிலையில் வைத்துப் பார்க்க முடியாது. இருவருக்குள்ளும் எவ்வளவுதான் ஒற்றுமைகள் இருந்தாலும், ஏதாவது ஒரு நிலையில் இருவருமே வேறுவேறுதான் என்பதை உணர்த்தியே நிற்பார்கள் என்ற உளம் சார்ந்த அறிவியலைக் குடும்பத்தேர் என்ற சிறுகதையில் கதைத்தலைவனின் மனைவி வாயிலாகப் படைப்பாக்க உளவியலாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தும் பாங்கினை, **திடீரென்று எழுந்து உள்ளே காபி சாப்பிடச் சென்றார். வீடே வெறிச் சென்று தோன்றியது. மனைவி காபி வைத்துவிட்டுப் போனதும் ஏதோ சொப்பன உலகில் ஊமையாக நடப்பது போல்தான் தோன்றியது. சந்தனக் கல்லடி காலியாக இருந்தது. காபி குடித்துவிட்டு வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் மனைவி பாத்திரங்களை எடுத்துப்போக வந்தபோது எதிரே எங்கேயோ ஆகாயத்தைப் பார்ப்பது போல உட்காந்திருந்தார். சிம்னி இல்லாது நாங்கிக் கொண்டிருந்தது கூடத்தில் பவர்லைட் மூன்று நாளாச்சு கிளால் உடைந்து, சொன்னால் மறந்து விடுகிறீர்களே.** என்று பாத்திரங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவர் மனைவி உள்ளே போனார். (மௌனி படைப்புகள், ப. 51) எனப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் எழுத்தாளர்.

அதே சிறுகதையில் மற்றொரிடத்தில் தாயை இழந்த மகனின் உள்ளம் சார்ந்த அறிவியலை மிகவும் யதார்த்தமாகப் பதிவுசெய்திருக்கிறார். மனைவி ஒரு வேலையை வைக்கிறாள். அதைக் கணவர் மறந்துவிடுகிறார். மூன்று நாட்கள் கழித்து அவ்வேலை இன்னும் செய்யப்படவில்லை என்பதை அறிந்த மனைவி சினத்தில் பேசுகிறாள். அப்போது தன் மனைவி வைத்த வேலையை மறந்ததைப்போல் தன் அம்மாவிடமும் மறந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என்று யோசிக்கிறார். அந்த யோசனை கதைத்தலைவனைத் தாயின் மரணத்தில் கொண்டுசென்று நிறுத்துகிறது. தாயின் இழப்பை யாராலும் ஈடுசெய்ய இயலாது. தாய் செய்கின்ற செயல், தியாகம், பேசும் சொற்கள் என்று எதையும் மற்றவர்களால் ஈடு செய்யவே முடியாது என்பதைக் கதைத்தலைவனின் நினைவுகள் மூலம் வெளிப்படுத்தும் ஆசிரியரின் உளவியல் அறிதலை, **கிருஷ்ணயருக்குத் தன் தாயாரை இழந்ததின் வருத்தம் தாங்க முடியவில்லை. இழக்கப்பட்ட தாயார் தனக்குக் கவலைக்கு இடமின்றிக் குடும்பத்தை நடத்த எவ்வெவ்வகையில் உதவியாக இருந்தாள் என்பதை உணர்ந்தபோது அவள் இடத்திற்கு யார் இப்போது இருக்கிறாள் என்பதை அவரால் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. அப்படி அவள் இல்லாது நடத்தும் வகையும் தோன்றவில்லை. தான் அந்த இடத்தைக் கொள்ள வேண்டின், தன் பொறுப்புகளைத் தன் கீழானவர்கள் கொள்ளவேண்டும். அதற்கோ ஒருவரும் இல்லை. இருந்தும் தன் தாயாரைப் போன்று தான் அவ்வளவு நன்றாகப் பாதுகாப்பு அளிக்க முடியுமா? இரவில், கூடத்துக் குத்துவிளக்கின் ஒளிபடராத பாதி இருளில் அவள் உட்கார்ந்து ஜபம் செய்துகொண்டிருப்பாள். உள்ளே குழந்தைகள் தாயாரிடம் விஷமம் செய்துகொண்டு**

அவரைக் காரியம் செய்யவிடாது உபத்திரம் செய்யும் போது, குழந்தைகளைக் கூப்பிட்டுக் கதை சொல்வதும்... அடிக்கடி குழந்தைகள் உடம்பு இளைத்துவிட்டது என்று மாட்டுப் பெண்ணைக் கோபித்துக்கொள்வதும்; இவ்வகையில் தன்னால் கவனம் செலுத்தமுடியுமா என்பதை அவர் நினைக்கும்போது யோசிக்க யோசிக்கக் கிருஷ்ணயர் வீடே தன் தாயாரால் நிரப்பப்பட்டிருந்தது போன்ற தோற்றத்தைத்தான் உணர்ந்தார். அவள் இறந்ததை எண்ணும் போது தன் பலவீனத்தைக் கண்டார் (குடும்பத்தேர், ப. 53) என்று உணர்த்துகிறார்.

காதல் என்பதும் ஓர் உளவியல் சார்ந்த செயல்தான். சங்க இலக்கியம் முதலே வீரத்தின் மற்றொரு பக்கம் அகமாகவே அதாவது காதலாகவேதான் இருந்துள்ளது. வீரம் மிகுந்த இளைஞர்களையே அழகு மிகுந்த பெண்கள் விரும்பியுள்ளமை சங்க இலக்கியங்களால் நமக்குப் புலனாகின்றன. வீரத்தின் விளைநிலமாக இருக்கக் கூடிய காதல் குறித்த உளவியலை மௌனி தனது படைப்பில் பதிவுசெய்த தவறவில்லை. **பிரபஞ்சகானம்** என்ற சிறுகதையில் கதைத்தலைவன் ஒரு பெண்ணைப் பார்க்கிறான். அவளும் அவனைப் பார்க்கிறாள். அதனால், அவன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களை, **அவள் கண்கள், அடிக்கடி குறி தவறாது பார்வையை அவன்மீது வீசி எறிந்து ஜொலித்தன. மாலை வெளிச்சம் மயங்கியது. அப்போது அவள் உள்ளே சென்று மறைந்துவிட்டாள். அவன் இருந்த வீட்டிற்கு நேர் எதிரே சிறிது தள்ளி நின்று தன் வீட்டினுள் அவள் சென்றுவிட்டாள். அடிக்கடி அவள் இவனைப் பார்ப்பது உண்டு. அதனால், இவன் மனப்போக்கு கொஞ்சம் மாறுதல் அடைய இடமேற்பட்டது. அவளது பார்வையால் வாழ்க்கை, நடுவே சிறிது வசீகரம் கொண்டது. உலகத்திலும் சிறு ஒளி உலாவுவதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் இவன் உணர் ஆரம்பித்தான் (பிரபஞ்சகானம், ப.59) என்று பதிவுசெய்கிறார் ஆசிரியர்.**

மேலும், அவன் யதார்த்தமாகச் செய்யும் செயல்களையெல்லாம் தனக்காகத்தான் அவள் செய்கிறாள் போலும் என்று தனக்குத்தானே எண்ணிக்கொள்கிறான் என்ற காதல் வயப்பட்டவனின் மன அறிவியலை, **ஒருநாள் காலை, அவன் அரசமரத் துறைக்கு ஸ்நானம் செய்யச் சென்றான். அங்கே அவன் குளித்துவிட்டுப் புடவை துவைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் இடம் விட்டுச் சென்ற பின் ஸ்நானம் செய்ய எண்ணி அரசமரத் தடியில் நின்றிருந்தான். அவளுக்குப்பின் சிறு அலைகள் மிதக்கும் குளத்தின் ஜலப்பரப்பு எதிர்க்கரையின் ஓரத்தில் நரைத்த நான்கைந்து நாரைகள், ஜலத்தில் தம் சாயலைக் கண்டு குளிந்து நின்றிருந்தன. வான வெளிச்சம், ஜலப்பரப்பின் மேல் படர்ந்து தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. எதிர்க்கரையில் நின்ற சிறுசிறு மரங்கள் இக்கரையில் நிற்கும் இவளை எட்டித்தொடும் ஆர்வத்தோடு கடடை விரல்களில் நின்று குளிந்தனவே போன்று சாய்ந்து இருந்தன. மெல்லெனக் காற்று வீசியது. குளத்தில் பூத்திருந்த அல்லிப் பூக்களின் தலைகள் ஆடின. அவன் மனதின் கனம் கொஞ்சம் குறைந்தது. (பிரபஞ்சகானம், ப.59) என்று பதிவு செய்கின்றார்.**

இதே பிரபஞ்சகாணம் என்ற கதையில் கலியாணத்திற்கு மூன்றே நாள்தான் இருக்கும் வேளையில், நலுங்கு நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில், இனிப்பாடவே கூடாது என மருத்துவர் எச்சரித்தும், அவளைப் பாடச் சொல்கின்றனர். மற்றவர்கள் கூறியதுகேட்டு அவளும் பாட ஆரம்பிக்கிறாள். ஆரம்பிக்கும் முன் தன் ஆசைக் காதலனை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஆரம்பிக்கிறாள். பாடல் வேகமெடுக்கவே, தனக்குப் பிடித்த வேலை செய்வதில் ஆர்வம் அதிகம் காட்ட இறுதியில் சாய்ந்து உயிரிழக்கிறாள் என்று காதலியின் மன ஓட்டத்தை, கல்யாணம் மூன்றாம் நாள். நலுங்கு நடந்துகொண்டிருந்தது. கூனிக் குறுகி உட்காந்துகொண்டிருந்த மாப்பிள்ளை எதிரில் வெற்றிலைத் தாம்பாளத்தைக் கையில் ஏந்தி அவர் அதை ஏற்றுக்கொள்வதை எதிர்பார்த்து அவள் நின்றிருந்தாள். அவள் பாடவேண்டுமென்பது அவர் எண்ணம் போலும், சுற்றியிருந்த மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பெண்கள் இவளைப் பார்த்துப் 'பாடு பாடு' என்றார்கள். இவளோ முடியாதென்று சொல்வது போல் மௌனமாக நின்றிருந்தாள். இவள் பாடக்கூடா தென்று எண்ணியே, எட்டித் தூண்டியில் உட்காந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பெண்கள் எல்லோரும் இவள் மனது நோக ஏதேதோ பேசினர். அவள் மனது வெறுப்படைந்தது. எட்டித் தூண்டியில் சாய்ந்திருந்த அவளை ஒருதரம் பார்த்தாள். அவள் பாட ஆரம்பித்துவிட்டாள். ஆரம்பித்த அவள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மெய் மறந்தாள். சாஸ்திர வரையறுப்பை அறிந்தும் கட்டுப்பாட்டின் எல்லையை உணர்ந்தும், உடைத்துக்கொண்டு பிரவாகம் போன்று அவள் காணம் வெளிப்பட்டது. அங்கிருந்த யாவரும் மெய்மறந்தனர். தலை கிறுகிறுத்து ஒன்றும் புரியாமல் இவன் தூணோடு தூணாகி விட்டான். முற்றத்துக் கொட்டகையின்மீது குருவிகள் உட்காந்துகொண்டு ஆரவாரித்தன. இவன் திடீரென்று வாய்திறந்து ஐயோ... அதோ சங்கீதம் இனிமை... இன்பம்... எல்லாம் திறந்தவெளியில் நிறைகிறதே என்று கத்தினான்... அதே சமயம் அவளும் கீழே சாய்ந்தாள்... இயற்கை அன்னை தன் குறையை நிவர்த்தித்துக்கொண்டாள். இழந்ததை அணைத்துச் சேர்த்துக் கொண்டாள். ஆகாயவீதி அழகுபட்டது. மேகமலை மறைப்பினின்றும் விடுபட்ட பிறைச் சந்திரன் கோடை மிகுந்து பிரகாசித்தது. வெளியே, அவ்வூர் குறுகிய வீதியே ஒரு களை கொண்டது. (மௌனி படைப்புக்கள், ப.63) என்பதால் உரை முடிகின்றது. இவ்வாறு தான் படைக்கும் படைப்பில் படைப்பாளியின் உளவியலை மிகவும் நேர்த்தியாகப் படைத்துள்ளார் மௌனி என்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

படிப்பாளியின் உளவியல்

ஒரு படைப்பு சமுதாயத்திற்கு வந்தவுடன் அதைப் படித்த வாசகர்களின் எண்ண ஓட்டம் எவ்வாறு உள்ளது என்பதே படிப்பாளியின் உளவியல் ஆகும். படைப்பின் தாக்கம் படைப்பாளியிடம் எந்த அளவு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதே படிப்பாளியின் உளவியலாகும். இதன் அடிப்படையில் ஆராய்ந்தோமானால் மௌனியின் படைப்பு பலரிடமும் பல்வேறு தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

க.நா.சுப்பிரமணியம், மௌனியின் படைப்பில் ஆழ்ந்ததன் வெளிப்பாடாக, மௌனி எழுதுவதற்கு நிரம்ப காலம் எடுத்துக் கொள்வார். ஒவ்வொரு சொல்லையும் சுண்டிச் சுண்டிப் பார்ப்பார். ஒரு நாளைக்கு ஒரு வாக்கியத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டதும் உண்டு. தமிழில் முதலில் வரவில்லை என்றால் ஆங்கிலத்தில் எழுதிவிடுவார். பின்னால் தமிழ்ப்படுத்துவார். ஒரு கதைக்கு இருபது டிராப்ட் கூடப் போட்டிருக்கார் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

புதுமைப்பித்தன், தமிழ் மரபுக்கும் போக்குக்கும் புதிதாகவும், சிறப்பாகவும் வழிவகுத்தவர் ஒருவரைச் சொல்ல வேண்டுமானால் மௌனி என்ற புனைபெயரில் எழுதி வருபவரைச் சொல்ல வேண்டும். அவரைத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் திருமூலர் என்று சொல்லவேண்டும். கற்பனையின் எல்லைக் கோட்டில் நின்று வார்த்தைக்குள் அடைபட மறுக்கும் கருத்துகளை மடக்கிக் கொண்டுவரக் கூடியவர் அவர் ஒருவரே என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதுபோல் மௌனியின் எழுத்துகளால் ஈர்க்கப்பட்டோரின் பாராட்டுரைகள் எண்ணற்றவை. பல்வேறு படிப்பாளிகளின் உள்ளத்தில் தனக்கென ஒரு தவிர்க்க இயலாத இடத்தினைப் பெற்றுள்ளார் எழுத்தாளர் மௌனி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முடிவுரை

தான் வாழும் சமுதாயம் சார்ந்து படைக்கும் படைப்பாளியே காலம் கடந்தும் பேசப்படுவார். அதன் அடிப்படையில் எழுத்தாளர் மௌனி, தான் வாழ்ந்த சமகாலச் சிக்கல்களை எடுத்துரைப்பதோடு அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான தீர்வினையும் முன்வைத்துள்ளார். இதன் காரணமாகவே, காலம் கடந்தும் இன்றும் அவர் பேசப்படுகிறார். இன்னும் பல நூற்றாண்டுகள் கடந்தாலும் நிச்சயம் அவர் பேசப்படுவார்.

துணைநின்ற நூல்

1. சுகுமாரன் (தொகு.), மௌனி படைப்புகள் முழுத் தொகுப்பு, காலச்சுவடு, 2022.

Poetry is the journal of the sea animal living on land, wanting to fly in the air.
Poetry is a search for syllables to shoot at the barriers of the
unknown and the unknowable.
Poetry is a phantom script telling how rainbows are made and why they go away.

- Carl Sandburg

லம்பாடி இன மக்களின் முற்போக்கான பெண் சமூகம்



மு. ஈஸ்வரி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பதிவு எண்: 20PHTMPO01)
அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்
கோயமுத்தூர் 641 043

நெறியாளர்: **முனைவர் ச. பிரியதர்ஷினி**

இணைப்பேராசிரியர் & தலைவர், தமிழ்த்துறை
அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம்
கோயமுத்தூர் 641 043



ஆய்வுச் சுருக்கம்

நாகரிக வளர்ச்சியிலும் நவீன சூழ்நிலையிலும் வாழும் மனித சமூகத்தின் வரலாற்றினை அறிய முற்படும்போது பழங்குடிகளே முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றனர். பழமையான குடிகள் தொல்குடிகள் என்று அழைக்கப்படும் பழங்குடியினர் நாகரிக வாசமின்றித் தம் பண்பாட்டை நிலைநிறுத்தி வருகின்றனர். மனித சமுதாயம் பழங்குடிகள் அமைப்பிலிருந்து வளர்ந்து வந்தது என்பது சமூகவியலாளர்களின் கருத்தாகும். மனித சமூகத்தின் அடிப்படை பழங்குடிகள் ஆவர். அவ் வகையில் திராவிடப் பழங்குடிகள் வரிசையில் இடம்பெறும் லம்பாடி இனமக்களின் பண்பாடு இயல்பான கலாச்சார வழக்குகளிலிருந்து சற்று மாறுபட்டதாகவே அமைகிறது. லம்பாடி இன மக்கள் இன்றளவும் தாய்வழிச் சமூக மரபைப் பின்பற்றி வருகின்றனர் என்பது அவர்கள் சமுதாயத்தின் முற்போக்கான செயல்பாட்டின்வழி அறிய முடிகிறது. பெண்களை உயர்வாக எண்ணும் லம்பாடி இன மக்களின் பெண் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளை அறியும் வண்ணம் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: லம்பாடி மக்கள்-ஆளுமை-திருமணம்-பாலினச் சமத்துவம்-பெருந்திணை-மறுமணம்- சமத்துவம்.

லம்பாடி இனமக்கள்

லம்பாடி இனமக்கள் ராஜஸ்தானைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் போர்க்காலங்களில் தம் மன்னர்களின் படைகளுக்குப் போர்க்கருவிகளையும் வீரர்களுக்கு உணவும் கொண்டு செல்லும் பொதிகளை ஏற்றிச் செல்பவர்களாக இருந்துவந்துள்ளனர். மைசூர் சுல்தான் போர் மேற்கொண்டபோது அவரின் படைகளுக்குப் பொதிகளைக் கொண்டு வந்தவர்கள் தமிழக ஆந்திரா எல்லைப் பகுதிகளில் குடியேறினர். தற்போது தரம்புரி, திருவண்ணாமலை, கிருஷ்ணகிரி, ஈரோடு, சேலம் போன்ற மாவட்டங்களில் வாழ்ந்துவருகின்றனர். லம்பாடி இன மக்கள் தமது பூர்வீகமான ராஜஸ்தானில் இன்றும் பழங்குடிகளாக வாழ்ந்துவருகின்றனர். புலம்பெயர்வுச் சிக்கல்களால் அவர்கள் பழங்குடியினச் சாதிச்சான்றிதழ் கிடைக்கப் பெறாது பல்வேறு சிக்கல்களை எதிர் கொண்டு வருகின்றனர்.

நமது சமூகத்தின் மிக நீண்ட அறுபடாத தொடர்ச்சியை ஆராய்வதற்குப் பழங்குடிகள் மிக முக்கிய எச்சங்களாக விளங்குகிறார்கள்¹ என்று பக்தவத்சல பாரதி, பழங்குடிகள் குறித்துத் தனது தமிழகப் பழங்குடிகள் என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். லம்பாடி இன மக்களின் சமூகப் பண்பாட்டை ஆராயும்போது அவர்களின் பண்பாடு மிக முற்போக்கான இயங்கியலைக் கொண்டதாக அமைகிறது. லம்பாடி இன மக்கள் கல்வி, பொருளாதாரம் போன்றவற்றில் பின்தங்கியிருப்பினும் அவர்கள் தமது ஒப்பற்ற சமூகப் பண்பாட்டின் மூலம் உயர்ந்து விளங்குகின்றனர். **நமது ஆதி தெய்வங்களாகிய கொற்றவை, காடுகெழுசெல்வி, துணங்கையற்செல்வி போன்ற பெண் தெய்வங்கள் யாவரும் பழங்குடிகளின் முன்னிலை பெற்ற தெய்வங்களாகும்²** என்று முனைவர் சி.மகேசுவரன் பண்பாட்டு ஆய்வியல் என்னும் நூலில் பழங்குடிகள் குறித்து விவரித்துள்ளார். பிறப்பின் மகத்துவத்தைச் சிந்தித்த மக்கள் தாயை வழிபட்டனர். லம்பாடி இனமக்கள் இன்றளவும் தாய்வழிச் சமூக மரபைப் பின்பற்றி வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

லம்பாடி இனப்பெண்களின் ஆளுமை

லம்பாடி இனப் பெண்கள் இயற்கையாகவே மிகவும் அழகானவர்கள்; சராசரிப் பெண்களினும் அதிகளவு உயரம் கொண்டவர்கள். தூய்மையான தோல் கொண்ட இப்பெண்கள் தமது சூழலியல் வாழ்வையும் மிகவும் தூய்மையாகவும் நேர்த்தியாகவும் கொண்டு வாழ்ந்துவருகின்றனர். லம்பாடி இனப் பெண்கள் தமது இனத்தைத் தலைமை தாங்கி வழிநடத்தி வந்துள்ளனர். மேலும் அவர்கள் ஆண்களுக்கு நிகராகத் தொழிலிலும் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர் என்பதனை, **நாங்கள் உப்புப் பொதிகள் கொண்டு சென்ற பல பிஞ்சாரிகளை வழியில் எதிர்ப்பட்டோம். அவர்கள் அனைவரும் வில், அம்பு, வாள், கேடயம் ஆகியன ஏந்தியவர்களாக இருந்தனர். மங்கை ஒருத் தியும் படைக்கலங்கள் ஏந்தியவளாக இருந்ததை நான் கண்டேன்³** என பிஷப் ஹீபர் கூறுவதாக என எட்கர் தர்ஸ்டன் தனது தென்னிந்திய குலங்களும் குடிகளும் நூலில் புலம்பெயர்ந்த லம்பாடியர்களைப் பற்றிப் பதிவிட்டதன் மூலம் அறியலாம்.

புலி அஞ்சு இதணம் ஏறி, அவன்,
சாரல் சூரல் தகை பெற வலந்த
தழுவும் தட்டையும் குளிறும் பிறவும்
கிளி கடி மரபின ஊழ் ஊழ் வாங்கி
உரவுக் கதிர்நெறுஊம் உருப்பு
அவிர் அமயத்து (குறிஞ்சி : 41-45)

புலிகளும் ஏறுதற்கு அஞ்சும் உயரமான பரண்களிலிருந்து பறவைகளைப் பெண்கள் விரட்டியதைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு குறிப்பிடுகிறது. சங்ககால மகளிர் வீரத்தில் ஆண்களுக்கு நிகராகச் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். இடைப்பட்ட காலங்களில் பெண்களுக்கு அவ்வாறான சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் லம்பாடி இனப் பெண்கள் தற்போதைய காலகட்டத்திலும் சங்ககால மகளிரைப்போல வீர மங்கையர்களாக வாழ்ந்துவருவதை இதன்வழியாக அறியமுடிகிறது.

புலம்பெயர்ந்த பிறகும் லம்பாடி இனப் பெண்கள் ஆண்களுக்கு நிகரான வாழ்வையே வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பது லம்பாடி இன மக்களின் தாய்வழிச் சமூக மரபிற்குச் சான்றாக அமைகிறது. பழங்குடியினப் பெண்கள் அனைவரும் நாகரிக வளர்ச்சியுற்ற பெண்களினும் சிறந்த ஆளுமைப் பண்புகளைக் கொண்டு விளங்குகிறார்கள் என்பதே நிதர்சன உண்மையாகும்.

பெண்களின் முன்னேற்றம்தான் ஒரு சமுதாயத்தின் முன்னேற்றம். பெண்கள் நாட்டின் கண்கள் என்றெல்லாம் சொல்லப்பட்டாலும் இப்போதும் ஆணாதிக்கம் கொண்ட சமூகத்தில்தான் நாம் வாழ்கிறோம். பெண் குழந்தை பிறப்பிலிருந்து இறப்புவரை ஆணாதிக்கக் கொள்கைகளே நம் சமூகத்தில் வேரூன்றி நிற்கின்றன. குழந்தை பிறக்கும் முன்பே ஆணா பெண்ணா என அறிந்து ஆணாக இருந்தால் கர்வம் கொள்வதும், பெண்ணாக இருந்தால் கருவைக் கலைப்பதும் என்று பெண்ணினத்தை அடியோடு ஒதுக்கிவந்த ஆணாதிக்கம் கொண்ட சமுதாயத்தை, நாம் தற்போது கடந்து வந்துள்ளோம். ஆணுக்குப் பெண் சமம் என்ற கொள்கை பலரிடத்தில் காணப்பட்டாலும் இன்றளவும் சில வரைமுறைகளால் பெண்கள் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றனர்.

திருமணத்திற்கு வரன் தேடும்போது ஆணினும் பெண் வயது குறைந்தவளாக இருத்தல் வேண்டும் என்கிற எண்ணம் நம் சமூகத்தினரிடையே நிலவிவருகிறது. ஆனால் லம்பாடி இனத்தில் பெண் ஆணைவிட மூத்தவளாக இருப்பின் இச்சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. வயது மூத்த ஆண் பெண்ணை அடக்கி ஆள்வான் என்பது எழுதப்படாத சட்டமாக உள்ளது. வெளி உலகில் ஆண் கம்பீரமாக உலவ வேண்டும். பெண் சமையலறை மூலையில் முடங்கிக் கிடக்க வேண்டும் என்பதே சமுதாய நியதியாக இன்றும் உள்ளது. ஒருவேளை பெண்கள் பணிக்குச் செல்லும் நிலை ஏற்படின் வீட்டு வேலைகளை முடித்தபிறகே அவர்கள் பணிக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்.

நாளும் கிழமையும்
நலிந்தோர்க்கு இல்லை
ஞாயிற்றுக் கிழமையும்
பெண்களுக்கு இல்லை (கந்தர்வன் கவிதைகள், பக்.72)

என்று பெண்களின் நிலை பற்றிக் கந்தர்வன் கூறியுள்ளார். பாலினச் சமத்துவமின்மையே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாக அமைகிறது.

திருமணத்தில் சமத்துவம்

இளையவளை மணந்து அவளைப் பேணிப் பாதுகாப்பது ஆணின் கடமையென்றும் மூத்தவளை மணப்பது ஆண் வர்க்கத்திற்குப் பேரிழப்பு என்ற கருத்தும் நிலவி வருவதாலேயே சமுதாயத்தில் திருமண முறையில் ஆணின் வயது பேசுபொருளாக உள்ளது. வாழ்நாள் முழுதும் இணைந்து வாழும் தம்பதியருக்கு வயது என்பது எண்ணிக்கையாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, வயது வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்காது என்பதை உணர வேண்டும். மூத்த வயதுடைய பெண்ணைத் திருமணம் செய்வதனால் இல்லறம் ஒருபோதும் பாதிப்படையாது. இதை உணராத நம் சமுதாயம் ஆண் வயது பற்றிய ஆணாதிக்கக் கட்டமைப்பைப் பெண்கள்மீது திணிக்கின்றது.

ஏறிய மடல் திறம் இளமைதீர்திறம்
தேறுதல் ஒழிந்த காமத்து மிகுதிறம்
மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்
செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே
(தொல். பொருள்.56).

இதில் இளமை தீர்திறம் என்பது இளமை நீங்கிய நிலையில் கொள்ளும் காதல் எனப்படுகிறது. தலைவி மூத்தவளாக இருப்பது, தலைவன் முதியவளாக இருப்பது, இருவருமே இளமை தீர்ந்தவர்களாக இருப்பது என வகைப்படுத்தப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் கூறிய பெருந்திணை என்பது (பெருமை + திணை=பெருந்திணை) பெருமைக்குரிய திணை என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். காதல் இன்னதுதான் என வரையறுக்க முடியாதது. பொருந்தாக் காமம் என்பது அளவு கடந்த, எல்லையற்ற காதல். ஒரு வரையறைக்குள் வைத்துப் பார்த்திட முடியாதது என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். காதலைக் கடந்த திணையே காதலைக் கடந்த பேரன்பு என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

நம் சமுதாயத்தில் ஆணின் வயதை ஒட்டிய திருமணப் பொருத்தங்களே பார்க்கப்பட்டுவருகின்றன. ஆண்தான் பெண்ணைவிட ஆளுமை மிக்கவன் என ஆணாதிக்கத் திணிப்புகள் திருமணத்தில் தொடங்கி பிள்ளைகள் பெற்று அவர்களை வளர்க்கும் விதத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கட்டமைப்போடு நம் சமூகம் இயங்கிவருகிறது. ஆனால் லம்பாடி இனச் சமுதாயம் அவ்வாறாக இல்லை. ஆணினும் பெண் மூத்தவளாயினும் திருமணங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. பெண்களை முதன்மைப்படுத்தியே லம்பாடி இனமக்களின் வாழ்வியலும் பண்பாடும் உள்ளன.

லம்பாடி இனமக்களின் மறுமணம்
போற்றும் பண்பாடு

மணமுறிவு செய்து கொண்ட பெண்கள் தங்கள் முதல் கணவன் உயிரோடு இருக்கும்போதே சீரே உடுக்கி (புதுச்சேலை அணிதல்) என்ற மறுமணத்தை மேற்கொள் கின்றனர். இது போன்ற மணங்கள் நடைபெறும்போது, அவளை மணந்துகொள்ளும் இரண்டாவது கணவன் சாதிச் சபையினர் முடிவுப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினை அவளுடைய முதல் கணவனுக்குச் செலுத்துவதோடு சாதி யைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒரு விருந்தும் தர வேண்டும்⁷ (தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் தொகுதி-4, பக்-277).

தன் கணவன் உயிரோடு இருக்கும்போதே ஒருத்தி அவனைத் தள்ளிவிட்டு வேறொருவனோடு சென்று வாழ லாம். அவளுடைய இரண்டாம் கணவன் முதல் கணவனுக்கு அவன் திருமணத்திற்குச் செலவு செய்த தொகையினைச் செலுத்துதல் வேண்டும்⁸ (தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும், தொகுதி-4, பக்-277).

இவ்விரு சான்றுகளின்வழி லம்பாடி இன மகளிர் மறுமணத்தை வரவேற்கும் விதமும் தான் விரும்பிய டவரை மணக்கும் சுதந்திரமும் கொண்டு தெளிவு உடையவர்களாக விளங்குவதைக் கொண்டு லம்பாடி மக்கள் பண்பாடு முற்போக்கானது எனலாம்.

மூத்தவன் திருமணம் செய்துகொண்டபின் சந்ததி ஏது மின்றி இறக்க நேரிட்டால் இளையவன் அவனுடைய கைம்பெண்ணை மணந்துகொண்டு அவன் பிள்ளை பெற உதவ வேண்டும். இவ்வாறு பிறக்கும் பிள்ளைகள் இறந்து போன மூத்தவனுக்குப் பிறந்த குழந்தைகளாகவே கருதப் படும். மூத்தவன் இறக்கும்போது அவனுக்குக் குழந்தை கள் இருக்குமானால் இளையவன் அவனுடைய கைம் பெண்ணை மணக்க விரும்பினால் அவன் தன் அண்ண னின் குழந்தைகளுக்கு ரூ.15-ம் மூன்று எருமைகளும் தர வேண்டும். அதன்பின் அவன் அவளை மணக்க லாம்⁹ (தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் தொகுதி-4, பக்-278).

மேலும், மனைவியை இழந்த ஒருவன் மறுமணம் செய்து கொள்ளும்போது குட்டுவழிச் சடங்கின் மூலம் மணந்துகொள்ளலாம். குட்டுவழிச் சடங்கு என்பது மனைவியை இழந்த கணவன் வேறு ஒரு பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து அவளை ஊரார் முன்னிலையில் அறி முகப்படுத்திப் பிறகு அவர்களுக்கு விருந்து படைத்த பிறகே திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும். கைம்பெண் னும் இத்தகைய மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். அவளுடைய புதிய கணவன் விருந்திற்கான செலவை

ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்¹⁰. (தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் தொகுதி-4, பக்-278)

லம்பாடியின மக்களின் பாலின சமத்துவப் பண்பாடு

லம்பாடியின மக்கள் ஆண் பெண் பாகுபாடு பாராது தம் அன்றாட வாழ்க்கையை வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களது இனத்தில் ஆண் பெண் இருவரிடமும் மது அருந்தும் பழக்கம் இருந்து வருகிறது.

ஆண்களும் பெண்களும் தாராளமாக மது பருகுவர். சாராயமே இவர்களுக்கு விருப்பமானதாகும். லம்பாடியர் குடிப்பதற்காகத் தாங்கள் செலவு செய்த தொகை யினைப் பற்றிப் பெருமையாகக் கூறிக்கொள்வது வழக்கம்¹¹ (தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும் தொகுதி-4, பக்-279).

பெண்கள் மது அருந்துவது பொதுவாக அனைவரா லும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஒன்றாக இருந்துவரும் நிலையில் ஆண், பெண் பாகுபாடு இல்லாமல் மது அருந்துவது லம்பாடி இன மக்களின் பாலினச் சமத் துவப் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

லம்பாடி இனமக்கள் பல்வேறு காரணங்களால் புலம் பெயர்ந்து வந்து தமிழகத்தில் வாழ்ந்துவருகின்றனர். நம் சமூகத்தில் அன்றாடம் பெண்களுக்கு எதிராக நடைபெறும் பல்வேறு இன்னல்களுக்கு நடுவில் லம்பாடி இனமக்கள் பாலினச் சமத்துவம், பெண்களின் காதல், வரன் தேடுதல், திருமண முறை, மறுமணம் போன்ற சமூகக் கட்டமைப்பில் பெண்களை முதன்மைப் படுத்திச் செயல்பட்டு வருவதை அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. எட்கர் தர்ஸ்டன், இரத்தினம். க. (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு), தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1993.
2. இளம்பூரணார் உரை- தொல்காப்பியம், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 1988.
3. கந்தர்வன், கந்தர்வன் கவிதைகள், அன்னம் பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2015.
4. நாகராஜன். வி., பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ், சென்னை, 2021.
5. பக்தவச்சல பாரதி, பண்பாட்டு மாணுடவியல், அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி, 2018.
6. மகேசுவரன். சு., பண்பாட்டு ஆய்வியல், பாரதி புத்த காலயம், சென்னை, 2023.

Prose = words in their best order; Poetry = the best words in the best order.
- Samuel Taylor Coleridge



Poetry is the journal of a sea animal living on land, wanting to fly in the air.

- Carl Sandburg

Always be a poet, even in prose.

- Charles Baudelaire



க. நிவேதா

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி, பு.முட்லூர், சிதம்பரம், கடலூர் 608 102

நெறியாளர்: முனைவர் பா. சங்கீதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி, பு.முட்லூர், சிதம்பரம், கடலூர் 608 102



ஆய்வுச் சுருக்கம்

அன்பின் ஐந்திணைகளான குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என ஐந்து நிலங்களிலும் வாழ்ந்த மக்கள் அவற்றிற்கு ஒத்த பொழுதுகளில் பண்களை இசைத்தனர். பண்ணானது மக்களின் உணர்வுகளோடு பொருந்தியுள்ளது. குறிஞ்சித் திணையின் சிறுபொழுது நேரமாகிய நள்ளிரவு நேரத்தில் மக்கள் தமது மனதில் தோன்றும் அச்சத்தைப் போக்கிக்கொள்ளக் குறிஞ்சிப்பண்ணை பாடினர். பாலை நிலத்தில் பாலைப் பண், பஞ்சுரம் ஆகிய இரு பண்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பாலைப்பண் இன்பத்தை வெளிப்படுத்தும். பாலைப் பண்ணாகிய பஞ்சுரத்தை குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் பாடினர். இதனால் வழிப்போக்கர்கள் தாம் வந்த வழி தவறோ என அஞ்சினர். முல்லை நிலத்தலைவியிடம் தலைவன் மாலை நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவேன் எனக் கூறிச் சென்றுள்ளான். ஆனால் அவன் வராததால் ஆம்பல் பண்ணும், செவ்வழிப் பண்ணும் தலைவிக்குத் துன்பம் தந்தன. மருதத்திணையில் மருதப்பண்ணும், காமரம் என்னும் பண்ணும் இந்நிலத்தில் பாடப்பட்டன. இப்பண்களை விறலியர் இன்பத்துடன் பாடி இறைவனை வழிபட்டனர். நெய்தல் நிலத்தில் ஏற்பாடு நேரத்தில் செவ்வழிப் பண் இசைக்கப்பட்டது. செவ்வழிப் பண்ணானது முல்லைத்திணையின் பிரிவுத் துயரத்தையும், நெய்தல் திணை இரங்கல் துயரத்தையும் கொண்டுள்ளது. அதனால் செவ்வழிப் பண் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் பண்ணாகும். இவ்வாறு பண்கள் மக்கள் உணர்வுகளோடும் பொழுதுகளோடும் இணைந்துள்ளமையை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுவழி இவ்வாய்வுக் கட்டுரை விளக்குகிறது.

முக்கியச் சொற்கள்: சங்க இலக்கியம், பண், முதற்பொருள், யாழ், கொடிச்சி, பஞ்சுரம்.

முன்னுரை

எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் பதினெண்மேற்கணக்கு அல்லது சங்க இலக்கியங்கள் எனப் போற்றப்படுகின்றன. இவற்றின் அகம், புறம் எனும் இருவகைப் பொருண்மைகளிலும் தமிழர்தம் பண்பாட்டுக் கலைகளுள் ஒன்றான இசைக்கலை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு இசைக்கப்படுவதாலும் மனித மனதை இசையவைப்பதாலும் இசை எனப்படுகிறது. இசை மனிதர்களின் மன உணர்வுகளோடு பொருந்தியுள்ளது. இசையின் அடுத்தக்கட்ட வளர்ச்சியாகப் பண் தோன்றியுள்ளது. பண் என்பது பாடலடிகளில் அமைந்துள்ள இசைமுறை நிலையாம். பண்டுமுதல் இன்றுவரை மனிதனின் பிறப்புமுதல் இறப்புவரை இசை தொடர்ந்துவந்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறாக ஐந்திணைகளின் பண்கள் பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

இசை

இசை எல்லோருக்கும் பொதுவானது சாதிமத பேதங்கடந்து இசை மனிதனின் உணர்வுகளை, குணநலன்களைப் பண்படுத்துவதில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது என்கிறார் பிரபஞ்சன். மனித வாழ்கை இசையுடன் இணைந்தது. மனிதன் தாயின் கருவில் இருக்கும்போது நலுங்கும், தாயின் கருவிலிருந்து வெளிவந்தபின் தாலாட்டும், ஒவ்வொரு வேலை செய்யும்போதும் அதற்கேற்ற பாடலும், இறந்தபின் ஒப்பாரியும் பாடப்படுகின்றன. இப்படி, மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இசை நிறைந்துள்ளது.

அழகுக் கலைகளில் நான்காவதாகவும் முத்தமிழின் நடுநாயகமாகவும் விளங்குவது இசை. இசை என்பதற்கு இசைப்பாட்டு, புகழ், இசைவு, பாடுதல் என்றெல்லாம் பொருள் உண்டு. **இசைப்பு இசையாகும் (தொல்.சொல்., 13)** என்று தொல்காப்பியர் இசை இசைக்கப்படுவதினால் தோன்றுகிறது என்கிறார். **ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது/ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு (குறள்,231)** எனும் குறளில் புகழ் எனும் பொருளில் இசை ஆளப்பட்டுள்ளது.

பண்

பண் என்ற சொல்லுக்கு இராகம், ஓசை, இசை என்ற பொருள்கள் உண்டு. பண் என்பதனை இராகம் என்ற பொருளில் நாம் இங்குக் காண்போம்.

பாவோடணைதலின் இசையென்றார் பண்ணென்றார்
மேவார் பெருந்தான மெட்டானும் பாவாய்
எடுத்தல் முதலா இருநான்கும் பண்ணிப்
படுத்தமையார் பண்ணென்று பார்

பல இயற்பாக்களுடன் நிறத்தை இசைத்ததால் இசை என்று பெயராம். பெருந்தானம் என்பது பேச்சுறுப்பு என்பர். பெருந்தானம் நெஞ்சு, மிடறு, நாக்கு, மூக்கு, அன்னம், உதடு, பல், தலை என்ற எட்டைக் கொண்டும், கிரியைகள் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், கம்பிதம், குடிலம், ஒலி, உருட்டு, தாக்கு என்ற எட்டைக் கொண்டும் வர்ணம் தோன்றப் பண்ணுதலால் பண் என்ற பெயர் வந்தது என்று மேற்கூறிய பாடல் கூறுகிறது.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் அன்பின் ஐந்திணைகளுக்கும் முதல், கரு, உரி என்று முப்பொருள்கள் உண்டு. இவற்றுள் முதற்பொருளாகிய நிலத்தையும் பொழுதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றுவதே கருப்பொருள்.

**தெய்வம் உணாவே மாமரம் புன்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியோடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருஎன மொழிப (தொல்.பொரு.20)**

தொல்காப்பியர் கூறிய எட்டோடும் பிற என்றதனால் பூ, நீர் எனும் இரண்டையும் சேர்த்துக் கருப்பொருள் பத்து என இளம்பூரணர் கூறியுள்ளார். இவற்றுள் யாழ், பறை போன்ற இசைக்கருவிகளை மட்டுமே கூறியுள்ளார். யாழினால் தோன்றும் பண்ணைத் தொல்காப்பியர் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. ஆனால், பின் வந்த நாற்கவிராசர் கருப்பொருள் 14 எனக் கூறியுள்ளார். இப்பதினான்கு கருப்பொருள்களுள் பண் என்பதைத் தனியாகக் கூறியுள்ளார்.

**ஆரணங்கு உயர்ந்தோர் அல்லோர் புள் விலங்கு
ஊர்நீர் பூமரம் உணாபறை யாழ் பண்
தொழில்எனக் கருநார்எழுவகைத்து ஆகும்
(நம்பி.அகத்., 19).**

தெய்வம், உயர்ந்தோர், அல்லோர்(உழைப்போர்), பறவை, விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில் என்ற பதினான்கும் கருப்பொருள்கள் ஆகும். இவற்றுள் பறை, யாழ் போன்ற இசைக்கருவிகளும் யாழினால் தோன்றும் பண் பற்றியும் நாற்கவிராசர் நம்பியகப்பொருளில் கூறியுள்ளார்.

திணை	பொழுது	பண்
குறிஞ்சி	நள்ளிரவு	குறிஞ்சிப்பண்
பாலை	நண்பகல்	பாலைப்பண்/பஞ்சுரம்
முல்லை	மாலை	ஆம்பல் /செவ்வழி
மருதம்	காலை	மருதப்பண்/காமரம்
நெய்தல்	ஏற்பாடு	செவ்வழி

குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என ஐந்திணைகளுக்கும் ஏற்ற பொழுதுகளுக்கும், உணர்வுகளுக்கும் ஒத்தவாறு பண்கள் இசைக்கப்படுகின்றன. பண்கள் பாடுவதற்கான காரணங்கள்

சங்க கால மக்கள் தமது பொழுதுபோக்கிற்காகவும், துன்பங்களைப் போக்கிக் கொள்ளவும் பண்களைப் பயன்படுத்தினர். பாணர்கள் தமது வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ள யாழ்மூலம் பல வகையான பண்களை

இசைத்து வள்ளல்களிடமிருந்து பரிசுகள் பெற்றுள்ளனர். தெய்வ வழிபாட்டின்போதும் பண்களைப் பயன்படுத்தியதைச் சங்க இலக்கியங்கள்வழி அறிய முடிகிறது.

குறிஞ்சித்திணை

ஐந்திணைகளில் முதலாவதாகக் குறிஞ்சித்திணையை வைத்துக் கூறியுள்ளார் நாற்கவிராசர். இதனை,

**குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்
நெய்தல் ஐந்திணைக்கு எய்திய பெயரே (நம்பி. அகத்., 6)**

என்ற முறையில் கூறுகிறார்.

குறிஞ்சி

மலையும் மலை சார்ந்த நிலப் பகுதி குறிஞ்சியாகும். இத்திணையின் சிறுபொழுது நள்ளிரவு ஆகும். அந்த நேரத்தில் அச்சம் தோன்றும் என்பதனால் அந்நிலத்தினர் அச்சத்தைப் போக்கிக்கொள்ளக் குறிஞ்சிப்பண் பாடியுள்ளனர். குறிஞ்சித் திணையின் சிறுபொழுது, பெரும்பொழுதுகளைத் தொல்காப்பியர்,

கூதீர் யாமம் என்மனார் புலவர் (தொல்.பொரு., 7)
எனக் கூறியுள்ளார். குறிஞ்சிநிலத்தின் பெரும்பொழுது கூதீர் காலம் (குளிக்காலம்) என்றும், சிறுபொழுது யாமம் என்றும் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். நள்ளிரவை உடையது குறிஞ்சி என்பதற்குக் கலித் தொகை சான்றாகிறது. **இருளிடை என்னாய்நீ இரவு அஞ்சாய் பந்தக்கால் (கலி.,37)** என்பதில் வரும் இருளிடை என்பது குறிஞ்சித் திணையின் சிறுபொழுது ஆகிய நள்ளிரவைக் குறிக்கிறது.

குறிஞ்சித் திணைக்குரிய உணர்வு அச்சம் ஆகும். அச்சமானது தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள எண்வகை மெய்ப்பாடுகளில் ஒன்று. இதனை,

**நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப (தொல். பொருள்.
247)** என விளக்கியுள்ளார். அச்சம் தோன்றுவதற்கான நிலைக்களன்கள் நான்கு என்றும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். இதனை,
**அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்
பிணங்கள் சாலா அச்சம் நான்கே
(தொல்.பொரு., நூ. 252)**

எனக் கூறியுள்ளார். அணங்கு (பேய், பூதம்), விலங்கு (கொடிய விலங்குகள்), கள்வர் (திருடன்), இறை (அரசன், தலைவன்), இந்நான்கின் மூலம் அச்சம் தோன்றுகின்றன என்று விளக்கியுள்ளார்.

விலங்கினால் ஏற்படும் அச்சம் பற்றிக் கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் இப்படிப் பாடுகிறார்:

**மையம் வேழம் மடங்கலின் எதிர்தர
உய்விடம் அறியேம் ஆகி ஓய்பெனத்
திருந்துகோல் எவ்வளை தெழிப்ப நாணுமறந்து
விதுப்பறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூரு மஞ்சையின் நடுங்க, வாரகோல்
(குறிஞ்சி.165-169)**

மதம் கொண்ட யானை எங்களைத் துரத்த, கைவளையல்கள் ஒலி எழுப்ப எத்திசையில் செல்வது என்பதை அறியாது நாணம் மறந்தவர்களாய் அச்சம் கொண்ட மனதோடு வேகமாகச் சென்று அவனை நெருங்கி நாங்கள் நின்றோம். ஈண்டு யானையால் (விலங்கு) தோன்றும் அச்சம் கூறப்படுகிறது.

குறிஞ்சிப்பண்

மலைகளும் காடுகளும் நிறைந்த குறிஞ்சி நிலப்பகுதியுடன் தொடர்புடைய மக்களின் உணர்வுகள், இயற்கைக் காட்சிகள் மக்களின் வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றைக் குறிஞ்சிப்பண் இசையாக வெளிப்படுத்தும்.

மலைப் பக்கங்களில் நள்ளிரவில் விறலியர் குறிஞ்சிப்பண் பாடியதாக மலைபடுகடாம் விளக்குகிறது.

**இறும்பூது களுவிய இன் குரல் விறலியர்
நடுங்கார் நடுக்கத்துக் குறிஞ்சி பாடி
கைதொழுஉப் பரவிப் பழிச்சினிர் (மலை, பா. 359)**

என்று கூறுகிறது. நன்னனின் மலையைக் கூத்தர்கள் நள்ளிரவில் கடக்கும்போது நடுக்கத்துடனும் அச்சத்துடனும் சென்றனர். அப்பொழுது அச்சம் போக்கும் விதமாக விறலியர் குறிஞ்சிப்பண் பாடினர் என்பதனை விளக்கியுள்ளது.

கானவர் நள்ளிரவில் குறிஞ்சிப்பண் பாடினர்.

**கழுதுகால் கிளர் ஊர்மடித் தன்றே
உருகெழு மரபில் குறிஞ்சி பாடிக்
கடியுடை வியல்நகர் கானவர் துஞ்சார் (நற். 255).**

நள்ளிரவில் கழுது பேய்கள் சுற்றி அலைந்து திரிந்து கொண்டிருக்கும் என ஊர் மக்கள் அஞ்சி உறங்கினர். ஆனால் கானவர்கள் அச்சத்துடன் நள்ளிரவில் குறிஞ்சிப் பண் பாடி உறங்காது கண் விழித்துக் கொண்டு இருந்தனர் என்று நற்றிணை கூறுகிறது.

குறிஞ்சிப்பண் பாடித் தெய்வத்தை வழிபட்டதைத் திருமுருகாற்றுப்படை காட்டுகிறது.

**நளிமலைச் சிலம்பின் நன்னகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை எடுத்துக் குறிஞ்சி பாடி (முருகு. 238-239)**

மலைச்சாரலில் உள்ள ஊர்களில் பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்க நறுமணமிக்க புகையைப் புகைக்கச் செய்து குறிஞ்சிப்பண் பாடி அந்நிலத் தெய்வத்தை வழிபட்டனர் என்பது தெளிவாகிறது.

வில்யாழ் கொண்டு குறிஞ்சிப்பண் பாடினர்.

வில்யாழிசைக்கும் விரலெறி குறிஞ்சி (பெரு. 182)

தட்டில் மரல் என்னும் கள்ளியின் நாரை நரம்பாகக் கொண்டு செய்யப்பட்ட வில்யாழை விரலால் இசையெழுப்பி குறிஞ்சிப்பண் பாடியதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சிப்பண் கேட்டு யானை மயக்கம் கொண்டதாக அகநானூறு கூறுகிறது.

**ஓலியல் வார்மயிர் உளரினள், கொடிச்சி
பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாடக்;**

**குரலும் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது,
படாஅப் பைங்கண் பாடுபெற்று, ஓய்யென
மறம்புகல் மழகளிறு உறங்கும் நாடன் (அகம். 102)**

தினை உண்ண வந்த களிறு ஒன்று குறப்பெண் ஒருத்தி மலையே எதிரொலிக்கும்படிக் குறிஞ்சிப்பண் பாட அதனைக் கேட்ட களிறு தினை உண்ணாது அப்பண்ணின் இசையால் மயக்கமுற்றுக் கண்களை மூடாது உறங்கியதாக அகநானூறு கூறுகிறது. இக் குறிஞ்சிப்பண், அச்சம் தரும் பண் என்பதனை இப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

பாலைத்திணை

பாலையானது மணல் மிகுந்த பகுதியாகும். ஆனால் பண்டைய தமிழகத்தில் பாலை என்ற தனி ஒரு நிலப்பகுதியே காணப்படவில்லை. குறிஞ்சியும் முல்லையும் தன் இயல்புகளை இழந்த நிலையில் பாலை தோன்றியது எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறியுள்ளது.

**முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து,
நல்லியல்பு இழந்து, நடுங்குதுயர் உறுத்துப்,
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும்
(சிலம்பு, 11:64-66)**

எனப் பாலை நிலத்தின் இயல்பைச் சிலம்பு கூறியுள்ளது.

**வேனில் நண்பகல் பின்பனி என்றுஇவை
பான்மையின் உரிய பாலை தனக்கே
(நம்பி.அகத்., நூ. 14)**

என நாற்கவிராசர் நம்பியகப்பொருளில் பாலைத்திணையின் பெரும்பொழுது வேனிற்காலம் என்றும் சிறுபொழுது நண்பகல் என்றும் கூறியுள்ளது. பாலை நிலத்திற்குப் பெரும்பொழுதாகப் பின்பனிக் காலமும் பொருந்தி வரும். ஆனால் பாலைக்கு வேனிற்காலமே சிறந்தது என்று நம்பியகப்பொருள் கூறுகிறது.

பாலையின் பொழுதுகளை கலித்தொகைப் பாடலில் காணலாம்.

வேரோடு மரம் வெம்ப விரிகதிர் தெரிதலின் (கலி.,10)

வேரோடு மரம் கெட்டழியும்படிச் சூரியனின் கதிர்கள் சுடும் என்பது இவ்வடியின் கருத்தாகும். சூரியன் சுட்டெரிக்கும் கோடை காலமான பெரும்பொழுதையும் மதிய நேரமான நண்பகலாகிய சிறுபொழுதையும் குறிப்பதைக் கலித்தொகை விளக்குகிறது.

பாலைப்பண்

சங்க இலக்கியம் கூறியுள்ள பண்களில் பாலைப்பண் சிறப்பு மிக்கது. இப்பண் நண்பகல் நேரத்தில் இசைக்கப்படுவது; இன்பமும் தருவது. சங்க காலத்தில் பாலை ஏழு பிரிவுகளாக இருந்துள்ளதை, **புரிநரம் பின்கொளைப் புகல்பாலை யேழும் (பரி., 7:77)** என்பதால் அறியலாம். செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப் பாலை, அரும்பாலை, கொடிப்பாலை, விளரிப்பாலை, மேற்செம்பாலை ஆகியன பாலையின் ஏழு பிரிவுகள் என்று தமிழர் இசை நூல் கூறுகிறது.

பாலைப்பண் இன்பம் தருவதாகவே பரிபாடலில் இடம் பெறுகிறது.

கிளைக்குற்ற உழைச் சுரும்பின் கோழ்கெழு பாலை இசையோர்மின் (பரி, 11;127).

குரல், கிளை, உழை போன்று சுரங்களுக்கு ஏற்ப வண்டினங்கள் பாலைப் பண் இசைத்து இன்பத்துடன் இருக்கின்றன என்று பரிபாடல் காட்டுகிறது.

ஒருதிறம், பாடினி முரலும் பாலைங் குரலின் (பரி, பா. 17;17). பாடினி பாலைப் பண்ணைத் தன் குரலின் இனிமையால் மகிழ்ச்சியுடன் பாடி முருகனைப் போற்றுகின்றாள்.

வண்டுபடு கூந்தல் முடிபுனை மகளிர் தொடைபடு பேரியாழ் பாலை பண்ணிப் பணியா மரபின் உழிஞை பாட இனிது புறந்தந்து, அவர்க்கு இன்மகிழ் சுரத்தலின் (பதிற். 46:4-7)

வண்டுகள் மொய்க்கும் கூந்தலுடைய பாண் மகளிர் அரசனின் உழிஞைப் போர் குறித்துப் பேரியாழில் பாலைப்பண் இசைத்து மகிழ்ந்ததைப் பதிற்றுப்பத்து கூறியுள்ளது.

பாணர் கையது பணிதொடை நரம்பின் விரல் கவர் பேரியாழ் பாலை பண்ணிக் குரல்புணர் இன்னிசைத் தழிஞ்சி பாடி (பதிற். 57:7-9)

பாணர்கள் தனது கையிலுள்ள பேரியாழின் நரம்புகளை மீட்டிப் பாலைப்பண்ணை இன்பத்துடன் இசைத் தனர் என்கிறது பதிற்றுப்பத்து.

தீந்தொடை நரம்பின் பாலை வல்லோன் பையுள் உறுப்பில் பண்ணுப் பெயர்த்தாங்குச் சேறு செய் மாரியின், அளிக்கும் (பதிற்.65:14-16)

இனிய இசையைத் தொடுக்கும் நரம்பினை உடைய பாலையாழில் வல்லவன் துயரத்தைப் கூட்டும் பல் வேறு உறுப்புகளை மாறிமாறி இசைத்தான் என்பதில், பாலைப் பண்ணைக் கூறாது பாலை என்ற இசைக் கருவியை இசைத்தான் என்கிறது.

வாங்கு இரு மருப்பின் தீந்தொடை பழுனிய இடனுடைப் பேரியாழ் பாலை பண்ணிப் படர்ந்தனை செல்லு முதுவா யிராவலி (பதிற். 66:1-3)

பேரியாழில் இனிய இசை தரும் பாலைப் பண்ணை இசைத்துக் கொண்டு புரவலர்களிடம் இரவலர்கள் சென்றனர் என்பதை இவ்வடிகள் காட்டுகின்றன.

கள்வர்கள் பாலைப்பண்ணின் இனிமையைக் கேட்டுத் தம் கொலைத் தொழிலை விட்டதனை,

ஆறலை கள்வர் படைவிட வருளின் மாறுதலை பெயர்க்கு மருவின் பாலை (பொரு. 21-22)

எனச் சுட்டுகிறது. பாலைப் பண்ணின் இசை கேட்டு ஆறலைக் கள்வர்கள் தமது கையிலுள்ள படைக்கலன் களைக் கீழே போட்டுவிட்டுத் தமது கொலைத்தொழிலையும் திருட்டுத் தொழிலையும் விட்டனர் எனப் பொருநராற்றுப்படை கூறுகிறது.

செந்தீத் தோட்ட சுருத்துளைக் குழலின் இன்றீம் பாலை முனையிற் குமிழின் (பெரு.179-180)

தீயினால் கருமையாகத் துளையிடப்பட்ட குழலினால் இனிமை மிக்க பாலைப்பண் இசைத்தனர். பெரும் பாணாற்றுப்படையில் குழலினால் பாலைப்பண் இசைக் கப்படுவதை அழகாகக் காட்டுகிறது.

வல்லோன் தைவரும் வள்உயிர் பாலை நரம்புஆர்த் தன்ன வண்டினம் முரலும் (அகம். 355:4-5).

யாழ் இசைப்பதில் வல்லோன் யாழின் நரம்புகளை இயக்க இனிமையான பலைப்பண் தோன்ற, அதற்கு இணையாக வண்டின் கூட்டங்கள் ஒலித்தன. பாலைப் பண் இன்பம் மிக்கது என்பதை மேற்கண்ட அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பஞ்சரம்

பஞ்சரம் என்பது பாலைப்பண்ணைச் சார்ந்த இரண்டாம் தரப் பண்ணாகக் கருதப்படுகிறது. குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள் வேங்கை மலர் பறிக்கும்போது குறிஞ்சிப் பண் பாடாது பஞ்சரம் எனும் பண்ணைப் பாடினர். அதனைக் கேட்ட வழிப்போக்கர்கள் பாலை நிலம் வந்துவிட்டோமோ என அஞ்சினர் என்பதனை,

வேங்கை கொய்யிநர் பஞ்சரம் விளிப்பினும் ஆரிடைச் செல்வோர் ஆறுநனி வெருஉம் காடிறந் தனரே காதலர் (ஐங்.311:1-3)

என ஐங்குறுநூறு தெரிவிக்கிறது.

முல்லைத் திணை

காடும் காடு சார்ந்த நிலப்பகுதியான முல்லையின் பெரும்பொழுது கார்காலம், சிறுபொழுது மாலைநேரம். இந்நிலத்தின் பண்கள் ஆம்பல், செவ்வழி ஆகும்.

முல்லைத் திணையின் பொழுதுகளைத் தொல்காப்பியம், **காரும் மாலையும் முல்லை (தொல். அகத். 6)** எனக் கூறியுள்ளது. துன்பம் தரும் மாலை என முல்லைப்பாட்டு எடுத்துக்காட்டுகிறது. **பெரும்பெயர் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை (முல்லை. 6).** பெரும்பழை பொழிகின்ற கார்காலமும் மாலை நேரமும் வந்து விட்டது. ஆனால் தலைவன் இன்னும் வரவில்லை என எண்ணித் துன்பம் கொள்கிறாள் தலைவி. இவ் வடியில் மாலை நேரத்தில் வந்துவிடுவேன் என்று தலைவன் கூறிச் சென்றுள்ளான். ஆனால் தலைவன் வராததால் தலைவிக்கு மிகுந்த துன்பம் ஏற்படுகிறது. இப்பாடலில் முல்லைத்திணைக்குரிய பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

முல்லைப் பண்

முல்லை நிலப் பண்களான ஆம்பல், செவ்வழி குறித்து விரிவாகக் காணலாம்.

ஆம்பலங் குழலின் ஏங்கி (நற். 113:11) என்பதால், ஆம்பல் பண் குழலின் வழியே இசைக்கப்படுகிறது என்பதும், ஏங்கி என்பதால் ஏக்க உணர்வு வெளிப்படுதலின், இப்பண் துன்ப உணர்வைப் புலப்படுத்த

இசைக்கப்படுகிறது என்பதும் தெளிவு. மேலும், பல இசைக் கருவிகளுடன் இப்பண் இசைக்கப்படுவதை ஐங்குறுநூறு சுட்டுகிறது.

**கட்டளை அன்ன மணிநிறத் தும்பி
இட்டிய குயின்ற துளையயிற் செவ்வியர்
தட்டைத் தண்ணுமைப் பின்னர், இயவர்
தீங்குழல் ஆம்பலின் இனிய விமிரும்,
புதன்மலர் மாலையும் பிரிவோர்,
அதனினும் கொடிய செய்குவர் அன்னாய்! (ஐங். 215:1-6)**

என்ற பாடல் கட்டளைக்கல் போன்ற நிறமுடைய தும்பி வண்டு மூங்கிலைக் குடைந்து துளை வழியே உள்ளே செல்லும்பொழுது குழலில் ஆம்பல் பண் இசைப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது எனக்காட்டியுள்ளது. மேலும் தட்டை, தண்ணுமை போன்ற இசைக்கருவிகளுடன் சேர்த்து இசைக்கப்படுவதையும் சுட்டியுள்ளது.

கோவலர்கள் ஆம்பல் குழலை இசைத்தனர் என்று குறிஞ்சிப்பாட்டு கூறுகிறது.

**பாம்புமணி உமிழ்ப் பல்வயிற் கோவலர்
ஆம்பலந் தீங்குழல் தெள்விளி பயிற்ற(குறிஞ்சி.221-222)**

பாம்பு தன்னிடமுள்ள மாணிக்கக் கல்லை உமிழ்ந்து இரையைத் தேடவும், பல்வேறு கூட்டங்கள் நிறைந்த இடத்தில் கோவலர்கள் ஆம்பல் குழல் இசைத்தனர் என்று விளக்கியுள்ளது.

மேற்கூறியுள்ள மூன்று பாடல்களிலும் இடம்பெறும் ஆம்பல் என்பது பண்ணா, குழலா என ஐயத்திற் குரியதாகக் கருதப்படுகிறது.

செவ்வழிப்பண்

துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் பண்ணாகச் செவ்வழி, விளங்குகிறது.

..... பாண என்ற

**மனையோள் சொல்திற் சொல்லல் செல்வேன்,
செவ்வி நல்யாழ் இசையினென், பையெனக்
கடவுள் வாழ்த்தி, (அகம். 14:13-16)**

என்று அகநானூறு கூறுகிறது. மாலை நேரத்தில் தலைவன் வருவான் எனக் கூறிச் சென்றார். ஆனால் மாலை வந்தும் தலைவன் வரவில்லை என மிகுந்த துயரத்துடன் பாணனிடம் தலைவி கூறுகிறாள். அதனைக் கேட்டுத் துன்பமுற்ற பாணன் யாழின் நரம்புகளை இயக்கிச் செவ்வழிப் பண்ணை வாசித்து இறைவனை வாழ்த்தித் தலைவன் இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்கின்றான்.

..... தீம்தொடைப்

**பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி பிறப்பு,
இந்நிலை வாரார் ஆயின், தம்நிலை
எவன் கொல் ஆனா உரைத்திசின் (அகம். 314:11-14)**

இனிய நரம்புத் தொடையினை உடைய நல்ல யாழில் வருத்தத்தைத் தரும் செவ்வழிப் பண்ணைப் பாணன் தோற்றுவித்தான். அதைக்கேட்டுத் தலைவி தலைவன் வராதது நினைத்து வருத்தம் கொள்வான் எனத் தோழி பாணனிடம் கூறுகிறாள்.

**ஆபெயர் கோவலர் ஆம்பலொடு அளைஇ,
பையுள் நல்யாழ் செவ்வழி வகுப்பு,
ஆர்உயிர் அணங்கும் தெளிஇசை
மாரி மலையும் தமிழள் கேட்ட? (அகம். 214:12-15)**

கோவலர்கள் ஆநிரைகளை ஓட்டி வரும்போது ஆம்பற் குழலினை இசைக்கவும் அவற்றிற்குப் பொருந்துமாறு பிரிந்தவர்களுக்குத் துன்பம் தரும் நல்ல யாழின்கண் செவ்வழிப் பண் இசைத்தனர். அப்பண் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் துன்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. துன்பத்தை வெளிக்கொணரும் பண்ணாகச் செவ்வழி காட்டப்படுகிறது.

மருதத்திணை

மருதத்திணை வயல்கள் நிறைந்த பகுதியாகும். இது விவசாயிகளின் வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. இத்திணையின் பெரும்பொழுதுகள் ஆறு காலத்தையும் ஏற்று வரும். அதிகாலை இரண்டு மணிமுதல் காலை ஆறு மணிவரையுள்ள காலப்பகுதியே வைகறை எனப்படுகிறது. இவ்வைகறையே இத்திணையின் சிறுபொழுது.

வைகறை விடியல் மருதம் (தொல். அகத். 9) என வைகறையும் விடியலும் மருதத்தின் சிறுபொழுதுகள் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

மருதத் திணையின் பண்கள்

மருதப் பண்ணும், இரண்டாம் தரமான பண்ணாகிய காமரமும் மருதத் திணையின் பண்களாகும். இவை இன்ப உணர்வைக் காட்ட இசைக்கப்படுகின்றன.

1. மருதப்பண்

விடியற்காலையில் மருதப்பண் இசைக்கப்படுவதனை, **சீரினிது கொண்டு நரம்பினி தியக்கி
யாழோர் மருதம் பண்ணக் காழோர் (மதுரை. 657-658)**

என்பதால் அறியலாம். இசைப்பாளர்கள் தாளத்தை அளவாகக் கொண்டு நரம்பை விரல்களால் தீட்டி மருதப்பண்ணை விடியற்காலையில் இசைத்தனர் என மதுரைக்காஞ்சி காட்டுகிறது.

**மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீரியாழ்
நரம்புமீ திறவா துடன்புணர்ந் தொன்றிக்
கடவ தறிந்த இன்குரல் விறலியர் (மலை. 534-536)**

கருங்கோட்டு என்னும் மரத்தால் செய்யப்பட்ட சிறிய யாழின் நரம்புகளை விரல்களால் இசைத்து மருதப் பண்ணை இன்பத்துடன் விறலியர் பாடி இறைவனை வாழ்த்தினார் என்று மலைபடுகடாம் கூறியுள்ளது:

**எருதெறி களமர் ஓதையொடு நல்யாழ்
மருதம் பண்ணி அசையினிர் கழியின் (மலை.469-470)**

நன்னனுக்குரிய மருதநாட்டின் வயல்களில் எருதுகளை விரட்டும் உழவர்கள் பாடும் மங்கலப் பாட்டிற்குப் பொருந்துமாறு பாணர்கள் மருதப்பண் பாடினர் என மலைபடுகடாம் கூறுகிறது. இம்மருதப் பண்ணானது இன்பமும் இனிமையும் உடையதாக விளங்குகிறது.

2. காமரம்

காமரம் எனும் பண் பற்றிச் சிறுபாணாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது. *காமரம் செட்டும்* என்பதனை நச்சினார்க்கினியர் சீகாமரம் என்னும் பண்ணைப் பாடும் என்று விளக்குகிறார்.

**ஏம இன் துணை தழீஇ, இறகுஉளர்ந்து,
காமர தும்பி காமரஞ் செட்டும்
தண்பணை தழீஇய தளரா இருக்கைக் (சிறுபா. 76-78)**

தும்பி தன் பெண் துணையைத் தழுவிக்கொண்டு தன் இறகுகளை விரித்துச் சீகாமரம் எனும் பண்ணை இசைத்து மகிழ்கிறது. சிறுபாணாற்றுப்படை தும்பிகள் காமரம் எனும் பண்ணை இசைத்ததாகக் கூறுகிறது. தும்பி தன் துணையைத் தழுவி மகிழ்ச்சியடைந்த தனால் இப்பண் இன்ப உணர்வு கொண்டதெனலாம்.

நெய்தல் திணை

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியுமான நெய்தல் ஆறு பெரும்பெழுதுகளையும் சிறுபொழுதாகிய எற்பாட்டையும் கொண்டதாகும். இத்திணைக்கு உரிய பண் செவ்வழி ஆகும். இது மாலை நேரத்தில் இசைக்கப்படுவது.

செவ்வழிப்பண்

இப்பண் நெய்தல், முல்லை ஆகிய இரு திணைக்கும் உரியது. முல்லைத்திணை பிரிவுத் துயரையும் நெய்தல் திணை இரங்கல் துயரையும் பேசுதலின் இப்பண் துன்ப உணர்வு கொண்டதெனலாம்.

**செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும்
பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுள் பொது நலங் கடிக்கல்வாய்
(கவி.118:15-16)**

செவ்வழிப் பண்ணையுடைய நரம்போசைபோலக் கணவரைப் பிரிந்த மனைவி வருந்திப் பேசியது என வருதலின் இப்பண் துன்பத்தைப் புலப்படுத்துவதென அறியலாம்.

விழாக்கள் நடைபெறும்போது பலவகையான இசைக் கருவிகள் இசைக்கப்படுகின்றன. அவ்வாறே செவ்வழியும் பல இசைக்கருவிகளுடன் பாடப்படுவது.

**திவவுமெய்ந் நிறுத்துச் செவ்வழி பண்ணிக்
குரல்புணர் நல்யாழ் முழுவோ டொன்றி
நுண்ணீ ராகுளி இரட்டப் பலவுடன்
ஒண்சுடர் விளக்க முந்தற மடையொடு
(மதுரைக். 604-607)**

வாரால் இழுத்துக் கட்டப்பட்ட யாழில் செவ்வழிப் பண் பாடினர். ஏழ் நரம்புகளுள் ஒன்றாகிய குரல் நரம்போடு ஒன்றிய யாழும், முழுவும், சிறுபறையும் இணைந்து ஒலித்தன. இவ்வாறு பல இசைக்கருவிகளுடன் சேர்த்துச் செவ்வழிப்பண் பாடித் தெய்வத்தை வழிபட்டனர் என மதுரைக்காஞ்சி காட்டுகிறது.

**அருளா யாகவோ கொடிதே; இருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழநின்
கார்எதிர் காணம் பாடினே மாக (புறம். 144:1-3)**

பாணர்கள் இருள் வரும் நேரத்தில் செவ்வழிப் பண் இசைத்து வந்துகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது அதைக் கேட்ட பெண் ஒருத்தி கண்ணீர் மல்க நின்றுகொண்டிருந்தாள். ஏன் எனப் பாணர் கேட்டதற்குத் தலைவன் என்னைப் பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்றுள்ளான் என்றாள். அந்தச் சிறிய யாழில் தோன்றிய செவ்வழிப் பண் இசையைக் கேட்டு அப்பெண் துன்புறுவதனைப் புறநானூறு விளக்குகிறது.

மாலை நேரத்தில் செவ்வழிப் பண் கேட்டு ஒரு பெண் துன்பம் அடைவதனைப் புறநானூறு காட்டுகிறது.

**சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி வந்ததைக்
கார்வான் இன்உறை தமிழள் கேளா,
நெருநல் ஒருசிறைப் புலம்பு கொண் உறையும்
அரிமதர் மழைக்கண், அம்மா அரிவை. (புறம்.147:2-5)**

பாணர்கள் சிறிய யாழில் மாலை நேரத்தில் செவ்வழிப் பண் இசைத்து வந்தனர். அதைக் கேட்ட பெண் துன்பம் கொள்கிறாள் என்பதனைப் புறநானூறு சுட்டுகிறது. மேற்கூறிய இரு புறநானூற்றுப் பாடல்களுமே பெருந்திணையில் அமைந்துள்ளன. பெருந்திணையும் கைக்கிளையும் அன்பின் ஐந்திணைகளான குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகியவற்றிற்குப் பொதுவானவை.

இங்குக் கூறிய பாடல்களால் துன்பத்தைப் புலப்படுத்தும் பண்ணாகவும் தெய்வ வழிபாட்டின்போது பல இசைக்கருவிகளுடன் இசைக்கப்படும் பண்ணாகவும் செவ்வழியைப் பயன்படுத்தினர் என்பது தெளிவு.

முடிவுரை

சங்ககால மக்கள் கூத்து, இசை முதலியவற்றின் மூலம் ஒன்றிணைந்து தமது பொழுதைப் போக்கிக்கொண்டுள்ளனர். கூத்து, இசை நிகழ்வுகளில் பலவகை இசைக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றுள் யாழே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சியிலும் பாலையிலும் அச்சம் தரும் பண்களும் மருதத்தில் இன்பம் தரும் பண்களும் முல்லையிலும் நெய்தலிலும் துன்பம் தரும் பண்களும் இசைத்துள்ளனர். இவ்வாறு, ஒவ்வொரு திணையிலும் அதனதன் சூழலுக்கு ஏற்பப் பண்களை இசைத்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. அந்த வகையில் பண்கள் மக்களின் உணர்வுகளோடு தொடர்புடையன என்பதனையும் இவ்வாய்வுக் கட்டுரைவழி அறியலாம்.

துணைநூற் பட்டியல்

1. கிரீஷ், நா. எட்டுத்தொகை நூற்களில் காணப்படும் பண்கள் பற்றிய குறிப்புகள், முத்துக்கமலம் பன்னாட்டுத் தமிழ் மின்னிதழ், ISSN: 2454-1990.
2. சவிதா, கோ. 'பழந்தமிழர்கள் மரபில் இசைக்கலை.' சாள்லாக்ஸ் பன்னாட்டுத் தமிழியல் ஆய்விதழ், ISSN: 2454-3993, தொகுதி - 1, இதழ் - 3, ஜனவரி 2019.

(தொடர்ச்சி பக். 95)



ஆய்ச்சியர் குரவை காட்டும் மாயவனின் பெருமைகள்

அ. ஆர்த்தி

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி, பு.முட்டூர், சிதம்பரம், கடலூர் 608 102

நெறியாளர்: முனைவர் பா. சங்கீதா

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை
அரசு கலைக்கல்லூரி, பு.முட்டூர், சிதம்பரம், கடலூர் 608 102



ஆய்வுச் சுருக்கம்

ஆய்ச்சியர் குரவை என்பது முல்லை நில மக்களாகிய இடையர்குல மகளிர் ஆடிய குரவைக் கூத்து. சிலப்பதிகாரத்தில் ஆய்ச்சியர் குரவை என்பது மாயவனாகிய கண்ணனின் பெருமைகளை வெளிப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த பகுதி. இந்தப் பகுதி வெறும் இசை மற்றும் நாட்டிய நிகழ்வாக மட்டுமன்றித் தமிழ்ப் பண்டாட்டில் கண்ணன் கொண்டிருந்த ஆழமான தொடர்பையும் அவனது வீரச் செயல்களையும் அருட்செயல்களையும் மக்கள் எவ்வாறு போற்றினர் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது. ஆயர்சேரியில் காலையில் சில தீய நிமித்தங்கள் காணப்பட்டன. குடத்தில் பால் உறையவில்லை, காளாகள் கண்ணீர்விட்டன, வெண்ணெய் உருகவில்லை, ஆட்டுக்குட்டிகள் துள்ளி ஆடவில்லை, பசுக்கள் நடுங்கிக் கதறுகின்றன. அவற்றின் கழுத்தில் கட்டியிருந்த மணிகள் அறுந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தன. இவையெல்லாம் தீய நிமித்தங்கள். இத்தீய நிமித்தங்கள் நீங்க வேண்டி ஆயர்களின் குலதெய்வமான மாயவனாகிய திருமாலை வேண்டி, தமக்கு வரவுள்ள தீமைகள் நீங்கட்டும் என்று குரவைக்கூத்து ஆடிப் பாடுகின்றனர். மனித சமுதாயம் தன் துன்பத்தைப் போக்க இறைவனை வேண்டி இயல்பாக அமையும் ஒன்று. அதையே இங்குக் காட்டுகிறார் இளங்கோவடிகள். இக்குரவையை ஆடிப்பாடும்போது கண்ணன் தெய்வமாக மட்டும் இல்லாமல், ஆயர்பாடி மக்களின் வாழ்வோடு கலந்தவனாகக் காட்டப்படுகிறார். பசுக்களை மேய்த்தல், வெண்ணெய் திருடி உண்ணுதல், கோகுலப் பெண்களுடன் சேர்ந்து விளையாடுதல் போன்ற செயல்கள் அவன் மக்கள் தெய்வமாக இருப்பதை உணர்த்துகின்றன. இட்பாக்களில் பசுக்களை மேய்க்கும் ஆயர்களின் வாழ்வில் கண்ணன் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தான் என்பது தெளிவாகிறது. முல்லை நிலத்தோடும் மக்களோடும் கண்ணனின் வாழ்க்கை பின்னிப்பிணைந்திருப்பதை விளக்குகிறது இக்கட்டுரை.

திறவுச்சொற்கள்: திருமால், மாயவன் பெருமை, ஆய்ச்சியர் குரவை, சிலப்பதிகாரம், இளங்கோவடிகள், முல்லை நிலம்.

முன்னுரை

திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு அவர்மீது ஆழ்ந்த பக்தி கொண்டு அவரைப் போற்றி வழிபடுவது வைணவர் இயல்பு. அதில் அதிசயம் ஒன்றும் இல்லை. ஆனால், இருபெரும் மதங்களான பௌத்தமும் சமணமும் கொண்டாடப்பெற்ற காலச் சூழலில் இளங்கோவடிகள் (சமணத்துறவி) மாயவனின் பெருமைகளைப் பாராட்டியுள்ளதான் அதிசயம். 30 காதைகளைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரத்தில் மாயவனின் பெருமைகளை இளங்கோவடிகள் வானளாவப் புகழ்ந்திருக்கிறார். அதில் ஆய்ச்சியர் குரவையில் சில தீய நிமித்தங்கள் ஏற்படவும், அவை நீங்கக் கண்ணனின் லீலைகளையும், அவதாரச் சிறப்புகளையும் பலவாறு புகழ்கின்றார். கண்ணன் ஆயர்குல மக்களின் குலதெய்வமாக அவர்களின் வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்த ஒருவனாகக் காட்டப்படுகிறார். அவர்கள் வணங்கும் கடவுள் விண்ணிலும்கூட இருக்கும் ஒரு தேவன் அல்ல, மாறாகத் தங்கள் மத்தியில் வாழ்ந்த, தமது துன்பங்களைப் புரிந்துகொண்ட, தமக்குத் துணை நின்ற ஒரு நண்பனாக, வழிகாட்டியாகக் காட்டுகிறார். இக்கட்டுரை ஆய்ச்சியர் குரவை காட்டும் மாயவனின் பெருமைகளை ஆராய்கின்றது.

தயிர் கடைய முற்படல்

இமயமலை உச்சியில் முதன்முதலாகத் தனது அரசுச் சின்னமான கயல் மீனைச் செதுக்கியவன் பாண்டிய மன்னன். அவனை அடுத்தே சோழர்கள் தமது புலிச்சின்னத்தையும், சேரர்கள் தமது வில் சின்னத்தையும் இமயமலையில் செதுக்கினர். சோழர்கள், சேரர்கள் மட்டுமன்றி நாவலந்தீவில் வாழ்ந்த எல்லா மன்னர்களும் பாண்டிய மன்னனின் கட்டளைப்படியே நடந்துகொண்டிருந்தனர். இந்திய நிலப்பரப்பின் பழம்பெயர் நாவலந்தீவு. இந்திய நிலப்பரப்பைத் தான் ஒருவனாக ஆட்சி செய்தவன் பாண்டிய மன்னன். இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த பாண்டிய மன்னனது அரண்மனையில் காலையில் முரசு முழங்கும் ஒலி கேட்கிறது. இவ்வொலி கேட்டதுமே மாதரிக்கு இன்றைக்கு நாம் கோயிலுக்கு நெய் கொடுக்கும் முறை என்பது நினைவுக்கு வருகிறது. உடனே மகள் ஐயையை அழைத்துக்கொண்டு தயிர் கடைய முற்பட்டாள். தயிர் கடைய முற்பட்டவுடன் சில தீய நிமித்தங்கள் ஏற்படுகின்றன.

தீய நிமித்தங்கள்

மாதரியும் ஐயையும் தயிர் கடைய முற்படும்போது ஏற்பட்ட தீய நிமித்தங்கள் என்னவென்றால், குடத்தில் பால் உறைந்து கிடக்கும் என எதிர்பார்த்தாள், அது தயிராகவில்லை. எருது கண்ணீர் சொரிந்தது. வெண்

ணைய் காய்ச்ச முற்பட்டாள் அது உருகவே இல்லை, உறைந்துகிடந்தது. ஆட்டுக்குட்டி வழக்கமாகத் துள்ளி விளையாடும். அது அசையாமல் பள்ளிகொண்டிருந்தது. பசு எதற்கோ அஞ்சி நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் கழுத்து மணி அறுந்து தானே கீழே விழுந்தது. இதனை,

**குடப்பால் உரையா குறிஇயில் ஏற்றின்
மடக்கணீர் சோரும்**

நான் முலை யாயம் நடுங்குபு நின்றிரங்கும்... (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 2) என்று, இத்தீய நிமித்தங்களால் ஏதோ தீமை வர இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தனர். அதைப் போக்க வழி யாது? அதற்கு ஒரே வழி தெய்வத்தை வழிபடுவது என நினைத்து ஆய மகளிர் கூடித் தெய்வத்தைப் பாடுவது, குரவைக் கூத்தாடுவது என்று முடிவு செய்தனர்.

கண்ணன் தன் முன்னவனாகிய பலராமனுடன் ஆயர் பாடியில் ஆடிய பாலசரிதை என்னும் கதையில் ஒரு பகுதி நப்பின்னையோடு கண்ணன் ஆடியது. அதில், கண்ணன் ஆட ஆயமகளிர் பங்கு கொண்டனர். பின்னர், கன்றுகளும் பசுக்களும் துயர் நீங்குக என்று கூறிக் குரவை ஆடுதலைத் தொடங்கினர்.

குரவையாடுதல்

குரவைக்கூத்து ஆடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மகளிர் எழுவர். அவர்கள் வீரம் மிக்க இளைஞரையே விரும்பி மணக்கும் உறுதிப்பாடு கொண்டவர்கள். அவர்களுடன் ஒருத்தி காரி என்ற எருதின் சீற்றம் அடக்கியவளையே மணப்பேன் என்றாள். இதனை,

**காரிகதன் அஞ்சான் பாய்ந்தானைக் காழறும் இவ்
வேரி மலர்க் கோதையாள் (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 6)** என்கிறது. மேலும் இதனை, **காரி கதனஞ்சான்
பாய்ந்த பொதுவறகே (கலித்.104)** என்று கலித்தொகையும் கூறுகிறது. கருநிறம் பெற்று விளங்கியதால் அந்த எருது காரி எனப்பட்டது. அவ்வாறே ஏனைய ஆயர் குலப் பெண்கள் வெவ்வேறு நிறம் உடைய எருதுகளை அடக்குவோரை மணப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு, தனித்தனி எருதுகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றை அடக்குபவருக்கே ஆயர் மகள் உரியள் என வீரம் பேசினர். இவ்வாறு பேசியவர்களே குரவையில் பங்கு கொண்டனர். பங்கு கொண்ட பிறகு இவர்களுக்குப் பெயர்கள் இடப்பட்டன.

பண்கள் ஏழும் பெயர்களாக

குரவையில் பங்கு கொண்ட ஒவ்வொருவருக்கும் தனிப் பெயரிட்டு ஆட்டத்தில் பங்கு கொள்ளச் செய்தனர். பண்கள் ஏழையும் ஆயர் குல மகளிர்க்குப் பெயர்களாக இட்டனர். அவை,

**குட முதல் இடைமுறை யாக்குரல் துத்தம்
கைக்கிளை உழைஇளிவிளரி தாரமென
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 13)** என்று குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்ற ஏழு

பெயர்களை இட்டனர். இவ் ஆய மகளிர்களுள், மூவர் கண்ணனாகவும் பலராமனாகவும் நப்பின்னையாகவும் நடித்தனர். பிறகு மாயவனைப் போற்றிப் பாட ஆரம்பித்தனர்.

மாயவனைப் பாடுதல்

ஆய மகளிர் மூவர் கண்ணனாகவும் பலராமனாகவும் நப்பின்னையாகவும் நடிக்க மற்றவர்கள் சுற்றிநின்றனர். மாயவன் கழுத்தில் நப்பின்னை துளசி மாலையைச் சூட்டினாள். திருமகளைப்போல் இவள் பேரழகினள் எனப் பிறர் பாராட்டினர். நப்பின்னை கண்ணனுக்கு மாலையிட்டு அவனோடு இணைந்து ஆட ஏனைய மகளிர் மாயவனைப் பாடினர். அப்பாடலுக்கு முல்லைத் தீம்பாணி என்று பெயர் வழங்கினர். அப்பாடலில், முதலில் கன்றினையே குறுந்தடியாகக் கொண்டு விளவின் கனியை உதிர்த்த கண்ணனை ஆநிரையுள் வருமாறு பாடுகின்றனர். இதனை,

**கன்று குணிலாகக் கனியுதிர்த்த மாயவன்
இன்றுநம் ஆனுள் வருமேல் ... (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர்
குரவை, 19)** என்று கண்ணன் ஆநிரையுள் வந்தால் அவன் வாயில் வைத்து ஊதுகின்ற கொன்றைக் குழலில் இனிய இசையைக் கேட்போம் என்றனர். கன்றினைக் குறுந்தடியாகக் கொண்டு விளவின் கனியை உதிர்த்தவனை,

**கன்றினை வால் ஓலை கடடி
கனிகள் உதிர எறிந்து (பெரியாழ்வார் திருமொழி, 159)**

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே ஏனைய பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. மேலும், பாற்கடல் கடைந்த மாயவனை,

**பாம்பு கயிறாக் கடல் கடைந்த மாயவன்
ஈங்குநம் ஆனுள் வரும்மேல் அவன்வாயில்
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 20)**

மேருவாகிய மத்தில் வாசுகி என்னும் பாம்பைக் கயிறாகச் சுற்றிப் பாற்கடலைக் கடைந்த மாயவன் அவன் நம் ஆநிரையுள் வருவானாகில் அவன் வாயில் ஊதும் இனிய ஆம்பற் குழலோசையைக் கேட்போம் என்றனர். மேலும், பாற்கடல் கடைந்த மாயவனை ஆழ்வார்களும் பலவாறு போற்றுகின்றனர்.

**அடைந்திட்டு அமரர்கள், ஆழ்கடல் தன்னை
மிடைந்திட்டு, மந்தரம் மத்தாக நாட்டி
வடம் சுற்றி, வாசுகி வன்கயிறு ஆகக்...
(பெரியாழ்வார் திருமொழி, 84)**

எனப் பெரியாழ்வாரும்,

**மலை கொண்டு மத்தா அரவால் சுழற்றிய மாயப்பிரான்
(திருவிருத்தம், 2527)** என நம்மாழ்வாரும்,

**மாலவனை மந்தரத்தால், மாநீர்க் கடல் கடைந்து வான்
அமுதம்
அந்தரத்தார்க்கு ஈந்தாய் நீ அன்று (மூன்றாம் திருவந்தாதி, 2314)** எனப் பேயாழ்வாரும் மாயவன் பாற்கடல்

கடைந்ததைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். அடுத்த பாடல் குருந்த மரத்தை முறித்த கண்ணன் பற்றியதாகும்.

கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன் முல்லையந் தீங்கு குழல் கேளாமோ தோழி (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 21).

நம் புனத்துக் கொல்லையில் வஞ்சமாக வந்து நின்ற குருந்த மரத்தை முறித்தவனாகிய மாயவன் நமது நிரையுள் வரின் அவன் வாயிலிருந்து வரும் முல்லைக் குழலிசையைக் கேட்போம் என்று பாடுகின்றனர். **காய்த்த நீள் விளங்கனி உதிர்த்து, எதிர்த்த பூங்குருந்தம் (திருச்சந்தவிருத்தம், 788)** என்று விளாங்கனி வடிவ அசுரர்களை வீழ்த்தியும், குருந்த மர அசுரனை கொன்ற வனும் எனக் குருந்த மரத்தை முறித்த கண்ணனைத் திருமழிசையாழ்வார் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

அடுத்த பாடலில் ஆடையை ஒளித்தான் அவன் வண்ண அழகைப் பாடுவோம். அந்நிலையில் நாணிக் குனிந்த நங்கையின் நளினத்தைப் பாடுவோம். மேலும், யமுனை ஆற்றில் கண்ணனின் நெஞ்சம் கவர்ந்த நப்பின்னை, அன்று நப்பின்னையின் இதயம் கவர்ந்த இறைவனாகிய கண்ணன் என இருவரையும்,

நெஞ்சம் கவர்ந்தாள் நிறையும் வளையும் வஞ்சம் செய்தான் வடிவு இன்கோயாம் தையல் கலையும் வளையும் இழந்தே (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 24, 25)

என்று ஆடையையும், வளையல்களையும் இழந்து நாணித் தன் கைக்கொண்டு தன் மேனியை மறைத்தாள். அப்பேரழகியைப் பாடினர். மேலும், அவள் முக அழகு கண்டு அகம் நெகிழ்ந்தவன் கண்ணன். அவன் காதலைப் பாடுவோம் என இருவரையும் இணைத்துப் புகழ்ந்து பாடுகின்றனர். ஆடையை ஒளித்த கண்ணனைப் பெரியாழ்வார்,

சேற்றில் எறிந்து வளை துகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கடியனாய், ஓடி அகம் புக்கு (பெரியாழ்வார் திருமொழி, 213) என்று கூறுகிறார்.

அடுத்த பாடலில் அவர்கள் நின்ற முறை குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. கண்ணனுக்கு இடப்பக்கத்தும், பலராமனுக்கு வலப்பக்கத்தும் நப்பின்னை நின்றாள்.

மணிலெருந் துறழ்மேனி மாயவன் வலத்துளாள் பயிலிதழ் மலர் மேனித் தம்முனோன் இடத்துளாள் (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 27)

மயிலின் புறக் கழுத்தின் நிறத்தையுடைய மாயவனின் வலப்பக்கத்திலும் நிற்பாள், பயிலுகின்ற இதழ் போன்ற மலர் மேனியனாகிய பலதேவனின் இடப்பக்கத்திலும் நிற்பாள் மற்றும் இடம் மாறி நின்றாள். மற்றொரு முறை இவ்விரு நிலைகளில் நாரதனைப்போல நாதம் எழுப்பி யாழ் இசை இயற்றினர் மற்றவர்கள்.

கண்ணன், பலராமனுடனும் நப்பின்னையுடனும் ஆடிய ஆட்டத்தில் ஆயர் சிறுமியரும் பங்கு கொண்டனர்.

மாயவன்றம் முன்னினொடும் வரிவளைக்கைப் பின்னை யொடும் கோவலர்தஞ் சிறுமியர்கள் குழற்கோதை புறஞ்சோர (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 28).

தாளத்துக் கேற்ப அடிபெயர்த்து இவர்கள் ஆடிய குரவைக் கூத்தை யசோதை கண்டு மகிழ்ந்தாள் என்று திருமாலைப் போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

மாயவன் அன்றாடிய குரவையாகவே இதனைக் கருதி மாதரி வியந்தாள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. கண்ணனும், பலதேவனும், நப்பின்னையும் ஆடிய குரவைக் கூத்தை,

மாமணி வண்ணனுந் தம்முனும் பிஞ்செயும் ஆடிய குரவையிஃதாமென நோக்கியும் (மணி, 19:65,66) என்று மணிமேகலை கூறுகிறது.

உள்வரி வாழ்த்தாக திருமாலைப் போற்றுதல்

தெய்வப் பாட்டினுள் அரசர் வெற்றிகளை உள்வைத்துப் பாடியதால் இவை உள்வரிப் பாடல் எனப்பட்டன. பாண்டியன் இந்திரன் தந்த பொன்னாரத்தைப் பூண்டான். சோழன் புலிக்கொடியை இமயத்தில் பொறித்தான். சேரன் கடலில் எதிரிகளின் கடம்ப மரத்தைத் தடித்தான். இவ்வாறு வெற்றி பெற்ற மன்னர் மூவரும் கண்ணனே என நாட்டுப்பற்றைத் தெய்வப் பற்றோடு இணைத்துப் பாடியுள்ளனர். இதனை,

தேவர்கோன் பூண் ஆரம் பூண்டான் செழும் துவரைக் கோகுவம் மேய்த்துக் குருந்து ஓசித்தான்(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 29) என்று கண்ணனைப் பாண்டிய மன்னனுடனும், அடுத்த பாடலில் சோழனை கண்ணனுடன், **பொன்இமயக் கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ஆண்டான் பொன்அம் திகிரிப் பொருபடையான் (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 30).** பொலிவுடைய இமய மலையின் உச்சியில் தன் புலிச் சின்னத்தைப் பொறித்து, இத் தமிழ் மண்ணை ஆண்டான். அவனைப் பொன் போன்ற அழகிய சக்கராயுதப் படையைப் பகைவருடன் பெறுவதற்காகவே கொண்டுள்ள கண்ணன் என்றும் கூறுகின்றனர்.

புனல்நாடார் கோமானும் பூந்துழாய் மாலும் (முத்தொள்ளாயிரம், 26.) எனத் திருமாலைச் சோழனுடன் ஒப்பிட்டு முத்தொள்ளாயிரம் கூறுகிறது. சேரனைக் கண்ணனுடன் ஒப்பிடுகிறது அது.

மன்னர் கோச் சேரன், வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன் கல்நவில் தோள் ஓச்சிக் கடல் கடைந்தான் (சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 31).

கடலுள் புகுந்து தன் பகைவனின் காவல் மரமாகிய இளமையான கடம்ப மரத்தை வெட்டி வீழ்த்தியவன், பாற்கடலைக் கடைந்த கண்ணன் என்றும் கூறுகின்றனர். இம்மூன்று பாடல்களிலும் கண்ணனே, பாண்டியனாக, சோழனாக, சேரனாக, வேந்தர்களாக உள்ளனர் என மாயவனின் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது.

முன்னிலையில் வைத்து மாயவனின் புகழைப் பாடுதல் மாயவன் புகழை முன்னிலையில் வைத்துப் புகழும் போது பாற்கடல் கடைந்த மாயவன் யசோதையின் கயிற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

**வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாணாக்கிக்
கடல்வண்ணன் பண்டொருநாள் கடல்வயிறு
கலக்கினையே
கலக்கியகை யசோதையார் கடைகயிற்றாற் கட்டுண்கை
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 32)**

வடவரையை மத்தாக்கி வாசுகியை நாண் ஆக்கிக் கடல் வண்ணன் அன்று ஒரு நாள் கடலைக் கடைந்தாய். அத்தகைய நீ யசோதையின் கடை கயிற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டுக் கலக்கம் அடையச் செய்தாய். இது வியப்பளிக்கிறது என்கிறார். இறைவன் பேராற்றலுடையவன், ஆயின் பக்தர்களின் அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டவன். கடல் கலக்கிய கை பேராற்றலைக் குறிக்கிறது. யசோதை கயிற்றால் கட்டப்பட்டது அன்புக்கு அடக்கம் இறைவன் என்பதைச் சுட்டுகிறது.

யசோதையின் தாம்புக் கயிற்றுக்குக் கட்டுண்ட கண்ணனைப் பொய்கையாழ்வார் முதல் திருவந்தாதியில்,

**காம்புளய் மென்தோளி கடை வெண்ணெய் உண்டாயைத்
தாம்பே கொண்டு ஆர்த்த தழும்பு (முதல் திருவந்தாதி,
2103)** என்கிறார். அடுத்த பாடலில், வெண்ணெய் உண்ட வாயால் மண்ணை உண்டவனின் பெருமை பேசப்பட்டுள்ளது. கண்ணன் மண் உண்டபோது அவன் வயிற்றில் இந்த உலகமே இருப்பதைப் பார்த்தாள் யசோதை. இதனை,

**அறுப்பொருள் இவன் என்றே அமரர்கணம் தொழுது ஏத்த
உறுபசி ஒன்று இன்றியே உலகு அடைய உண்டனையே
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 33)**

நீ மண் உண்டபோது உன் வயிற்றில் இந்த உலகமே இருப்பதைப் பார்த்தனர். உலகத்தையே உன் வயிற்றில் அடக்கிய நீ இப்பொழுது வெண்ணெய் உண்டது ஏன்? பசித்தா உண்டாய்? இது உன் விளையாட்டு ஆகாதோ? வியப்பிற்குரிய இந்தச் செயல் கண்ணன் திருவிளையாடல்களுள் ஒன்றாகவும் உள்ளது.

கண்ணன் காட்டியவாயினுள் ஏழுகங்களையும் கண்டு யசோதை வியந்ததைப் பெரியாழ்வார் திருமொழியில்,

**வையம் ஏழும் கண்டான், பிள்ளை வாயுளே (பெரியாழ்
வார் திருமொழி, 18)** என்கிறார். இதற்கடுத்த பாடலில் திருமாவின் திருவடிச் சிறப்பையும் அவரது புகழையும் பேசுகிறார்கள்.

**திரண்டு அமரர் தொழுது ஏத்தும் திருமால் நின்பெங்கமல
இரண்டு அடியான் மூவுலகும் இருந்தீர் நடந்தனையே
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 34.)**

இரண்டடியில் மூவுலகு அளந்தாய் அதற்குரியவன் நீ. உன் திருவடி சிவக்கப் பாண்டவர்க்குத் தூதாகச் சென்றது ஏன்? மூவுலகும் உனக்கு உரிமையாகிறது

அத்தகைய நீ நாடு கேட்கச் சென்றது வியப்பேயாம். சிங்கம் போன்றவனே, நரசிங்கம் ஆனவனே, பகை வனாய் மாறுபட்ட இரணியனைக் கொன்றவனே, இச் செயல்களெல்லாம் மாயமாயிருக்கின்றன, வியப்பாக இருக்கின்றன. இப்பாடலில், திருமாவின் பல மாயச் செயல்களும், வாமன அவதாரச் சிறப்பும், நரசிம்ம அவதாரச் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளன.

**படர்க்கையில் வைத்து திருமாலைப்பாடுதல்
உலகமளந்தான்**

மூவுலகும் ஈரடியான் அளந்தானும் சோவரணையும், இலங்கை நகரை அழித்தானும் திருமாலே என்கிறார்.

**மூவுலகம் ஈர்அடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசேவடி சேர்ப்பத் தம்பியொடும் கான்போந்து
சோ அரணும் போர்மடியத்தொல் இலங்கை கட்டு அழித்த
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 35).**

வாமன அவதாரத்தில் மூவுலகையும் ஈரடிகளால் அவற்றின் முறை நிரம்பா வகையில் தாவிய அடிகள் சிவக்க, தம்பி இலக்குவனுடன் காட்டிற்குச் சென்று சோ என்ற அரணையும் பழமையான இலங்கை நகரையும் அழித்தான். அந்த இராமனது வீரம், புகழ் இவற்றைக் கேளாத செவி செவியாகாது என்று படர்க்கையில் கூறுகிறார். இவ்வுலகளந்த மாயவனை,

**முற்ற மண்ணிடம் தாவி, விண் உற
நீண்டு அளந்து கொண்டாய் (நாச்சியார் திருமொழி. 522)**

என வாமன அவதாரத்தைச் சிறப்பித்து ஆண்டான் நாச்சியார் திருமொழியில் பாடியுள்ளார்.

மாயவனின் மேனி புகழ்

மாயவனின் கரிய நிறச் சிறப்பையும் பெருமையையும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள்:

**பெரியவனை, மாயவனைப் பேர்உலகம் எல்லாம்
விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 36).**

தேவர்களுக்கெல்லாம் பெரியவனை, மாயங்களில் வல்லவனை இப்பெரிய உலகத்தை எல்லாம் அடக்கியுள்ள விரிந்த கமலத்தை உந்தியாக உடைய, விண்ணுலகத்தானை, அவன் கண்ணும், திருவடிகளும் கையும், வாயும் சிவந்திருக்கும், கரிய நிறத்தவனைக் காணாக் கண்கள்என்ன கண்கள்? இதில் திருமாலைக் காணாத கண் இருந்தும் பயன்றது என்கிறார்.

பாண்டவர்க்குத் தூதாக நடந்த அடி

பாண்டவர்க்குத் தூதாகச் சென்ற மாயவனின் புகழைப் புகழ்ந்து பேசாத நாக்கு இருந்தும் பயன்றது என்று மிகச் சிறப்பாகப் பாடுகிறார். இதனை,

**மடம் தாமும் நெஞ்சத்துக்...
நூற்றுவர்பால் நால்திசையும் போற்ற
(சிலம்பு, ஆய்ச்சியர் குரவை, 37)**

என்று அறிவின்மை தாங்கிய நெஞ்சம் உடைய கம்சனின் வஞ்சனையைத் தன் ஆற்றலால் கடந்தவனை,

துரியோதனனான எதிரியராகிய நூற்றுவரிடம், நான் திசைகளையும் போற்றிப் பாராட்ட, வேதங்கள் முழங்கப் பஞ்சபாண்டவர்களுக்காகத் தூது சென்றவனைப் புகழ்ந்து பேசாத நா என்ன நா? நாராயணா என்று அவன் நாமத்தைக் கூறாத நாக்கு என்ன நாக்கு? என்று கூறுகிறார். இக்குரவையில் கண்ணன் புரிந்த குறும்புகளும், அற்புதங்களும் பலவாறு பேசப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு, ஆய மகளிர் தொடுத்த குரவைக் கூத்துள் போற்றிய தெய்வமாகிய மாயவன், பசுக்கூட்டத்தில் நேர்ந்த துன்பத்தைப் போக்குவான் என்றும், இறைவனை நினைத்தால், வரும் துன்பத்திலிருந்து இறைவன் நம்மைக் காப்பான் என்றும் மக்கள் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையும் அவன்மீது கொண்ட பற்றையும் இக்குரவைக்கூத்து வெளிப்படுத்துகிறது.

முடிவுரை

வைணவ சமய முழுமுதற் கடவுளாகிய திருமாலின் சிறப்பினை ஆய்ச்சியர் குரவை நாராயணனாகவும், அவதாரமாகவும் காட்டி நிற்கிறது. வடவரையை மத்தாக்கி வாசகிப் பாம்பை நாணாக்கிப் பாற்கடலைக் கடைந்தான். யசோதையின் தயிர் கடையும் கைக்குக் கட்டுண்டவன், உலகையே உண்ட வாயால் வெண்ணெய் திருடி உண்டவன், இரண்டு அடியால் மூவுலகினை அளந்தவன், பஞ்சபாண்டவர்க்குத் தூது சென்றவன், தம்பி இலக்குவனுடன் இலங்கை நகரை அழித்தவன், பெரியவன் மாயவன் உலகமெல்லாம்

உந்தியில் தாங்குபவன், கரிய உடல் கொண்டவன், கயமை நிறைந்த கம்சனைக் கொன்றவன், பசுக்கூட்டங்களைக் காத்தவன் எனத் திருமாலின் பல்வேறு அவதாரச் சிறப்பினை ஆய்ச்சியர் குரவை விதந்தோதுகிறது.

கண்ணனை ஒரு தெய்வமாக மட்டுமன்றிப் பாசமிகு தலைவனாக, வீரனாக, துன்பம் துடைக்கும் காவலனாகப் போற்றும் பக்தி மரபினைச் சிலப்பதிகாரம் ஆழமாகப் பதிவுசெய்கிறது. நாராயணன் என்பது உலகை ஆக்கலும், அழித்தலும் நிலைபெறுத்தலுமாகிய உயர்நிலை. அவதாரம் என்பது அல்லவை அழித்து நல்லவை காத்து நம்மிடையே வெளிவந்த நிலை. இந்த இரு நிலையிலும் திருமால் வழிபாடு மக்களிடையே இருந்தது என்பதை இக்கட்டுரைவழி அறியலாம்.

துணைநூற்பட்டியல்

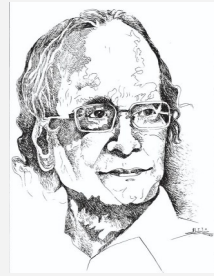
1. சுப்பிரமணியன். ச. வே., சிலப்பதிகாரம் தெளிவுரையும் ஆய்வுக் குறிப்புகளும், கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை.
2. சுப்பிரமணியன். ச.வே., சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை மூலமும் தெளிவுரையும், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
3. கோவேந்தன். த., நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், அமராவதி, சென்னை.
4. வேங்கடசாமி நாட்டார். ந. மு., ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை. சு., மணிமேகலை மூலமும் உரையும், கௌரா புத்தக மையம், திருச்சி.
5. கதிர் முருகு, முத்தொள்ளாயிரம் மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை.

(90ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

3. செல்வராசு, அ. புறநானூறு உரை வேறுபாடு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 2024.
4. திருஞானசம்பந்தர், ச. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம் மூலமும் உரையும். கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, 2013.
5. திருஞானசம்பந்தர், ச. தொல்காப்பியம்-பொருளதிகாரம் மூலமும் உரையும். கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, 2020.
6. திருஞானசம்பந்தர், ச.நாற்கவிராசு நம்பி இயற்றிய அகப்பொருள் விளக்கம். கதிர் பதிப்பகம், திருவையாறு, 2010.
7. பாலாஜி, க. நற்றிணை உரைவேறுபாடு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 2024.
8. பிள்ளை, கே.கே., தமிழக வரலாறும் மக்கள் பண்பாடும். உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2002.
9. பெருமாள், ஏ. என்., தமிழர் இசை, உலகத் தமிழாராய்ச்சி

நிறுவனம், சென்னை, 1984.

10. மகிழேந்தி, இரா. பதிற்றுப்பத்து உரைவேறுபாடு. நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 2024.
11. முத்துவீரப்பன், பழ. திருக்குறள் தெளிவுரை. உமையாள் பதிப்பகம், அண்ணாமலை நகர்.
12. முருகேசன், கதி. சங்க இலக்கியம் பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும் சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2017.
13. முனீஸ்ஸுமார்த்தி, மு. கலித்தொகை உரைவேறுபாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 2024.
14. லோகேஸ்வரன், ம. ஐங்குறுநூறு உரை வேறுபாடு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட், சென்னை, 2024.
15. வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு., சிலப்பதிகாரம், ராமையா பதிப்பகம், சென்னை, 2005.



அதிசயங்கள் விற்பதுண்டோ?

பத்துக் குழந்தைகள்
முத்தம் பெற்ற கவிதை
எந்த மொழி கொண்டு வரும்?
என்னென்ன அள்ளிவரும்?
விந்தைமுக வரியதன்

விளைச்சல் புன்னகை
சந்தைக்கு வந்திடுமா?
பேரம் சரிப்படுமா?
அதிசயங்கள் விற்பதுண்டோ?

-மகாகவி ஈரோடு தமிழன்பன்

தமிழிலக்கண வரலாறு எழுதியலில் கால நிர்ணய சிக்கல்



ஆ.கமலேஷ்

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம்,
சேலம் - 11.



நெறியாளர்: இரா.வசந்தமாலை
பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சேலம் - 11.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

ஒரு மொழியினைக் கற்பதற்காக உருவாக்கப்படும் இலக்கணங்களில் அம்மொழியினைப் பேசும் மக்களது பண்பாடு மற்றும் நாகரிகத்தோடு வரலாற்றையும் அறியமுடியுமென்றால் அம்மொழியின் வரலாற்றினை எழுதி, அம்மக்களோடு மொழி கொண்டுள்ள உறவு முறையினை வெளிக்கொணர வேண்டும். அவ்வகையில் தமிழில் இலக்கண வரலாறு என்ற இரு நூல்கள் வெளிவந்த போதிலும் அவை முழுமையானதல்ல; தமிழிலக்கண வரலாறு எழுத முதல் சிக்கலாக நிற்பது கால நிர்ணயம், வரலாற்றை எழுத கால நிர்ணயம் மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். தமிழிலக்கண வரலாற்றினை எழுதுவதிலுள்ள கால நிர்ணயச் சிக்கலை இக்கட்டுரை ஆராய உள்ளது.

முன்னுரை

தமிழ் மொழியானது, தமிழரின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தையும் பறைசாற்றுவது. மொழி என்பது தகவல் தொடர்புக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட போதிலும், தமிழர்கள் வாழ்க்கைக்கான அனைத்து நிலையிலும் தம் மொழிக்கான வளர்ச்சி நிலையை வழங்கினார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பிற மொழியில் தோன்றிய இலக்கணங்கள் அவற்றின் வரையறையைக் கூறும் நூலாக மட்டுமே தோன்றியுள்ளது. ஆனால் தமிழில் தோன்றிய இலக்கணமானது இலக்கியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பையும், பழந்தமிழரின் பண்பாடு, வரலாறு மற்றும் நாகரிகத்தோடு தொடர்புடையதாகவும் கருதப்படுகின்றது. இக்காரணத்தை மையமாகக் கொண்டு தமிழில் இலக்கண வரலாறு என்ற தனித்துறை உருவாகக் காரணமாக அமைந்தது. சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் முதலில் வாய்வழியாக மட்டுமே பாடப்பட்டு வந்தன. அதன் பிறகு ஏடுகளில் இலக்கியங்களாக மாற்றம் பெற்று வளர்ச்சி அடைந்தன. இத்தகைய மொழியையும் இலக்கியங்களையும் பிழையின்றிக் கற்பதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையே இலக்கணங்கள். அத்தகைய இலக்கணங்களில் பண்பாடு, நாகரிகம் சார்ந்த ஏராளமான கருத்தாக்கங்கள் பொதிந்துள்ளன. அவற்றை இலக்கண வரலாற்றின் மூலம் வெளிக்கொணர வேண்டும். இதுவரை முழுமையானதொரு இலக்கண வரலாறு எழுதப்படவில்லை. இலக்கண வரலாறு எழுதப்படும்போது அதில் சில சிக்கல்கள்கள் காணப்படுகின்றன. அதில் முக்கியமானதும் இதுவரை அதிகம் பேசப்படாததுமான சிக்கலாகப் பார்க்கப்படுவது கால நிர்ணயம். மேலும் அவற்றைக் களைவதன் மூலம் முழுமையானதொரு இலக்கண வரலாறு எழுதவே இதற்கான முதல் படியினை எட்டிவிடலாம். இலக்கண வரலாறு எழுதப்படும்போது ஏற்படும் முக்கிய சிக்கலான கால நிர்ணயத்தைப் பற்றி விவரிப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

இலக்கண வரலாறு

இலக்கண வரலாறு என்பது இலக்கணம் பற்றிய வரலாற்றையும் இலக்கணத்தில் உள்ள வரலாற்றையும் எடுத்துரைப்பது. இந்திய மொழிகளில் இலக்கிய வரலாறு எழுத முடியும். ஆனால் இலக்கண வரலாறு எழுதுவது அரிது. இலக்கண வரலாறு எழுதுவதற்குத் தகுதிப்பேறு பெற்ற மொழிகள் இரண்டுதான்: அவை, தமிழ் மற்றும் வடமொழி. இவ்விரண்டினுள் வடமொழிக்கென்று இலக்கண வரலாற்றில் பெரிய வளர்ச்சியில்லை. ஆகையால் பழையன கழிதல், புதியன புகுதல் என்ற இலக்கண மரபிற்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. இலக்கியங்களில் வரலாறுகள் பல இடம்பெறுகின்றன. இலக்கியங்களைச் சாறு பிழிந்து எழுதப் பெறும் இலக்கணங்களில் வரலாறுகள் இடம்பெறுகின்றன என்பதை வ.சுப.மாணிக்கம், இளங்குமரனாரது இலக்கண வரலாற்றின் முன்னுரைப் பகுதியில்,

“சில இந்திய மொழிகட்கு இலக்கண வரலாறு கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தியது. உலக மொழிகளும் இந்திய மொழியுள்ளும் தொன்மை, புதுமை, இடையறவுத்தன்மை எல்லாம் தழுவிய இலக்கண வரலாறு தமிழ்மொழி ஒன்றுக்கே உரியது” என்று கூறுகிறார் (ப.7).

தமிழில் இதுவரை வெளிவந்த இலக்கண வரலாறுகள் இரண்டு: அவை,

1. சோம. இளவரசு - இலக்கண வரலாறு (1963)
2. இரா. இளங்குமரன் - இலக்கண வரலாறு (1999)

அதன் பின்னர் இலக்கண வரலாறுகள் எதுவும் எழுதப்படவில்லை. அந்நூல்கள் முழுமையானதொரு இலக்கண வரலாற்றினைக் கூறவில்லை. இவ்விரு நூல்களும் இதுவரை வெளிவந்த எல்லா இலக்கணங்களையும் தனித்தனியே கூறிச் செல்வதோடு மட்டுமல்லாமல் அவற்றை அறிமுக நிலையில் மட்டுமே ஆராய்ந்து செல்கிறது.

சிக்கல்

ஓர் ஆய்வை மேற்கொள்ளும்பொழுது முதலில் அதற்கான சிக்கலை ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். அந்தச் சிக்கல்களைத் தீர்க்க விரும்பினால் அச்சிக்கல் உருவாகின்ற மையத்தினை அறிந்தால்தான் சிக்கலைத் தீர்க்க முடியும் என்பதனைப் பற்றிக் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறுவதாவது, “ஒரு விடயம் பற்றிய பிரச்சனைகள் எனும்பொழுது, அவ்விடயம் பற்றிய தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய சிக்கல்கள் ஒவ்வொன்றையும் கருதுகின்றோம் (அவை தம்முள் தாம் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு கொண்டவையாகவிருக்கலாம்). தனித் தனிப் பிரச்சனைகளைக் கண்டுகொள்ளும் அதே வேளையில், அவ்விடயத்தின் பிரச்சனைகள், எவ்வெவ்வமிசங்கள் காரணமாக, அன்றேல் எவ்வெவ்வமிசங்களிலிருந்து வருகின்றன என்பதை அறிந்து கொள்வது மிக முக்கியமாகும். அவ்விடயத்தில் பிரச்சனைகள் ஏற்படுத்துவற்கான மையங்களாகவுள்ளனவற்றை அறிந்து கொண்டால் பிரச்சனைகளின் தன்மையையே நன்கு விளங்கிக் கொள்வது சுலபமாகிவிடுகின்றது” (தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, ப.165) என்கிறார் கா.சிவத்தம்பி. அவரைத் தொடர்ந்து, சோம. இளவரசு மற்றும் இரா. இளங்குமரன் போன்றோர் இவ்வாறான சிக்கல்களைப் பேசாமல் போனது இலக்கண வரலாறு எழுதுவதையும் எழுதப்படும் முறை மையையும் அறிய இயலாமல் போய்விட்டது எனலாம்.

கால நிர்ணயம்

எந்த ஓர் இலக்கிய இலக்கணங்கள் இயற்றப்பட்டாலும் அவற்றிற்கான கால நிர்ணயங்கள் மிக முக்கிய ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றன. இலக்கிய இலக்கணங்களின் காலம் சரிவர அறியப்பட்டால்தான் நூல் இயற்றப்பட்ட கால கட்டத்திலிருந்து அரசியல், சமயம், சமூகம் சார்ந்த வரலாறுகளைக் கூற இயலும். அவ்வகையில் எழுந்த பண்டைய தமிழ் நூல்களில் கால நிர்ணயம் என்பது எல்லாக் காலகட்டத்திலும் சிக்கல்களுக்குரியன வாகவே விளங்குகின்றது. அறிஞர்களுக்கிடையே கால நிர்ணயம் அல்லது கால வரையறை என்பது வேறு வேறான தரவுகளிலிருந்து தீர்மானிக்கப்படு

கின்றது. ஆகவே இச்சிக்கல்கள் நீடிக்கின்றன. அவ்வகையில் தொல்காப்பியத்தின் கால நிர்ணயம் பல அறிஞர்களால் ஆராயப்பட்டது.

க. வெள்ளைவாரணன்	-	கி.மு. 5320
மறைமலையடிகள்	-	கி.மு. 3500 முன்
கா.சு. பிள்ளை	-	கி.மு. 2000
ச.கோ. பாரதி	-	கி.மு. 1000
தேவநேயப்பாவாணர்	-	கி.மு. 7
தீட்சிதர்	-	கி.மு. 5
மு.வ.	-	கி.மு. 5
கே.ஜி. சங்கரய்யர்	-	கி.மு. 3
P.T. சீனிவாச ஐயங்கார்	-	கி.பி. 2
இரா. இராகவையங்கார்	-	கி.மு. 143
சீனிவாச ஐயங்கார்	-	கி.பி. 4
தெ. பொ. மீ.	-	கி. பி. 2
பிரிடேல் கீத்	-	கி. பி. 4
எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	-	கி.பி. 4, 5
கே. எ. நீலகண்ட சாஸ்திரி	-	கி. பி. 5
கே.என். சிவராஜ பிள்ளை	-	கி.பி. 6

இவ்வாறாக அறிஞர்களிடையே பல்வேறான கால நிர்ணயச் சிக்கல்கள் உள்ளன. அவை சரிவர ஆய்வின் மூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டும் (இலக்கண வரலாறு, பக்-35,36).

கால நிர்ணயச் சிக்கலுக்குக் காரணங்கள்

பொதுவாக வரலாற்றினை எழுதும்போது கால நிர்ணயத்தைத் தீர்மானிப்பது இரு காரணிகள் ஆகும். அவை,

1. அகக் காரணிகள்
2. புறக் காரணிகள்

இவை இரண்டையும் கொண்டுதான் சரியான காலத்தினைத் தீர்மானிக்க முடியும். அகக் காரணிகள் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை அவற்றில் கூறப்பட்டிருக்கும் ஏதேனும் குறிப்பிட்ட வரலாற்று அடையாளங்களையோ கால அடையாளங்களையோ மையமாக வைத்தே கூறப்படுகின்றது. புறக் காரணிகள் இதிலிருந்து மாறுபட்டதொரு காரணியாக அமைகின்றது. அவை, தொல்லியல் சான்றாதாரங்கள், நாணயங்கள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் போன்றவை சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. அகக் காரணிகளுக்கும் புற காரணிகளுக்கும் ஒப்பீடுகள் செய்து ஒரே தீர்க்கமான முடிவினை எட்ட வேண்டும். சில நேரங்களில் அகக் காரணியும் புறக் காரணியும் ஒத்துப்போகும். அவை வரலாறுகள் எழுதச் சரியான காலமாக அமையும் எனக் கூற முற்படலாம். இருப்பினும் வரலாறு மற்றும் தொல்லியல் ஆதாரங்கள் தமிழர் வரலாற்றில் சமீபத்திய ஆய்வின்படி பின்னோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அவற்றை நினைவில் வைத்துக் கொண்டே கால நிர்ணயத்தை அணுக வேண்டும்.

காலத்தை நிர்ணயம் செய்யக் காரணிகளில் உள்ள தெளிவு வந்தவுடன் தமிழ் இலக்கிய

இலக்கணங்களின் வரலாற்றை அறிய கால நிர்ணயம் வெவ்வேறான தரவுகளிலிருந்து அறிஞர்கள் எடுத்துக் கொள்வதால் இச்சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. அவ்வகையில் சங்க காலம் என்பது முக்கியமான தரவாக உள்ளது. மிக நீண்டதுமான அதிக பரப்பைக் கொண்ட சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத் தொகையும் பத்துப்பாட்டும் ஏற்கெனவே கால நிர்ணயத்தில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளது. இலக்கணங்களைப் பொறுத்தவரை, அவை இலக்கியத் தோற்றத்திற்குப் பின் உருவாகின என்பது அடிக்கருத்து அவ்வாறு நோக்கும்போது சங்க இலக்கியக் காலம் முக்கியத் தரவாகப் பார்க்கப்படுகிறது. இத்தரவினை ஒழுங்குப்படுத்துவதன்மூலம் கால நிர்ணயம் சீர்செய்யப்படும். வரலாறுகள் எழுதப்படும்போது அனுமானங்கள், புராணக்கதைகள் போன்றவை தவிர்ப்பது நல்லது. சங்கம் பற்றிய இறையனார் களவியல் உரை கூறும் புராணக்கதை சங்கம் பற்றிய அறிஞர்கள் மறுக்கும் வகையில் கற்பனைகளை கலந்து கூறியுள்ளது. ஆகவே இது போன்ற புராணக்கதைகளைத் தவிர்ப்பது நல்லது.

உரையின் காலம்

இலக்கண வரலாறு எழுதப்படும்போது இலக்கணங்களுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள உரையின் காலத்தையும் குறிப்பிடுவது மிகவும் முக்கியமான ஒன்றாகும். மூல இலக்கண நூல் தோன்றி வெகுகாலமாக உரை இயற்றப்படாமலேயே இருந்தது. இதனால் பாடபேதங்கள் உருவாயின. இலக்கண நூல்கள் குறித்த ஆய்வாவது தமிழ்ச் சூழலில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் நிகழ்ந்துள்ளது. ஆனால் இலக்கண உரை வரலாறு தொடர்பான ஆய்வு இதுவரை குறிப்பிடும்படியாக நிகழ்த்தப்படவில்லை. மேலும் உரையாசிரியர்கள்தான் உரை எழுதி இலக்கண நூல்களைப் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். ஆகவே இலக்கண வரலாற்றை எழுதும்போது உரையின் காலத்தைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் இலக்கணத்தின் வரலாற்றையும் அறிய முடியும்.

அவ்வகையில் பா. ஜெய்கணேஷ் “உரை விளக்கு, உரை மரபுகள் போன்ற நூல்கள் இத்துறையில் எழுதப்பட்டிருப்பினும் அவை இலக்கண வரலாறு ஆய்வை மையப்படுத்தத் தவறிவிட்டன. ஆகையால் இறையனார் களவியல் உரை தொடங்கி 20 நூற்றாண்டு வரை உள்ள எல்லா இலக்கண உரையையும் ஒன்று திரட்டிக் கால வரலாற்று நிலையில் ஆராயப்படுதல் வேண்டும்” என்று இணையதளப் பக்கத்தில் குறிப்பிடுகிறார். உரையின் காலம் குறிப்பிடும்போதுதான் மூல இலக்கண நூலின் பழைமையை அறிய முடியும். உரையும் மூல இலக்கண நூலின் காலம் அறியப்பட்ட பிறகு அக்கால இடைவெளியில் உள்ள இலக்கண வளர்ச்சியினைக் கண்டறிய உதவும்.

பதிப்பு வரலாறு

தமிழில் இலக்கண வரலாறு எழுதப்படுவதற்கான கால நிர்ணயச் சிக்கலில் உரையின் காலத்தைத் தொடர்ந்து பதிப்பு வரலாற்றின் காலத்தையும் குறிப்பிடுவது அவசியம். இலக்கிய இலக்கணங்களின் மூலத்தையோ அல்லது அவற்றின் உரையையோ சுவடியிலிருந்து அச்சுப் பெற்று வருவதே பதிப்பு நூல். அதன் காலமும் இலக்கண வரலாற்றில் இடம்பெற வேண்டும். மூல இலக்கண நூல், உரை விளக்கம், அதனைத் தொடர்ந்து பதிப்பு நூல் என அனைத்தின் காலமும் குறிப்பிடப்படும்போது இலக்கண வளர்ச்சி பற்றிய தெளிவான வரலாற்றினைக் கூற முடியும் எனலாம்.

பதிப்பு நூல்களின் முன்னுரையில் இடம்பெறும் நூல் பற்றிய செய்திகள்தான் பின்னர் வளர்ந்து இலக்கிய வரலாறு, இலக்கண வரலாறுகள் என உருவெடுத்துள்ளன. 19ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அச்சு உருவாக்கம் பெறத் தொடங்கிய இலக்கண நூல்கள் இன்றைய காலத்தில் ஏறத்தாழ முழுமைத்தன்மை அடைந்துள்ளன எனலாம். ஆனால் இதுவரை எந்தெந்த இலக்கண நூல்கள் எத்தனை முறை அச்சுப் பெற்றன, அவற்றின் ஆண்டு விவரம், பதிப் பாசிரியர் விவரம், வெளியீட்டாளர் விவரம், நூலின் தன்மை ஆகியவை குறித்த முழுமையான அடைவொன்று இதுவரை உருவாக்கப்படவில்லை. உரை வரலாறு மற்றும் பதிப்பு வரலாறு ஆகிய இரண்டும் இலக்கண வரலாற்றின் ஒரு அங்கமாக உள்ளன.

கால நிர்ணயக் குறியீடுகள்

வரலாறுகள் எழுதப்படும்போது நீண்ட கால அளவினை அனைவருக்கும் புரிவதற்காக உருவாக்கப்பட்டவையே. கி.மு. மற்றும் கி.பி. நூற்றாண்டுகளை குறிப்பிட இவை பயன்பட்டு வந்தன. தற்போதைய ஆய்வின்படி கிருத்துவின் பிறப்பு கி.பி. 1 என முடிவுக்கு மேலை நாட்டினர் வந்துள்ளனர். ஆகையால் தற்போது பொது ஆண்டு என்பது பயன்பாட்டிற்கு வந்துள்ளது. அதன் படியே வரலாறுகள் மாற்றி எழுதப்படும் வருகின்றன.

ஏற்கெனவே உள்ள கால நிர்ணயச் சிக்கலில் பழைய தரவுகளைக் கொண்டு காலத்தைத் தீர்மானித்து வரும் நிலையில், புதியதாகப் பயன்பாட்டிற்கு வந்துள்ள முறையினைப் பழைய தரவுகளினால் மறுசீரமைப்பில் வரலாறுகள் எழுத முற்படும்போது அவை தவறான முடிவுகளை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இத்தகைய சிக்கலைத் தீர்மானிப்பது கடினமான ஒன்று. இலக்கணச் சுவடிகளின் காலத்தை அறிவியல் முறையான கரிம கார்பன் காலப்பகுப்பாய்வு செய்து கிடைக்கப்பெறும் தரவுகளை இணைத்துப் பெறப்படும் கால நிர்ணயம் ஏறக்குறைய உண்மையான கால நிர்ணயத்தை நெருங்கிவிட இயலும். மேலும் இடைச் செருகல் பற்றியும் கூற முடியும் எனலாம்.

(தொடர்ச்சி பக். 102)

பண்டைத் தமிழரின் போர்ப்பண்பும் ஆளுமையும்



சௌ.கௌரி, எம்.ஏ.,எம்.ஃபில்.,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழாய்வுத்துறை,
பூம்புகார்க் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
மேலையூர் 609 107, மயிலாடுதுறை.



நெறியாளர்: ம. அருள்தாஸ், பிஎச்.டி.
இணைப்பேராசிரியர் & ஆய்வுநெறியாளர், தமிழாய்வுத்துறை,
பூம்புகார்க் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
மேலையூர் 609 107, மயிலாடுதுறை.

Abstract: Ancient tamil warfare was based on morel courage and honesty. Noble warfare such as announcing the war before the start of the war, disarming the soldiers, protecting the elderly, women and Brahmins. S gam literature praises the noble warrior traditions of the Brahmins, such as protecting them. The bravery of the Brahmins is considered a glory and the character of the brave warriors who fought without deceit is praised. The ancient Tamils lived by appreciating love and bravery as their two eyes. The book that deines the lifes style of the ancient tamils is tolkappiyam. The grammars of the inner and outer lives described by tholkapiyam are literary reference. The literary evidence is provededby sangam literature describes the love of the ancient tamils, while eternal literature describe the martial qualities that were a manifestation of their heroic life.

Keywords: war, heroism, honesty, love, personality

கலைச்சொற்கள்: போர், நேர்மை, அன்பு, ஆளுமை, வீரம்

ஆய்வுச்சுருக்கம்

பண்டைத்தமிழர் போர், அறநெறி சார்ந்த வீரத்தையும், நேர்மையையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. போர் தொடங்கும் முன் முரசறைந்து அறிவித்தல், நிராயுதபாணிகள், முதியோர், பெண்கள் மற்றும் அந்தணர் களுக்குப் பாதுகாப்பளித்தல் போன்ற உன்னதப் போர் மரபுகளைக் கொண்டிருந்தனர். வீரமரணத்தைப் புகழாகக் கருதி வஞ்சனையற்றுக் களமாடும் ஆளுமைப் பண்பைச் சங்க இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன.

பண்டைத்தமிழர் காதலையும் வீரத்தையும் தமதிரு கண்களாகப் போற்றி வாழ்ந்தனர். பண்டைத் தமிழரின் வாழ்விலக்கணத்தை வரையறை செய்யும் நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் கூறிய அகவாழ்வு, புறவாழ்வுகளின் இலக்கணங்களுக்கு இலக்கியச்சான்றுகளைத் தருவது சங்க இலக்கியம். பண்டைத்தமிழரின் காதற்பாட்டினை அகஇலக்கியங்களும், அவர்களுடைய வீரவாழ்வின் வெளிப்பாடான போர்ப்பண்புகளைப் புற இலக்கியங்களும் விரித்துரைக்கின்றன.

முன்னுரை

சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வில், போர் ஒரு தவிர்க்க முடியாத அங்கமாக இருந்தது. மேலும் அது ஒரு அறப்போர் நெறியாகவும், வீரத்தின் வெளிப்பாடாகவும், நேர்மை மற்றும் சூழ்ச்சியற்ற தன்மையின் அடையாளமாகவும், போர்க்களத்தில் வீரச்சாவையே பெருமையாகக் கருதும் உயரிய ஆளுமையின் வெளிப்பாடாகவும், அரசர்களின் ஆட்சி அதிகாரம் மற்றும் செழிப்பை நிலைநிறுத்தும் கருவியாகவும் திகழ்ந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் மற்றும் தொல்காப்பியம் பண்டைத் தமிழரின் போர்ப் பண்புகளைப் பறைசாற்றுகின்றன. அக்காலச் சமுதாயத்தில் காதல் (அகம்) எவ்வளவு முக்கியமோ, அவ்வளவு முக்கியத்துவம் போருக்கும் (புறம்) அளிக்கப்பட்டது. பசுக்கள், அந்தணர்கள், பெண்கள், நோயாளிகள் மற்றும் நோயில் பின்தங்கியவர்களைத் தாக்காத மேன்மை தமிழரின் போர்க்குணம்.

அறமும் மறமும் குறித்த ஆளுமைகள்

மறங்காரணமாக நிகழும் போர்களிலும் பழந்தமிழர் அறமே வெற்றிக்கு அடிப்படை என்று கருதினர் என்பதை,

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரும் நெஞ்சடைய புகழ்மறவரும்

என நான்குடன் மாண்டது ஆயினும் மாண்ட அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” (புறம். 55)

என்று புறநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

எனவேதான், அவர்கள் ஆற்றிய போர்கள் நல்லமர் வகையில் வெம்போர் மறங்காத்ததாக நல்லமர் அறத்தின் மண்டிய போர் அறப்போர் எனப் புலவர் பாட்டும் புகழ்பெற்றன. போர்நெறியெல்லாம் கொலை வெறியே யாம் என்று பேசுதல் சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிற்கு ஒவ்வாததாகும் என்ற அறிஞர் கூற்று ஈண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

போர்முறை ஆளுமை - அன்றும் இன்றும்

அணு ஆயுதங்களின் மூலம் தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வகையில் இன்று உலகநாடுகளிடையே பணிப்போர்கள் பெருகி வருகின்றன. இத்தகையச் சூழலில் போர் என்பதன் பொருள் யாது, போரில் பின்பற்ற வேண்டிய நெறிகள் யாவை என்பவற்றை அறிவதற்குப் பண்டைத்தமிழர் போரில் பின்பற்றிய நெறிகள் துணைபுரியும்.

‘பொரு’ என்னும் வேர்ச்சொல்லின் அடியாகப் பிறந்தது. போர் எனும் சொல். ஆற்றலிலும், படைபலத்திலும் ஒத்த தன்மையுடையரோடு பொருதலே போர் என்பது பண்டைத்தமிழரின் கொள்கை. தற்காலத்தில் நிகழ்வது போல் எதிர்பாராது தாக்குதல், மறைந்திருந்து தாக்குதல், அதிரடித் தாக்குதல் போன்ற முறைகளில் போர் நிகழவில்லை. போர் செய்யப்போவதை அறிவித்த பின்னர் போர் செய்வது மரபாக நிலவியது.

வெண்ணி, வாகை திருப்போர்ப்புறம் ஆகிய இடங்களில் களங்குறித்துச் செய்த போர்கள் பற்றிய செய்திகளை இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

இக்காலத்தைப் போலக் கண்ணுக்குத் தெரியாத அணு ஆயுதங்களைக் கொண்டு அவர்கள் போர் நிகழ்த்தவில்லை.

1.தேர் 2.யானை 3.குதிரை 4.காலாள் என நால் வகைப் படைகளும் அணிவகுத்துப் போரில் ஈடுபட்டன.

1.வில் 2.வாள் 3.வேல் போன்ற படைக் கலங்கள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அப்படைகளும், படைக்கலங்களும் இன்று வழக்கற்றுப் போயின. எனினும் அவர்கள் படைபலத்தினும் அறமே வெற்றிக்கு அடிப்படை என்று கருதினர் என்பதை,

“மாண்ட அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்” (புறம். 55)

எனப் புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது. இன்று போல அன்று அண்டைநாட்டு எல்லை ஆக்கிரமிப்புக்காகப் போர் நிகழவில்லை. ஆலூர், கரூர் ஆகிய ஊர்களின் உரிமை காரணமாக வேந்தர் முறையிட்டனர். முற்றுகை நீட்டித்த நிலையில் போருக்கு வாராத வேந்தனுக்கு

அறிவுரை கூறிப் புலவர் அவர்களை அறநெறிப்படுத்தினர் என்பதை இலக்கியங்கள் விரித்துரைக்கின்றன.

போர்முன் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை

பகைவர் நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரையும், அழிக்க வேண்டுமென்பது போர்மேற்செல்லும் மன்னனின் நோக்கம் அன்று. எனவே பிறர்க்குத் தீங்கு செய்யாத ஆக்களும் அந்தணர்களும் துன்புறுதல் தகாது என்று எண்ணினர். பேணுதற்குரியோராகப் பெண்டிர், பிணியுடையோர் தமக்குப் பின் குடிகாத்து ஒம்பும் மக்களைப் பெறாதோர் ஆகியோர் கருதப்படுவர். அத்தகையோரைப் போரினால் ஏற்படும் துன்பத்தினின்று காத்தல் அறம். ஆதலின் அவர்களைப் பாதுகாப்புத் தேடிக் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்தி அறப் போர் ஆற்றிய வேந்தன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. இதனை,

“ஆவும் ஆணியற் பார்ப்பன மாக்களும் பெண்டிரும் பிணியுடையீரும் பேணித் தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இருக்கும் பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும் எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மின், என அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை” (புறம். 9)

என்று புறநானூறு உணர்த்துகிறது. இது போர்முன் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை என்பர், இக்கால அறிஞர் பெருமக்கள்.

ஒத்த வலிமையுடையோருடன் பொருதல்

பண்டைத் தமிழர் போர்க்களத்தில் பகைவரோடு பொருடற்றும் போதும் அறநெறிகளையே பின்பற்றினர். போர் என்னும் தமிழ்ச் சொல் அறத்தின் அடிப்படையில் போர்கள் நிகழ்ந்ததை அறிவிக்கின்றது. போர் என்னும் சொல் ‘பொரு’ அல்லது ‘பொருவுதல்’ எனப் பொருள்படும். ஒப்பு போர் என்றும் பொருள்படும். சமம் என்னும் சொல் தனித்தும் சமம், எழுசமம், பொருசமம் என்று அடையடு புணர்த்தும், இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. எனவே ஆற்றலாலும், கருவியாலும் ஒத்த இருபடைகள் கலந்து பொரும்களம் போர்க்களம் எனப் பெயர் பெற்றது.

போர்க்களத்தில் வீர விழுப்புண் பட்டாரோடு பொருவ தன்றிப் பிறர் எதிர்த்தவழி அவரோடு போர்புரிதல் சிறப்பற்றது எனப் புறக்கணித்தும் ஒத்தாரோடு பொருதல் போரறம் எனவும் கொண்டனர். யானை, பிறர் கணையால் புண்பட்டோர் இளையோர், முதியோர் ஆகியோர் மீது அம்பு எய்தல் குற்றம் என்று அவரோடு பொருதல் இல்லை என்ற நெறியைச் சீவகசிந்தாமணி எடுத்துரைக்கின்றது. அதனால் மைந்துடை நல்லமர் என்று அவர் ஆற்றிய போரும் புகழ்பெற்றது. கடல்பிறக்கோட்டிய குட்டுவன் ஆற்றிய போரினை,

“நெடுவசிப் பரந்த வடுவாழ் மார்பின் அம்பு சேருடம்பினர் சேர்ந்தோர் அல்லது

**தும்பை சூடாது மலைத்த மாட்சி
அன்னோர் பெரும நன்னுதல் கணவர்
அண்ணல் யானை யடுபோர் சூட்டுவர்
மைந்துடை நல்மர்க் கடந்து வலம்தரீஇ”
(பதிற்று, பாடல் எண் : 42)**

என்று பரணர் வாழ்த்திப் பாராட்டுதலை அறியலாம்.

புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமை

போர்க்களத்தில் புறமுதுகிடுமையும், புறமுதுகிடுவாருடன் போர் செய்யாமையையும் போரறமாக மதித்தவர் பண்டைத்தமிழர் என்பதை,

“நற்போர் ஓடா வல்வில்”

என்ற தொடர் உணர்த்தும் ‘நற்போர் என்பதற்கு அறத்தால் பொருகின்ற போர்’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ளார். புறமுதுகிடுதல், புறப்புண்படுதல் ஆகியவற்றை இழிவாகக் கருதியவர் பண்டைத் தமிழர். வெண்ணிப்போரில் மார்பிலே தைத்த வேல் புறத்தையும் ஊடுருவிச் சென்ற புண்ணிற்காக நாணி உயிர்விட்டவன் பெருஞ்சேரலாதன் என்று,

**“கலிகொள் யானர் வெண்ணிப்பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோனே”**

என்று புறநானூறு புலப்படுத்துகிறது.

பருவங்குறித்துப் போர் புரிதல்

ஓர் ஆண்டினைக் கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, வேனில், இளவேனில் என ஆறு வகையான பருவங்களாகப் பகுத்துக் கொண்ட பண்டைத் தமிழர், போர் செய்வதற்குரிய பருவம் தேர்ந்தே போர்செய்தனர். போர்க்குரிய பருவங்களாக வேளிப்பருவமும், கூதிர் பருவமும் கொள்ளப்பட்டன. மன்னர் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்து போர் உடற்றினர். இதனை,

**“கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணிய வகையினும்”**

என்பர் தொல்காப்பியர். நெடுநல்வாடை கூதிர் பாசறை அமைத்துத் தங்கியிருந்த பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் போர்ச்செயல்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. முல்லைப்பாட்டு வேளிப்பாசறை இயல்பினை விரித்துரைக்கின்றது. போரினால் ஆட்சிக் குழப்பமோ, நாட்டில் பஞ்சமோ மக்கள் செய்யும் தொழிலுக்கு இடையூறோ உண்டாகக் கூடாது என்பதில் கண்ணுங்கருத்துமாக இருந்து வந்தனர். அதற்காகவே உழவுத்தொழில் செய்வோர் அறுவடை முடித்து ஓய்வாக இருந்த கூதிர் (குளிர் காலம்) பருவம் முதல், வேனில் காலம் வரையுள்ள இடைக்காலத்தைப் போர் புரிவதற்கு ஏற்ற காலமாகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இவற்றால் நாட்டின் நடைமுறை நிகழ்ச்சிகள் மாறுபடாவண்ணம் பருவம் குறித்துப் போர் செய்த பண்டைத் தமிழரின் பண்பாடு வெளிப்படுகிறது.

களங்குறித்துப் போர் செய்தல்

பண்டைத் தமிழர் பகைவரை எதிர்பாராது தாக்குதலின்றிக் களங்குறித்துப் போர் செய்தனர். பறந்தலை, வியன்களம் ஆகிய தொடர்கள் பெருநிலப்பரப்பில் போர்கள் நடைபெற்றன என்பதை விளக்குகின்றன. சோழன் கரிகால் பெருபெருவளத்தானுக்கும் இடையே வெண்ணிப் பறந்தலை என்ற இடத்தில் நிகழ்ந்த போர்ச் செய்திகளைப் புறநானூறும் பொருநராற்றுப் படையும் விவரிக்கின்றன.

தலையானங்கானம் என்னும் இடத்தில் இருபெருவேந்தரையும், ஐம்பெருவேளிரையும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்று அழைக்கப்பெற்ற சிறப்பும் புறநானூறு எடுத்துரைக்கின்றது. வாகைப் பறந்தலைப் போரில் கரிகாலனுடன் எதிர்த்து நின்ற ஒன்பது வேந்தரும் ஒரு பகற்பொழுதிலேயே அவன் ஆற்றலுக் காற்றாது தோற்றோடிய செய்தியை,

**“பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை ஆடுபெற
ஒன்பது குடையும் நண்பகல் ஒழித்த
பீடில் மன்னர் போல”**

என்று அகநானூறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இரவில் போரிடாமை

பகலில் போரிட்டு இரவில் போரிடாமையைப் பண்டைத் தமிழர் போரறமாகக் கொண்டு ஒழுகினர். பகலில் மட்டும் களம் குறித்துப் போரிடல் பண்டைய மரபு என்பதை,

**“வேம்போர்ச் செழியனும் வந்தனன் எதிர்த்த
வம்ப மள்ளரோ பலரே
எஞ்சவர் கொல்லோ பகல்தவச்சிறிதே”**

என்னும் புறப்பாடல் அறிவுறுத்தும். நெடுநல்வாடைப் பாசறைகளில் காயமுற்ற வீரர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லும் அரசனின் கடமையுணர்வையும், செயல்களையும் எடுத்தியம்புகிறது. நெடுஞ்செழியன் வாடைக் காற்றுடன் மழைத்துளிகளும் வீழ்கின்ற இரவு நேரத்திலும், படைத்தலைவன் உதவியுடன் சென்று காயமுற்ற வீரர்களைக் கண்டு ஆறுதல் மொழிகளைக் கூறினான் என்பதை எடுத்துக்கூறி, இதன்மூலம் பகலில் போரிடுவதும், இரவில் போரை நிறுத்துவதும் வழக்கமாயிருந்தன. மகாபாரதப் போரிலும், அறப்போர்களிலும் இதுவே பின்பற்றப்பட்டது என்பர் பேராசிரியர் இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.

போரின் இறுதி நிலை

போரில் வெற்றிபெற்ற மன்னர் பகைவர் நாட்டை நாற்படை கொண்டு அழித்தனர். கழுதை ஏரைக் கொண்டு உழுவித்துப் பாழ்செய்தனர். விளைவயல்களில் தேர்களைச் செலுத்திப் பயிர்களை அழித்தனர். நீர்நிலைகளில் களிறுகளைப் படிவித்துக் கலக்கினர். பகைவர் நாட்டைத் தீக்கிரையாக்கினர். அவர் நாட்டுப்

பொன்னையும் பொருள்களையும் கொள்ளையிட்டனர். நாற்படையுள் யானைப் படை பகைவர் நாட்டு மதில்களை அழிக்கப் பயன்பட்டது.

“நாடெனும் போர்க் காடாகா”

பகைவர்நாடு பாழ்நிலமாக்கப்பட்டதை மதுரைக்காஞ்சி விவரிக்கின்றது. திருமாவளவன் தெவ்வர்க்கோக்கிய வேற்படையின் வெம்மையைப் பட்டினப்பாலைப் பகர்கின்றது. பண்டைத் தமிழர் போர்முறையில் பகைவர் நாட்டின் அழிவு இருப்பினும், அது போரின் இறுதி நிலையாகவே இருந்தது.

பண்டைத் தமிழர் போர்க்களத்தை வீரத்தின் விளைநிலமாகக் கருதினர். போர்க்களத்தில் பகைவரின் படகைகளைக் கொன்று குவித்தாலும், அதைக் கொலைக்களம் என்று கூறுவதில்லை. கொலைக்களத்தில் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள ஒருவர்க்கு வலிமையோ, வாய்ப்போ கிட்டாது கொல்லுஞ்செயல் நடபெறுகின்றது. ஆயின் போர் செய்வது அறமாகக் கொள்ளப் படுவதில்லை.

தொகுப்புரை

போர்ப் பண்பு அணுகுமுறைகள், பார்போற்றும் பண்பு

நிலைகள், போர்முறைகள் அன்றும் இன்றும், போரின் தேவைகள், புறவாழ்க்கை ஆளுமைத்திறன்கள் போன்றவையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டன.

அரசியல் கொள்கை, உணர்ச்சி, அடிப்படை, அரசியல், பொருளாதார அடித்தளங்கள், போர்முன் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை, போர்க்குரிய காலநிலைகள் போர் செய்யும் விதங்கள், நம்பிக்கை செம்மாந்த தமிழர் வாழ்வியல் இன்னபிறவும் கண்டறியப்பட்டன.

துணைநூற் பட்டியல்

1. புறநானூறு (சங்க இலக்கியம்), 2006, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை.
2. புறநானூறு, டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர் நூல்நிலையம், சென்னை.
3. பதிற்றுப்பத்து, புலியூர்க்கேசிகன், பாரி நிலையம், 1974.
4. முல்லைப்பாட்டு, திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், கழக வெளியீடு, 1990.
5. புறநானூறு மூலமும் உரையும், 2010, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 14.
6. தொல்காப்பியம் (பொருளதிகாரம்), கதிர் பதிப்பகம், 2020.
7. அகநானூறு, மணிமிடைப் பவளம் மூலமும் உரையும், புலியூர்க்கேசிகன், சாரதா பதிப்பகம், 2010.

(98ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முடிவுரை:

இதுவரை எழுதப்பட்டிருக்கின்ற இலக்கணம் பற்றிய வரலாற்று நூல்கள் முழுமையான வரலாற்றினை எடுத்துக் கூறவில்லை. நூல்களின் பெயர், ஆசிரியர் பெயர் என அறிமுக நூல்களாகவே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கணத்தில் உள்ள வரலாறுகள் இன்னும் எழுதப்படவில்லை. அவ்வாறு எழுதப்படும் வரலாறு உண்மையான வரலாறுகளாக அமையும். இலக்கண ஆய்வுகளில் பெரும்பான்மை அதிகளவில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்றபோதிலும் அதற்கென்று ஒரு ஒட்டுமொத்தமான தமிழிலக்கண வரலாறு என்பது இதுவரை எழுதப்படவில்லை என்பது தெளிவாகிறது.

ஒரு சிக்கலைத் தீர்க்க வேண்டிய இடத்தில் அதே சிக்கலுக்கு வலு சேர்க்கும் வகையில் வரலாற்றை எழுத உதவும் காரணிகளும் தரவுகளும் அமைந்து விடுகின்றன. கால நிர்ணயம், காலந்தோறும் அறிஞர்களிடையே பயணித்துச் சிக்கலை அளித்த ஒன்றாகவே உள்ளது. வரலாற்றை எழுத, காலம் பற்றியும் கால நிர்ணயம் வரலாற்றில் கொண்டுள்ள பங்கினையும் அறிய வேண்டிய தேவை ஏற்படும். இந்நிலையில் காலத்தை நிர்ணயிக்க அறிஞர்கள் ஒரே மாதிரியான வழிமுறையினைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது. கால நிர்ணயத்தை ஒழுங்குபடுத்த ஒரு முறைமை

தேவைப்படுகின்றது. அதனை வரையறுக்க நீண்ட ஆய்வுக்களங்கள் உள்ளன. அவற்றை முதலில் வெளிக் கொணர வேண்டும். பின்னரே இச் சிக்கலைத் தீர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும்.

இலக்கண வரலாறு எழுதப்படும்போது கால நிர்ணயம் என்பது பெரிய சிக்கலாக முன் நிற்கின்றது. இலக்கணம், உரை மற்றும் பதிப்பு ஆகியவற்றின் காலம் சரிவர அறியப்பட்டால் அக்காலகட்டத்திலிருந்த அரசியல், சமயம், சமூகம் சார்ந்த வரலாறுகளைக் கூற முடியும். கால நிர்ணயச் சிக்கலைக் களைவதன் மூலம் முழுமையான இலக்கண வரலாறு செய்து அதன் மூலம் தமிழ் இலக்கணங்கள் இலக்கியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பையும், பழந்தமிழரின் பண்பாடு, வரலாறு மற்றும் நாகரிகத்தோடு கூடிய தொடர்பையும் வெளிக்கொணர முடியும் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

துணைநின்ற நூல்கள்:

1. இரா. இளங்குமரன், இலக்கண வரலாறு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 108, 2025.
2. கா. சிவத்தம்பி, தமிழில் இலக்கிய வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி), சென்னை - 50.
3. சோம. இளவரசு, இலக்கண வரலாறு, மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சென்னை - 108.
4. பா. ஜெய்கணேஷ், <https://www.scribd.com/doc/25646477>.

முல்லைக்கலியில் உரையாடலியம்: உரையாடற் பொருள் – இயல்பு – சூழ்நிலை



கா.பிரியங்கா, (பதிவெண்: 300PHD229005TAM)

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை,
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்,
சேர்க்காடு, வேலூர் – 632 115.

நெறியாளர்: முனைவர் நா. சிவகுரு

இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,
திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்,
சேர்க்காடு, வேலூர் – 632 115.



ஆய்வுச்சுருக்கம்

பழந்தமிழிலக்கியத்தின் அகப்பாடல்கள் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன், செவிலி என்று யாரேனும் ஒருவர் பேசுவது போல, கூற்று வடிவில் படைக்கப்பட்டுள்ளன. யாரிடம் யார் பேச வேண்டும், யார் பேசக் கூடாது என்பது பற்றி எல்லாம் தொல்காப்பியர் விளக்கியுள்ளார். பிற்கால அக இலக்கணங்களில் வரும் புறம் போல, அக இலக்கியத்தில் ‘கூற்று’ துறையாக உருவெடுத்துள்ளது. அக மாந்தர்களின் வாயிலாகப் புலவர்கள் தம் கருத்தை வெளிப்படுத்துவதைக் காணும்போது, மாந்தர்கள் அனைவரும் பாத்திரமாக மட்டுமிராமல் உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை புரிகிறது. அவ்வகையில், கலித்தொகையின் முல்லைக் கலியில் இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரங்கள் மற்றும் அவர்களிடையே நடைபெறும் உரையாடல் குறித்து ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கூற்று என்பது அக இலக்கியத்திற்கே உரிய நடையாக உள்ளது. இது மொழியின் படைப்பாற்றலால் உருவாகியுள்ளது. பொது வழக்கில் ஒருவர் மற்றொருவரை வெளிப்படையாக விளித்துத் தன் கூற்றை நிகழ்த்துதல் என்பது இலக்கியத்தில் வரும்போது (உரையாடல் கற்பனை) ‘உரையாடலியம்’ என்று பத்தின் (Mikhail Bakhtin) சுட்டுவதுடன் பொருந்துகிறது. தொல்காப்பியர் கூற்றின் சொன்மை, பொருண்மைக் குறித்துக் கூறியதை இளம்பூரணர் தன்னை அறியப்படுத்தும், தன்னிலிருந்து வேறாகி நிற்கும் என்கிறார். இரவ்ய சிந்தனையாளர் பத்தின் இதை ‘உரையாடலியம்’ என்று “Problems in the work of Dasteyevsky” என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

தொல்காப்பியத்தின் கூற்றுக்கோட்பாடும், சங்கப்பாடல்களின் வெளிப்பாடும் ஒன்றுடனொன்று அர்த்தப் படுத்திக் கொள்கின்றன. இது சங்கக்கவிதைக்கும், அதனை வாசிப்பவருக்கும் உள்ள கால இடைவெளியில் நிகழும் கோட்பாட்டுச் செருகல் வழியாக வெளிப்படுகிறது. வருங்காலங்களில் பழந்தமிழ்க் கவிதையின் கவித்துவ அழகியலைக் காணக் கோட்பாட்டின் வெளிச்சமும், வாசகனின் புரிதலும் பிரதானமாகின்றன. பாடலின் மன உணர்வெழுச்சிகளும் புலம்பல்களும் புலவர்களால் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. இந்தக் காட்சிப்படுத்தலில் புலவனின் குரலானது மங்கலாகவும் பாடலில் இயங்கும் மாந்தரின் உணர்வு, இடம், காலம், சூழல், சமூகக் கட்டுக்கோப்புகள், வெளிப்பாடுகள் ஆகியவைகள் பல தளங்களில் பிரகாசமாகவும் அடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வடுக்கு நிலைகளின் ஊடே கேட்போன் ஒருவனை நோக்கி நிகழ்த்தப்படுவதாக உரையாடல் நிகழ்கிறது. ஒட்டுமொத்த உரையாடலிலும் பேசுவோனும், கேட்போனும் இருப்பதில்லை. பாடலைப் படைக்கும் புலவனின் கலைத்தன்மையின் தேவைக்காகவே இவ்விருவரும் உருவாக்கப் படுகின்றனர். இவற்றிற்கு அக இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பின்புலமாக அமைகின்றன.

இந்தப் பேசுவோனும் கேட்போனும் பாடலை உருவாக்கும் புலவனின் தேவைக்கேற்ப, அவனது எண்ண ஒட்டத்தின் அடியாக மாந்தர்களின், குரல்களின் வழி தமது குரலை ஒங்கியும், குறைத்தும் பேசுகின்றனர். இதில் சமூக உள்ளர்த்தங்களும், கட்டமைப்புகளும், தளர்வுகளும் மாறி மாறிப் பின்னப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பின்னல்கள் அனைத்தும் பாடலிலுள்ள மாந்தர்களின் வெளிப்பாடா? புலவனின் வெளிப்பாடா? சமூகத்தின் வெளிப்பாடா? வாசகனின் தேவையா? என்ற பல சிக்கல்களிலிருந்து, புரிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு படைப்பாகப் பாடல்கள் தம்மைக் காட்டிக் கொள்கின்றன. தொல்காப்பியம் சங்கப்பிரதியின் கூற்று சார்ந்த விதிமுறைகளை அடுக்கியுள்ளது. இதனடிப்படையில், கூற்று நிகழ்த்துவதற்குப் பேசுவோனும், கேட்போனும் வேண்டும். அவர்கள் இல்லாத சூழலிலும், இருப்பதாகக் கொண்டு கூற்று நிகழ்த்தப்படும் என்பதும் தெளிவாகிறது.

சங்கக் கவிதைகளுள், அவற்றின் மொழிநடையின் வழியாக-வெளிப்படையாக உரையாடல் அமைவதும், உரையாடல் தொனிக்காமல் பூடகமாய் வருவதும் என இருவித நோக்குகள் புலப்படுகின்றன.

**“விழுந்த மாரிப் பெருந்தண் சாரல்
கூதிர்க் கூதளத்து அவரி நாரும்
மதர் வண்டின் நயவருந் தீங்குரல்
மணநாறு சிலம்பின் அசணம் ஓர்க்கும்
உயர்மலை நாடற்கு உரைத்தல் ஒன்றோ
துயர்மருங்கு அறியர் அன்னைக் கிற்றோய்
தணியுமா நிதுவென உரைத்தல் ஒன்றோ
செய்யாய் ஆதலிற் கொடியை தோழி
மணிகெழு நெடுவரை அணிபெற நிவந்த
செயலை அந்தளிர் அன்னஎன்
மதனின் மாமெய்ப் பசலையுங் கண்டே”**
(நற்றிணை 244)

எனும் சங்கப்பிரதியில் தலைவி தோழியிடம், ‘என் பசலை நோயை அறிந்த பின்னும் தலைவனுக்கும், அன்னைக்கும் தகவலைச் சொல்லிச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்யாமல் போனால் நீ கொடியவளாகிவிடுவாய்’ என்கிறாள். இது ‘செய்யாய் ஆதலிற் கொடியை தோழி’ என்று தமது தோழியைப் பார்த்து உரையாடுவதுபோல் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கவிதையின் மொழிநடைக்குள் உரையாடல் தொனிக்கிறது. இதில் உரையாடல் வெளிப்படையாக, இருவரும் மாறி மாறிப் பேசுவதுபோல் வராமலிருக்கக் காரணம், உரையாடலைக் கவிதை உள்வாங்கி விட்டதே ஆகும். இதன் மற்றொரு வடிவாக,

**“வாரி, நெறிப்பட்டு, இருபுறம் தாஅழ்ந்த
ஓரிப் புதல்வன் அமுதனன் என்பவோ....
புதுவ மலர் தைஇ, எமர் என் பெயரால்,
வதுவை அயர்வாரைக் கண்டு? ‘மதியறியர்
ஏழையை’ என்று அகல நக்கு, வந்தீயாய், நீ -
தோழி! - அவனுழைச் சென்று
சென்று யான் அறிவேன்; கூறுக, மற்றுஇனி”**
(முல்லைக்கலி 114:1-8)

எனும் பாடலில் தலைவி பேச, அதற்கு மறுமொழியாக தோழி பேசும் அடியும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கவிதை முழுமையான உரையாடல் வடிவத்தினை வெளிக் காட்டுகின்றது. இவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு வெளிப்படையாக வராத உரையாடலுக்கு உதாரணம்,

**“படையிடு வான்மன் கண்டீர், காமன் - மடையடும்
பாலொடு கோட்டம் புகின்,
இவள்தான், வருத்தநோய் செய்துஇறப்பின் அல்லால்”**
(முல்லைக்கலி 9:19-21)

இப்பாடலில் தலைவியிடம் தமது விருப்பத்தைக் கூறியும் மனமிரங்காது நிற்க, அதனால் தலைவன் உள்ளம் வெதும்பிப் புலம்புகிறான். அதாவது வெளிப்

படாமல் கற்பிதமாய் மற்றொருவரைப் படைத்து, மொழி உரையாடலை மேற்கொண்டுள்ளது. சங்கப் பிரதிகள் தொடங்கித் தற்காலப் பிரதிகள் வரையிலும் படைப்பவனின் படைப்புக்குள் உருவாக்கப்படும் பாத்திரமானது படைப்பாளியுடன் உரையாடலில் உள்ளது என்பது பூடகமானது. படைப்பாளி எடுத்துக் கொண்ட பாத்திரத்தினைப் ‘போலச் செய்தல்’ மூலம் உள்வாங்குகிறார். எந்நேரமும் படைப்பாளியும் பாத்திரமும் தமக்குள் தாம் உரையாடிக் கொள்கின்றனர். படைப்பின் உள்முகப் பரப்பிலும், வெளிப்பரப்பிலும் உரையாடலியம் இயங்கிக்கொண்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்துள் கவித்தொகையில் நாடகத்தில் வராத ஒரு கவித்துவ முறையானது கையாளப்பட்டுள்ளது. இதர முல்லைத்திணைப் பாடல்களிலிருந்து முல்லைக்கலி மாறுபட்டுள்ளது. இங்கு ஏற்பட்டுள்ள கருப்பொருள் மாற்றம் பிரதிகளின் உரையாடல் வடிவிற்கு ஒத்துழைக்கவல்லது. கலியில், பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் மேய்ச்சல் நில வாழ்வைக் காட்சிப் படுத்தும் நல்லுருத்திரனார் புறநானூற்றில் பொருண் மொழிக்காஞ்சித் துறைப் பாடலைத் தந்திருக்கிறார். புறத்தில் நட்பின் சிறப்பைக் கூறியவர், அகத்தில் ஓட்டு மொத்த வாழ்வியலையும் விளக்குகிறார். முல்லைக் கலிப் பாடல்களை அழகியல் உணர்வுடன் மட்டும் நோக்காமல் படைப்பு மற்றும் படைப்பாளியின் உரையாடலியப் பார்வையுடன் அணுகும்போது தமிழ்ச் சூழலில் மொழி சார்ந்த இலக்கியக் கோட்பாட்டை உருவாக்கலும், மரபுகளை நவீன சிந்தனையுடன் பொருத்தலும் நிகழ்கிறது.

**உரையாடலியத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளை
முல்லைக்கலியுடன் பொருத்தி நீட்சிப்படுத்துதல்**

சங்கப்பிரதிகளில் தனித்துவமான மரபுகளும், பொது மரபுகளும் ஒன்றிணைத்துக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. அகத்துறைப் பாடல்கள் அனைத்தும் உரையாடல் தன்மையுடன் உள்ளன. ‘கூற்று’ மூலமாக இவை இயங்குகின்றன. அதாவது யாரோ ஒருவர் பேசுவதும், அதை ஒருவரோ, பலரோ கேட்பது போலவே உள்ளன. உரையாடல் என்பது தகவல் பரிமாற்றத்திற்கான கருவியாகும். மொழி சார்ந்தும், மொழி சாராமலும் உரையாடல் நிகழும். இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் உரையாடல் மொழியின் அடிப்படையில் அமைவதுடன், மொழிக்கு அடிப்படையாகவும் அமைகிறது. இது மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலும் வாழ்வின் எல்லாக் கட்டங்களிலும், ஏதேனுமொரு வடிவத்தில் உடன் பயணிக்கிறது.

ஒருவர் பேச்சு பலர் உரையாடல்

முல்லைக்கலிப் பாடல்கள் பதினேழும் வெளிப் படையான உரையாடல் வடிவில் உள்ளன. இவற்றைப் பகுப்பாய்வு செய்து நோக்கும்பொழுது ஒருவர் பேச்சாக முல்லைக்கலியின் 9-வது பாடலையும், இருவரது உரையாடலாக முல்லைக்கலியின் 7, 8, 10, 11,

12, 13, 14, 15, 16, 17 ஆகிய பாடல்களையும், இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பலரது உரையாடலாக முல்லைக் கலியின் 1, 2, 3, 4, 5, 6 ஆகிய பாடல்களையும் பிரிக்க இயலுகிறது.

விளிக்கும் சொற்கள்

பொதுவழக்கில் பேச்சிலும், எழுத்திலும் இருவரோ அல்லது பலரோ உரையாடும்படி அமையும்போது பெயரைச் சொல்லியோ, ஏதேனுமொரு சொல்லைச் சுட்டியோ அழைப்பது வழக்கம். தகவல் பரிமாற்றத்தின் வெற்றி என்பது செய்தியை அறிவிக்கும் முறையில் அடங்கியுள்ளது. ஒருவரை விளித்துப் பேசும்போது தகவல் பரிமாற்றம் தொய்வின்றி நிகழ்கிறது. பேசுவோருக்கும், கேட்போருக்கும் இடையில் நெருக்கம் ஏற்படவும், கேட்போரை வசப்படுத்தவும், தன்பால் ஈர்க்கவும் 'விளித்தல்' என்பது அவசியமாகிறது. விளித்துப் பேசுவதே உரையாடலின் முக்கிய கூறாகும். முல்லைக்கலியில் தலைவன், தலைவி, தோழி எனும் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் விளித்துக் கூறியுள்ளனர். தோழி, இசுளை, எல்லா, கேளே, அன்னையோ, தொழீஇ ஆகிய சொற்களை இவர்கள் கையாண்டுள்ளனர். இவற்றுடன்,

- **உறுப்புக்களைக் கூறி விளித்தல் (உ-ம். நறுநுதால் மு.க.5:53)**
- **இயல்பு கூறி விளித்தல் (உ-ம். மெல்லியால் மு.க.13:16)**
- **கூந்தலழகைக் கூறி விளித்தல் (உ-ம். இருங்கூந்தால் மு.க.12:16)**
- **அணிகலன்களைச் சொல்லி விளித்தல் (உ-ம். ஒள்ளிழாய் மு.க.5:66)**
- **பருவம் கூறி விளித்தல் (உ-ம். பேதை மு.க.14:8)**
- **வசைபாடி விளித்தல் (உ-ம். நாணிலி மு.க.16:17)**

எனும் தன்மைகளில் விளிக்கும் சொற்கள் அமைந்துள்ளன. 'தோழி' என்பதைத் தலைவியும், தோழியும் தமக்குள் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர். இதே பொருள்படும் 'இசுளை' என்ற சொல்லால் தோழி தலைவியை அழைக்கிறாள் (மு.க.3:36,46). நட்புக் குரியவளாயினும் உறவினரைப் போன்றவள் எனும் உரிமையில் தலைவி தோழியை விளிக்கிறாள் (மு.க.6:36). தலைவன் மீதுள்ள அன்பின் மிகுதியினால் தலைவி 'அன்னையோ' (மு.க.10:20) என விளிப்பதையும் காண முடிகிறது. 'எல்லா' என்ற சொல் மட்டும் முல்லைக்கலியில் 14 இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. இச்சொல்லினைத் தலைவன், தலைவி, தோழி மூவரும் பயன்படுத்துகின்றனர். நட்பின் வெளிப்படாட்டைக் காண்பிப்பதாக இச்சொல்லை அடையாளப்படுத்த இயலும். இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள விளிக்கும் சொற்கள் உரையாடலின் தொடக்கத்திலும், இடையிலும், இறுதியிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன. பிரதியில்

உரையாடல் அமைப்பு உள்ளது என்பதற்கான ஆதாரமாக இவை உள்ளன. படைப்பாளி தாம் கூற வந்ததை இம்மாந்தர்களின் உருவுடன், அவர்களின் எண்ணத்துடன் தமது சிந்தனைகளைக் கலந்து புகுத்தியுள்ள திறமே பிரதிக்கான வெற்றியாகிறது. புறக் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கும்போது மாந்தர்களின் கண்ணோட்டமாகத் தோன்றலாம். அகக்கண்ணில் பார்க்கும்போது அகவாழ்வின் எல்லை, சமூகச்சிந்தனை, கட்டமைப்பு, இறுக்கம், தளர்வுகள் ஆகியவை அகப்படுகின்றன. முல்லைக்கலியில் எந்தவொரு இடத்திலும் தோழி தலைவனை விளிக்கும் போக்குக் காணப்படவில்லை. தலைவனும், தோழியை விளிக்கவில்லை. தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையிலான உறவின் நெருக்கம் உரிமையுடன் 'எல்லா' என்றழைக்கக் காரணமாகியது. மேலும், தலைவன் தலைவியை விளிக்கும் இடங்கள் அதிகமாகவும் மற்றவர்கள் விளிப்பது குறைவாகவும் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

உரையாடலியல்பு

ஒருவர் பேசி முடித்தபின்னர் மற்றொருவர் பேசுவது உரையாடல் விதியாகும். ஒரே நேரத்தில் பலர் பேசுவது பேச்சு மறைப்புக்கு இட்டுச்செல்லும். உரையாடலில் பேசுவோரும், கேட்போரும் இணைந்து செயல்படுவது முக்கியம். செய்தி சிறப்பில்லாத வெற்றுவரையினால் வெறுப்பே உருவாகும். பேசுவோன் தகுந்த கருத்தைக் கேட்பவனுக்குப் புரியும் வகையில் எளிமையாக, சுருக்கமாக, இயல்பாக அளிக்கும்போது உரையாடல் சிறக்கிறது. உரையாடலுக்குப் பேச்சு வழிப் பரிமாற்றம் மட்டுமின்றிச் சைகைகளும், முகபாவனைகளும், உடலுறுப்புகளின் இயக்கமும் முதலான பலவும் துணையாகின்றன. எழுத்து வழியிலான உரையாடலில் வினா விடை, ஏவல், வியங்கோள் முதலானவை இயல்பாகின்றன. தலைவன் தலைவி இருவரிடையே நடந்த வினா விடையில் அமைந்த உரையாடல்:

தலைவன் (வினா) : “தொய்யில் பொறித்த வனமுலையாய்! மற்று, நின் கையது எவன்? மற்று உரை.

தலைவி (விடை) : கையதை-சேரிக்கிழவன் மகளேன்யான்; மற்று இஃதோர் மாதர்ப் புலைத்தி விலையாகச் செய்ததோர் போழில் புனைந்த வரிப்புட்டில்

தலைவன் (வினா) : புட்டிலுள் என் உள? காண்தக்காய்! ஏற காட்டிக் காண்

தலைவி (விடை) : காண், இனி; தோட்டற் கதுப்பின்என் தோழி அவரொடு காட்டுச் சார்கொய்த சிறுமுல்லை, மற்று இவை” (முல்லைக்கலி. 17:4-11)

ஒருவரை மற்றொருவர் ஏவல் செய்வதும் உரையாடலின் இயல்பு.

உதாரணம்,

“சொல்லிய வாரெல்லாம் மாறுமாறு யான் பெயர்ப்ப அல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தான்; அவனை நீ ஆயர் மகளிர் இயல்பு உரைத்து, எந்தையும் யாயும் அறிய உரைத்தீயின்”

(முல்லைக்கலி. 11:20-23)

“நின்றாய்; நீ சென்றீ” (முல்லைக்கலி. 10:23)

“மாங்காய் நறுங்காடி கூட்டுவேம் யாங்கும் எழுநின் கிளை யொடு போக”

(முல்லைக்கலி. 9:23-24)

“சொல்லிய சொல்லும் வியங்கொளக் கூறு”

(முல்லைக்கலி. 14:11)

உரையாடற் சூழ்நிலை

உரையாடல் நிகழ்வதற்கான சூழ்நிலை தெளிவுற அமைவது முக்கியக் கூறாகின்றது. இன்ன சூழலில் இன்ன பேச்சு என்பதே மயக்கமில்லாமல் மறை பொருளையும் உணர்த்தும். குறிப்பிட்ட ஒரு சூழலில் உரையாடல் நிகழும்போது பேசுபவரே கேட்பவராகவும், கேட்பவரே பேசுபவராக அமையவும் வாய்ப்புண்டு. இச்சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு உரையாலின் சூழ்நிலைக் கூறுகளைத் தெளிவுற அறிதல் பிரதானமாகிறது. அதற்குப் பொதுச்சூழல் கூறுகளுடன் சில சிறப்புடைக் கூறுகளையும் இனம் காண வேண்டும். இதனடிப்படையில், கீழ்க்காணும் நேரின ஒழுங்கு முறைகள் கண்டறிந்து பட்டியலிடப்படுகின்றன.

(அ) கால நேரின முறை (Time Co-ordinate)

“என் உயிர் புக்கவள், இன்று” (முல்லைக்கலி. 2:8)

(ஆ) இட நேரின முறை (Place Co-ordinate)

“ஆங்கு, ஏறும் வருந்தின; ஆயரும் புண்கூர்ந்தார்”
(முல்லைக்கலி. 1:47)

(இ) பேசுவோர் நேரின முறை (Speaker Co-ordinate)

“கொல்வேறு சாட இருந்தார்க்கு, எம் பல்லிரும் கூந்தல் அணைகொடுப்போம், யாம்”

(முல்லைக்கலி. 1:41-42)

(ஈ) கேட்போர் நேரின முறை (Audience Co-ordinate)

“கடாஅக் களிற்றினும் கண்ணஞ்சா ஏற்றை விடாஅது நீ கொள்குவை, ஆயின்; படாஅகை ஈன்றன ஆயமகள் தோள்” (முல்லைக்கலி. 1:36-38)

(உ) சுட்டுப்பொருள் நேரின முறை (Indicated Object Co-ordinate)

“கொல்வேறு கொண்டான், இவள் கேள்வன் என்று, ஊரார் சொல்லும் சொல் கேளா, அளைமாறி யாம்வரும்”
(முல்லைக்கலி. 6:43-44)

சூழ்நிலைக் கூறுகளுடன், இன ஒழுங்கு முறைக் கூறுகளைப் பொருத்தி இயைபுபடுத்திக் காணும்போது பிரதியின் உண்மைப் பொருளை அறிய முடிகிறது.

கூட்டுத்தொடரும் சூழலும்

உரையாடற் தொடரின் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் தன் நிலையைச் சுற்றியிருக்கும் கூட்டுத் தொடரால் கட்டுப் படுத்தப்படும். மேலும், ஒரு தொடர் முன்பின் வரும் தொடரால், பொருள் நிலையால் கட்டுப்படுத்தப்படும். உதாரணமாக,

“மடமொழி ஆயத்தவருள் இவன்யார் - உடம்போடு என்உயிர் புக்கவள், இன்று?”

ஓஓ! இவள், 'பொருபுகல் நல்லேறு கொள்பவர் அல்லால்

திருமா மெய் தீண்டலர்' என்று, கருமமா, எல்லாரும் கேட்ப அறைந்து, எப்பொழுதும் சொல்லால் தரப்பட்டவள்” (முல்லைக்கலி. 2:7-12)

இதில் 'இவள் - ஆய மகளிரின் கூட்டத்துள் என் உயிர் புகுமாறு கவர்ந்துகொண்டு நிற்பவள்' எனத் தலைவன் கூறுவதால் இச்சூழலில் தலைவியைப் பற்றிக் கூறுகிறான் என்பது தெளிவு. மேலும், பாங்கன், கொடிய போரேற்றைத் தழுவி வெற்றி பெறுபவரல்லாத பிறர் இவள் அழகு தவழும் மேனியைத் தீண்டத்தக்கவர் அல்லர் எனக் கூறுவதாலும் அவள் தலைவி என்பது உறுதியாகிறது.

உரையாடற் பொருள்

எல்லோரது பேச்சிலும் ஏதேனுமொரு பொருள் உட்கிடக் கையாக இருத்தல் வேண்டும். பொருளன்றி பேசும் பேச்சுக்குப் பல நேரங்களில் பயனிருப்பதில்லை. உரையாடலில் பேச்சின் தொடருக்கு வெளிப்படையான நேர்பொருளும், சூழ்நிலையால் உய்த்துணர்ந்து காணும் சூழ்பொருளும் உண்டு. நேர்பொருளானது அனைவருக்கும் விளங்கும் வழி மிக எளிதானது. ஆனால் சூழ்பொருளினால் அறிதல் எளிதல்ல. ஆழ்ந்து நோக்கினால் மட்டுமே அறிய இயலுகிறது.

(அ) உள்ளுறைக் குறிப்பு: குறியிடத்தை உள்ளுறையாகக் கூறுதல்

“நின்றாய்; நீ சென்றீ; எமர் காண்பர்; நாளையும் கன்றொடு சேறும், புலத்து” (முல்லைக்கலி 10:23-24)

“கலத்தொடு யாஞ் செல்வழி நாடிப், புலத்தும் வருவையால்-நாணிலி! நீ” (முல்லைக்கலி 16:16-17)

“ஓஓ! வழங்காப் பொழுது நீ கன்று மேய்ப்பாய் போல், வழங்கல் அறிவார் உரையாரேல், எம்மை இகழ்ந்தாரை அன்றோ எமர்?”

(முல்லைக்கலி 12:12-14)

(ஆ) சுட்டுக் குறிப்பு - உரையாடற் பொருளைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளப் பேச்சினுள் காணப்படும் குறிப்புகள் உதவுகின்றன. நபர், இடம், காலம்,

பேச்சு, சமூகத்தரம் ஆகிய சுட்டுக் குறிப்புகளை இனம் காண்பதன் வழியாக உரையாடலின் சூழலை விளங்கிக் கொள்ள இயலும்.

புறநிலைக் கூட்டுக் கூட்டுக் குறிப்பு

“பாடேற் றவரைப் படக்குத்தச் செங்காரிக் கோடெழுந்து ஆடும் கணமணி காணிகா”
(முல்லைக்கலி. 5:39-40)

அகநிலைச் சுட்டுக் கூட்டுக்குறிப்பு

“அன்னைமுன் வீழ்ந்தன்று அப்பூ”
(முல்லைக்கலி. 15:9)

உரையாடலின் முழுமையான பொருளினை அறிய இங்குக் கூறப்பட்டவற்றுடன் உய்த்துணர்தல், முன்கருதற் குறிப்பு போன்ற பல கூறுகளைக் கண்டறிவதும் தேவைப் படுகிறது.

முல்லைக்கலி உரையாடலியப் பார்வையின் உள்முகப் புரிதல்

எட்டுத்தொகைப் பத்துப்பாட்டுப் பிரதிகளை நுணுகி ஆராயும்போது இவை எழுதப்பட்ட காலத்தின் நிலப் பரப்புகளோடு வாழ்வியல் முறையை இணைத்து வாழ்ந்த மரபானது அறியப்படுகிறது. ஒவ்வொரு திணைக்குரிய வாழ்வும் வெவ்வேறு நிலப்பரப்பின் தன்மையை எடுத்தியம்பியுள்ளன. முல்லைத் திணையின் கட்டமைப்பு பிற சங்கப்பிரதிகளைக் காட்டிலும் கலித்தொகையில் மாற்றம் கண்டுள்ளது. முல்லைப்பாட்டு ஓர் இறுக்கமான இலக்கிய மரபிற்கு உட்பட்டள்ளது. பெரும்பாணாற்றுப்படை முல்லை நிலத்து ஆயர்களைத் தனிப்பட்ட ஒரு குழுவினராகச் சித்திரிக்கிறது. முல்லையும் மருதமும் வேளாண்மைப் பரவுதலால் சங்கமிப்பதைக் காட்டுகிறது. மதுரைக்காஞ்சி ‘முல்லை சான்ற புறவு’ குறித்து விளக்குகிறது. நெடுநல் வாடையில் தலைவி ‘பொறுமையுடன் காத்திருத்தல்’ முதலான மரபார்ந்த சூழலை உள்ளடக்கிய ஆயர்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். வளர்ச்சியில் சற்றுப் பின்தங்கிய முல்லை நில மக்கள் மலைபடுகடாமில் காட்டப் பட்டுள்ளனர். சிறுபாணாற்றுப்படை ‘முல்லை சான்ற கற்பு’ குறித்துப் பேசுகிறது. நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு ஆகியவை முல்லை நில முதல், கரு, உரிப்பொருள்களுடன் பொருந்திய வாழ்க்கை முறையை விவரிக்கின்றன. இவர்கள் வாழ்க்கையில் கால்நடை வளர்ப்பின் முக்கியத்துவம் கூறப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகையின் மற்ற திணைப்பாடல்களும், பிற எட்டுத்தொகைத் திணைப்பாடல்களுடன் ஒத்திருக்கும் நிலையில் முல்லைக்கலி மட்டும் நோக்கிலும், பாடு பொருளிலும் முரண்பட்ட நிலையில் காணப் படுகிறது.

முல்லைக்கலி ஆயர்குல வாழ்வியல், குரவையாடல், ஏறுதழுவுதல் பற்றிய விரிவான செய்திகளைத் தருகிறது. ஏனைய முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் ஆயரினத்தவர்

கால்நடைகளைப் பராமரித்து வாழும் இனத்தவராக மட்டும் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு கால்நடைகளைப் பேணுவதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்த ஆயரிடம் மறக்குணம் புகுந்ததன் காரணத்தை அறிய இயலவில்லை. சங்க இலக்கியங்களிலேயே பிற்பட்ட காலத்தினதாகக் கருதப்பெறும் கலித்தொகை காட்டும் சமூகச் சூழல்கள் பல வேறானவை. அவற்றில் ஒன்றே ஆயர்குல வாழ்வாகும். பொருண்மை அடிப்படையில் மாறுபட்ட இந்நூல் வடிவ அமைப்பிலும் மாறுபட்டே காணப்படுகிறது. அதாவது முல்லைக்கலி பாக்கள் ஒவ்வொன்றும் இருவர் அல்லது பல பேரின் உரையாடலைக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இத்தகைய முழுமையான உரையாடல் வடிவினை மற்ற சங்கப் பாடல்களில் காணமுடியவில்லை. இத்தன்மையே உரையாடல் கோட்பாடுகளை முல்லைக்கலியுடன் பொருத்திப் பார்க்க ஏதுவாகின.

இருவர் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோர் நேர் எதிராக அமர்ந்து, ஒலி எழுப்பிப் பேசிக்கொள்வது மட்டுமல்ல உரையாடல். மொழி மூலம் தொடர்புறுத்தும் எல்லாமே கூற்று/உரையாடல்தான். மனிதர்களின் உரையாடலில் அவர்களது எண்ண ஓட்டம், வாழ்க்கை முறை, பண்பாடு ஆகியவை பிரதிபலிக்கின்றன. உரையாடலில் வெளிப் படுத்தப்பட்ட நேர்பொருளை மட்டும் கொள்ளாமல் அதன் உட்பொருளையும் ஆராயுங்கால், சமூகத்தின் சிந்தனைப் போக்கையும் அறிந்து கொள்ள இயலும். பழந்தமிழர்களின் வேருக்குத் தற்காலத்தவரைக் கொண்டுசெல்ல, பழந்தொடர்ச்சியைப் பேண, நவீன காலத்திற்கு ஏற்ற முறையில் பொருள் கொள்ள இத்தகைய ஆய்வுகள் அடித்தளமாகின்றன.

மேற்பார்வை நூல்கள்

1. நச்சினார்க்கினியர் உரை, கலித்தொகை, கழக வெளியீடு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. 1943.
2. புலியூர்க்கேசிகன் உரை, கலித்தொகை, முல்லை நிலையம், சென்னை. 2023.
3. நாராயணசாமி ஐயர், அ., நற்றிணை நானூறு மூலமும் உரையும், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம் லிட், 522, சென்னை. 2017.
4. தமிழவன், அமைப்பியலும் அதன்பிறகும், அடையாளம் வெளியீடு, திருச்சி. 2008.

Trees are poems the earth writes upon the sky, We fell them down and turn them into paper, That we may record our emptiness.

— Kahlil Gibran

A postcolonial scientific discourse: Resistance and Oppression in Margaret Atwood's *The Handmaid's Tale*



A. MADHUMATHI

Full Time Research Scholar (English), VHNSN College (A), Virudhunagar
(Affiliated to Madurai Kamaraj University)



Dr. R. KABILAR

Head and Associate Professor of English, Research Center in English
VHNSN College (A), Virudhunagar (Affiliated to Madurai Kamaraj University)

Abstract

Margaret Atwood's The Handmaid's Tale can be called science fiction as it was set in a dystopian society which was seen as a Brave New World in those times. Atwood's fiction is generally concerned with Post-colonialism, women's equality, oppression, colonization and the violence against the women in a speculative world. This paper highlights how Atwood's novel brings out the social norms in a fictional manner. Though it was denied by the author sometimes, most of the time the future in science fiction is represented in a dystopian setting. In concern with the side of science, the novel suggests environmental factors and widespread infertility where it was used as a tool of oppression against Handmaids. The novel can also be called speculative fiction as it explores women's lives as oppressed and male dominated ones. The main character Offred constructs her subaltern identity and was double colonized by the patriarchal society of Gilead which was questioned by feminist and postcolonial critiques.

Keywords: Dystopia, Oppression, Infertility, Science, Identity, Supremacy, Religion and Post-colonialism.

The novel talks about the totalitarian state, "the Republic of Gilead" which was governed by the white, male-dominated society. It was seen as the near future in which the supremacists compelled handmaids to act as surrogate mother to childless wives. The male-dominated society in the Republic of Gilead showcases the issues of gender norms in the current society. The women in Gilead especially handmaids, suffer more from oppression imposed upon them by the superior power but also by the indigenous patriarchal ideology, which is similar to the situation of colonized subjects. In this aspect, Gilead, the place in which the novel took place is considered the colonized country. The Handmaid's Tale is an awareness of the Other. In postcolonial discourse and science fiction, otherness is conceptualized as oppressive and marginalizing in Western society. The Handmaids experience severe oppression through control of their bodies, restriction of freedom, and dehumanization.

Science fiction can be brought under the umbrella term with many genres, including new world, fantasy, parallel theories, horror, and speculative ones. Atwood denies the label of science fiction, arguing that The Handmaid's Tale is 'speculative fiction'. But some cover the term speculative fiction under science fiction, as we can see how the dystopian theme flourishes throughout the novel, where people are seen with an oppressed and unhappy state of living. The system of government practiced in the Republic of Gilead was of a dystopian society, opposite to Utopia, which is considered as the state of freedom and contentment. Many critics have argued that the novel falls under science fiction, where we imaginatively see the near future and predictions in Gilead society, which are the key features of science fiction. One such is the novel, where science plays a meticulous role, particularly in the context of reproductive technology and mass infertility.

Post-colonial criticism involves the relationship between colonizing nations and their former colonies. Colonialism was displayed in The Handmaid's Tale by the point of view that women are equal to or more valid than the dominant group. The men in Gilead had labeled women in to group as handmaids, wives and aunts. Atwood brings out the point that the women in the novel have more valid points than the men. Major oppression of women was seen throughout the novel by patriarchs. She also gives the example of the pre-Gilead era through the character Offred, in which she gives a glimpse of the society that was before and after colonization. This allows the readers to understand that the colonization can cause the downfall of the country. As we can see the impact of Gilead's oppressive rule on women from Offred's experiences and sufferings where their actions, attire and even thoughts are overtaken by the regime. When power becomes supremacy, there is a higher chance of oppression. Atwood brings out the views of a hungry government and how that ends up in her novel, The Handmaid's Tale.

The rules and restrictions imposed upon women in Gilead were based on gender and status. Atwood explains this through Offred who is forced to experience a solitary life. She was restricted from all forms of freedom in her life. Even the communication she had with other characters in the novel was limited. The Handmaids are prohibited from reading books, having their own way of dressing, accessing their own bank account, working in any of the companies, or isolating places where they could find happiness. The laws were strict on them and they mostly have a robotic life. The novel also highlights the double colonization where the wives of the higher officials and com-

manders enforce their power on handmaids. The theory of postcolonial societies was seen here in how the white women oppress blacks through class and dominance.

The novel travels between the past and future, where Offred tells the story in the present tense but frequently moves to past for flashbacks where the timeline travels between the life before Gilead and her present time in the Red Center. Readers can sense the dark tone in the novel, as the characters live under the totalitarian government. Women's bodies are seen as political instruments in these societies. Corruption in the government is often seen as the feature in dystopian society, often mirroring real-life societies. Offred and other Handmaids become the domestic household slaves in a sexist, patriarchal society. Handmaids do not have access to literacy, and only men in charge are allowed to read and write. Offred's marginalization is a form of anti-utopian society, because in dystopian societies "there was no war at the primitive humanity, when men and women wandered alone in the society. Man became a political animal when he began to war or marginalize women" (Datlow 2012: 122). Offred represents other Handmaids through herself. Postcolonialism echoes throughout the novel, in which it voices out the marginalized and the exploited society.

The Handmaids were treated badly at the hands of emperors. "Now a close shot of the prisoner, with a stubbled and dirty face, flanked by two Angels in their neat black uniforms. The prisoner accepts a cigarette from one of the Angels, and puts it awkwardly to his lips with his bound hands. He gives a lopsided little grin" (41). Offred represents the suppressed group and voices out for them through her character. Her intelligence and perception show the voice of echoes which strive for their freedom and individuality. Wings of emotion and hope were shared between the readers and handmaids. The Handmaids in the novel are denoted as subaltern in which represents the oppressed colonized cultures. Inequality and oppression are the major themes in The Handmaid's tale in which the readers can agree with the statement and understand how the colonizers are suppressed and how they are taken away from their own identity, stripping them of individuality. "My name isn't Offred, I have another name, which nobody uses because its forbidden" (94).

The Handmaid's Tale is not the typical science fiction novel, as it doesn't revolve around the future in space, future inventions, time travel or any futuristic ideas. Science fiction can also be based on the social changes, issues, and the far new world. Though the novel was seen as the dystopian one, we can envision the near future in which the social changes that changed the lives of many people in the novel occur. The fact that Atwood voiced out the infertility and normalized surrogacy in her period was seen as one of the major science elements in the far new world. She beautifully brings it through the character Serena Joy. She was a young famous singer and became infertile even before the revolution. But her higher social standards made her Wife

despite being a divorced one and saved her from being registered as an Unwoman. But giving birth to the child in Gilead society is an important thing for the Regime, and here Handmaids played the role of surrogate mother, where the baby can be legally surrendered by the Regime. The Implication of forced surrogacy highlights the totalitarian society and scientific element in the novel.

The characters Offred, Rita, and Cora represent women's marginalization and find ways to resist. "Today, despite Rita's closed face and pressed lips, I would like to stay here, in the kitchen. Cora might come in from somewhere else in the house ... Rita would make coffee in the house" (4), where the women are seen only as the domestic slaves in the commander's house. The psychological strains on Handmaids due to Gilead's strict rules cause them emotional trauma and fear. The Handmaids in the novel are double marginalized when the wives of higher officials and commanders dominate them. The novel highlights a cruel world where women do not enjoy the freedom of choice. The women in the novel are subjected only as objects for male desires and satisfactions. "We are containers, it's only the insides of our bodies that are important" (96). The human values have no importance in a dystopian world.

The author's use of dialogue can be seen as the effective choice of words where it portrays the women's emotional connection regardless of their individual character. The author's choice of words like 'unbabies' and 'infertility' reflects the fear that does exist amongst the women of this society. Atwood talks about how Offred uses her voice to change Gilead, a theocratic society, in a future dystopian world. Her experiences highlight the impact of present-day dominance and scientific concerns. The Handmaid's Tale is a story that exemplifies the future and the problems that might occur in the world due to technical advancement. The futuristic views used in the plots can be seen as a piece of science fiction. Ursula K. Le Guin, a celebrated writer of fantasy and science fiction, wrote: "To my mind, The Handmaid's Tale is one of the things science fiction does, which is extrapolate imaginatively from current trends and events to a near future that's half prediction, half satire".

The whole novel is full of biblical references, the names of the characters, and shops or events, which give the whole plot a certain authenticity. Atwood in her novel shows a completely different future, which reminds us of the past with all the biblical principles. Christianity plays a major part throughout the novel, where the values, beliefs, and cultures are based on it. The minds of colonized people and regimes see women's bodies only as political instruments where they can produce future generations. Even the characters Cora and Rita also suffered women's marginalization despite being educated women. This is because they were restricted from the outside world and allowed only to do the domestic chores and are suppressed by the male-dominated society. Patriarchy ignores the women's freedom in the out-

side society. In Gilead society, women are victimized, brutalized, and dehumanized by male patriarchies, and it was seen only as the “master-slave” relationship. The novel highlights how Gilead’s regime manipulates biblical ideology to oppress women, particularly Handmaids, to legitimate their power.

The Handmaid’s Tale explores religion, a powerful tool in the Republic of Gilead wherein the present world people are manipulated in the same name of religion through politics. As Ronald discusses, “As a result of the population decline, the government of Gilead draws upon a mixture of biblical verse and religious propaganda as justification to force women into becoming handmaids” (2013). Handmaids in the novel are strictly prohibited from everything and they have no other choice other than listening to the higher standards. In a postcolonial perspective, this novel served as a fearful reminder of how women in particular stand to lose their particular identity in a society like Gilead. Though the author articulates this in a nearly universe with futuristic views, women still face oppression from patriarchal society in this era.

This paper has focused on the issues of women’s marginalization and the near future. Margaret Atwood gives her best when it comes to narration, and her narrative techniques illustrate the dystopian society in both post-colonial and scientific manner. The novel was considered a completely different futuristic novel, and the

characters are carved in such a manner, that it voices out the oppression of women even in this era. The oppression of women in the novel was portrayed by prohibiting all their rights and individualism in the society. In the Bible, men and women are considered to be equal to God, but the Republic of Gilead treated women in a dehumanizing manner. Post-colonialism plays a major part in the novel whereas on the other side, the novel was dabbed heavily with science in the near future.

Works Cited:

1. Atwood, Margaret. The Handmaid’s Tale. New York: Anchor Books, 1998. Print.
2. Datlow, Ellen, and Terri Windling. After: Nineteen Stories of Apocalypse and Dystopia. New York: Hyperion Books, 2012.
3. Judith, M. (1988) Critical Essays on Margaret Atwood. G.K. Hall.
4. Le Guin, U. K. 1989. “American SF and the other.” In: Susan Wood (ed.). The Language of the Night: Essays on Fantasy and Science Fiction. London : The Women’s press, pp.83-85. 2009. “The Year of the Flood by Margaret Atwood,” In The Guardian, [2009-08-29].
5. Ronald, K. (2013). The Symbolic Power of Red in Margaret Atwood’s The Handmaid’s Tale. Undergraduate Honors Theses. <https://dc.etsu.edu/honors/167>
6. <http://www.gradesaver.com/lit/TheHandmaid'sTale/themes>

பேராசிரியர் ஞானசுந்தரணார் மறைந்தாரே!

ஞானத்தின் திருவுருக்கொள்
நற்சான்றோன்; பெரித கன்ற
வானத்தின் மேலாம் உள்ளம்
விரிந்தகன்ற பண்பன் வீணைக்
கானத்தின் குரலில் கேட்டோர்க்
களிப்புறுத்தும் சொல்லின் செல்வன்;
தேனத்தும் கம்பன் பாட்டில்
திளைத்தோனும் மறைந்தான் கொல்லொ!

ஆழ்வார்கள் அருளிப் போந்த
அமுதநா லாயி ரத்தை,
தாழ்ந்துசெவி யுறவே வையம்
தானருந்தும் கம்பன் பாட்டாம்
சூழ்ந்தபத் தாயி ரத்தைச்
சுவைபடவே சொல்லு தற்கே
வாழ்ந்திருப்பார் யாரு மில்லை
வையகத்தில் இந்த நாளே!

மேடையில் வீசு கின்ற
மெல்லியபூங் காற்று மெங்கே?
ஓடையிலே ஊறு கின்ற
ஒண்சுவை நீரும் எங்கே?



கோடையிலும் நிழலளிக்கும்
குளிர்ந்தபூந் தருவு மெங்கே?
நாடினவோ விண்ணகத்தை
நண்பனே ஞான வானே!

என்கவிதை நீசுவைப்பாய்!
இசைமிகுந்த உன்னுரையைக்
கன்னலென நான்குவைப்பேன்!
காலந்தான் உனைக்க வர்ந்து
மின்னெனவே ஏகிற் றுக்காண்!
வாணாடு கம்பன் பாட்டின்
இன்னுரையைக் கேட்ப தற்கே
ஏந்தலினைக் கொண்டே கிற்றோ!

கலைதேர்ந்த திருக்குடந்தைக்
கல்லூரி யதனில் நாமே
தலைநாளில் கற்ற தெல்லாம்
சிந்தையிலே தோன்று மிந்நாள்!
மலைப்புலமைப் பசுவார் சான்றோர்
மடிதவழ்ந்த பிள்ளை நாமே!
இலைநீவிர் இன்றென் றேநான்
இருகண்ணும் கலங்கு வேணே!

– கு, வெ. பாலசுப்பிரமணியன்

அறிஞர் தெ. ஞானசுந்தரம்
(24.09.1941-25.01.2026)

அஞ்சலி

Constitutional Safeguards, Policy Interventions, and the Lived Realities of Women in India

S. Jeevanandam

Assistant Professor, Centre for Women's Studies, School of Social Sciences
Jawaharlal Nehru University, New Delhi



The marginalization of women in India remains a deeply entrenched structural reality that permeates politics, economy, and education, despite decades of progressive laws and policy interventions. Women's participation in political institutions continues to be limited, with even progressive measures such as the 73rd and 74th Constitutional Amendments—mandating one-third reservation for women in local governance—resulting more in symbolic presence than in substantive decision-making power. In the economic sphere, women's labour force participation remains strikingly low, constrained by structural barriers such as unsafe workplaces, lack of childcare facilities, and concentration in informal, low-paying sectors. Similarly, though enrolment rates have improved, education is still marked by inequities, with girls facing higher dropout rates due to early marriage, domestic responsibilities, and inadequate infrastructure. These persistent constraints reveal how social and cultural hierarchies intersect with institutional shortcomings to reinforce women's marginalization.

In response to these challenges, the state has sought to institutionalize mechanisms such as Gender Responsive Budgeting (GRB), with instruments like the Gender Budget Statement designed to integrate women's concerns into policy frameworks. Yet the persistence of low political participation, economic dependency, and educational barriers highlights the limitations of reform-driven approaches that fail to dismantle entrenched hierarchies. A critical appraisal of women's status in India must therefore move beyond cataloguing schemes and legislations to interrogating how unequal power relations—within households, communities, and institutions—continue to shape women's lived realities. It is within this context that this paper seeks to examine the enduring patterns of women's marginalization in India and to critically analyse the gaps between constitutional promises, policy intent, and everyday social realities.

Political Underrepresentation and Economic Exclusion of Women in India

Political participation has been defined as a citizen's active involvement with public institutions, which includes voting, candidacy, campaigning, occupying political office, and lobbying individually or through membership in a group. The political marginalization of women in India is evident in their underrepresentation in decision-making bodies and political offices. Despite having the legal right to participate in politics, women's actual representation remains significantly low. As of the 2019 general elections, women held only 13.6% of the seats in the Lok Sabha, the lower house of India's Parliament. Women's representation in state legislatures is similarly low, indicating that their voices and concerns are often not adequately addressed in the policy-making processes.

Several factors contribute to the low political participation of women, including entrenched societal norms that regard politics as a male domain, insufficient financial resources, and limited access to political networks and mentorship. Women who do venture into politics often encounter additional obstacles such as gender bias, harassment, and violence. To address these issues, measures such as the reservation of seats for women in local governance bodies, like Panchayats, have been implemented. The 73rd and 74th Constitutional Amendments stipulate that one-third of the seats in Panchayats and Municipalities must be reserved for women. Although these measures have led to increased female representation at the local level, ensuring meaningful and effective participation continues to be a challenge.

Economic marginalization is another pervasive form of discrimination against women in India. Achieving women's rights and gender equality necessitates women's economic empowerment. This empowerment encompasses ensuring that women have equal opportunities to participate in and benefit from decent work, access markets, and exercise control over resources, their time, lives, and bodies. Additionally, it involves enhancing their voice, agency, and meaningful involvement in economic decision-making at all levels, from the household to international institutions.

Women's participation in the workforce remains significantly lower compared to men. Those who are employed often face substantial wage disparities and limited career advancement opportunities. Patriarchal norms impose severe restrictions on women's mobility and autonomy, confining many to domestic roles and limiting their access to education, employment, and public spaces. This confinement is often justified by the belief that women's primary responsibilities are caregiving and homemaking, while men are seen as breadwinners and protectors.

According to the National Family Health Survey (NFHS-5), only 32% of currently married women aged 15-49 are employed, compared to 98% of currently married men in the same age group. Women's participation in the work-

force is constrained by societal expectations, lack of safety in public spaces, and inadequate support systems such as childcare. These restrictions hinder women's economic independence and reinforce their dependence on male family members. Moreover, the pervasive issue of safety in public spaces exacerbates mobility restrictions. Women face harassment and violence in public spaces, leading to a culture of fear that restricts their movement. Initiatives like the "Safe City" project aim to create safer urban environments for women, but progress remains slow due to deep-seated patriarchal attitudes.

In India, the labour force participation rate among females is 32.7% and among males is 76.8% for 2023. This low participation rate is attributed to several factors, including societal norms that prioritize domestic roles for women, lack of access to safe and affordable transportation, and workplace environments that are not conducive to women's needs. Additionally, women are disproportionately represented in the informal sector, where job security, benefits, and legal protections are minimal.

Wage disparity is another critical issue. On average, women in India earn 20% less than men for the same work. This wage gap reflects the undervaluing of women's work, occupational segregation, and limited access to higher-paying roles and industries. Furthermore, women often face a "glass ceiling" that restricts their upward mobility within organizations.

Educational Disparities: Access and Quality

The educational marginalization of women in India begins early and continues throughout their lives. Despite significant progress in improving girls' enrolment rates in primary education, disparities persist in secondary and higher education. Access to quality education remains a major concern, especially in rural areas where girls are often expected to assist with household chores and care for younger siblings, limiting their time and ability to attend school. Societal norms and safety concerns also contribute to educational marginalization. Early marriages are common, forcing many girls to drop out of school prematurely. The quality of education is another critical issue. Schools in rural and marginalized communities often lack basic infrastructure, trained teachers, and learning materials, which disproportionately affects girls as they are more likely to be enrolled in such schools.

Furthermore, the curriculum and teaching methods frequently reinforce gender stereotypes, limiting girls' aspirations and self-esteem. This can have long-term effects on their educational and professional opportunities. According to the National Statistical Office, the literacy rate for women in India was 70.3% compared to 84.7% for men. This gap in education translates to fewer opportunities for women in higher education and professional fields, perpetuating the cycle of marginalization.

Marginalization of Women: Gender Responsive Budgeting, Policy, and Law

Gender Responsive Budgeting (GRB) has emerged as a critical tool for measuring progress in gender mainstreaming by incorporating a gender perspective into planning and budgeting processes. GRB involves analysing budgets to ascertain government priorities and examine their impact on both women and men. This analysis aims to understand the effects of government spending and revenue collection on different genders. The GRB approach to budget-making acknowledges societal gender patterns and allocates resources for policies and programs that promote equality.

One significant tool within GRB is the Gender Budget Statement (GBS), which details the proportion of the government budget spent on empowering women and pursuing gender equality. Generally, women remain invisible in the planning process. However, a development approach should ensure that the benefits of planning reach the entire society. For example, the development of infrastructural facilities benefits not only men but also women who use these facilities.

Naila Kabeer highlighted that planners often assume they are dealing with a harmonious and internally undifferentiated category of people by placing individuals into broad categories for planning and implementation purposes.

Since the Fifth Five-Year Plan (1974-78), there has been a notable shift in addressing women's issues from a welfare-based approach to one centered on development. Recently, the focus has increasingly been on the empowerment of women as a crucial factor in defining their social and economic status. In 1990, the National Commission for Women was established through an Act of Parliament with the mission of protecting women's rights and legal entitlements. Additionally, the 73rd and 74th Constitutional Amendments in 1993 introduced provisions for reserving seats for women in local bodies such as Panchayats and Municipalities. These amendments have laid a solid groundwork for enhancing women's participation in local decision-making processes.

India has ratified several international conventions and human rights instruments, committing to secure equal rights for women. Notably, India ratified the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW) in 1993, which underscores the country's dedication to eliminating gender-based discrimination. Additionally, India has endorsed pivotal international frameworks such as the Mexico Plan of Action (1975), the Nairobi Forward-looking Strategies (1985), the Beijing Declaration and Platform for Action (1995), and the Outcome Document adopted by the UNGA Session on Gender Equality and Development and Peace for the 21st Century, titled "Further actions and initiatives to implement the Beijing Declaration and the Platform for Action".

The Indian Constitution upholds gender equality and empowers the state to adopt affirmative action policies. The principle of gender equality is enshrined in the Constitution's Preamble, Fundamental Rights, Fundamental Duties, and Directive Principles. Specifically, the Constitution grants equality to women and empowers the State to take measures of positive discrimination in their favour. Within the framework of a democratic polity, India's laws, development policies, plans, and programs have consistently aimed at advancing women's status in various spheres.

Legal and policy interventions have been instrumental in addressing marginalization and promoting social justice in India. The Constitution of India, through its fundamental rights and directive principles, provides a robust framework for ensuring equality and protection against discrimination. Key legislative measures have been enacted to protect the rights of marginalized groups. For instance, the Scheduled Castes and Scheduled Tribes (Prevention of Atrocities) Act, 1989, aims to prevent atrocities against SCs and STs, providing stringent punishments for offenses committed against these communities and ensuring their dignity and safety.

The National Policy for the Empowerment of Women, adopted in 2001, underscores the government's commitment to gender equality and women's empowerment. It emphasizes the elimination of discrimination, protection of women's rights, and their participation in all spheres of life. Additionally, the Protection of Women from Domestic Violence Act, 2005, provides a comprehensive legal framework for protecting women from domestic abuse.

In the realm of employment, the Mahatma Gandhi National Rural Employment Guarantee Act (MGNREGA), 2005, has been crucial in providing employment opportunities and financial independence to rural women. Furthermore, the Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition, and Redressal) Act, 2013, mandates a safe working environment for women and outlines procedures for addressing complaints of sexual harassment.

The Government of India has undertaken various legislative and policy measures to address gender inequality and improve the status of women in the country. These initiatives aim to combat discrimination, ensure equal opportunities, and empower women socially, economically, and politically. This detailed exploration highlights key legislation addressing gender inequality, the role of government programs and initiatives, and evaluates the effectiveness of these policies.

The foundation for gender equality in India lies in the Constitution, which guarantees equality before the law (Article 14), prohibits discrimination based on sex (Article 15), and ensures equal opportunities in employment (Article 16). It also allows the state to make special provisions for women and children (Article 15(3)). The Hindu Succession Act, amended in 2005, grants daughters equal rights to inherit ancestral property, ad-

ressing gender disparities in inheritance laws. The Dowry Prohibition Act (1961) makes the giving or taking of dowry a punishable offense, aiming to eradicate the practice of dowry, which often leads to violence against women (Dowry Prohibition Act, 1961). The Equal Remuneration Act (1976) mandates equal pay for equal work for both men and women and prohibits gender-based wage discrimination (Equal Remuneration Act, 1976). The Protection of Women from Domestic Violence Act (2005) provides comprehensive protection to women from domestic violence, ensuring legal and financial assistance and shelter. The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition, and Redressal) Act (2013) provides protection to women from sexual harassment at all workplaces, establishing a mechanism for redressal of complaints. The Maternity Benefit (Amendment) Act (2017) extends maternity leave from 12 to 26 weeks, ensuring job security and benefits during maternity.

The Indian government has also launched various programs and initiatives to support legislative efforts and promote gender equality, such as *Beti Bachao, Beti Padhao* (Save the Daughter, Educate the Daughter) in 2015 to address the declining child sex ratio and promote education and empowerment of the girl child, *Pradhan Mantri Matru Vandana Yojana* (PMMVY) for financial assistance to pregnant and lactating women to improve health and nutrition, and the *One Stop Centre Scheme* in 2015 for integrated support and assistance to women affected by violence (*One Stop Centre Scheme*, 2015). Other initiatives include *Mahila E-Haat* to promote women entrepreneurs by providing an online platform to showcase and sell their products, the *Ujjawala Scheme* to combat trafficking and commercial sexual exploitation, and the *Swadhar Greh Scheme* to provide shelter, food, clothing, and health as well as economic and social security to women in distress.

Conclusion

Women's empowerment in India reflects both notable achievements and enduring challenges, as constitutional safeguards, progressive laws, and state-led programs have expanded opportunities but remain inadequate in dismantling entrenched patriarchal structures. Persistent gaps in political participation, economic mobility, and educational access underscore the distance between policy intent and lived realities. Genuine transformation requires moving beyond welfare and protective measures toward reshaping social institutions, cultural norms, and power relations, while addressing the intersections of caste, class, and gender. Only then can empowerment move from symbolic inclusion to substantive equality, enabling women to exercise real agency and contribute to reshaping India's democratic and social fabric.

Notes and references

¹Arora, Banarsi. "Women in Politics: Governance in Patriarchal and Non-participatory Culture." *Guru Nanak Journal of Sociology* 20, issue, 1-2. (1999): 111-118; Gleason, S.E. "The Gender Gap in Political Participation in India:

Evidence from a Survey.” *Indian Journal of Gender Studies* 8, no. 2. (2001): 201-221.

²Chawla, Akshi. “Lok Sabha Elections 2024: On Women’s Representation, A Step Backwards.” *The Indian Express*. (June 10, 2024). <https://indianexpress.com/article/opinion/columns/lok-sabha-elections-2024-womens-representation-9381396/>.

³Khan, Khadija. “The 73rd and 74th Amendments, which first introduced reservation for women in elected bodies.” (September 22, 2023). *The Indian Express*. <https://indianexpress.com/article/explained/explained-law/73-74-amendment-reservation-women-elected-bodies-8947255/>.

⁴International Institute for Population Sciences and ICF, 2022. *Op.Cit.*, 580.

⁵World Bank Group. 2023. *Op.Cit.*,

⁶Singh, Namrata. “Women in India Earn 20% less than Men: Monster Salary Index.” *The Times of India*. (March 7, 2018.).

⁷UNESCO (2015). “Gender and Education for All 2000-2015: Achievements and Challenges.” <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000234809>.

⁸International Center for Research on Women. “Child Marriage Facts and Figures.” (2013). <https://www.icrw.org/child-marriage-facts-and-figures/>.

⁹ASER. “Annual Status of Education Report (Rural).” (2018). <http://www.asercentre.org/p/289.html>.

¹⁰National Statistical Office. *Household Social Consumption on Education in India: NSS 75th Round (July 2017-June 2018)*. Kolkata: National Statistical Office, 2020: 43.

¹¹UNESCO. “Global Education Monitoring Report 2020: Inclusion and Education: All means all.” (2020). <https://en.unesco.org/gem-report/report/2020/inclusion>.

¹²Kabeer, Naila. “Gender, Development, and Training: Raising Awareness in the Planning Process.” *Development in Practice* 1, no. 3. (Autumn, 1991): 185-195.

¹³Khan, Khadija. (September 22, 2023). *Op.Cit.*,

¹⁴National Human Rights Commission. *Women’s Rights in India: An Analytical Study*. New Delhi: National Human Rights Commission, 2021: 1.

¹⁵Ministry of Women and Child Development. “National Policy for the Empowerment of Women.” (2001). <https://wcd.nic.in/womendevlopment/national-policy-women-empowerment>.

¹⁶Ministry of Social Justice and Empowerment. “Report U/s 21 (4) Of the Scheduled Castes and The Scheduled Tribes (Prevention of Atrocities) Act, 1989 for the Year 2007.” <https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://socialjustice.gov.in/writereaddata/UploadFile/aroa07.pdf&ved=2ahUKEWjje-ra2U59aHAXXDrlYBHa7zDN0QFnoECBcQAw&usg=AOvVaw3CyFUhgw38ntBHd5kD4X20>.

¹⁷Ministry of Women and Child Development. “National Policy for the Empowerment of Women.” (2001). *Op.Cit.*,

¹⁸Ministry of Law and Justice. “The Protection of Women from Domestic Violence Act, 2005.” *Op.Cit.*,

¹⁹Ministry of Law and Justice. “The National Rural Employment Guarantee Act, 2005.” https://rural.gov.in/sites/default/files/nrega/Library/Books/1_MGNREGA_Act.pdf.

²⁰Ministry of Law and Justice. “The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition, and Redressal) Act, 2013.” https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://wcd.nic.in/sites/default/files/Handbook%2520on%2520Sexual%2520Harassment%2520of%2520Women%2520at%2520Workplace.pdf&ved=2ahUKEWjt58S869aHAX-U2XmwGHY-WMe0QFnoECBc_QAQ&usg=AOvVaw3sh-pArbnItwsq_NF4SIO9I.

²¹Ministry of Law and Justice. “Hindu Succession (Amendment) Act, 2005”. <https://pib.gov.in/newsite/erelcontent.aspx?relid=11899>.

²²Ministry of Law and Justice. “The Protection of Women from Domestic Violence Act, 2005.” *Op.Cit.*,

²³Ministry of Law and Justice. “The Sexual Harassment of Women at Workplace (Prevention, Prohibition, and Redressal) Act, 2013.” *Op.Cit.*,

²⁴Ministry of Law and Justice. “The Maternity Benefit (Amendment) Act, 2017.” https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://labour.gov.in/sites/default/files/maternity_benefit_amendment_act2017_.pdf&ved=2ahUKEwiK0oOw7taHAXVlIFYBHQ93NMkQFnoECCAQAQ&usg=AOvVaw0PvYc7BYzLd3H4k2qA4xkQ.

²⁵Ministry of Women and Child Development. “Beti Bachao Beti Padhao Operational Manual, 2015.” <https://wcd.nic.in/bbbplatestnews/beti-bachao-beti-padhao-operational-manual-new>.

²⁶Ministry of Women and Child Development. “Pradhan Mantri Matru Vandana Yojana (PMMVY), 2017.” https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://wcd.nic.in/sites/default/files/FINAL%2520PMMVY%2520%2528FAQ%2529%2520BOOKLET.pdf&ved=2ahUKEWj3_NCl8taHAXVnk1YBHW5vC1cQFnoECBkQAAQ&usg=AOvVaw3AWqwl2dhXbOU-e5TAFPMz.

²⁷Ministry of Women and Child Development. “Mahila e-Haat, 2016”. https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://wcd.nic.in/sites/default/files/Mahila%2520E-haat%252024012017_.pdf&ved=2ahUKEWjR2_uG89aHAXXhSGcHHeGMN14QFnoECCwQAQ&usg=AOvVaw16uJlaAEu8W8mAvMEM7qCm.

²⁸Ministry of Women and Child Development. “UJJAWALA: A Comprehensive Scheme for Prevention of trafficking and Rescue, Rehabilitation and Re-integration of Victims of Trafficking and Commercial Sexual Exploitation, 2016.” <https://wcd.nic.in/schemes/ujjawala-comprehensive-scheme-prevention-trafficking-and-rescue-rehabilitation-and-re>.

²⁹Ministry of Women and Child Development. “SWADHAR GREH: A Scheme that Caters to Primary Needs of Women in Difficult Circumstances, 2015.” https://www.google.com/url?sa=t&source=web&rct=j&opi=89978449&url=https://wcd.nic.in/sites/default/files/Revised%2520Guidelines%2520Swadhar%2520Greh%25202015%2520%2528%2520English%2529.pdf&ved=2ahUKEwiHo_XO9daHAXXNTmwGHf7xFdoQFnoECBIQAQ&usg=AOvVaw3I_VPN3jyyqnSnnFyWx Cf.

Error Corpora Analysis of Speech Corpus in Tamil Language Learning among the Plus Two Students of Madurai District



V. SELVAKUMAR

Full Time Research Scholar (Reg.No.MKU23FFOL10916)
Dept. of Linguistics, Madurai Kamaraj University



Dr. K. UMARAJ

Associate Professor and Head, Dept. of Linguistics
Madurai Kamaraj University

Abstract

In today's educational landscape, language serves as a crucial tool for societal interactions and cognitive development. Mother tongue education, particularly in Tamil Nadu, is considered paramount for fostering a strong foundation in learning and cultural identity. The current era of technological advancement offers new avenues for enhancing educational practices, with computer-assisted language learning utilizing machine-readable data sets presenting a promising approach. It is essential that Tamil language education, traditionally rich in its grammatical structure but sometimes perceived as complex, also embraces these technological advancements to facilitate easier understanding without compromising its heritage. This research paper focuses on the application of data linguistics, specifically error corpus analysis of spoken language, to understand and address the challenges faced by Plus Two students in Madurai District while learning Tamil. The primary objectives are to identify, categorize, and analyze grammatical errors, word usage errors, and pronunciation errors in their spoken Tamil, derive insights into the learning and teaching shortcomings through this speech data, and propose evidence-based recommendations for improving pedagogical approaches in Tamil schools. By analyzing authentic speech data, this study aims to provide a clear conceptual understanding of student difficulties and contribute to more effective language instruction.

Keywords: Tamil Language, Linguistics, Error Analysis, Speech Data, Language Learning, Corpus Linguistics

Introduction

Language is not merely a means of communication; it is the very fabric of human society, enabling the sharing of thoughts, emotions, knowledge, and cultural values. Its role in educational activities is fundamentally indispensable. For students, particularly in their formative years, education in their mother tongue, Tamil, is vital. It allows for a deeper assimilation of concepts, fosters critical thinking, and strengthens their connection to their cultural heritage. In the current modern era, technological advancements have profoundly impacted various fields, including education. The integration of computer-assisted learning and teaching methods, often powered by the analysis of large-scale data sets, offers unprecedented opportunities to personalize learning, provide immediate feedback, and identify specific areas of difficulty. While these advancements have been widely adopted in other domains, their application in Tamil language learning, particularly in addressing the nuances of spoken proficiency, is still evolving. Improving the speech proficiency of twelfth-grade students in Tamil Nadu, specifically in districts like Madurai, presents a significant challenge. At this crucial stage of their education, students are preparing for higher studies and future careers, where effective communication is paramount. Factors such as the complexities of Tamil grammatical rules, the subtle distinctions in word usage, and the intricacies of pronunciation significantly influence speaking skills. Traditional methods of teaching Tamil grammar, while comprehensive, can sometimes be perceived as abstract and challenging for students to internalize and apply in spoken contexts. Recognizing this, there is a growing need for pedagogical approaches that are grounded in empirical evidence of how students "actually" use the language and where they struggle. This is where the field of data linguistics, particularly the analysis of speech corpora (collections of spoken language data), offers a powerful tool. By analyzing the authentic spoken language of Plus Two students, we can gain valuable insights into the types of errors they make, the frequency of these errors, and the potential underlying reasons. This data-driven approach can then inform the development of more targeted and effective teaching strategies. This study focuses specifically on analyzing the error corpus derived from the speech of Plus Two students in Madurai District. By identifying and analyzing the patterns of grammatical errors, word usage errors, and pronunciation errors present in their spoken Tamil, this research aims to contribute to a better understanding of the learning challenges faced by these students and provide concrete recommendations for improving Tamil language learning and teaching methods.

Literature Review

The study of errors in language learning has a long history, dating back to the seminal work of Corder (1967), who argued for the significance of learners' errors not merely as indicators of failure, but as valuable evidence of the learning process itself. Error analysis moved language teaching beyond simple contrastive analysis (comparing the native and target languages) by focusing on the actual output of learners. This perspective views errors as systematic and revealing of the learner's developing linguistic system.

In the context of Tamil language teaching, error analysis has been explored in various studies, often focusing on written errors or grammatical difficulties. Natarasan Pillai (1981) highlights the importance of error analysis as a new perspective in language teaching, emphasizing its role in understanding learner difficulties. Thirumalai (1998) provides foundational insights into Tamil language teaching methodologies, which implicitly address potential areas where errors might occur. More recently, the advent of corpus linguistics has revolutionized language study by providing access to vast amounts of real-world language data. Corpus linguistics for vocabulary, as described by Szudarski (2017), demonstrates how data-driven approaches can inform language teaching. While corpus linguistics has been extensively used for analyzing written texts and spoken language in major global languages, its application to regional languages like Tamil, particularly for error analysis in spoken corpora, is a developing area. Rajendran (2019) discusses the intersection of computational linguistics and the technological development of Tamil, pointing towards the potential for data-driven approaches in Tamil language studies.

Studies on second language acquisition have also highlighted the role of the first language (L1) in foreign language learning (Ringbom, 1987). While this study focuses on mother tongue learning (Tamil as L1), students' exposure to English and other languages in their environment can still influence their spoken Tamil, potentially leading to interference errors. Analyzing spoken errors is distinct from analyzing written errors. Spoken language is often less formal, more spontaneous, and can exhibit features like hesitations, false starts, and colloquialisms that are less common in written text. Pronunciation is, of course, unique to spoken language and a critical area for analysis in speech corpora. While studies exist on pronunciation errors in second language learners, research focusing on pronunciation difficulties in mother tongue speakers at the Plus Two level, influenced by factors like regional variations or the increasing use of English, is less prevalent. This research builds upon the principles of error analysis and corpus linguistics by applying them to a novel domain: the spoken Tamil of Plus Two students in Madurai District. By creating and analyzing a speech error corpus, this study aims to provide specific, data-backed insights into the linguistic challenges faced by this particular group of learners, thereby contributing to the empirical basis for improving Tamil language pedagogy.

Research Approach and Methodology

Error analysis in Tamil language teaching is not entirely new, but comparatively analyzing errors based on collected speech data from a specific demographic using a data linguistics approach represents a more recent methodology. Data linguistics, in essence, is the empirical study of language through the analysis of large-scale language data, often compiled into corpora. For this study, a descriptive research design was employed, focusing on identifying, classifying, and analyzing the linguistic errors present in the spoken Tamil of Plus Two students.

Participants and Data Collection

The participants were Plus Two students enrolled in schools located within the Madurai District of Tamil Nadu. A sample of 100 students was selected from selected Madurai District Government Schools to ensure a degree of representation. Speech data was collected through audio recordings of students responding to open-ended questions on various subject-related topics from their curriculum. This approach was chosen to elicit natural, spontaneous speech rather than controlled, reading-aloud tasks. The topics were designed to encourage extended responses and varied vocabulary and grammatical structures.

The data collection process involved:

Obtaining necessary permissions from school authorities and informed consent from the students and their guardians for audio recording.

Using reliable audio recording devices to ensure clear sound quality.

Asking a set of pre-determined questions related to their Tamil book to stimulate conversation. The interviewer maintained a neutral and encouraging demeanor.

The duration of each recording varied, but an effort was made to capture a minimum of five minutes of continuous reading from each student. The total accumulated speech data comprised approximately five hours of recordings.

Data Transcription and Corpus Creation

The collected audio recordings were meticulously transcribed into written form. To facilitate detailed linguistic analysis, including pronunciation errors, a narrow phonetic transcription using the International Phonetic Alphabet (IPA) was performed alongside the standard Tamil script transcription.

The transcription process involved:

Listening to the recordings multiple times for accuracy.

Transcribing the spoken Tamil into standard Tamil script.

For error analysis, creating a parallel transcription that captured the exact sounds produced by the student, even if incorrect, using IPA. This allowed for the identification of specific pronunciation deviations.

During transcription, potential errors were flagged. These flagged segments were then reviewed and categorized based on a pre-defined error classification framework. The transcribed and annotated data formed the speech corpus for this study. The corpus size, in terms of word count or duration, amounted to approximately 1000 of transcribed speech.

Error Identification and Classification

The core of the analysis involved systematically identifying and classifying the errors in the transcribed speech corpus. An error was defined as any deviation from the target norm of spoken Tamil as expected from

- Example 1: மழை பெய்து கொண்டு இருக்கிறது.
- (Error: $\text{\$}\text{\text{maḻai peyḍu koṇḍu irukkiraḍu}}\text{\$}$)
- Words used: கொண்டு (kondu - having/taking), இருக்கிறது (irukkirathu - is/exists)
- Combined meaning: is continuing (continuous aspect)
- Correct: மழை பெய்து கொண்டிருக்கிறது (mazhai peyḍu kondirukkirathu - It is raining)
- $\text{\$}\text{\text{maḻai peyḍu koṇḍirukkiraḍu}}\text{\$}$

Analysis: In spoken and standard written Tamil, the continuous aspect is typically formed by combining the verbal participle with the inflected forms of the auxiliary verb 'iru' (to be), often contracted. Using both "கொண்டு" and "இருக்கிறது" separately to indicate continuous action is redundant and grammatically incorrect in standard Tamil. This likely reflects an attempt to directly translate a more analytical structure or over-segmentation of the auxiliary complex.

- Example 2: அவன் வந்து விட்டுப் போயிட்டான். (avan vandhu vittup poyittaan)
- Intended meaning: He came and then left.
- Error: Using "வந்து விட்டு" (vandhu vittu - having come and left) and then "போயிட்டான்" (poyittaan - he went). "வந்து விட்டு" already implies the action of leaving after coming.
- Correct: அவன் வந்து விட்டான் (avan vandhu vittaan - He came - implying completion) or அவன் வந்து போனான் (avan vandhu ponaan - He came and went/left).

Analysis: The combination of வந்துவிட்டு and போயிட்டான் is redundant. வந்துவிட்டான் itself can imply the completion of the arrival, or a sequence can be explicitly stated with appropriate verbs like வந்து போனான். This suggests difficulty with complex verb constructions and aspect markers.

Influence of Spoken Language/Colloquialisms: Students sometimes used colloquial words or phrases inappropriately in contexts that might require more formal language, or their spoken language habits crept into their more considered responses.

- Example: அங்கே ஒரு பெரிய கட்டிடம் கட்டி இருந்துச்சு. (Angae oru periya kattidam katti irundhuchu.)
- Intended meaning: There was a big building built there.
- Error: "கட்டி இருந்துச்சு" (katti irundhuchu) is a highly colloquial contraction of "கட்டப்பட்டிருந்தது" (kattappattirundhadhu - had been built) or "கட்டியிருந்தார்கள்" (kattiyirundhaargal - they had built).

- Correct: அங்கே ஒரு பெரிய கட்டிடம் கட்டப்பட்டிருந்தது. (Angae oru periya kattappattirundhadhu.) OR அங்கே ஒரு பெரிய கட்டிடத்தைக் கட்டியிருந்தார்கள். (Angae oru periya kattidatthai kattiyirundhaargal.)

Analysis: While common in informal spoken Tamil, using contractions and highly colloquial forms like "இருந்துச்சு" (irundhuchu - colloquial for இருந்தது - irundhadhu) in responses to formal questions indicates a lack of awareness of different registers or the pervasive influence of informal speech.

Pronunciation Errors

Pronunciation errors were a distinct category, directly observable in the audio data and transcribed using IPA. These errors often impacted intelligibility and reflected challenges in producing specific Tamil sounds or adhering to phonetic rules.

Mispronunciation of Specific Sounds: Certain Tamil consonants posed particular difficulties.

- Example 1 (Retroflex Consonants): Pronouncing ள் (l) or ள் (ṅ) or ள் (t) incorrectly.
- Word: பள்ளி (palli - school) - Correct IPA: $\text{\$}\text{\text{pəlli}}\text{\$}$
- Error: Pronouncing it closer to பல்லி (palli - lizard) - IPA: $\text{\$}\text{\text{pəlli}}\text{\$}$

Analysis: The distinction between the retroflex liquid 'l' and the alveolar lateral 'l' is crucial in Tamil and often challenging for learners, including native speakers influenced by certain dialects or other languages. The error involves failing to curl the tongue back sufficiently for the retroflex sound.

- Example 2 (Alveolar Trill):** Mispronouncing ற் (ṛ) or ர (r).
- Word: காற்று (kaaruru - air) - Correct IPA: $\text{\$}\text{\text{ka:ṛu}}\text{\$}$
- Error: Pronouncing it closer to கார்த்து (kaarthu) or similar sounds without the distinct alveolar trill.

Analysis: The alveolar trill 'ṛ' is a unique sound in Tamil and distinguishing it from the alveolar approximant 'r' (ṛ) can be difficult. Errors might involve substituting it with an alveolar flap or tap, or even the English 'r' sound.

- **Example.3** (Velar Nasal): Mispronouncing ங் (ṅ) when not followed by க் (ka). While rare, some students struggled with this sound.
- Word: சிங்கம் (ciṅkam - lion) - Correct IPA: $\text{\$}\text{\text{siŋgəṁ}}\text{\$}$
- Error: Pronouncing it closer to சின்கம் (cinkam) or சில்கம் (cilkam).

Analysis: The velar nasal 'ŋ' appears before velar stops (like க், ங). When it appears finally or before other consonants, it can be challenging, though less common in natural speech elicitation on general topics.

Pronouncing Long and Short Vowels Incorrectly: Confusing vowel length significantly changes the meaning of words in Tamil.

- Example 1: Pronouncing கதை (kadai - story) - Correct IPA: $\text{\text{kad̪əi}}$ as "கத" (kada) - IPA: $\text{\text{kad̪ə}}$

Analysis: The error involves shortening the final diphthong /ai/ to a short vowel /ə/. This changes the word entirely ("கதை" means story, "கத" is not a standard Tamil word, though could be part of a longer word or a colloquial shortening).

- Example 2: Pronouncing பார் (paar - see, imperative) - Correct IPA: $\text{\text{pa:r}}$ as "பர்" (par - plural marker/other uses) - IPA: $\text{\text{pər}}$

Analysis: Failing to produce the long vowel /a:/ and instead using a short vowel /ə/ or /e/. This fundamentally alters the word and its grammatical function.

Completely Omitting or Swallowing Letters/Syllables: In fast or informal speech, certain sounds or syllables are reduced or omitted. Students sometimes carried these habits into their more formal responses.

- Example 1: Pronouncing வருகிறார் (varugiraar - he is coming) - Correct IPA: $\text{\text{vəruɡiɾa:r}}$ as "வற்றார்" (varraar) - IPA: $\text{\text{vərra:r}}$

Analysis: This is a very common phenomenon in spoken Tamil where the syllable "-ugi-" (-ugi-) in the present/future participial suffix "-ugira" (-ugira) is reduced and the following consonant geminates (doubles). While acceptable in informal speech, using such contractions in formal contexts indicates a lack of awareness of different registers.

- Example 2: Pronouncing சாப்பிட்டார்கள் (saappittaargal - they ate) - Correct IPA: $\text{\text{sa:pittɑ:rgə}}$ as "சாப்ட்டாங்க" (saaptaanga) - IPA: $\text{\text{sa:pittɑ:ŋgə}}$

Analysis: This involves vowel reduction and a change in the final consonant cluster/suffix (-aargal to -aanga). Again, this is a feature of colloquial Tamil that students use in more formal speaking situations. The analysis clearly indicates that Plus Two students in Madurai District face challenges in multiple areas of spoken Tamil proficiency. While some errors reflect fundamental gaps in grammatical knowledge (like subject-verb agreement), others stem from the pervasive influence of colloquial speech patterns or difficulty with subtle phonetic distinctions.

Recommendations for Improving Tamil Language Learning and Teaching

To enhance Tamil language learning and teaching, particularly for Plus Two students, the following recom-

mendations are crucial:

1. **Revamp Grammar Instruction:** Move beyond rote memorization to focus on understanding and applying grammatical rules through authentic examples. Implement targeted practice exercises for frequent error types and explicitly address differences between formal written and informal spoken Tamil.
2. **Contextualize Vocabulary and Usage:** Teach new words with clear explanations of meaning, usage in various contexts, and common collocations. Encourage active vocabulary use through debates, presentations, and storytelling. Discuss nuances between synonyms and highlight common usage errors.
3. **Implement Focused Pronunciation Training:** Dedicate time to explicit pronunciation instruction, covering challenging sounds and auditory discrimination. Utilize audio-visual aids and encourage student self-recording and teacher feedback. Address colloquial pronunciations appropriately.
4. **Adopt Constructive Error Correction:** Provide timely, encouraging feedback, focusing on common errors. Classify and discuss errors anonymously. Promote self-correction and prioritize clear communication, adjusting correction intensity based on activity focus.
5. **Leverage Data for Teaching:** Encourage teachers to informally collect student speech samples to identify classroom-specific errors. Utilize larger standardized corpora (if available) to understand typical error patterns and inform teaching materials. Advocate for the development of computer-assisted language learning tools based on error corpus analysis.

Conclusion

This study, through the error corpus analysis of spoken Tamil data from Plus Two students in Madurai District, provides valuable empirical insights into the specific linguistic challenges they face in oral communication. The research successfully identified and categorized prevalent errors across grammar, word usage, and pronunciation, demonstrating that student difficulties are multifaceted and often influenced by the complexities of Tamil grammar, the nuances of vocabulary, and the pervasive influence of colloquial speech. The analysis highlighted key areas of struggle, including subject-verb agreement, correct case marker usage, appropriate tense selection, precise word choice, differentiating synonyms, avoiding redundancy, and accurately producing specific Tamil sounds and vowel lengths. The examples drawn directly from student speech vividly illustrate these challenges. By adopting a data-driven approach, this study moves beyond anecdotal observations to provide a systematic understanding of learner errors. The findings underscore the need for *(Continued in p.125)*

ENVIRONMENTAL SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS THROUGH AFFORESTATION SCHEME IN TAMIL NADU: AN OVERVIEW



ANUPRIYA. M,
Ph.D Research Scholar, Dept. of Political Science
School of Social Sciences, Madurai Kamaraj University



Professor D. RAMAKRISHNAN
Head and Chairperson, Dept. of Political Science
Madurai Kamaraj University

Abstract

The concept of sustainable development first emerged in the context of environmental concerns in the World Charter for Nature in 1982 and was detailed in "Our Common Future" in 1987. The concept of sustainable development created by the Brundtland Report is defined as a development that meets the demands of the present without compromising future generations to meet their own needs. The need behind sustainability is to improve quality of human life, protection of eco system and preservation of natural resources for the future generation. Water conservation, the use of renewable energy, encouragement of ecologically friendly transportation, and improvements in green building and architecture are just a few of the variables that impact environmental sustainability. India in general and Tamil Nadu in particular has repeatedly demonstrated its dedication to environmental protection, climate change mitigation and a concentration on renewable energy to decarbonize its economy. Various departments involved in achieving this targets are like the State Planning Commission, Tamil Nadu Pollution Control Board, Department of Environment and Forest, Department of Rural Development, Department of Agriculture, etc. The government is encouraging policy-makers and business executives to invest in least-cost energy solutions, secure and resilient energy systems, efficiency and competitiveness, and social and environmental equity to drive short-term recovery and long-term resilience for India's better, greener future. This research paper gives an insightful analysis of environmental Sustainable Development Goals spelled out by Tamil Nadu. Furthermore, this research paper emphasizes the significance of sustainability in terms of waste management, green cover, technology adoption and financial requirements.

Keywords: Sustainable Development Goals, Environmental Equity, Environmental Sustainability.

Introduction

The survival and well-being of any nation depend on sustainable social and economic progress that satisfies the needs and aspiration of the present without compromising the interest of future generations. Environmental conservation is an integral part of the socio-economic development. But the spiralling population and increasing industrialization have posed a serious challenge to the preservation of our terrestrial and aquatic ecosystems.

India is one of the 17 mega-diverse countries in the world, which collectively account for 60-70% of the earth's biodiversity. India, a country with a high species variety, endemism, and agro biodiversity, supports an incredible 8.1% of the world's biodiversity despite having just 2.4% of the world's landmass. Additionally, 16% of the world's population of humans and 18% of the world's population of cattle live in India. According to estimates, 70% of India's population relies on local natural ecosystems for subsistence resources like food, water, fuel, housing, and health security. Conservation and enhancement of life support systems like land, water, forests and biodiversity are important for ecological security of Tamil Nadu. Several initiatives have been taken by this Government for pollution abatement in the rivers and lakes besides promoting environmental consciousness among the school children and the public at large.

The State of Tamil Nadu in the past have taken efforts in increasing the forest density in the recorded forest area as well as the tree cover outside the recorded forest areas, which has resulted in the present forest cover of 26,419 sq. kms and 4424 sq. kms of tree cover. Due to the efforts taken in the past on forest and tree conservation, the State of Tamil Nadu could bring 23.70% of its geographical area under forest and tree cover. Further the forest cover of the State as per the ISFR 2021 has sequestered 214.6 million tonnes of carbon which is 2.98% of the total carbon stock of 7203 million tonnes stored in India forest cover.

It is well established that local and global issues linked with food and livelihoods, climate, good quality water and air are intensified by the loss and degradation of the world's forests. Degraded landscapes are more susceptible to calamities and harsh weather, such as landslides, floods, and heavy rain. By upgrading landscapes in ways that provide long-term benefits on a sustainable basis, forest land restoration has the ability to effectively address these problems. These benefits include better local climate regulations, improved flood and erosion control, species richness and economic opportunities for local people. Moreover, the restoration process results in higher living standards and greater resilience in those who depend on forests. Thus, forest land restoration improves the protection of forests, soils, water sources, air quality, regional climate, and biodiversity.

Sustainability in forestry has been talked about at length at several National & Global forums. It is high time that under the Green Tamil Nadu Mission, the concept of economic, social, and ecological aspects of development are practiced in principle for augmenting the socio-economic & ecological benefits within and outside the forest landscape. It has been recognized that ecologically sustainable forestry addresses environmental issues brought on by deforestation. In particular, environmentally sustainable forest management enhances air quality by producing oxygen and trapping air pollutants with the help of trees, reduces biodiversity loss by sustaining a variety of flora and fauna; mitigates climate change caused by the accumulation of carbon in forest soil and trees and prevents soil erosion by stabilising the soil with a forest floor and strong tree root systems, which slow down water flow thereby reducing flooding.

Forest and their Significance in Tamil Nadu

Forests constitute 17.6% of the total geographical area of Tamil Nadu compared to 23.4% for India as a whole. The per capita forest area in the state is a meagre 0.04 ha, half that of the national figure. In recent years, these forests have been exposed to further degradation. With an estimated 100,000 villagers entering into them for various consumptive uses, and about a million cattle and other domestic animals grazing inside without restriction, the biotic pressure on these forests is immense. According to an estimate, about 0.7 million tonnes of fuelwood, 0.13 million tonnes of fodder and green manure, and 10,000 m of small timber are annually removed from the forests. As a result of these pressures alone, about 25,000 ha are estimated to be getting degraded every year.

From an ecological point of view, however, these forests are of immense value to the state, which is located in a rain shadow region. The average annual rainfall is about 860 mm and droughts are common. Forests are located in critical catchments for a majority of the 32 river systems, 11 major reservoirs, and 38,863 small reservoirs. The dependence on groundwater resources for drinking and agricultural uses is one of the highest in the country. Barren land at the start of the rainy season results in reduced moisture infiltration leading to lower groundwater tables, even depriving people of drinking water in several places. In recent years, groundwater tables fell steeply and about half of the state was observed to be in "absolute water scarcity", the highest water scarcity condition in the country

Heavy investments made in forestry and water harvesting, and protection of plantations achieved through the active involvement of villagers were attributed as the major reasons for this improved performance. The programme also generated about 60 million human-days of employment in the form of nursery and regeneration works in project villages, thereby considerably reducing migration of villagers to cities. Further, the people's institutions led to substantial collective action in the villages resulting in strict forest protection. Significant

reductions in goat population, cattle grazing, wildfire occurrence, and forest encroachments were also recorded in JFM implementing villages.

Green India Mission:

The National Mission for a Green India or Green India Mission (GIM) is one of the eight missions under NAPCC. It recognizes that climate change phenomena will seriously affect and alter the distribution, type and quality of natural resources of the country and the associated livelihoods of the people. GIM puts the "greening" in the context of climate change adaptation and mitigation, meant to enhance ecosystem services like carbon sequestration and storage (in forests and other ecosystems), hydrological services and biodiversity, along with provisioning services like fuel, fodder, small timber and NTFPs.

The mission aims at addressing climate change by enhancing carbon sinks in sustainably managed forests and other ecosystems, enhancing the resilience and ability of vulnerable species/ecosystems to adapt to climate change, and enabling the adaptation of forest-dependent local communities in the face of climate variability.

The overarching target of the GIM is to double the area to be taken up for afforestation/eco-restoration in India in the upcoming years, thus taking the total area to be afforested or eco-restored to 20 million ha. The Union Ministry of Environment, Forest and Climate Change of India (MoEF&CC) approved a target of increasing tree cover by 53,377 hectares from 2015-16 to 2021-22 based on state submissions and demands. The other two missions on mitigation are based on energy efficiency or renewable energy, where a lot of initiatives with specific outputs and clear targets, new schemes and platforms have emerged. Forests are central to NDC commitments at the global level. India committed to creating an additional carbon sink of 2.5 to 3 billion tonnes of carbon dioxide equivalent through additional forest and tree cover by 2030.

Key Features of GIM

Holistic view to 'greening': The mission takes a holistic view of greening and the scope is not limited to just planting. Rather, emphasis is placed on restoration of ecosystems and a variety of habitats including grasslands, mangroves, wetlands, etc. Integrated cross-Sectoral approach to implementation: The mission proposes an integrated approach that treats forests and non-forest public lands as well as private lands simultaneously in a given sun watershed/sub-landscape. Vulnerability to climate change projections and potential for carbon sequestration would be the key criteria for selection of the sub-watersheds/sub-landscapes.

Decentralised forest governance: The mission envisages a key role for the local communities in project governance and implementation. The mission proposes to strengthen Gram Sabha's as overarching institutions, supported by thematic committees and user groups (JFMCs, CFM groups, BMCs, etc.)

Mission to facilitate development of REDD Plus strategy: The mission proposes to set-up a REDD Plus cell within the mission directorate to coordinate and facilitate REDD Plus activities within the country. The cell is expected to work out a comprehensive REDD Plus strategy through an inclusive process. In fact, most of the activities undertaken under the mission, including the one on protection and enhancement of forests with relatively dense forest cover, are in line with country's stand on REDD Plus.

Major Schemes on Tamil Nadu to achieve the Environmental Sustainability

Hill Area Development Programme:

This scheme is being implemented for eco-restoration in Nilgiris. The objective of the scheme is to enlarge the permanent green cover and to regulate biotic interference in the forest so as to preserve, protect and develop the ecological condition through afforestation and soil conservation and other developmental activities. Activities like tree planting in degraded forest areas, erection of chainlink fence around shola forests, enriching degraded sholas through soil and water conservation measures, scraping and maintenance of fire lines to prevent forest fire are being executed under this scheme.

Western Ghats Development Programme:

The Western Ghats in Tamil Nadu comprise of 5,596 square kilometres of forests, out of the total forest area of 22,870 square kilometres. To avoid the degradation of forest eco-system and to improve the existing status of forests with the enriched fauna and flora of Western Ghats, gap planting, construction of water harvesting structures in micro watersheds, planting with minor forest produce species and habitat amelioration and manipulation for wildlife will be taken up. All schemes under this programme will be implemented by involving people through Joint Forest Management and on integrated watershed basis.

National Afforestation Programme:

Forest restoration requires establishment of strong and lasting linkages between rural people and the Forest Department for ultimate success. Realising this, the Government of India is assisting States under the "National Afforestation Programme". This is a 100% Government of India funded scheme and is being implemented through 33 Forest Development Agencies on Joint Forest Management basis. For the past 25 years, afforestation works were carried out over an area of 67,815 ha. and village development works at a cost of Rs.110.43 crores. Government of India has sanctioned an outlay of Rs.5.98 crores for planting and maintenance activities. In addition, plans are afoot to obtain funding from National Bank for Rural Development (NABARD) to support investment in forestry in rural areas. At the local level, JFM villages also have tie-ups with local commercial banks and other professional development institutions.

Raising teak plantations on padugai lands

The Forest Department has planted teak seedlings along the canal bunds of Cauvery river and on Padugai lands in Tiruchirappalli and Thanjavur circles under the scheme of raising teak plantations on padugai lands during 2020-21. About 30,000 saplings were planted at Samayapuram Upparu, Natham and along Nattuvaikkal at Melur covering a total area of 150 hectares at a cost of ₹47.32 lakh. This is the fifth year of implementation of the scheme that has been put in place with the multiple objectives that includes meeting the timber requirements. Raising of teak plantations along the canal banks was also to ensure that they were not encroached upon and to check their erosion and enhancing green cover outside the forest and reserve forest areas in these districts

Combating desertification of land

Desertification of land is a major environmental problem, which has direct impact on the livelihood of the inhabitants by way of declining food output, adverse environmental and socio-economic conditions. "Desertification" can be termed as a process by which the productive potential of the soil and vegetation they support gets reduced at a fixed level of inputs. The main factors responsible for desertification are wind erosion, runoff induced erosion, increase in soil salinity etc. The major concern related to desertification is the loss of natural ability of renewable resources to renew themselves and thereby impairing the livelihood security of the people in the area. Desertification also leads to scarcity of drinking water and reduction in irrigation potential

Tamil Nadu has about 3.7 million ha. of lands under various stages of degradation. The main areas in the districts of Ramnathapuram, Erode, Theni, Sivagangai and Nagarathinam face this problem. Initially, a pilot project is proposed to be taken up in Ramnathapuram district, which will include Oasis Plantation for stabilization of sand dunes, construction of check dams and percolation ponds for soil and moisture conservation and formation of Self Help Groups for alternate employment generation. The scheme will also involve planting of legumes and grasses to support animal husbandry in these areas. This project may become a model for tackling larger areas in future under the "United Nation Convention for Combating Desertification Programme."

Eco-restoration plan for selected lakes in Chennai City

There are about forty six lakes in Chennai city. Most of these lakes are polluted with sewage and garbage and are environmentally degraded. Being in and around the city, these lakes are also prone for encroachment. Chennai being a water scarce city, the eco-restoration of these lakes will go a long way in augmenting the water requirements of the city and also will be recharging the dwindling ground water table. During the monsoon

season the residential areas around these lake areas get inundated due to blockages in the natural drains to the lakes.

Strategies to Environmental Sustainable to afforestation

Enabling Inter-Sectoral Linkages and Additional Development Investment

Interest in JFM in low productive forest areas also gets diminished if the local people have other profitable land uses. This is particularly so in the context of current global market dynamics and associated pressures, which are bringing about fundamental changes in community characteristics, traditions, and livelihoods. These transitions greatly influence local people's need, ability, vision, and willingness to work collectively for forest management – especially when the public good value of the effort is high and immediate benefit to local individuals is low. These observations highlight the need for alternative institutional approaches that go beyond the provision of forest products as incentives to villagers. As mentioned earlier, many JFM villages are located in interior areas and a major demand of these villagers was better government services and infrastructure. They range from simple needs such as getting ration cards to laying roads. In order to meet these demands, the forest department obtained special government orders to involve district level officials in JFM. A state level committee was also constituted to monitor and guide the implementation of this inter-sectoral integration policy for JFM.

Encouraging Corporate Investments in Forestry

Public-Private partnership is gradually emerging as a strong force to augment investment opportunities in forestry and environment sectors. One such notable example is the TVS Group of Industries joining hands with the state forest department to reforest some of the degraded forest areas in the state through VFCs. The TVS Group, a flagship automobile industry in the state, has made significant contributions to JFM through its social services wing in Vellore and Tiruvannamalai districts and intends to adopt 50 more VFCs. In addition, plans are afoot to obtain funding from National Bank for Rural Development (NABARD) to support investment in forestry in rural areas. At the local level, JFM villages also have tie-ups with local commercial banks and other professional development institutions.

Extending TAP and Integrating JFM with other Forestry Projects

Since omitting certain degraded forest areas has serious consequences to the overall sustainability of the program, efforts were also taken to expand the area under TAP and to integrate it with other forestry programmes. One of the consequences of implementing JFM in a few villages is that the cattle from JFM villages move to nearby non-JFM areas. This will accelerate forest degradation there and also lead to increased conflicts among JFM and non-JFM villagers.

Recommendations

By learning from the past mistakes, it is essential to move forward and improve on the current environmental situation in India. There is a great need in increasing awareness about the environment at all levels and involves the public more in environmental policy making and its implementation. This will help put pressure on the industries and the government to act more responsibly toward the environment and the common people. It is also necessary to develop more eco – friendly technology for sustainable development. This can be achieved by offering more incentives and subsidies to industries to use cleaner technology. The education system across all levels also needs to incorporate environmental education in its curriculum.

To achieve sustainable development of India, it is of great importance that environmental policy and development are given much more costs incurred in the future. Preventive measures if taken now will help decrease the future costs in development and help in maintain a clean environment and a healthy living.

Conclusion

The forest and tree cover in the state of Tamil Nadu is 23.6% of the total geographical area of the state. Preserving and improving the health of the existing forest is of prime importance in achieving the goal of Green Tamil Nadu mission. A healthy forest contributes for enhanced ecosystem services in comparison with a degraded forest and therefore increasing tree cover and forest density by way of afforestation and the restoration shall be the two pronged strategy under the Mission for improving the carbon sequestration capacity of the existing forests and also provide for numerous indirect services like decreased soil erosion, increased water percolation, local climate regulations, improved flood and erosion control etc.

Simultaneously, formation of SHGs, Strengthening micro – credit and income generation, and ensuring women's empowerment would lend necessary strength and capacity to these local institutions to manage forests effectively. Sustaining the programme, however, was found to be a major challenge in the absence of lasting institutional mechanism and regular income flow to the participating communities. The Tamil Nadu Afforestation Project (TAP) addressed these challenges by focusing on (i) Providing stronger rights and responsibilities for the local forest management (ii) developing specific institutional measures toward empowering rural poor and women, (iii) improved sectoral integration and flow of additional development assistance and (iv) promoting flexible and effective programme implementing organizations and stakeholder capacities.

References

Mitra, N., and Chatterjee (2020). *“India's Contribution to the Sustainable Development Goals (SDGs) with respect to the CSR mandate in the Companies Act, 2013. The Future of the UN Sustainable Development Goals: Business Perspectives for Global Development in 2030”*. 383 - 396

Budnukaedu, A.C. And Hyginus,O.(2021) *“Environmental Laws and Management Agencies in Nigeria – what hope for desecrated landscape”*. Biodiversity International Journal.

Sarkar,S.K., and Bharat,G.K (2021). *“Achieving Sustainable Development Goals in water and sanitation sectors in India”*. Journal of Water, Sanitation and Hygiene for Development, 11(5), 693 – 705.

Biswas, S., Alam, A., and Satpati,L.,(2022). *“India’s achievement towards sustainable Development Goal 6 (Ensure availability and sustainable management of water and sanitation for all) in the 2030 Agenda”*. BMC Public Health

Divan, S.and Mehta, N. S. (2022). *“Environmental Law and Policy in India: Cases and Materials”*.

Varadarajan, D.B, D.B. and Chitra, M. (2023). *“Environmental Policy: An Overview Economics”*.

Anindya Mondal (November 2023). *“Advancing Green Growth: Analysing India’s Sustainable Development and Environmental Policy Frameworks”*. International Journal of Creative Research thoughts (IJCRT) An International Open Access, Peer – Reviewed, Refereed Journal. ISSN: 2320 – 2882. Volume 11, Issues 11.

Matta, J.R. and J. Kerr (2006). *“Can compensation for environmental services sustain collaborative forest management?”* Journal of Sustainable Forestry (in press).

Khare, A., M. Sarin, N.C. Saxena, S. Palit, S. Bathla, F. Vania and M. Satyanarayana (2000). *“Joint Forest Management: Policy, Practice and Prospects. Policy that Works for Forests and People”*. Series No. 3. World Wide

Fund for Nature, New Delhi. International Institute for Environment and Development, London.

Annamalai, R. (2003). *“Joint Forest Management in Tamil Nadu: Past, present and future. Proc. International Workshop on JFM”*. Indian Council of Forest Research and Education, Dehra Dun. pp. 133-180

Business Line (2000). *“Effective way to TAP water in Dharmapuri Dist”*. News article published in Business Line on June 02, 2000. Retrieved on June 9, 2000, from <http://www.blonnet.com/businessline/2000/06/02/stories/1402601a.htm>

Datta, S. and V. Varalakshmi (1999). *“Decentralization: An effective method of financial management at the grassroots (evidence from India). Sustainable Development”*, 7(3): 113-120.

Kumar, S. (2002). *“Does participation in common pool resource management help the poor: A social cost-benefit analysis of Joint Forest Management in Jharkhand, India”*. World Development, 30(5): 763-782.

Lele, S. (2000). *“Godsend, sleight of hand, or just muddling through: Joint water and forest management in India”*. Natural Resource Perspectives No. 53. ODI, UK.

Matta, J.R., J.R.R. Alavalapati, J. Kerr and E. Mercer (2005). *“Agency perspectives on transition to participatory forest management: A case study from Tamil Nadu, India”*. Society and Natural Resources, 18 (10): 1-12.

Menon, S. and K.S. Bawa (1997). *“Applications of geographic information systems, remote-sensing, and a landscape ecology approach to biodiversity conservation in the Western Ghats”*. Current Science, 73 (2): 134-145.

(Continued from p. 120) pedagogical approaches that are not only comprehensive but also specifically tailored to address these identified areas of difficulty. The recommendations put forth advocate for a shift towards more process-based grammar teaching, contextualized vocabulary instruction, explicit pronunciation training, increased opportunities for structured speaking practice, and the implementation of constructive error correction strategies. Furthermore, the study emphasizes the potential of leveraging language data, both informally by teachers and through larger corpora, to inform and improve teaching methodologies. Improving the spoken proficiency of Plus Two students in their mother tongue is crucial for their academic success and future communication skills. By implementing the recommendations derived from this error analysis, Tamil language learning can be made more effective, engaging, and relevant to the students' communicative needs. This research also highlights the significant potential of data linguistics methods for future studies in Tamil language learning, encouraging further exploration into different age groups, linguistic skills (listening, reading, writing), and geographical regions to build a more complete picture of the language learning landscape in Tamil Nadu.

References

1. Corder,S.P.(1967). “The Significance of Learners’ Errors”. International Review of Applied Linguistics in Language Teaching, 5, 161-170.
2. Nataraja Pillai,N.(1981). “Pizhaiyavu Mozhi Karpiththalil Oru Puthiya Paarvai” (Error Analysis: A New Perspective in Language Teaching). Southern Languages Training Centre. (Central Institute of Indian Languages), Mysore.
3. Rajendran,S.(2019). “Kanini Mozhiyinulum Tamil Mozhiyin Thozhil Nutpa Valarchiyum” (Computational Linguistics and Technological Development of Tamil). Language in India, Vol.19:11. [www.languageinindia.com] (<https://www.google.com/search?q=https://www.languageinindia.com>) ISSN 1930-2940.
4. Ringbom, H. (1987). The role of the first language in foreign language learning. Clevedon & Philadelphia: Multilingual Matters.
5. Szudarski, P. (2017). Corpus Linguistics for Vocabulary: A Guide for Research. Routledge.
6. Thirumalai, M. (1998). “Tamil Karpiththal allathu Mozhi Karpiththal” (Tamil Teaching or Language Teaching), Manivasagar Pathippagam, Chennai.

Innovative methods for Translating a short story from the Book titled OTHTHA MARA THOPPU from Tamil to English: An Analysis



K. POOMALAR
Research Scholar, Department of Translation, Tamil University
Thanjavur 613 010



Dr. B. RAJESH
Associate Professor, Department of Translation, Tamil University
Thanjavur 613 010

Abstract

This paper delves into the realm of translation studies, focusing specifically on the intricate task of translating books from Tamil to English. Recognizing the rich cultural heritage and linguistic complexity inherent in Tamil literature, this paper embarks on a journey to explore innovative techniques aimed at bridging the gap between these two distinct languages. Employing a qualitative methodology, this research paper meticulously examines various translation methodologies and their applicability to the unique nuances of Tamil literature. Through an exhaustive analysis, it unearths novel approaches that not only preserve the essence of the original text but also enhance readability and cultural authenticity in the translated works. Our research illuminates the significance of context-based translation strategies, which play a pivotal role in capturing the depth and intricacies of Tamil narratives. Additionally, it highlights the importance of integrating cultural nuances into the translation process, ensuring that the richness and diversity of Tamil culture are faithfully conveyed to English-speaking audiences. The findings of our study underscore the transformative potential of innovative translation techniques, offering a pathway towards more accurate and nuanced cross-cultural communication. This research contributes to the burgeoning field of translation studies by shedding light on effective strategies for translating Tamil literature into English. By presenting key insights and practical recommendations, this paper aims to empower translators and researchers with the tools needed to navigate the complexities of cross-cultural translation successfully.

Keywords: Innovative techniques, Cross-cultural communication, Context-based translation, Cultural nuances, Linguistic complexity.

Introduction

Translation serves as a vital bridge between cultures, facilitating the exchange of ideas, literature, and knowledge across linguistic boundaries. Among the myriad of languages spoken worldwide, Tamil stands as one of the oldest and richest, with a literary tradition spanning centuries (Kumar, 2018). As Tamil literature continues to captivate readers globally, the demand for high-quality translations into English grows, presenting both opportunities and challenges for translators and scholars alike.

The significance of translating Tamil literature into English extends beyond mere linguistic conversion; it embodies a cultural exchange that fosters mutual understanding and appreciation. With its rich tapestry of myths, legends, and contemporary narratives, Tamil literature offers a unique insight into the cultural heritage and societal values of the Tamil-speaking community (Ramanujan, 1999). Therefore, accurate and faithful translations are essential to preserve the integrity and essence of these literary treasures for English-speaking audience

Despite the growing demand for Tamil-English translations, the process remains fraught with challenges, including linguistic nuances, cultural differences, and stylistic variations (Muthiah, 2016). Traditional translation methodologies often struggle to capture the depth and complexity of Tamil narratives, leading to compromises in fidelity and authenticity. Thus, there is a pressing need for innovative techniques that can address these challenges and elevate the quality of Tamil- English translations.

The research problem at hand revolves around identifying and evaluating innovative techniques for translating books from Tamil to English. By delving into this problem, this paper seeks to enhance our understanding of the translation process and contribute to the advancement of translation studies. Specifically, this study aims to explore how context-based translation strategies and cultural adaptation can be leveraged to improve the quality and fidelity of Tamil-English translations. Here the book chosen for translation is ‘Oththamara thoppu’ written by Alagu mithran, an emerging Tamil writer.

The objectives of this study are twofold:

To identify innovative techniques that demonstrate promise in translating Tamil literature into English; and to assess the effectiveness of these techniques through a rigorous analysis of translated text. By achieving these objectives, it aims to provide practical insights and recommendations for translators, scholars, and practitioners involved in Tamil-English translation endeavors.

The structure of this paper is organized as follows:

The research begins by reviewing the importance of translation, especially from Tamil to English, in the context of cultural exchange and literary preservation. It articulates the research problem and delineates the objectives of the study. Subsequently, this paper delves into a comprehensive analysis of innovative techniques for translating Tamil literature into English, drawing upon both theoretical frameworks and practical examples. This paper discusses the implications of our findings and proposes avenues for future research in the field of translation studies.

Literature Review

Translation is a multifaceted process that involves linguistic, cultural, and contextual considerations, particularly when translating from languages with distinct cultural and linguistic characteristics like Tamil to English. This literature review explores existing research on translation techniques, with a specific focus on Tamil to English translation, as well as previous studies on innovative techniques in translation.

Reviewing existing literature on translation techniques reveals a myriad of approaches employed by translators to navigate the complexities of cross-cultural communication. In the context of Tamil to English translation, scholars have emphasized the importance of preserving the cultural nuances and linguistic richness of Tamil literature while ensuring readability and coherence in the translated text (Kothari, 2009). Studies by scholars such as Ramanujan (1999) have highlighted the challenges faced by translators in capturing the essence of Tamil poetry and prose, particularly in maintaining the intricate wordplay and cultural references present in the original texts.

Previous research on innovative techniques in translation has explored alternative methodologies to enhance the quality and fidelity of translated works. These techniques range from computer-assisted translation tools to collaborative translation approaches that involve the active participation of native speakers and subject matter experts (Zeng, 2017). Additionally, studies have examined the role of cultural adaptation and localiza-

tion in ensuring that translated texts resonate with target audiences while remaining faithful to the original cultural context (O'Hagan, 2018).

Despite the wealth of literature on translation techniques and innovative methodologies, there remain notable gaps that this research aims to address. While existing studies offer valuable insights into the challenges and strategies involved in translating Tamil literature into English, there is a need for a more comprehensive analysis of the effectiveness of specific translation techniques, especially in the context of literary translation. There is limited research focusing specifically on innovative techniques tailored to the unique characteristics of Tamil-English translation, highlighting the need for further exploration in this area. By bridging these gaps in the literature, this research seeks to contribute to the advancement of translation studies and provide practical recommendations for translators and scholars engaged in Tamil-English translation endeavors.

Methodology

This research employs a qualitative research design to investigate innovative techniques for translating a book titled 'Oththamara thoppu' from Tamil to English. Qualitative research is chosen for its suitability in exploring complex phenomena and capturing the nuanced aspects of translation processes (Creswell & Poth, 2018).

Given the nature of the research problem, a purposive sampling strategy is employed to select participants with expertise in Tamil-English translation and literature. Purposive sampling allows for the selection of participants who possess the relevant knowledge and experience to provide insightful perspectives on innovative translation techniques (Palinkas et al., 2015).

Data collection methods primarily consist of semi-structured interviews and document analysis. Semi-structured interviews are conducted with experienced translators, scholars, and practitioners involved in Tamil-English translation projects. These interviews provide valuable qualitative data on the participants' perceptions, experiences, and insights regarding innovative techniques in translation. Additionally, document analysis involves the examination of translated texts produced using innovative techniques, along with related literature and translation guidelines.

To facilitate data analysis, thematic analysis is employed to identify recurring patterns, themes, and insights across the interview transcripts and documents (Braun & Clarke, 2006). Thematic analysis allows for a systematic and rigorous exploration of the data, enabling the identification of key findings and insights

related to innovative techniques in Tamil-English translation.

The analysis is supported by qualitative data analysis software, which aids in organizing, coding, and analyzing the large volumes of textual data generated from the interviews and document analysis (Nowell et al., 2017). The use of qualitative data analysis software enhances the efficiency and rigor of the analysis process, allowing for the identification of emerging themes and patterns with greater precision. By employing a qualitative research design and utilizing semi-structured interviews, document analysis, thematic analysis, and qualitative data analysis software, this research aims to provide a comprehensive analysis of innovative techniques for translating a book from Tamil to English.

Innovative Techniques for Translating a Book from Tamil to English

Translating Tamil literature into English presents unique challenges due to the linguistic complexity and cultural richness of Tamil texts. To address these challenges, several innovative techniques have been identified or developed, offering promising solutions for translators and scholars engaged in Tamil-English translation endeavors.

Context-based Translation

Context-based translation involves analyzing the cultural, historical, and social context of the original Tamil text to ensure accurate and nuanced translation into English. By considering the contextual cues embedded within the text, translators can convey the deeper meaning and cultural nuances effectively (Velayutham, 2012). For example, in translating Tamil proverbs or idiomatic expressions, understanding the cultural context is essential to convey the intended meaning accurately. Translators may provide footnotes or glossaries to elucidate cultural references for English-speaking readers.

Advantages

Preserves cultural authenticity and linguistic nuances.
Enhances reader comprehension and appreciation of Tamil literature.

Limitations

Requires in-depth knowledge of Tamil culture and language.
May result in verbose or awkward translations if not executed skillfully.

Collaborative Translation

Collaborative translation involves the collective effort of translators, editors, and subject matter experts to

produce high-quality translations. By leveraging the diverse expertise of team members, collaborative translation facilitates accurate and culturally sensitive renditions of Tamil texts into English (Abraham, 2017).

For instance, translators may collaborate with scholars or native speakers to verify translations, clarify ambiguities, and ensure cultural authenticity.

Advantages

Harnesses collective expertise and perspectives. Promotes accuracy and cultural sensitivity in translation.

Limitations

Requires coordination and communication among team members.

May encounter challenges in maintaining consistency and coherence across translations.

Machine Translation with Human Post-editing:

Machine translation (MT) with human post-editing involves using automated translation tools to generate initial translations, which are then refined and corrected by human translators. This hybrid approach combines the efficiency of machine translation with the accuracy and nuanced understanding of human translators (Hutchins & Somers, 1992).

While machine translation provides a starting point, human post-editing ensures that translations meet the desired quality standards and capture the subtleties of Tamil literature.

Advantages

Improves translation efficiency and productivity. Enables rapid translation of large volumes of text.

Limitations

Requires human expertise to correct errors and maintain accuracy.

May result in inconsistencies or inaccuracies if not adequately reviewed.

These innovative techniques offer promising avenues for translating Tamil literature into English, each with its advantages and limitations. By incorporating these techniques into translation practices, translators and scholars can navigate the complexities of Tamil-English translation more effectively, thereby enriching the global appreciation of Tamil literary heritage.

Analysis

To evaluate the effectiveness of innovative techniques for translating a text from Tamil to English, a specific Tamil literary work (first short story titled 'Group photo' from the book *Oththamara thoppu*) was selected for translation using the identified techniques. The chosen

text, " Oththamara thoppu" (Group photo story) by Alagumithran, served as the basis for the analysis.

The application of context-based translation revealed significant improvements in conveying the cultural nuances and linguistic subtleties of the original Tamil text. Through meticulous attention to contextual cues and cultural references, the translated English version captured the essence of the story the " Group photo", enabling English-speaking readers to appreciate the depth and complexity of the narrative.

Collaborative translation proved invaluable in refining the translated text, leveraging the collective expertise of translators and subject matter experts. By collaborating with native Tamil speakers and literary scholars, the translation process was enriched with insights and perspectives that enhanced the fidelity and authenticity of the English rendition.

Machine translation with human post-editing facilitated the rapid translation of the short story with some initial inaccuracies and inconsistencies. However, human post-editing proved essential in correcting errors and refining the translation to align with the nuances of Tamil literature.

Quantitative analysis of the translated text revealed a high level of readability and coherence, indicating the effectiveness of the innovative techniques employed. Moreover, qualitative analysis highlighted the successful integration of cultural nuances and linguistic subtleties, ensuring a faithful representation of the original Tamil text in English.

Comparative analysis between the translated text and the original Tamil text further underscored the effectiveness of the techniques employed. While minor differences in linguistic expression and cultural connotations were observed, the translated text remained true to the spirit and intent of the original work, demonstrating the success of the innovative techniques in bridging the gap between Tamil and English.

The analysis reaffirms the efficacy of innovative techniques for translating Tamil literature into English, offering valuable insights for translators and scholars engaged in cross-cultural translation endeavors.

Discussion

Interpreting the findings of this study in relation to the research objectives sheds light on the efficacy of innovative techniques for translating a book from Tamil to English. Through the application of context-based translation, collaborative translation, and machine translation with human post-editing, significant improvements were observed in capturing the cultural nuances and linguistic subtleties of the original Tamil

text. These findings align with the primary objective of the study, which aimed to identify and evaluate innovative techniques for enhancing the quality and fidelity of Tamil-English translations.

The implications of the findings extend beyond the scope of this study, offering valuable insights for translation studies as a whole. By showcasing the effectiveness of context-based translation in preserving cultural authenticity and the collaborative translation in harnessing collective expertise, this research underscores the importance of integrating innovative techniques into translation practices. These findings contribute to ongoing discussions in translation studies regarding the intersection of language, culture, and technology, highlighting the transformative potential of innovative methodologies in overcoming the challenges of cross-cultural translation.

The practical applications of the identified techniques hold promise for translators, scholars, and practitioners engaged in Tamil-English translation endeavors. By incorporating context-based translation, translators can ensure that translated texts resonate with the cultural and linguistic nuances of the original Tamil literature, enhancing reader comprehension and appreciation. Collaborative translation offers an avenue for leveraging diverse perspectives and expertise, fostering collaboration among translators, scholars, and native speakers to produce high-quality translations. Machine translation with human post-editing, despite its initial limitations, presents an opportunity for streamlining the translation process and increasing efficiency, particularly for large-scale translation projects.

It is essential to acknowledge the limitations of this study and identify areas for future research. While the findings demonstrate the effectiveness of innovative techniques in enhancing Tamil- English translations, further investigation is warranted to explore the scalability and generalizability of these techniques across different genres and linguistic contexts. Additionally, future research could delve into the integration of artificial intelligence and machine learning algorithms to refine machine translation outputs and improve accuracy. Furthermore, longitudinal studies could examine the long-term impact of innovative techniques on reader reception and cultural dissemination, providing valuable insights into the evolving landscape of translation studies.

This study contributes to the advancement of translation studies by highlighting the transformative potential of innovative techniques for translating Tamil literature into English. By interpreting the findings in relation to the research objectives, discussing their implications, considering practical applications, and addressing limi-

tations and future research directions, this research paves the way for continued exploration and innovation in the field of cross-cultural translation.

Conclusion

This research paper has examined innovative techniques for translating a book from Tamil to English, providing valuable insights into the translation process and its implications for cross-cultural communication. Through a comprehensive analysis of context-based translation, collaborative translation, and machine translation with human post-editing, several key findings have emerged.

The application of innovative techniques has demonstrated significant improvements in capturing the cultural nuances and linguistic subtleties of Tamil literature in English translations. Context-based translation proved effective in preserving cultural authenticity, while collaborative translation harnessed collective expertise to enhance translation quality. Machine translation with human post-editing facilitated rapid translation, albeit with the need for human intervention to ensure accuracy.

The significance of this research lies in its contribution to the advancement of translation studies, offering practical insights and recommendations for translators, researchers, and policymakers. By showcasing the transformative potential of innovative techniques, this study underscores the importance of integrating context, collaboration, and technology into translation practices. These recommendations extend to policymakers involved in promoting multilingualism and cultural exchange, emphasizing the role of translation in fostering cross-cultural understanding and appreciation.

This research highlights the importance of adopting innovative techniques in translating Tamil literature into English, thereby enriching the global dissemination of Tamil cultural heritage and fostering mutual understanding among diverse linguistic communities.

References

1. Abraham, T. S. (2017). Collaborative Translation: A New Paradigm in Translation Studies. *Language in India*, 17(6), 236-246.
2. Braun, V., & Clarke, V. (2006). Using Thematic Analysis in Psychology. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 77-101.
3. Creswell, J. W., & Poth, C. N. (2018). *Qualitative Inquiry and Research Design: Choosing Among Five Approaches*. Sage Publications.
4. Hutchins, W. J., & Somers, H. L. (1992). *An Introduction to Machine Translation*. Academic Press.
5. Kothari, R. (2009). *Translation Studies*. New Delhi: Pencraft International.
6. well, L. S., Norris, J. M., White, D. E., & Moules, N. J. (2017). Thematic Analysis: Striving to Meet the Trustworthiness Criteria. *International Journal of Qualitative Methods*, 16(1), 1-13.
7. O'Hagan, M. (2018). Cultural Adaptation in Translation: Strategies for Enhancing Cross-Cultural Communication. *Journal of Translation Studies*, 12(2), 87-102.
8. Palinkas, L. A., Horwitz, S. M., Green, C. A., Wisdom, J. P., Duan, N., & Hoagwood, K. (2015). Purposeful Sampling for Qualitative Data Collection and Analysis in Mixed Method Implementation Research. *Administration and Policy in Mental Health and Mental Health Services Research*, 42 (5), 533-544.
9. Ramanujan, A. K. (1999). *The Collected Essays of A. K. Ramanujan*. Oxford University Press.
10. Velayutham, S. (2012). *Tamil Cinema: The Cultural Politics of India's Other Film Industry*. Routledge.
11. Zeng, J. (2017). Innovative Translation Techniques: A Survey of Recent Developments. *Translation Journal*,(3), 45-58.

**All that is gold does not glitter,
Not all those who wander are lost;
The old that is strong does not wither,
Deep roots are not reached by the frost.**

**From the ashes a fire shall be woken,
A light from the shadows shall spring;
Renewed shall be blade that was broken,
The crownless again shall be king.**

— J.R.R. Tolkien, *The Fellowship of the Ring*

**There is freedom waiting for you,
On the breezes of the sky,
And you ask "What if I fall?"
Oh but my darling,
What if you fly?** — Erin Hanson

**There is not a particle of life which does
not bear poetry within it.**

— Gustave Flaubert

Ecology, Politics and Poverty in Kamala Markandya's *Nectar in the Sieve*



G. PRABU

Ph D Full Time Research Scholar (Reg. No. MKU22PFOL10307)
Department of English, DDE, Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021



Dr. G. RAJESHKUMAR

Assistant Professor, Department of English, DDE
Madurai Kamaraj University, Madurai 625 021

Abstract

The paper highlights the critical need to incorporate ecological concepts and political aspects to utilize literature as a tool to cultivate environmental consciousness and commitment in society. Through this approach, it aims to empower upcoming generations with the necessary understanding, abilities, and ethical principles to tackle environmental issues. In the novel, "Nectar in a Sieve" is narrated through the eyes of Rukmani, a peasant woman enduring constant hardship. Her family includes her husband Nathan, a struggling tenant farmer, a daughter named Ira, and six sons. Despite their poverty, they find contentment and adapt to their circumstances. However, the arrival of a tannery shatters their fragile peace. The tannery, a symbol of industrialization, disrupts their village life, raising prices and corrupting the community with greed. Rukmani opposes it, fearing its negative influence on the villagers. Her concerns prove valid as her own sons abandon farming to work in the tannery, leaving their father disappointed. Although their financial situation improves briefly, misfortune strikes again when the sons lose their jobs and are forced to seek work in Ceylon, never to return. Alongside these man-made hardships, the family also faces the wrath of nature, enduring droughts and floods that destroy their crops. Rukmani reflects on their suffering, recounting how nature has never been merciful to them.

Keywords: Ecology, Politics, Poverty, Kamala Markandya, *Nectar in the Sieve*

Introduction

The evolution of Indian English writing is a complex topic, with some arguing its acceptance into the English literary canon came only in the late 1950s when Indian authors actively sought to establish it as a distinct discipline. Others consider the earliest works by Indians in English as its true genesis. Bankim Chandra Chatterjee's "Rajmohan's Wife," published in 1864, holds the distinction of being the first Indian novel in English, although it was his sole venture in the language, as he penned his other fourteen successful novels in Bengali. Kylas Chunder Dutt's "A Journal of Forty-Eight Hours of the Year 1945" (1835), predating Chatterjee's novel, depicts an imagined armed rebellion against the British, but its journal format precludes it from being categorized as a novel. Mehrotra highlights the significance of Dutt's work, noting the novel concept of insurrection, expressed for the first time in Indian literature, which would later find expression in folk songs inspired by the 1857 uprising. The uncanny coincidence of Dutt's imagined uprising occurring just two years before India's actual independence, and the publication of his work in the same year as Macaulay's "Minute," add further layers of intrigue. The irony is deepened by the fact that Dutt's insurgents are educated, urban, middle-class Indians, the very class Macaulay envisioned as "interpreters between us and the millions whom we govern." Nineteenth-century novels shed light on social injustices, superstitions, and the dire conditions of peasants and workers in Indian society. Themes of women's emancipation, education, and widow remarriage also emerged, marking a "renaissance" in Indian English writing.

Novel Writing in India

The tradition of novel writing in India, however, is an imitation of a Western phenomenon, diverging from earlier Indian writings focused on metaphysical and transcendental knowledge, where the present world is portrayed as a mere illusion. Another prominent figure in this literary landscape is Tagore, whose extensive body of work further enriched Indian English literature. Rabindranath Tagore's creative genius shines in both Bengali and English, with unparalleled prowess in prose, poetry, and songs. His vision sparked a democratic, artistic, and cultural revolution, nurturing young minds at Shantiniketan, his university that attracted global talent. Tagore's "Gitanjali" (1912) stands as a lyrical masterpiece, while his prose delves into the human condition, societal norms, and revolution, inspiring generations of creatives and ordinary individuals alike. However, considering English Indian writing as the sole representative of national literature is problematic, especially in Western academia. This approach overlooks the rich tapestry of regional languages, each with its own unique values and narratives. The inclusion of Indian English writing in the English canon is a significant milestone, granting the genre autonomy and distinguishing it from Commonwealth literature or mere imitation. Early criticism resisted acknowledging its academic worth, but its growth has solidified its place. This writing style emerges from a specific group – Indians proficient in English, often more comfortable in it than their mother tongues. This does not diminish their talent; rather, they skillfully convey the experiences of Indian characters living in India, despite not speaking or living an English life. This re-

quires exceptional bilingual ability and profound insight. As Raja Rao articulates in the foreword to "Kanthapura," English is not truly foreign but integral to our intellectual makeup, akin to Sanskrit or Persian in the past.

Indian literature during the mid-20th century experienced a shift as the nation transitioned from colonial rule to independence. While some advocated non-violent resistance, others believed in achieving freedom by any means necessary. The partition, a traumatic event, left a lasting impact and became a prominent theme in literature. For instance, Khushwant Singh's "Train to Pakistan" (1956) contributed to the genre of Partition Literature, portraying the brutality and desperation of the time. Salman Rushdie's "Midnight's Children" (1981) and Amitav Ghosh's "The Shadow Lines" (1988) offered different perspectives on the partition's impact. Post-independence, the initial optimism faded, replaced by self-scrutiny and skepticism. Writers like Mulk Raj Anand addressed issues of caste and communalism. His novel "Untouchable" exposed the pitfalls of a casteist Hindu society. The concept of marginalization emerged as a recurring theme in works depicting lower caste individuals and women. Indian English literature occupies a unique space, straddling the divide between those proficient in English and those who aren't. English serves as a gateway to upward mobility, global connections, and advanced knowledge. However, its influence extends beyond elite circles, permeating the literary landscape with both linguistic and cultural richness. Sansara Nagpal says,

The contribution of Indian writers to world literature in the English language and particularly to the genre of the novel has created a unique place for Indian English as much as the importance and significance of creative Indian writing. In the new phase of the 21st century Indian novelists in English, there is no longer the perception that the Indian English novel represents a recent literary occurrence; the Indian English is well and truly a recognised literary phenomenon. To quote, — The New York Times (16 December 1991) has called these new Indian writers —Rushdie's children.¶ These novelists, as Anthony Spaeth has pointed out, are making conscious efforts to redefine English prose —with myths, humour or themes as vast as the sub-continent.¶ Moreover, Rushdie himself once told in an interview in 1982: —I think we are in a position to conquer English literature... (46)

Themes of marginality and alienation frequently surface in Indian English novels. Anita Desai's "Cry, the Peacock" (1963) explores the female experience within a male-dominated society, while "Fire on the Mountain" (1977) portrays isolation from family and community. Upamanyu Chatterjee's "English, August" dissects the estrangement felt by its characters. While the readership for vernacular literature surpasses that of English writing in India, the global reach of Indian English literature is undeniable. Early authors often wrote for a

Western audience, explaining India's diversity and conforming to English literary conventions, sometimes leading to accusations of "exoticising" India. K.R.S. Iyengar's pioneering work on Indian English literature opened up new avenues for critical analysis, establishing parameters for discussions about its form, audience, and impact. The readership issue remains complex, extending beyond simple publishing concerns. The discourse surrounding the use of English in Indian literature persists. Some argue that English is an Indian language, given its extensive use and the proficiency of Indian authors. However, they face criticism from vernacular writers who accuse them of being disconnected from the masses and pursuing self-aggrandizement. Interestingly, a new generation of Indian writers is emerging that confidently incorporates Indian terms and cultural nuances without feeling the need to provide glossaries or explanations.

Critical analysis of *Nectar in a Sieve*

Kamala Markandaya's *Nectar in a Sieve* has its focus on human suffering. Markandaya's novel *Nectar in a Sieve* vividly portrays the multifaceted struggles of rural Indian life, including natural disasters like floods and droughts, as well as social issues such as superstition, starvation, and the fight for survival. The book paints a detailed and life like picture of village life in India, capturing the essence of the rural experience. By setting the story in a fictional south Indian village, Markandaya creates a microcosm of the challenges faced by India's rural communities, touching on economic, cultural, spiritual, and psychological dimensions. What stands out is the harmonious integration of these elements, which is the true strength of her portrayal of rural realism. Geetanjali says,

Rukmani's profound anxiety and her love for land, natural environment and for the native customs. There is such a tough alliance that Rukmani generates with nature that no one can disrupt it, in the rural or in the urban segment of her journey. In spite of the enormous adversities that she struggles against, both at the village and at the city as well, she emerges out as a lone companion of nature. In this aspect, women and land are equated here as they both can be fertile or unfertile for cultivations and children are like crops of the land. It is proved that land and women are the submissive and productive objects which are used and farmed by the men to conclude the novel is a whimsey of materialistic ecofeminism that also connects some organizations of power, labor and property as the source of authority over women and nature. The links are very much understandable in the case of Rukmani and her daughter Irawaddy who are the greatest victims of this materialistic ecofeminism in terms of production and reproduction. Probably the most serious tests to mainstream philosophy are at the level of abstract analysis and theory. As ecofeminism raises important issues about the philosophical conceptions of the self, facts and the knower, reason and ration-

ality, and a host of favoured polarities that form the backbone of philosophical imagining, even the conception of philosophy itself. (476)

Nectar in a Sieve is narrated through the eyes of Rukmani, a peasant woman enduring constant hardship. Her family includes her husband Nathan, a struggling tenant farmer, a daughter named Ira, and six sons. Despite their poverty, they find contentment and adapt to their circumstances. However, the arrival of a tannery shatters their fragile peace. The tannery, a symbol of industrialization, disrupts their village life, raising prices and corrupting the community with greed. Rukmani opposes it, fearing its negative influence on the villagers. Her concerns prove valid as her own sons abandon farming to work in the tannery, leaving their father disappointed. Although their financial situation improves briefly, misfortune strikes again when the sons lose their jobs and are forced to seek work in Ceylon, never to return. Alongside these man-made hardships, the family also faces the wrath of nature, enduring droughts and floods that destroy their crops. Rukmani reflects on their suffering, recounting how nature has never been merciful to them.

It was as if nothing had ever been but rain. . . . Nathan and I watched with heavy hearts while waters rose and rose, and the tender green of paddy field sank under and was lost . . . there will be little eating done this year . (*Nectar in a Sieve*, 43-44)

The whim of nature shifts its form again, but the result is same:

[Drought] continued until we lost count of time. Day after day the pitiless sun blazed down scorching whatever still struggled to grow and baking the earth hard until it spilt and great irregular fissures gaped in the land. Plants died and grasses rotted, cattle and sheep crept to the river that was no more and perished there for lack of water. (*Nectar in a Sieve*, 81)

Following a succession of disastrous periods, they are unable to find stability, and the line separating wandering, hungry animals in search of food from starving humans becomes blurred. Ritu Gupta & Dr. Manisha Dwivedi says on the role of political mis orientation in the lives of the poor people in the novel *Nectar in a Sieve*.

Kamala Markandaya had a primary expertise of the liberty struggle within the Indian History. She got concerned within the political upheavals that barrel the terribly foundations of a people Empire and it left an effect on her writings. Culture being established within the temperament of the state, it's visible not solely in domestic habits or sartorial issues however conjointly in beliefs and convictions. Markandaya's major theme has been the cultural clash of the 2 modes of life she has seen thus closely. In Markandaya's novel "Nectar in an exceedingly Sieve", Rukmani and Nathan square measure peasants and that they square measure the victims of the

system of landlordism, introduced by country. They're tenant farmers World Health Organization don't have their own land. That they had to pay land rent, even every now and then once they don't have any yield as a results of flood or famine. That they had to face several trials and tribulations to create the ends meet. Agriculture is that the main supply of financial gain for the agricultural folks and so importance ought to are given to agricultural yields and utilizing the land for it, however instead trade came within the sort of the work.(114)

In the novel *Nectar in a Sieve*, Hunger disregards both human and qualitative norms. ecology, political inefficiency and poverty collapse the life of the poor families and it can be seen in the life of Rukmani and Nathan.

Thereafter we fed on whatever we could find... Early and late my sons roamed the countryside, returning with few bamboo shoots, a stick of sugarcane left in some deserted field, or piece... It was not enough. Sometimes from sheer rebellion we ate grass although it always resulted in stomach cramps and violent retching. (*Nectar in a Sieve*, 91)

Even the much-sustained human relationships tend to lose their significance if the stomachs are empty:

Of coconut picked from the gutter. . . other farmers and their families in like plight to ourselves, were also out searching for food; and for every edible plant or root there was a struggle- a desperate competition that made enemies of friends and put an end to humanity. (*Nectar in a Sieve*, 91)

While there may be some comfort if a natural disaster is the cause, tenant farmers like Nathan face a different reality. They remain burdened by the constant need to settle their debts with landlords who are quick to demand payment, regardless of misfortune or crop failure. This exploitation traps farmers in a cycle of perpetual hardship. A significant aspect of "Nectar in a Sieve" is its potent depiction of hunger, a theme enriched by Markandaya's first-hand experience. As an astute observer during her time in South India, she witnessed the socioeconomic realities of village life, making the book a powerful testament to poverty and starvation resulting from ruthless exploitation. Sajan, Alina says,

Nathan's family experienced the greatest loss when they realize that the land has been sold to the tannery. Even when forced to move to the city, in search of their son Murugan, Rukmini's heart craved to embrace the land that had enabled them to survive. It is this passion that finally made Rukmini to go back to her village, taking young Puli with her. The final return emphasizes her hopes for a better future, in the very same land that had nourished her (78)

This theme further exposes the deterioration of humanity and morality as side effects of hunger. Kunthi is forced into prostitution, driven to blackmail Rukmani for a handful of rice. Raja, one of Rukmani's sons,

(Continued in p. 139)

The Entangled Lives: A Bowenian Analysis of Family Dysfunction in Adichie's *Purple Hibiscus*



P. Sivashankari

Ph.D. Research Scholar (Part-Time), Assistant Professor, Research Dept. of English, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur
(Affiliated to Madurai Kamaraj University)

Research Supervisor: **Dr. M. Sudhadevi**

Assistant Professor, Research Dept. of English, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur 626 203 (Affiliated to Madurai Kamaraj University)



Abstract

Chimamanda Ngozi Adichie's Purple Hibiscus is the story of a fifteen-year-old girl called Kambili, who narrates the sufferings and dictatorship of her father. The whole family, such as Kambili, Jaja and their mother Beatrice, suffers because of the patriarch of the family, Eugene, who blindly believes in Christianity and emotionally cuts himself off from his children, wife, and father. His religious fanaticism makes him a ruthless character and overshadows the lives of his family members. Murray Bowen is a psychiatrist who is the founder of Family Systems Theory. He formulated the theory called Family Systems Theory. There are eight interlocking concepts in this theory. This novel, Purple Hibiscus, has been deeply analysed in the light of Bowen's concepts called Differentiation of Self, Emotional Cutoff and Multigenerational Transmission, which results in the dysfunction of the family. Many works of literature have been analysed to identify the research gap in this novel. Textual analysis has been done deeply to substantiate the Bowenian concepts in analysing the major characters such as Eugene, Kambili, Jaja and Beatrice. Eugene's emotional cutoff with his children, wife and father leads them to differentiate themselves in the familial space. It further leads to his brutal death because of his cruel, authoritative behaviour and the result of the family's dysfunction.

Keywords: Emotional Cutoff, Differentiation of Self, Multigenerational Transmission, Authoritative Parenting, Religious Fanaticism, Family Dysfunction, Patriarchy.

Introduction

In her debut novel, *Purple Hibiscus*, Chimamanda Ngozi Adichie presents a family that serves as an archetype for a traditional Igbo family in a patriarchal society. Two different families have been discussed in this novel. One is orthodox, which follows Christianity blindly. On the other hand, there is another family that strikes a balance between their nativity, tradition, and modernity. They are the family of Eugene Achike and Ifeoma, respectively. The family of Eugene Achike consists of four members, including Eugene Achike, the patriarch of the family, Beatrice, the Mama, Kambili and Jaja. Being the patriarch of the family, Eugene imposes strict and orthodox rules to be followed by other family members. He creates fear among children in the name of love, sin and God. He suffers from religious fanaticism and assumes that it is his prime duty to save his wife and children to be away from sin. The whole family is forced to abide by the rules, apart from their personal opinions. If they violate any rules, they will be severely punished in the name of saving them from sin. The children are striving hard to satisfy their father by following his instructions blindly.

On the other hand, Ifeoma, being a single mother, teaches her children about the values of her tradition and culture. They learn to respect both their tradition and modernity. She gives freedom to her children. She does not believe in strict rules and regulations. She brings them up with more self-respect and responsibility. She always consults her children before making any further decisions about their family. She follows liberal and nurturing parenting where whereas Eugene Achike follows authoritative parenting. He never allows his children, Jaja and Kambili, to express their honest opinions and never enables them to do things as they wish. Therefore, the Family of Eugene Achike is entangled with power and authority, which greatly influences the lives of Jaja and Kambili.

Adichie presents how Eugene Achike forces his family to portray themselves as well-educated and free from sins through the lens of the teenage girl Kambili. It reflects the inner struggle of the individual characters and also criticises the societal structures and ideologies that lead to their dysfunction (Tunca, 2009). Being the protagonist of the novel, she narrates how they are denied basic rights and enjoyment in their lives. Their visit to Aunt Ifeoma's family brings abundant changes in their lifestyle. The entangled family starts deteriorating after Jaja's realisation about life and freedom from the parenting style of Aunt Ifeoma. As Mama, Beatrice also feels empowered at the end of the novel after having multiple miscarriages and physical and psychological violence. She decides to get rid of her tyrant husband, who is ready to sacrifice his children by inflicting more pain through punishments for simple reasons. So, she poisons him and murders him at the end of the novel. Finally, Beatrice, Jaja and Kambili breathe freedom and happiness.

Murray Bowen is the pioneer of the Family Systems Theory. As a psychiatrist, he formulated this theory after carefully studying the various dimensions of the family, which affected the psyche of the individual in the late 1950s. He was treating schizophrenic patients, and his focus shifted from the individual patient to the family of the

patient, and he formulated the family as a system. He included more family members in his research and psychotherapy with schizophrenic patients. Finally, he found common patterns in human emotional systems and gave birth to this famous Family Systems Theory, which is also called Bowen's Natural Systems Theory. This theory proves that family members are interconnected and the emotions and behaviours of the family members do not belong to the individual but are shaped by the dynamics and patterns of the family as a unit. To analyse this interconnectedness of the family, Murray Bowen formulated the Eight Interlocking Concepts – Differentiation of Self, Triangles, Nuclear Family Emotional Process, Family Projection Process, Emotional Cutoff, Multigenerational Transmission Process, Sibling Position, and Societal Emotional Process (Kerr and Bowen, 1988).

According to Murray Bowen, a family is an organism. It has various properties, and each part is emotionally connected and dependent on the others. ISS Family Institute mentions that:

A change in the system will automatically bring forth changes in the other parts of the system. The family system is characterized by automatic, instinctual, reflex-like processes which evolve over the generations. It points to the fact that our functioning in families are very much emotionally influenced by one another, and that our emotional interdependency on each other is much more than we realize. Symptoms in individuals (e.g. physical, emotional and social dysfunction) are conceptualized as reflective of the intense emotional process in the family and not as pathology in the individual (3)

This research article aims to study the lack of emotional connection between Eugene Achike's family members in light of Murray Bowen's Family Systems Theory. Bowen's Emotional Cut-Off, Differentiation of Self and multigenerational transmission are some of his eight interlocking concepts. It analyses the tangled relationship between the father and the children in Eugene Achike's family in the novel *Purple Hibiscus*. Eugene's authoritative behaviour and parenting style, religious fanaticism, and desire to control his family led to dysfunction in the family. It stands as a driving force behind the differentiation to self, and emotional cutoff among the family members, especially greatly influences the character of Kambili and Jaja. Differentiation of Self and Emotional cut-off has been transmitted to Kambili and Jaja from their mother. Bowen called this concept the multigenerational Transmission Process. It leads to the dysfunction Eugene Achike's family undergoes emotional distance and a lack of authentic communication, which mirrors Murray Bowen's theory of emotional cutoff. This dysfunction disables Jaja and Kambili from developing a strong sense of self and autonomy till the end of the novel.

Review of Literature

Scholars have examined problems of identity, patriarchy, subjugation of women, female biological experi-

ences, and domestic violence in the novel *Purple Hibiscus*. Christopher Ernest Werimo Ouma's dissertation, "Journeying Out of Silenced Familial Spaces in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*" (2008) focuses on the various contributions to the understanding of family dynamics, including religion, culture, and identity, in Nigerian Society. It further discusses the impact of religion, which dominates family relationships and leads to violence and repression. It presents the journey of the protagonist Kambili from silence to articulation. It also discusses the complexities of familial spaces, which are greatly influenced by age, gender, class and education. Shalini Nadaswaran's research article entitled "Rethinking Family Relationships in Third-Generation Nigerian Women's Fiction" (2011) presents the evolution of women characters, and how they challenge patriarchal structures to assert their identity. Sebastian Raja's research article entitled "Tire to Cope up the Patriarchal World as Portrayed by Adichie in *The Purple Hibiscus*" (2023) throws light on Eugene's oppressive behaviour and control, which results in psychological and physical violence and oppressive family dynamics and how it greatly impact Kambili and Beatrice's identities and relationships. Angela Ngozi Dick's research article "Adichie's Commitment to Female Biological Experiences in African Literature" (2022) highlights Adichie's exploration of female sexuality depicted in the cultural framework of Igbo society. It further presents how Adichie boldly portrays female sexuality, who challenges traditional Igbo cultural norms in her second novel, *Half of a Yellow Sun*. The research article titled "Women Friendship and Oppression by Men in Chimamanda Adichie's *Purple Hibiscus*" (2023) written by Zainab M. Hassan, focuses on the social structures which lead to oppression and further investigates the various ways in which women are oppressed by men in Nigerian society. It sheds light on the importance of friendship in empowering women in a traditional patriarchal society through the characters of Ifeoma and Beatrice. The research article "Domestic Violence in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*" (2017) published by Margaret Fafa Nutsukpo, highlights the gender-based domestic violence pictured by Adichie in her novel *Purple Hibiscus*. This paper further argues that the Nigerian societal construction accepts domestic violence and subjugates women, which is a reflection of deep personal issues rather than a mere reflection of social norms through the characters of Eugene Achike's family. Alpaslan Toker's research article "Parenting Style in Chimamanda Adichie's *Purple Hibiscus*" (2023) focuses on the significance of the quality of parenting, which greatly influences and shapes children's language skills, cognitive process, self-control, peer relationships and academic success.

Method

The novel *Purple Hibiscus* has been analysed comprehensively through an analytical approach. The text has been examined thoroughly through the lens of a few concepts from Murray Bowen's Family Systems Theory. It focuses on the relationship between the members

of Eugene Achike's family and how they struggled to have their own identity because of patriarchy and the religious, societal and cultural norms of the Igbo society. Eugene Achike, the patriarch of the family, never tries to bond emotionally with his wife and children. He makes them follow his words as he follows the word of God. In the name of religion and society, he pushes his children to abide by his rules and regulations to save them from sin. Beatrice, the wife of Eugene Achike, is a very submissive wife, and she transmits the multigenerational process of submission to the patriarchy of the family to her children. Though she is educated and belonged to a wealthy family before her marriage, she is expected to be submissive to her husband even after so much physical violence. This aspect has been transmitted to her children. Till the end of the novel, Kambili finds it difficult to find herself and her identity in society. Thus, using Murray Bowen's Family Systems Theory, this paper analyses the central characters and the dysfunction of the family.

Discussion

Bowen's theory of emotional cutoff posits that individuals who experience unresolved emotional issues within their family of origin often distance themselves physically and/or emotionally as a coping mechanism (Udumukwu, 2011). *Purple Hibiscus* is a brilliant novel that presents, as Coetzee comments, "a sensitive and touching story of a child exposed too early to religious intolerance and the uglier side of the Nigerian State" (PH). Eugene Achike is the patriarch of his family who controls his wife Beatrice, Jaja and Kambili. Adichie effectively presents the impact of cultural colonisation on Eugene Achike and how it affects the other family members. She draws attention to Christianity, which brings negative impact and suffering to Jaja and Kambili instead of making them feel safe and secure. The religion itself draws insecurity to them through the character of Eugene Achike. He is a tyrannical father who punishes them severely for simple violations of his rules and regulations.

Being a fervent follower of Christianity, Eugene Achike imposes strict rules on her children and wife. He expects them to abide by the rules. If they had violated the rules prepared by him, he would have given a severe punishment. This created a fear among them. Adichie brought forth Eugene's blindfolded belief in Catholicism through the narration of Kambili. When Mama (Beatrice) refuses to meet Father Benedict after Mass because of her tiredness during pregnancy, Eugene (Papa) considers this a sin and beats her brutally until she has a miscarriage. This shows that Eugene is not an emotionally supportive husband. He and Beatrice do not have an emotional connection as a normal husband and wife do. This physical and mental violence emotionally cuts her off from her husband.

Daria Tunca, in her article "Ideology in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*" published in 2009 mentions:

Adichie's protagonist, Kambili, is the epitome of a child trapped in a state of emotional fusion with her domineering and abusive father, Eugene. Her journey reflects the struggle for differentiation as she navigates a household marked by fear and rigid expectations, illustrating how her father's authoritarianism constrains her sense of self and agency, which may lead to a profound emotional cutoff when she seeks autonomy from his oppressive control. (2-3)

Kambili had cramps due to her painful menstruation, so Mama asked her to have cornflakes before taking Panadol, which would cure the cramps. When she is about to finish the cornflakes, Eugene enters the room, and he gets enraged on seeing Kambili breaking the Eucharist fast and said: "You are eating ten minutes before Mass? Ten minutes before Mass?" (Adichie, Purple 101). Then he began to beat them all with the belt and said,

"Has the devil asked you all to go on errands for him?" The Igbo words burst out of Papa's mouth. "Has the devil built a tent in my house?" He turned to Mama. You sit there and watch her desecrate the Eucharistic fast, maka nnidi?" (102)

Being a father of a girl child, he is not able to understand her needs and sufferings. To him, God and the Church are the prime importance. He is appreciated in the church as a great Anthropologist who is always ready to help the Church and the needy people, whereas, in reality, he is not able to understand the emotions and needs of his own family. He is not emotionally available to them. Eugene does not allow his children to enjoy life as the other children.

He insists that Kambili should come out of the school once the bell rings because he explains that the driver, Kevin, has a lot of other work to do. So Kambili never makes any friends in her class except Ezinne, who voluntarily talks to Kambili. When Ezinne asks her why she is running after the bell, Why don't you walk with us to the gate? Kambili replies, "I just like running" (51). Once she took a few minutes longer than usual. Kevin informed that her father and Papa slapped her left and right cheeks at the same time, so his huge palms left parallel marks on her face and ringing in her ears for days. Eugene's tyrannical behaviour does not accept even small mistakes of his children, and they always have fear rather than love towards him. They don't even realise that their father is living their life, not themselves. Even she is called as He prepares a schedule for them to follow throughout the day. He divides the time for their study, family, prayer, washing their clothes and so on. If they missed anything in the schedule, they would be punished severely. Once Kambili came late from school, Papa slapped her with both hands. He taught religion and discipline through violence to his children. Therefore, Kambili and Jaja are not emotionally connected to their father. They are suffering from Emotional Cutoff according to the theory of Murray Bowen.

Eugene is emotionally cut off from his father, too, because of Christianity. As mentioned earlier, Eugene is a devout Christian, so he considers following the traditional Igbo religion is a sin. Eugene's father, Papa-Nnkwu is considered a Pagan by him because of his strong belief in traditional Igbo religion, not converting to Christianity. So, he never visited his father after he converted to Christianity. He breaks his emotional connection with his father. But he allows his children, Jaja and Kambili, to visit their grandfather Papa-Nnkwu once a year, just for fifteen minutes, "Your father said you are to stay fifteen minutes," Kevin said, as he parked on the roadside near Papa-Nnkwu's thatch-enclosed compound" (63). They are also forbidden to eat or drink anything in their grandfather's house. Once they stayed twenty-five minutes there, and Papa asked:

"Kevin said you stayed up to twenty-five minutes with your grandfather. Is that what I told you?" Papa's voice was low.

"I wasted the time, it was my fault," Jaja said.

"What did you do there? Did you eat food sacrificed to idols? Did you desecrate your Christian tongue?"

Papa slapped Jaja's face and it sounded "like a heavy book falling from library shelf in school." (69)

This detangled emotional connection with his father and religious fanaticism leads Eugene to skip his father's funeral. Bowen says:

"If one does not see himself as part of the system, his only options are either to get others to change or to withdraw. If one sees himself as part of the system, he has a new option: to stay in contact with others and change self" (Kerr and Bowen, 1988: 272-273).

Since his father is not baptised, he is not ready to take part in a Pagan's funeral. So, he offers money to his sister, Ifeoma, to do the funeral rites. But she refuses to accept it and asks him to leave her house. He does not worry about losing his father, but about the religion. Further, he also punishes his children for not communicating the presence of Papa-Nnkwu at Aunt Ifeoma's house with them. He says to Kambili:

You knew your grandfather was coming to Nsukka, didn't you?... You knew you would be sleeping in the same house with a heathen? So you saw the sin clearly and walked right into it? ...He lowered the kettle into the tub, tilted it towards my feet. He poured the hot water on my feet, slowly... The pain of contact was so pure, so scalding... That it is what you do to yourself when you walk into sin. You burn your feet (194)

Eugene is not only emotionally cut off from his children and father but also from his wife, Beatrice. He never loves her and always treats her with disrespect. He expects her to be submissive and subjugate herself to him. He often physically abuses her, which leads to many

miscarriages. She has no freedom or rights in the house. He considers her a mere slave to him who satisfies his physical and basic needs in his house. But she is very much attached and emotionally connected towards her husband and tolerates all kinds of humiliation. She never talks badly about Eugene to her children. She expresses her gratitude towards her husband for not taking a second wife, even though the whole village is convincing him. Because of this gratitude, she accepts all sufferings and pains submissively. But Eugene never realises the love of his wife and children towards him.

When Kambili gets assaulted by her father, she wants her Mama to do something against the brutality of her Papa. She doesn't want to remain silent hereafter because she realises that nothing could change or bring love and kindness to her father. If Eugene is emotionally connected towards his family, he could not exercise this brutality and violence towards his family. This emotional cut-off distances him from all his family members, and he could not shower love or connect with them till the end of his life, according to Bowen's theory. This lack of emotional connection brings him to his fatal end. Beatrice could not bear his inhuman actions towards her so she poisons his tea and decides to empower herself to get away from all the pains and sufferings. She explains to her daughter Kambili that Eugene's body is taken for autopsy. Kambili observes:

Her movements were calm and slow. When she spoke, her voice was just as calm and slow. "I started putting the poison in his tea before I came to Nsukka. Sisi got it for me, her uncle is a powerful witch doctor." (290)

Longdet, in his research article *A Palimpsestic Reading of Female Identity in Chimamanda Adichie's Purple Hibiscus*, points out that Bowen's theory of emotional cutoff emphasises the importance of maintaining balanced emotional connections within the family system. This lack of emotional bonding leads to the differentiation of self within the family. In this novel, the Protagonist Kambili develops the gradual process of differentiation from her authoritative father Eugene. Eugene possesses extreme religious beliefs and foul behaviour fosters fear and emotional repression of his wife and children in his family. It leads to the dysfunction of the family. Kambili is the major character who differentiates herself in the family. Though she sees the world through her father's eyes, she cannot emotionally connect with her father till the end of the novel. She blindly accepts the rigid rules and regulations prepared by her father. She is not aware of the lives of other girls until she visits her aunt Ifeoma's house. She constantly lives with the fear of her father, which makes her differentiate herself in the family. She tries very hard to get appreciation from her father by doing things he likes. She accepts the enforced silence because of her father and thinks that this is a normal life for everyone. She could not identify herself, i.e. what she is, what she likes and doesn't like, etc. She just lives a life designed by her father not according to her wishes and ideas.

Kambili feels very different when she is exposed to the reality of the world outside. When she visits her aunt Ifeoma's house, she is not able to adapt herself there. She feels different because of her father's treatment at her house. In Aunt Ifeoma's house, she finds everything different and can't accept that. She often gets confused about who is right, either her Papa or her aunt, Ifeoma. She differentiates herself from her aunt's family. So she remains silent for long days and doesn't know how to smile. This lack of self-realisation is only because of her father Eugene's detangled emotions and emotional cut-off between him and the members of his family. She couldn't accept the reality as easily as Jaja did. Jaja easily breaks the wall built by his father around him and starts to enjoy the freedom and life in Nsukka. But Kambili finds it difficult to do. Even she feels differently about the behaviour of the priest Father Amadi who is a friend to Aunt Ifeoma's family. She often compares him to Father Benedict at Enugu. Father Amadi is totally different and very friendly too.

Slowly Kambili understands the parenting style of her Aunt Ifeoma. Aunt Ifeoma is an independent woman. She allows her children to share their ideas and opinions and doesn't make any judgments about them. She is a brave and expressive woman, too. She accepts Christianity with the blend of her nativity. Kambili finds this aspect of Ifeoma very different because her father Eugene never allows them to show their nativity in public. Kambili and Jaja are never allowed to talk in Igbo in public and should always prefer English to show their standard. But Aunt Ifeoma has great respect and love for Igbo rituals and culture. This brings many changes in Kambili. Father Amadi also helps her to understand her true self and Christianity.

Jaja is another character who differentiates himself from his family. Like the protagonist Kambili, he also tolerates his father's abusive behaviour. But he maintains a good emotional connection with his sister Kambili. Though both of them study in different schools, they make sure that they have lunch together during their travel back home in the car. He cares for his mother and his sister, unlike his father. He also lacks an emotional connection with his father, which leads him to differentiate himself from his family. When he visits his Aunt Ifeoma's house, he breaks the wall around him easily, which was built by his father. He enjoys his self in Nsukka. He loves the way of life in his aunt Ifeoma's house. Her style of parenting gives him strength and empowers his bravery. Thus, he starts to stand up against his father soon after he comes from Nsukka. He sets out to cut himself away from his father and rebels against him in all possible situations. Like his father Eugene's anger, his death also does not have no impact on Jaja. He takes it very casually and bears the punishment to save his mother.

According to Bowen's theory, Eugene, as a patriarch, fails to maintain an emotional connection with his family members, which leads to his brutal death. His abusive behaviour and extreme religious beliefs distance him from his own family, and it further nurtures the

fear and emotional suppression. It also makes the children differentiate themselves within their own family, further they struggle to find their own identity both in the family and society. Jaja and Kambili's journey towards their self-discovery brings huge awareness of their father's emotional cutoff from them and also brings a desire to assert their own identity in their life.

Conclusion

Murray Bowen's interlocking concepts such as emotional cut-off, differentiation of self and multigenerational transmission, offer a deep and valuable understanding of the grief-stricken life of the Achike family. The narrative also reveals that the intergenerational transmission of emotional patterns and dysfunction of the family echoes the experiences of their childhood and ancestors. Eugene Achike completes his studies in the Christian missionary school, where he undergoes severe punishments for violating the violation of rules and regulations. The missionaries imposed Christianity, fear of God and sin through authority and physical violence because they considered them barbarians. They wanted to bring changes and help them become civilised people in society. It has been transmitted by Eugene to his family. Thus, he believes that it is his prime duty to save his family from sin. It marks the dysfunction of the family.

The emotional cutoff is intensely exemplified through the character of Eugene Achike. His lack of emotional detachment from his family members brings dysfunction to the family. His authoritative parenting enables his children, Jaja and Kambili, to move away from him. They never find solace and comfort in their house. Eugene inflicts fear and silence among them. They suffer from a lack of emotional bonding and lose their own identity because of their father's emotional cut-off from them. When the layers of dysfunction in the Achike family are examined, it is clear that Papa Eugenia's authoritarian parenting style acts as a trigger for emotional distance among family members, eventually impeding their ability to connect and express themselves emotionally in a healthy way.

Thus, the research paper examines how Adichie's *"Purple Hibiscus"* effectively explores the Bowenian ideas of emotional cutoff, differentiation of self and the generational transfer of dysfunction within the Achike family, shedding light on the complex network of relationships that influence the experiences of both the characters individually and collectively.

Works Cited

1. Alpaslan, Toker. "Parenting Styles in Chimamanda Adichie's *Purple Hibiscus*." *International journal of social sciences & educational studies*, 2023. doi: 10.23918/ijsses.v10i2p179.
2. Angela, Ngozi, Dick. "Adichie's Commitment to Female Biological Experiences in African Literature." *English Linguistics Research*, 2022. doi: 10.5430/elr.v11n2p1.

3. Atkinson, James. "The Bowen Family Theory and its Uses. By Margaret Hall. New York: Jason Aronson. 1981. Pp 305.
4. Cheryl, Stobie. "Gendered Bodies in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*." 2012. doi: 10.1163/9789401207393_020
5. Christopher, Ernest, Werimo, Ouma. "Journeying out of silenced familial spaces in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*." 2008.
6. Goodman, W., Ronald, and ANNIE CARPENTER-WHITE. "The Family Autobiography Assignment: Some Ethical Considerations." Wiley, vol. 35, no. 3, 1 Mar. 1996, p. 230-238. <https://doi.org/10.1002/j.1556-6978.1996.tb00226.x>.
7. ISS Family Institute. "The Bowen Family System Theory." *International Social Service Hong Kong Branch*, www.isshk.org/en/our_services/theories/.
8. Kerr, M., and Bowen, M., 1988. *Family Evaluation: An Approach Based on Bowen Theory*, NY, Norton.
9. Longdet, Sorochi, Peace. "A Palimpsestic Reading of Female Identity in Chimamanda Adichie's *Purple Hibiscus*." *Science Publishing Group*, vol. 5, no. 2, 1 Jan. 2020, p. 53-53. <https://doi.org/10.11648/j.ellc.20200502.11>.
10. Margaret, Fafa, Nutsukpo. "Domestic violence in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus*." *AFRREV IJAH: An International Journal of Arts and Humanities*, 2017. doi: 10.4314/IJAH.V6I3.10
11. Sebastian, Raja. "Tire to Cope up the Patriarchal World as Portrayed by Adichie in The *Purple Hibiscus*." *World Journal of English Language*, 2023. doi: 10.5430/wjel.v13n8p602.
12. Shalini, Nadaswaran. "Rethinking family relationships in third-generation Nigerian women's fiction." 2011. doi: 10.18352/RELIEF.652
13. Tunca, Daria. "Ideology in Chimamanda Ngozi Adichie's *Purple Hibiscus* (2003)." *John Benjamins Publishing Company*, vol. 2, no. 1, 24 Mar. 2009, p. 121-131. <https://doi.org/10.1075/etc.2.1.07tun>.
14. Udumukwu, Onyemaechi. "Adichie's *Purple Hibiscus* and issues of ideology in the constitution of the Nigerian novel." *Tydskrif vir Letterkunde Association*, vol. 48, no. 1, 30 Nov. 2011, p. 184-204. <https://doi.org/10.4314/tvl.v48i1.63829>.
15. Zainab, M., Hassan, Pshtiwan, Faraj, Mohammed. "Women Friendship and Oppression by Men in Chimamanda Adichie's *Purple Hibiscus*." 2023. doi: 10.26750/vol(10).no(3).paper17.

(Continued from p. 133)

sorts to theft and faces a tragic end. Ira, desperate to save her brother from starvation, sells herself to the tannery workers. Priya says,

The novel primly focuses on the demoralizations and deaths caused by poverty and hunger. The family of Nathan and Rukmani is a simple and a peaceful household representing the rural Indian peasant community. Smooth course of life is destroyed by natural calamities as well as by the industrial exploitations; the family has not only lost its land but also its members due to hunger. Knowing nothing to do, Nathan and Rukmani reach the city where they become beggars and at last the extreme tiredness kills Nathan bringing Rukmani back to the village. Though the characters suffer unendingly, the novel ends with the hope of survival as the characters interpret death as relief but not as suffering. (132-133)

While exploring these central ideas, Markandaya crafts a world of the proletariat. Her primary theme reflects her genuine concern for the impoverished, exploited by the bourgeoisie and subjected to nature's misfortunes.

Conclusion

The story also explores the broader socio-economic forces that erode traditional agrarian life. Markandaya exposes the exploitation and dehumanization inherent in systems of poverty and industrial progress, showing how they disrupt rural communities. Her refusal to romanticize the hardships faced by her characters adds realism to the narrative, compelling readers to confront the harsh realities of economic and social inequality. Through her storytelling, Markandaya creates a power-

ful and thought-provoking account of resilience amidst adversity. One of the most compelling aspects of *Nectar in a Sieve* is its honest and heart-wrenching depiction of rural life. Through Rukmani's moving narration, readers are immersed in a world where fear and uncertainty dominate daily existence. While industrial progress promises change, it also brings exploitation and displacement, exposing the profound injustices of colonial society.

References

1. Geetanjali. "Ecological Consciousness in Kamala Markandaya's *Nectar in a Sieve*." *International Journal of Applied Research*, 2017; 3(2): 474-476.
2. Markandeya, Kamala. *Nectar in a Sieve*. Penguin Books, 2009.
3. Priya. "Poverty and Hunger in Kamala Markandaya's *Nectar in a Sieve*." *Literary Quest*, Vol-1 Issue-6, November 2014, pp.132-138.
4. Ritu Gupta & Dr. Manisha Dwivedi. "Culture and Political Implication in Kamala Markandaya's Novels." *Journal of Emerging Technologies and Innovative Research (JETIR)*, May 2019, Volume 6, Issue 5, pp. 114-117.
5. Rituraj, Dr. *New Woman in Indian English Fiction*. YKing Books, 2019.
6. Sajan, Alina. "An Analysis of Kamala Markandaya's *Nectar in a Sieve* through the Lens of Ecocriticism." *International Journal of English and Studies (IJOES)*, vol. 3, no. 11, 2021, pp. 76-78.
7. Sansara Nagpal. "The Indian English Novel – 19th -20th Century." *International Journal of Enhanced Research in Educational Development (IJERED)*. Vol. 12 Issue 1, Jan.-Feb., 2024, pp. 44-47.

Psychological Torment of Sethe in Toni Morrison's *Beloved*



M. PAUL JOSES

Full Time Research Scholar (English), VHNSN College (Autonomous),
Virudhunagar (Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai)



Dr. K. MUTHURAJAN,
Associate Professor of English, Research Center in English,
VHNSN College, (Autonomous), Virudhunagar
(Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai)

Abstract: Toni Morrison's *Beloved* explores the psychological trauma through the life of Sethe, a formerly enslaved woman haunted by her past. This paper aims to examine the deep psychological scars left by slavery, focusing on the trauma, guilt, and fragmentation that define Sethe's mental state. The continuous haunting of the events of the past in Sethe's life represents both her repressed memories and the collective trauma of slavery. Her struggle with maternal identity, memories of the past highlights the enduring psychological impact of enslavement. This paper highlights on how Sethe's suffering embodies the pain of Black women in America.

Keywords: Psychological torment, trauma, slavery, memory, maternal identity, haunting

Postcolonialism can be considered as the aftermath of colonialism or a study of an impact that colonialism has left in a society or in an individual's mind. Slavery was predominant in America in the 17th and 18th centuries people were kidnapped from the continent of Africa, forced into slavery in America and exploited to work as indentured servants and labor in the production of crops. It was mainly dominant in the Southern part of America where umpteen numbers of slaves were employed in different parts of a white household. Many escaped the clutches of slavery and ran towards the North where there was tolerance and freedom. Only a very few succeeded in their journey with great a struggle.

The novel *Beloved* by Toni Morrison deals with slavery and its aftermath through distinctive characters. Toni Morrison focuses more on mental trauma that a slave undergoes in his/her treatment. Slavery can haunt a person's mind forever. The character Sethe from *Beloved* is an excellent example of that. She was mentally traumatized by some events that happened in her life. When she was a slave, she was abused sexually, and she was nearly beaten to death by her owner which left a scar which never healed both in her body and in her mind. As the novel progresses we can see the traces of slavery haunting her mind and her suffering in accordance to her past life as a slave.

Sethe was a household slave in a place called 'Sweet Home'. She was living under Mr. & Mrs. Garner who treated her in a satisfactory way and she was married to a fellow slave named Halle. After the death of Mr. Garner a man named Schoolteacher came to run the 'Sweet Home', he was a cruel and arrogant man with a keen interest in observing characters. He had the habit of measuring people and analyzing them. He also measured Sethe but she couldn't understand the purpose of his actions. "Schoolteacher'd wrap that string all over my head, cross my nose, around my behind. Number my teeth." (*Beloved* 226).

One day Sethe passed by the room where Schoolteacher was teaching his boys and she happened to over hear what Schoolteacher was telling his boys. He mentioned about the character of Sethe comparing her with an animal. "I told you to put her human characteristics on the left; her animal ones on the right." (*Beloved* 228). Sethe never knew the meaning of the word 'Characteristics' until she came to know from Mrs. Garner then only she realized that she was dehumanized and was considered as an animal in the eyes of her owner. This incident broke her mentally and she was traumatized permanently. The other incident that left a never healing scar on her was when she was abused by the nephews of Schoolteacher. They abused her sexually while he was watching.

"I am full of it God damn it of two boys with mossy teeth, one sucking on my breast the other one holding me down, their book-reading teacher watching and writing it up." (*Beloved* 83). This shows the brutal treatment that altered Sethe's mind forever, she was forced to give up something that's her own, and she had nothing to call on her own even her children, while they were slaves. Sethe only had her milk to offer them as her own but here it was stolen by these boys without her consent. "Milk was all I ever had." (*Beloved* 187).

In the state of slave women, they cannot consider their children as their own as they also are slaves to their owner and he can do whatever he pleases to do with them. "Look like I loved em more after I got here or maybe I couldn't love em properly in Kentucky because they wasn't mine to love." (*Beloved* 190). This made them to live in a constant fear of separation and anxiety, Sethe also went through all these struggles and she cooked up an escape plan and succeeds by sending her three children before her to Ohio, where her mother in law lived. She also joins

them after a long hard journey which she will never forget. She starts to live a life of freedom for twenty eight days until she saw a hat on her pathway that resembled the Schoolteacher and immediately her mental switch got flipped. She ran to the backyard collecting her children and tried to kill all of them but she falls short and manages to kill one of her children whose name was later engraved in the tombstone as 'Beloved'.

The corrupted mind of Sethe by her past experience of being a slave didn't want her children to be considered as animals and get their bodies measured. "A pretty little slave girl had recognized a hat, and split to the woodshed to kill her children." (*Beloved* 186). Sethe didn't want them to undergo the physical torture that will be inflicted upon every slave regardless of their duty. She was filled with the past memories that haunted her in her present life, she was beaten by Schoolteacher who once broke her back and made it to look like a tree. "Schoolteacher made one open up my back, and when it closed it made a tree." (*Beloved* 20). This refers to her back being bruised by Schoolteacher's whip. All of these came to her mind when she saw that hat and it led her to commit the crime of killing her child.

Toni Morrison portrays the life of Sethe in a manner that represents every slave, that she has no sense of belonging anywhere. She barely knew her mother, and had spent lesser time with her husband, she had no time to take care of her children because she feel they are not her own. Sethe had a rough childhood and she didn't know her mother well enough, "I don't remember. I didn't see her but a few times out in the fields." (*Beloved* 72). But after she escapes from the Sweet Home everything changes for a fleeting moment of twenty eight days. But that's when the Schoolteacher came and triggered her past and she turned into a monster for an instance, she thought killing her children would be a cautious thing to do rather than letting the shackles of slavery bind them forever. She did that to protect her children and yet it was a bitter-sweet victory because she lost a child and on seeing this picture of a monster Schoolteacher leaves her alone and goes away but that resulted in her family becoming a social outcast in their society.

Hurlock in her book "Personality Development" states that there are three characteristics of abnormal personality: maniac syndrome, psychopathic personality, and delinquent personality (Hurlock 39). We can find some of the indication in the character of Sethe. She had a delinquent personality, which according to Hurlock is characterized by strong drives, weak conscience, defensiveness, anxiety, tension, emotional, immaturity, rebellion, and hypersensitivity. These elements can be seen in the action of Sethe killing her child on the sight of Schoolteacher. She was defensive and was driven to commit the murder in a sense of rebellion against the enemy from her past.

The influence of the past, present and future on behavior is also strong to form a personality. Pervin in his book "Personality: Theory and Research" states that the present can be influenced by the experience of the remote past or of the recent past (Pervin 16). Sethe was constantly haunted by her memories of her past "Some things go. Pass on. Some things just stay. It's never going away." (*Beloved* 43). Whatever changes that Sethe had done in her life in the present she was unable to forget her past and its impact in her life was very deep rooted and it was reflected in her actions. Later in her life *Beloved*, considered to be her long last daughter shows up in her life and completely alters it, *Beloved* was not only that but was a constant reminder of the past life of Sethe and she constantly asks questions about her past which Sethe wanted to forget but she couldn't. Even though she managed to free herself and her children from slavery but was not able to live a life of freedom. The memories from her past continued to haunt her while she lived at 124, Bluestone road with her family. She was dehumanized and stripped off of her identity as a human being and that made her to question her existence.

Sethe didn't feel a sense of belonging anywhere, she lived as a slave right from her birth and even after her emancipation she didn't feel free, every day she had to struggle against her past life "Nothing better than that to start the day's serious work of beating back the past." (*Beloved* 86). Being colonized changes a person completely and they can't escape from it, Toni Morrison's Sethe is an ideal example for that. Being a slave they are subjected to the wants and desires of the colonizers. The subjects are stripped off of all their individuality and they are programmed by the colonizers to not think on their own. They are only allowed to do what their master is pleased with. If they rebel or fail they are met with physical and sexual abuse which results in permanent damage to their mindset and it alters their personality without a way to restore it back.

Works Cited

1. Febriyanti, Rina Husnaini. "Sethe's Mercy Killing in Morrison's *Beloved*." Research Gate, June 2016. http://www.researchgate.net/publication/312555063_Sethe's_Mercy_Killing_in_Morrison's_Beloved
2. History.com Editors. "Slavery in America." HISTORY, 23 Aug. 2021, www.history.com/.amp/topics/black-history/slavery.
3. Hurlock, B. Elizabeth. *Personality Development*. McGraw-Hill, New York. 1979.
4. Morrison, Toni. *Beloved*. Vintage publication, London. 2005.
5. Pervin, A. Lawrence. *Personality: Theory and Research*. John Wiley and sons. Inc, Singapore. 2004.

Retelling Myth through Multilinear narration in Amish Tripathi's *Ram Chandra Series*



R. Lavanya
Assistant Professor, Department of English (SF),
VHNSN College (Autonomous), Virudhunagar.
(Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai)



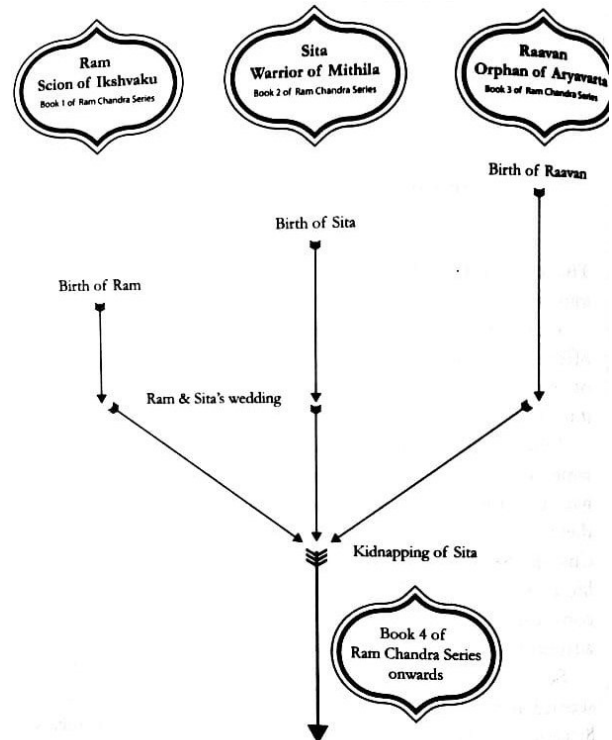
Dr. K. MUTHURAJAN,
Associate Professor of English, Research Center in English,
VHNSN College, (Autonomous), Virudhunagar
(Affiliated to Madurai Kamaraj University, Madurai)

The art of narration plays a key role in grasping the reader's attention. A good narration has the ability to trigger and conjure up a mental picture in the reader's mind. The narration plays a crucial role in enhancing the nuances and twists in a story. Reading a book with gripping narrative is equal to dreaming with open eyes. Just like the screen play in a movie, the narration controls the direction in which the story moves. Maintaining consistency in narration avoids disruption among the readers. Lack of consistency in narration may drag the readers from fictional dream. A multi-linear narrative is one such unique narration which focuses on a series of events that confluence at a planned conclusion. It contains multiple linear narratives that intersects in various places. Utilising this narrative style in "RAM CHANDRA SERIES", Amish Tripathi has unfolded three linear narratives titled RAM, SITA, and RAAVAN which confluence in the fourth part WAR OF LANKA. In this paper, I have focused much on the impact of multilinear narration and how the writer efficiently handles it to weave the storyline in "RAM CHANDRA SERIES." The following image vividly explains the way how the multilinear narrative gets implemented in the first four novels of this pentalogy.

The linear narration pictures the protagonist and the antagonist with a day and night contrast. It centres around the life of protagonist and all the incidents gets weaved in support of his or her deeds. While the villain gets crafted as a pure sadist providing little room for goodness, the hero remains as an epitome of virtues in all adverse circumstances. The narration gets so intense that the readers tend to attach themselves with the protagonist. In such narrative, the antagonist becomes auxiliary by giving the protagonist a prominent role.

To break this conventional style, the budding writers handle innovative narrative style to pen their creativity. Multilinear is one such narration which gives equanimity to various characters. The writer achieves this by writing multiple linear stories which gets confluence in the final part. Further, it enable the writers to provide utmost insight in designing their characters. Amish has aptly utilised this technique to focus much on Ram, Sita, and Raavan. The writer has carved all these characters with intricate details by dedicating a separate book to analyse and interpret their role. Each book centres around these major characters detailing their individual life journey.

All the three parallel narratives begins with their births and converges at Sita's kidnap. To highlight the impact of multilinear narration, I have picked up certain incidents from the first three part of this pentalogy titled "RAM CHANDRA SERIES." The motive of this research paper is to explore and comprehend the effectiveness of multilinear narration from various dimensions. The unhappy childhood of Ram, Sita, and Raavan played a key role in shaping their future. The characters' perception, commitment, and integrity gets exposed as the story unfolds. Though all the three characters shared a common flash back, their approach towards life is totally different. Apart from their nature and intuition, they moulded themselves to set a mark and turn their life into a history. Both Ram and Sita are very keen on forming a perfect Meluhan dynasty. On the other hand, Raavan



wishes to demolish Sapt Sindhu, the land which killed his Vedavati. Though their motive differs, the fate brings them together in the end.

All the three parallel narrations intersects rarely providing varied perceptions. One such scene is Sita's Gupt swayamvar. This happens to be the first scene in this pentalogy where all the three characters assemble at the same location. Bewitched by Sita's beauty, valour and principles, Ram decides to take part in the swayamvar. On the other hand, Sita arranged the whole swayamvar with the desire of joining hands with Ram. Unlike these two, Raavan does not seem to have any interest in Sita. He is keen on putting down the honour of Sapt Sindhu by possessing not only their wealth but also their women. The impending war and the preparations made by the opponents gets vividly analysed through multilinear narration. To avenge the humiliations faced during the swayamvar, Raavan focused on launching an attack. He refuses to believe in Meluhans for possessing such a deadly weapon named Asuraastra. According to him, Mithila is a powerless kingdom to possess such a lethal ammunition. "They don't have an Asuraastra," interrupted Raavan, "They're bluffing." (RAAVAN – 330) Nervous Kumbhakarna could easily predict the impending disaster. His intuition urged him to be vigilant in protecting his brother's life at any cost.

Ram, an ardent follower of dharma is keen on averting the launch of Asuraastra. But Guru Vishwamitra forced Ram to fire the Asuraastra which he reluctantly does to safeguard Sita and the other subjects in Mithila kingdom. To prove Ram as an unfit candidate for the title of Vishnu, Guru Vishwamitra cornered him to fire it. At the same time, Sita tried her best to convince the common people in Mithila to take part in the war.

Amish has finely crafted the initial happenings between Ram and Sita. Through multilinear narration readers get to know the ways in which they both perceived each other. Apart from sensual pleasures, their intense love bonding gets beautified with the touch of respect and dignity. I have juxtaposed both the descriptions that details their admiration and love towards each other.

Sita smiled enigmatically. Ram felt like he was being interviewed; this, strangely enough, did not stop him from noticing that an impertinent strand had slipped out of Sita's neatly braided hair. The gentle breeze wafting in from the window lifted the wisp of hair playfully. His attention shifted seamlessly to the perfect curve of her neck. He noticed his heart begin to race. He smiled to himself ruefully and tried to restore his inner calm as he admonished himself. *What is wrong with me? Why can't I control myself?* (RAM – 245)

Ram didn't answer. He seemed to be lost in another world. His eyes had taken on a dreamy look.

I don't think he's listening to me.

Sita was Ram's eyes scanning her face. Her hair. Her neck. She saw him smile. Ruefully. His face seemed to ...

Is he blushing? What is going on? I was told that Ram was only interested in the affairs of the state. (SITA – 206)

The three parallel stories again intersects at the time of Sita's abduction. This one incident gets perceived under three dimensions. Amidst the dense forest Ram happens to overhear Sita's cry for help. Ram along with Lakshman rushed through the foliage to avert mishaps. The same incident pictured Sita as a warrior who fiercely tackled the assault of Lankan soldiers. On the other hand, Raavan under the protective covering observes all the happenings around him. His only intention is to capture the Vishnu alive. Though all the three major characters are pinned under the same location, their motives, deeds, and its consequences keeps differing throughout.

To gain a comprehensive outlook, the readers should have the ability to recollect all the parallel stories simultaneously. Irrespective of the geographical location, all the parallel narrations intersects at various places and later converges at the same point. Even the battle at Karachappa gets perceived under two dimensions. Preparations made by both the opponents gets vividly sketched in parallel narrations. One centres around Raavan's crucial plan to trap the army of Emperor Dasarath. On the other hand, Amish focused on the fuming Dasarath whose wrath blinds him from foreseeing the complications in battle strategies. Both the defeat of Emperor Dasarath and the victory of Raavan gets skillfully crafted. This defeat plays a crucial role in augmenting the rift between Ram and Dasarath.

The fourth converging part of this pentalogy centres around the battle preparations made by Ram and Raavan. To strengthen his army, Ram allied with Valli. Raavan's intuition urged him to die in the hand of Ram. Even after predicting his own death, Raavan willingly takes part in the battle. Arrogant Raavan turns amicable, as he considered Ram not just as the Emperor of Ayodhya but also the son-in-law of Vedavati. Thus, the converging part belittles the Lankan war by juxtaposing the other imminent battles and its complications which they may face in the formation of Meluhan dynasty.

Just like Ram, Amish has given equal importance to Sita and Raavan also. All the parallel narratives enable the readers to compare and comprehend certain similar aspects which unties the mysteries that lies ahead. Further, the multilinear narration focuses more on the circumstances which mould their character. By looking into their background, readers get to know that all the characters are the heroes in their own world. In multilinear narration, the doer gains more attention than their deeds. In spite of their misdeeds, antagonists wins the sympathy of readers, as the writer concentrates more on the situations that determines their actions.

The converging part “War of Lanka” deals with the happenings in Lanka after Sita’s abduction. Raavan’s sadistic nature alters after meeting Sita. The three parallel narratives which picturised Raavan as a beast takes drastic turn in the fourth part by bringing out the virtues in him. Having found the charisma of Vedavati in Sita, Raavan readily sacrifices all his worldly possessions, power and status. He belittles his treasures and prioritized Sita by all means. Though the converging part closes with Raavan’s death, it details the foundation that has to be laid in the formation of Meluhan dynasty. This gets revealed in the wording uttered by Mandodari.

Meluha is the name they have decided upon, haven’t they?

Yes, that’s the name. And to help them build that perfect empire is the last goal and purpose of my life. That will be my final journey. The last story to be written. Once it is recorded, my life’s purpose will be complete. I can go in peace... I will go in peace ... The last story in this long chain ... The story of the Rish of Meluha.’ (War of Lanka – 475)

The ultimate purpose of multilinear narration gets fulfilled whenever the narration intersects. These intersecting parts fetches intricate details by throwing light on varied speculations. Compared to those intersections, the converging part is more effective, as it strengthens the bondage among all the major and supportive characters by bringing them all under one roof. Thus in Ram Chandra Series, Amish has skillfully handled the multilinear narration by utilising both the intersections and the parallel narratives which gets finely blended in the converging part.

Works Cited

1. Tripathi, Amish. *Ram – Scion of Ikshvaku*. Westland publishers. New Delhi:2015.
2. Tripathi, Amish. *Sita – Warrior of Mithila*. Westland publishers. New Delhi:2017.
3. Tripathi, Amish. *Raavan – Enemy of Aryavarta*. Westland publishers. New Delhi:2019.
4. Tripathi, Amish. *War of Lanka*. Harper Collins publishers. Haryana:2022.

ஐந்து நாள் விடுமுறை



ஐந்து நாட்கள்
விடுமுறை

ஒருநாளை
மலர்வனத்தில் தூக்கிப் போட்டேன்
அத்தனை வண்டுகளும் தும்பிகளும்
மொய்த்து பாடிப்
பரவசமடைந்தன.

ஒருநாளாக்
கடலுக்குள் எடுத்துப் போட்டேன்
அத்தனை அலைகளும்
முத்தாரம் கொடுத்தும்
பவளமாலை தொடுத்தும்
நலங்கு வைத்தன;
கும்மியடித்துக் குரவை ஆடின.

ஒருநாளை
இரவுப் பாடகன் கப்பரையிலிட்டேன்
விடியல் விதைகளை, அது
அவன் பாட்டு நாவில் விதைத்தது
அவன் கப்பரையில்
நிலாப்பதியம் போட்டுப் படரவிட்டது.

ஒருநாளை
ஏழை வீட்டு உலையில் போட்டேன்
ஒவ்வொரு நொடியையும்
வெந்த சோற்றுப் பதங்களாக்கி
அது
பசியின் வினாவுக்குப் பதில் படைத்தது.

மீதம் இருந்த
ஒருநாளை எனக்கென நான்
ஒதுக்கியபோது
அது
இருமியது, கனைத்தது, முனகியது
முடிந்துபோனது
மறுநாள் நான் வேலைக்குத்
திரும்பினேன் பிணமாக.

மகாகவி

அ. நோக்கர்



மரணம்

மரணம் நிலையானது
எனவே, தற்கொலை பற்றி எண்ணவே வேண்டாம்

மரணம் வேதனையானது
எனவே, கத்திகளிடமிருந்து விலகியே இருங்கள்

மரணம் காதலர்களுக்கு அல்ல என்று
பொய் சொல்லாதீர்கள்

மரணம் எனக்கு விருப்பம் அல்ல
எனவே, முயல வேண்டாம்

மரணம் புத்திசாலி
எனவே, கவனமாக இருங்கள்

மரணம் ஒருபோதும் வேடிக்கை அல்ல
அந்நியர்களிடமிருந்து விலகி இருங்கள்

மரணம் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியானது அல்ல
எனவே, அது பற்றிய கற்பனைகளில்
சிக்கிக் கொள்ளாதீர்கள்

மரணம், ஒருபோதும் நியாயமானது அல்ல
எனவே, அதைப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்

மரணம் எப்போதும் நிகழ்வதே
எனவே, அதைப் புறக்கணிக்காதீர்கள்

மரணம் நீங்கள் எதிர்பார்ப்பதுபோல் நிகழ்வது அல்ல
மன்னிக்கவும், ஆனால் அது நடந்தே தீர வேண்டும்

மரணம் உங்களுக்குப் பொருந்தாது
தயவு செய்து நம்பிக்கை இழக்காதீர்கள்

மரணம் நிலையானது
இதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

– பிராண்டி. யங் (Brandi Young)

ஆழ்ந்த:

உ. ரிஜயதேவன்



